

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PATRICIA CORNWELL

THE

A SCARPETTA NOVEL

BONE BED

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PATRICIA CORNMELL TARAFINDAN DA

SCARPETTA SERİSİ

Kırmızı Sis
Limanı Morgu
Scarpetta Faktörü
Scarpetta
Ölü Yırtıcı'nın Kitabı
Trace
Blow Fly
Son Bölge Siyah
Bildirim Başlangıç
Noktası
Doğal Olmayan
Maruz Kalma Ölüm
Nedeni Potter'ın
Tarlasından Ceset
Çiftliği Zalimce ve
Olağandışı Geriye
Kalan Her Şey
Kanıtlar Ölüm
Sonrası

NONFICTION

Bir Katilin Portresi: Karindeşen Jack-Dava Kapandı

ANDY BREZİLYA SERİSİ

Isle of Dogs
Southern Cross
Hornet's Nest

MIN GARANO SERİSİ

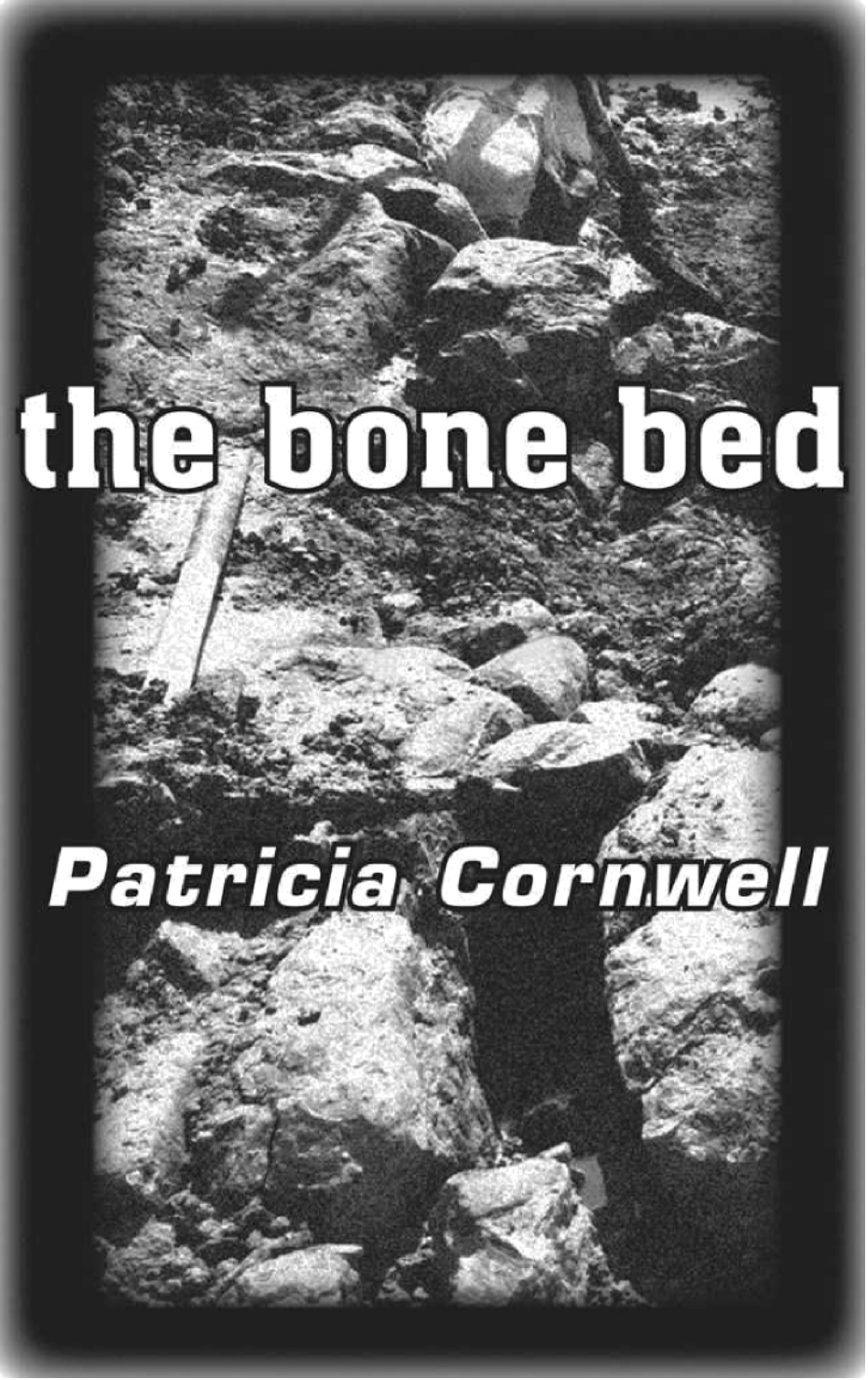
Risk
Altındaki
Cephe

BİYOĞRAFI

Ruth, Bir Portre: Ruth Bell Graham'ın Hikayesi

DİĞER GÜNLER

Uğruna Ölünecek Yemekler: Kay Scarpetta'nın Mutfağından
Sırlar Hayatın Küçük Masalı
Scarpetta'nın Kış Sofrası

the bone bed

Patricia Cornwell

G. P. PUTNAM'SONS

NEW YORK

G. P. PUTNAM'S SONS

1838'den Beri Yayıncılar

Penguin Group tarafından yayımlanmıştır

Penguin Group (ABD) Inc, 375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD - Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.) - Penguin Books Ltd, 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere - Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Books India Pvt 11 Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi-110 017, India - Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, New Zealand (Pearson New Zealand Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Books (South Africa) (Pty) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, South Africa

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, London WC2R 0RL, England Copyright © 2012

by Cornwell Entertainment, Inc.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Kanada'da eş zamanlı olarak yayımlanmıştır

Kongre Kütüphanesi Kataloglama Verileri

Cornwell, Patricia Daniels.

Kemik yatağı / Patricia Cornwell.

s. cm.

ISBN 978-1-101-60663-6

1. Scarpetta, Kay (Hayali karakter). 2. Cinayet-Kurgu. 3. Tıbbi tetkikçiler (Hukuk)-Kurgu. 4. Adli patologlar- Kurgu. 5. Kadın hekimler-Kurgu. I. Başlık.

PS3553.O692B64 2012 2012026347 813'.54-dc23

Baş sayfa fotoğrafları Patricia Cornwell'e ©2012 by Cornwell Entertainment, Inc.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_2

Staci-'ye
Bunu mümkün ve eğlenceli kılıyorsunuz.

İçindekiler

[ayrıca patricia cornwell](#)
[tarafından başlık sayfası](#)
[teelif hakkı](#)
[ithafı](#)

[önsöz](#)
[birinci](#)
[iki üç](#)
[dört](#)
[beş altı](#)
[yedi](#)
[sekiz](#)
[dokuz](#)
[on on](#)
[bir on](#)
[iki](#)
[on üç on](#)
[dört on beş](#)
[on altı on](#)
[yedi on](#)
[sekiz on](#)
[dokuz](#)
[yirmi yirmi](#)
[bir](#) .

yirmi iki
yirmi üç
yirmi dört
yirmi beş
yirmi altı
yirmi yedi
yirmi sekiz
yirmi dokuz
otuz
otuz-bir
otuz-
ikiotuz-üç
otuz-dört
otuz-beş
otuz-altı
otuz-yedi
otuz-sekiz
otuz-dokuz
kırk
iki gece sonra

krediler

önsöz

22 Ekim 2012

Sabah 6:20.

Alberta'nın kuzeybatısındaki Barış Bölgesi'nde Red Willow ve Wapiti Nehirlerinin birleştiği yerde, koyu yeşil sular devrilmiş ağaçların ve beyaz çakıl taşlı kıyılara sahip gri kumlu adacıkların etrafında yuvarlanıp köpürür.

Kara ladin ve titrek kavaklar yamaçlarda sıktır ve fidanlar nehir kenarlarında ve uçurumlarda dik açılarla büyür, ince dallar yerçekimi onları bükmeden ve ikiye ayırmadan önce güneşe doğru gerilir.

Ölü odunlar suyun kenarını kirletir ve yarılmış gövdeler ve parçalanmış dallardan oluşan yuvalarda toplanır, akıntılar etrafından ve içinden kaynar, enkaz yaşamın gelişmesi ve ölmesi, çürüme, yeniden doğuş ve ölümün sonsuz ritminde akıntıya doğru hareket eder.

İnsan yerleşimine dair hiçbir iz yok, insan yapımı hiçbir çöp, kirlilik ya da görebildiğim tek bir yapı yok ve yetmiş milyon yıl önce göç eden bir pachyrhinosauri sürüsünün bir sel sırasında nehri geçerken boğulurken yüzlercesinin çırpınarak ve panikleyerek bir anda yok olduğu şiddetli bir felaket hayal ediyorum.

Devasa karkasları etoburlar tarafından beslenmiş, çürümüş ve parçalara ayrılmıştır. Zamanla, kemikler toprak kaymaları ve su akıntıları tarafından itilerek, granitik ana kaya ve gevşek taşlardan neredeyse ayırt edilemeyen buzul birikintileri ve çıkıntılar haline geldi.

Bilgisayarımın ekranında akıp giden görüntüler, Kretase Çağı'ndan bu yana el değmemiş bir vahşi doğaya ait olabilirdi, eğer bariz bir gerçek olmasaydı: Video dosyası, elinde kayıt cihazı olan bir insan tarafından, sığ suların üzerinde kayarak, hızla

kum setleri, yarı batık kayalar ve kırık ağaçlar etrafında tehlikeli hızlar.

Jetboat'ın dışı, içi, pilotu ya da içindeki yolculara dair tanınabilir hiçbir ayrıntı gösterilmiyor; sadece kış güvertenin metal küpeştesi ve güneşin parıltısıyla kararmış birinin şekli, parlak akan suya ve açık mavi gökyüzüne karşı keskin hatlarla çizilmiş katı bir gölge.

bir

Massachusetts Institute of Technology kampüsünün doğu sınırındaki mermi şeklindeki binamın koridorunda uzak ayak sesleri duyulurken, büyük boy tityum saatimi kauçuk kayışından kontrol ediyor ve tatlandırıcısız kahveme uzanıyorum. Ekim ayının bu üçüncü Pazartesi günü hava henüz aydınlanmadı.

En üst kattaki ofisimin yedi kat aşağısında, Memorial Drive'da trafik düzenli, Cambridge'in bu kısmında iş çıkış saati mevsim ya da hava nasıl olursa olsun şafaktan önce başlıyor. Farlar set boyunca parlak böcek gözleri gibi ilerliyor, Charles Nehri karanlık bir şekilde dalgalanıyor ve Harvard Köprüsü'nün karşısında Boston şehri, iş ve eğitim dünyasının karaya bağlı imparatorluklarını denize dönüşen liman ve koylardan ayıran ışıltılı bir bariyer.

Ölüm müfettişlerinden biri olmadığı sürece personel için çok erken ama Toby, Sherry ya da nöbetçi her kimse onun bu katta olması için iyi bir neden düşünemiyorum.

Aslında gece yarısı kimin geldiğine dair en ufak bir fikrim yok ve yaklaşık bir saat önce buraya geldiğimde otoparkta hangi araçların olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Her zamanki beyaz SUV'ler ve kamyonetler ile mobil olay yeri birini hayal meyal hatırlıyorum. Başka ne olduğunu gerçekten fark etmedim, iPhone'umla çok meşguldüm, bana konferans görüşmelerini, randevuları ve bugün mahkemeye çıkacağımı hatırlatan uyarı sesleri ve mesajlar vardı. Çoklu görevlerin neden olduğu zayıf durumsal farkındalık, diye düşünüyorum sabırsızca.

Etrafımda olanlara daha fazla dikkat etmeliyim, kendimi azarlıyorum, ama Tanrı aşkına, kimin nöbetçi olduğunu merak etmek zorunda kalmamalıyım. Bu çok saçma. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, elektronik takvimi güncelleme zahmetine katlanamayan soruşturma müdürüm Pete Marino'yu düşünüyorum. İsimleri bir tarihten diğerine sürükleyip bırakmak ne kadar zor ki?

Kim çalışıyor? Bir süredir işine devam etmiyor ve içine kapanıyor. Muhtemelen yapmam gereken şey onu akşam yemeğine davet etmek, sevdiği bir şeyler pişirmek ve onunla neler olup bittiği hakkında konuşmak. Bunu düşünmek bile sabrımı zorluyor ve şu anda hiç sabrım yok gibi görünüyor.

Akli dengesi bozuk biri, ya da belki şeytan demek daha doğru olur.

İnternette arama yaparken, dosyalara tıklarken, ne kadar yenilmiş hissettiğimi ve bunun beni ne kadar öfkeliendirdiğini fark ettiğimde aynı ayrıntılar üzerinde tekrar tekrar düşünürken etrafta dolaşan kim olabilir diye dinliyorum ama artık kimseyi duymuyorum.

Bu sefer istediğini aldın.

Gerçekten görmediğim ya da bir şekilde üstesinden gelemediğim kanlı ya da korkunç bir şey yok, ancak dün gece hazırlıksız yakalandım, kocam Benton ile evde sakin bir Pazar günü, müzik çalıyor, MacBook hemen bilmem gereken bir şey olursa diye mutfak tezgahında açık. Yumuşak bir ruh hali içinde, onun en sevdiği yemeklerden biri olan *risotto con spinaci come lo fanno a sondrio*'yu yapmakla meşguldüm, bir tencerede suyun kaynamasını bekliyordum, bana yakın zamanda Viyana'ya yaptığımız geziyi ve orada bulunmamızın dokunaklı nedenini düşündüren bir Geheimrat J Riesling içiyordum.

Ekinde video dosyası olan e-posta Doğu Standart Saati ile tam 6:30'da geldiğinde, sevdiğim insanları düşünüyor, güzel bir yemek hazırlıyor ve yumuşak bir şarap içiyordum.

Göndereni tanıyamadım: *BLiDedwood@stealthmail.com*.

Mesaj yoktu, sadece konu başlığı vardı: DİKKAT BAŞ TIBBİ MUAYENECİ KAY SCARPETTA, kalın ve büyük harflerle Eurostile yazı tipinde.

İlk başta, ses içermeyen on sekiz saniyelik video, dünyanın tanımadığım bir yerinde kesilip yapıştırılmış bir jetboat yolculuğu beni şaşırttı. Film klibi yeterince masum görünüyordu ve ilk kez izlediğimde bana hiçbir şey ifade etmedi. Birinin yanlışlıkla e-posta ile gönderdiğinden emindim, ta ki kayıt aniden durup bir jpg'ye dönüşene, yani şok edici bir görüntüye dönüşene kadar.

Siber uzayda bir arama motoru daha çalıştırıyorum, boynuzlu kemikli bir fırfıra sahip kalın burunlu otçul bir dinozor olan pachyrhinosaurus hakkında pek bir şey bulamıyorum. Bir sanatçının çizdiği resme baktığımda, iki tonluk kısa bacaklı bir gergedanın grotesk bir kemik maskesi takmış hali gibi, benzersiz derecede tuhaf görünümlü bir yaratık olduğunu düşünüyorum. Sevilmesi zor bir yüzü olan bir sürüngen,

Ama Emma Shubert yaptı ve şimdi kırk sekiz yaşındaki paleontologun bir kulağı eksik ya da ölü ya da her ikisi birden.

İsimsiz e-posta doğrudan burada, başında bulunduğum CFC'ye, Cambridge Adli Tıp Merkezi'ne gönderilmişti, bu noktanın sadece benimle alay etmek ve gözümü korkutmak için olduğunu varsayabilirim ve buradan binlerce mil kuzeybatıda, dünyanın kayıp bir parçası gibi görünen bir nehrin üzerinde kayan bir jetboat hayal ediyorum. Arkada, muhtemelen bir bankta oturan ve doğrudan çekim yapan kişiye bakan aşırı pozlanmış hayaletimsi şekli inceliyorum.

Kimsin sen?

Ardından, artık Wapiti kemik yatağı olarak adlandırılan bir dinazor kazı alanı olduğunu bildiğim dik kayalık yamaç geliyor ve görüntü şiddetli ve acımasız bir fotoğraf karesine dönüşüyor.

iki

KESİK İNSAN KULAĞI İYİ TANIMLANMIŞ VE İNCELTİLMİŞTİR, kıvrımlı kıkırdak saçsız.

Sağ kulak. Muhtemelen beyaz. Açık tenli olduğunu söyleyebilirim. Muhtemelen bir kadın kulağı, kesinlikle yetişkin bir erkeğin ya da küçük bir çocuğun kulağı değil, ama büyük bir kız ya da erkek çocuğunu da göz ardı edemem.

Kulak memesi tam ortasından bir kez delinmiş, kulağın fotoğrafının çekildiği gazetenin kan lekeli bölümünün *Grande Prairie Daily Herald-Tribune* olduğu kolayca anlaşıyor, ki gazete Emma Shubert'in geçtiğimiz yaz Kanada'nın kuzeybatısındaki Barış Bölgesi'nde çalışırken okuduğu yerel gazete olmalı. Tarih göremiyorum, sadece dağ çamı böceklerinin ağaçları yok etmesiyle ilgili bir haberin bir bölümü.

Benden ne istiyorsun?

Savunma Bakanlığı'na bağlıyım, özellikle de Silahlı Kuvvetler Tıbbi Muayenecileri'ne, yani AFME'ye, ve bu benim yetki alanımı federal düzeye kadar genişletse de, bu kesinlikle Kanada'yı kapsamıyor. Eğer Emma Shubert öldürüldüyse, cesedi kaybolduğu yerin binlerce mil güneydoğusunda ve bu bölgede ortaya çıkmadığı sürece benim vakam olmayacak.

Bunu bana kim gönderdi ve bana ne düşündürmesi ya da ne yaptırması gerekiyor?

Belki de dün gece altı buçuktan beri yaptığım şey.

Kolluk kuvvetlerine haber verin, endişelenin ve kendinizi kızgın ve oldukça işe yaramaz hissedin.

Yandaki adli bilgisayar laboratuvarında biyometrik bir kilit açılıyor. Toby ya da başka bir dedektif değil, yeğenim Lucy olduğunu fark ettim ve hem şaşırdım hem de sevindim. Bugün gelmeyeceğini sanıyordum. Son duyduğumda helikopteriyle dışarı çıkıyordu, belki de New York'a, ama emin değilim. Son günlerde Lincoln'un kuzeybatısında satın aldığı büyük araziye kendi deyimiyle *kır evi* olarak düzenlemekle meşguldü. Geri döndü.

Teksas'a gidip geliyor, yeni teslim edilen çift motorlu helikopterin sertifikasını alıyor. Ona yardım edemeyeceğim meşguliyetlerle meşgul, diyor ve yeğenimin sırları var. Her zaman vardır ve ben bunu her zaman söyleyebilirim.

O U mu? Ona mesaj attım. *Kahve ister misin?*

Sonra açık kapımın önünde, ince ve son derece formda, dar siyah tişörtü, siyah ipek kargo pantolonu ve siyah deri spor ayakkabılarıyla, güçlü kolları ve bileklerindeki damarlar göze çarpıyor, altın sarısı röfleli saçları duştan çıktığı için hala nemli. Sanki çoktan spor salonuna gitmiş ve bilmediğim biriyle buluşmaya gidiyormuş gibi görünüyor saat sabahın yedisi bile değil.

"Günaydın." Onun yanımda olmasının ne kadar güzel olduğunu hatırladım. "Uçuyorsun sanıyordum."

"Erken gelmişsin."

"Halletmem gereken ama muhtemelen halledemeyeceğim bir histoloji birikmişim var," diye cevap veriyorum. "Ve bu öğleden sonra mahkemem var, Mildred Lott davası ya da belki de Mildred Lott gösterisi demeliyim. Beni ifade vermeye zorlamak bir gösteriden başka bir şey değil."

"Bundan daha fazlası da olabilir." Lucy'nin güzel yüzü yoğun bir şekilde meşgul.

"Evet, utanç verici olabilir. Aslında, öyle olmasını bekliyorum." Onu merakla izliyorum.

"Marino'nun ya da birinin sizinle geldiğinden emin olun." Tunç grisi halının ortasında durmuş, jeodezik cam kubbeye bakıyordu.

"Sanırım son bir saattir etrafta dolaştığını duyduğum kişi sensin," diye araştırmaya devam ediyorum. "Davetsiz bir misafirimiz olabileceğinden biraz endişelenmeye başlamıştım." Bu benim ona neler olduğunu sorma şeklim.

"Ben değildim," diyor. "Buraya yeni geldim, bir şeyi kontrol etmek için uğradım."

"Başka kimin içeride olduğunu, kimin nöbetçi olduğunu bilmiyorum," diye ekliyorum. "Yani duyduğum sen değilsen? Nöbetçi birinin neden bu katta dolaştığından emin değilim."

"Marino, işte . En azından bu seferlik. Otoparkta benzinli arabasını fark etmemenize şaşırdım."

Konuşkan biri olduğundan bahsetmiyorum. Yeğenim beş yüz beygir gücünden az, genellikle V12, tercihen İtalyan olan hiçbir şeyi kullanmaz, ancak en son satın aldığı sanırım İngiliz, ama yanılıyor olabilirim

Yanlış. Süper arabalar benim uzmanlık alanım değil ve onun parasına sahip değilim, olsaydım bile bunu Ferrarilere ve uçan makinelere harcamazdım.

"Bu kadar erken saatte burada ne işi var?" Bilmece gibi.

"Dün gece nöbetçi olmaya karar verdi ve Toby'yi eve gönderdi."

"Nöbetçi olmaya karar verdi de ne demek? Florida'dan daha dün gece döndü. Neden nöbetçi olmaya karar versin ki? O asla nöbetçi olmaz." Hiç mantıklı değil.

"Birinin olay yerine gitmesini gerektirecek büyük vakaların gelmemesi iyi bir şey çünkü Marino'nun uyuduğunu tahmin ediyorum. Ya da belki tweet atıyordu" diyor. "Ki bu iyi bir fikir değil. Daha az çekingen olma eğiliminde olduğu mesai saatlerinden sonra olmaz."

"Kafam karıştı."

"Soruşturma bölümüne şişme bir AeroBed taşıdığını söyledi mi?" diyor.

"Yataklara izin vermiyoruz. Nöbetçi insanların uyumasına izin vermiyoruz. Ne zamandan beri nöbetçi?" Tekrar ediyorum.

"Adı her neyse onunla kavga ettiğinden beri." "Kiminle?"

"Ya da süsleme yapıyor ve araba kullanmak istemiyor." Lucy'nin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bugünlerde bu oldukça sık oluyor." Gözlerimin içine bakıyor.

"Twitter'da tanıştığı ve birden fazla şekilde takibi bırakmak zorunda kaldığı kızın adı neydi? Onu gerçekten aptal yerine koydu."

"Süsleme' mi?"

"Minileri dönüştürüyor. İçindeki içtikten sonra. Bunu benden duymadın."

Marino için hiçbir zaman mutlu bir gün olmayan ve yaşlandıkça daha da kötüleşen doğum günü olan on bir Temmuz'u düşünüyorum.

Batı Cambridge'deki yeni evinde onu ziyaret ettiğimi hatırladığımda Lucy, "Ona kendin sormalısın Kay Teyze," diye ekliyor.

sevdiği gibi, bir arsa üzerinde ahşap kenarlı, çalışan şömineleri ve *gerçek parke zeminleri* ve bir sauna, bir atölye ve göstermeyi sevdiği bir hız çantası kurduğu bitmiş bir bodrumu var. Elimde ev yapımı kuşkonmazlı kiş ve beyaz çikolatalı tatlı salamdan oluşan bir doğum günü sepetiyle geldiğimde, bir merdivenin üzerindeydi ve çatı hattı boyunca ışıklı küçük cam kafatasları diziyordu, Crystal Head votka minilerini *doğrudan içki fabrikasından* sipariş ediyor ve *süs eşyalarına* dönüştürüyordu.

Ben daha sormadan gönüllü oldu, sanki , yüzlercesini satın aldığını ima eder gibi. *Cadılar Bayramı'na hazırlanıyorum*, diye ekledi gürültüyle ve o zaman yine içtiğini anlamalıydım.

Marino'sarhoşken yaptığı her korkunç şeyi bir kenara iterken Lucy'ye, "Bugün ne yaptığını , belki bir yerlerde işsiz bırakmaya niyetlendiğin başka bir domuz çiftliği dışında," diyorum. "Güneybatı Pennsylvania." Lucy ofisime bakmaya devam ederken

Eğer bilmesi gereken bir şey değiştiyse.

Hiçbir şey olmadı. kadarıyla yok. Fırçalanmış çelik konferans masamın üzerindeki ardıç bonsai yeni bir eklenti, ama hepsi bu. Göz gezdirdiği fotoğraflar, sertifikalar ve diplomalar aynı; orkideler, gardenyalar ve sago palmyesi de öyle. Baktığı siyah laminat yüzeyli yay şeklindeki masam da değişmemiş. Şu anda gezindiği sandalyemin arkasındaki siyah granit tezgâh da değişmedi.

Kısa bir süre önce mikrodiseksiyon sisteminden kurtuldum ve yerine mikroskobik slaytları görüntülememe olanak tanıyan bir ScanScope aldım ve Lucy'nin monitörü kontrol etmesini, kapatıp açmasını izliyorum. Klavyeyi alıp ters çeviriyor, sonra da asla vazgeçmeyeceğim sadık Leica mikroskobuma geçiyor çünkü kendi gözlerimden daha fazla güvendiğim bir şey yok.

"Washington County'deki domuzlar ve tavuklar, aynısından daha fazlası," diyor etrafta dolaşmaya, bakmaya, bir şeylere dokunmaya, onları almaya devam ederken.

"Çiftçiler cezaları ödüyor ve sonra tekrar işe başlıyorlar" diye ekliyor. "Bir ara benimle uçmalı ve domuz ahırlarını, onları sardalye gibi tıkıştırır domuz çiftliklerini görmelisiniz. Köpekler de dahil olmak üzere hayvanlara karşı korkunç davranan insanlar."

Bir vınlama sesi, iPhone'una gelen bir mesaj ve onu okuyor. "Akarsulara ve nehirlerle su birikintileri." Şöyle bir cevap yazıyor sanki mesajı gönderen kişi sevdiği ya da eğlenceli bulduğu biriymiş gibi gülümsüyor. "Umarım o pislikleri suçüstü yakalarız, sustururuz."

"Umarım dikkatli olursun." Yeni keşfettiği çevreci intikamcılığı beni hiç heyecanlandırmadı. "İnsanların geçim kaynaklarıyla oynamaya başlarsanız, işler kötüye gidebilir."

"Ona yaptığı gibi mi?" Bilgisayarımı ve bilgisayarda izlediğim şeyleri gösteriyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum.

"Emma Shubert kimin geçim kaynağıyla uğraşıyordu?"

"Tek bildiğim kaybolmadan iki gün önce bir diş bulduğu," diye cevap veriyorum. "Görünüşe göre bu, oldukça yeni bir keşif olan bir kemik yatağında ortaya çıkarılan ilk diş. O ve diğer bilim insanları birkaç yaz önce orayı kazmaya başlamışlar."

Lucy, "Herhangi bir yerdeki en verimli kemik yatağı olabilir," diyor. "Bir kerede ölen bir dinozor sürüsünün gömüldüğü bir alan, gerçekten sıra dışı, belki de eşi benzeri görülmemiş. Tüm iskeletleri bir araya getirmek ve bir müzeyi doldurmak, dünyanın dört bir yanından turistleri, dinozor hayranlarını ve doğa severleri çekmek için inanılmaz bir fırsat. Bölge çok kirlenmediği sürece kimse gelmez."

Grande Prairie hakkında okuyup da doğal gaz ve petrol üretiminin ekonomik öneminin farkında olmamak mümkün değil.

"Alberta'nın katranlı kumlarından Orta Batı'daki rafinerilere ve Meksika Körfezi'ne kadar sentetik ham petrol taşıyan bin yedi yüz millik boru hattı," diyor Lucy, lavabonun yanındaki tezgahta bir Keurig ve macchinetta'nın bulunduğu banyomun içinde kaybolurken. "Kirlilik, küresel ısınma, tam bir yıkım."

"İlly MonoDose'u deneyin. Gümüş kutu," diye sesleniyorum ona. "Ve benimkini çift shot yap."

"Sanırım bu Cubano kafe tarzı bir sabah."

Soğuk kahvemini son yudumunu bitirip tekrar play'i seçerken "Şeker dolabın içinde," diye haber veriyorum.

Neyi kaçırdım? Bir şey.

İçimdeki hislerden kurtulamıyorum ve tekrar, parlayan güneşin yüz hatlarını ortaya çıkardığı aşırı pozlanmış figüre odaklanıyorum. Bu kişi çok görünmüyor, bir kadın ya da küçük bir adam olabilir ya da muhtemelen yanları örtülü ve geniş kenarlı bir güneş şapkası takan daha büyük bir çocuk olabilir, belki de şapkanın uçmasını önlemek için sağ elinin iki parmağıyla tutuyor gibi görünüyor. Ama yine de emin olamıyorum.

Uzun kollu bir ceket ya da bol gömlek ve güneş şapkası dışında koyu gölgeli yüzün tek bir özelliğini ya da kişinin ne giydiğini seçemiyorum ve sağ şakak bölgesinin yakınında gözlük, muhtemelen güneş gözlüğü olduğunu düşündüren zar zor fark edilen bir parıltı var. Ama hiçbir şeyden emin olamıyorum. Şu anda, ekin on iki saat kadar önce bana e-posta gönderildiği zamankinden çok daha fazla şey bilmiyorum.

"FBI'dan başka bir şey duymadım, ama Benton bugünün ilerleyen saatleri için bir toplantı ayarladı, tabii mahkemeden zamanında çıkarsam," diyorum.

macchinetta'nin buharli patlamalari. "Daha çok gayri resmi bir tartışma, çünkü henüz bana gönderilen film klibinden başka bir şey olmadı."

"Bir şey oldu." Lucy'nin sesi banyonun içinden . "Birinin kulağı kesilmiş. Tabii sahte değilse."

üç

Kesik kulağın dış kısmı olan PINNA'nın

temporalis kasının fasyasından temiz bir şekilde çıkarıldı.

Görüntüyü bulanıklaştırmadan büyütebildiğim kadar büyüttüm ve kesik yaranın görünür kenarları keskin ve düzenli görünüyor. Solgunluk ya da kesik dokunun dışa dönük ya da çökmüş olduğuna dair herhangi bir ipucu görmüyorum, ki bu da ölümden çok sonra gerçekleşen bir parçalanmada bekleyebileceğim bir şey - örneğin kulak mumyalanmış bir cesetten, bir tıp fakültesi kadavrasından çıkarılmışsa. Gördüğüm şey bana bir şeymiş gibi gelmiyor. Kulak ve gazetedeki kan eski görünmüyor.

Ama kanın insana ait olup olmadığını bilemem ve kulaklar zordur. Özellikle damarlı değiller ve ölümden önce ya da sonra bir kulağın kesilip haftalarca buzdolabında bekletilmesi ve fotoğrafta yeterince taze görünmesi, yaralanmanın kurban hayattayken mi yoksa ölüyken mi gerçekleştiğini belirlememi imkânsız hale getirebilir.

Başka bir deyişle, Lucy'ye açıkladığım üzere, jpg benim amaçlarım için yeterli olmaktan çok uzak. Gerçek kulağı incelemem, hayati bir yanıt için kesik kenarları kontrol etmem, DNA'yı Ulusal DNA Endeksi'nde (NDIS) ve profilin sabıka kaydı olan biriyle bağlantılı olması durumunda Birleşik DNA Endeksi Sistemi'nde (CODIS) araştırmam gerekiyor.

Birbirimizi duyabileceğimiz kadar yüksek sesle konuşmaya devam ederken Lucy ofisimin banyosundan, "Çeşitli web sitelerinde onun oldukça yeni fotoğraflarını buldum, bu yaz Alberta'da çalışırken çekilmiş birkaç tanesi de dahil olmak üzere," diyor. "Ama tabii ki bire bir çekemeyiz. Boyutunu ayarlamam, doğru açığı vermem gerekiyor ama iyi haber şu ki, kaplama en azından yardımcı oluyor çünkü o kesinlikle bir kural dışı değil."

Lucy, jpg'yi Emma Shubert'in fotoğraflarıyla karşılaştırdığını ve kulaklarının görüntülerini kesik olanla örtüştürmeye çalıştığını açıklıyor. Bir eşleşmeyi göz ardı edemeyiz, ancak ne yazık ki görsel bir karşılaştırma da kesin değil.

"Size dosyayı göndereceğim," diye ekliyor. "Karşılaştırmaları toplantınıza gelenlere gösterebilirsiniz."

"Beş gibi dönecek misin?"

"Davet edildiğimin farkında değildim." Sesi bir başka espressonun geliyor.

"Tabii ki davetlisin." "Başka kimlerle birlikte?"

"Boston Saha Ofisi'nden birkaç ajan. Douglas, sanırım." Kafa karıştırıcı bir ismi olan kadın FBI ajanı Douglas Burke'den bahsediyorum. "Başka kim olduğundan emin değilim. Ve Benton."

"Müsait değilim," diye cevap verir Lucy. "Eğer o gelecekse olmaz."

"Orada olursan gerçekten çok yardımcı olursun. Douglas'ın nesi var?"

"Bir şey var. Hayır, teşekkürler."

Daha önceki kolluk kuvveti hayatında hem FBI hem de ATF tarafından kovulan yeğenimin Federaller hakkındaki duyguları genellikle hayırsever değildir, bu da benim için garip , çünkü kocam bir FBI suç istihbarat analisti veya profilcisi ve benim de Savunma Bakanlığı'nda özel bir yedek statüm var. Her ikimiz de onun kızdığı ve saygısızlık ettiği şeylerin, onu reddeden, kovan Federallerin bir parçasıyız.

Basitçe söylemek gerekirse, kızım gibi büyüttüğüm tek yeğenim Lucy Farinelli, kuralların daha düşük ölümlüler için olduğuna inanıyor. Kendisi haydut bir federal ajandı ve haydut bir teknik deha ve eğer etrafımda olmasaydı hayatım paramparça ve boş olurdu.

"Oldukça zeki biriyle karşı karşıyayız." Elinde iki shot bardağı ve küçük bir çelik sürahi ile banyodan çıkar.

"Bu iyiye işaret değil," diye cevap veriyorum. "Birinin zeki olduğunu nadiren düşünürsün." "Bazı konularda zeki olan ama bunu fark edemeyecek kadar kendini beğenmiş, kurnaz biri. ne kadar çok şey bilmediğini."

Yıllar önce ATF'nin Miami Saha Ofisi'ndeyken, *kötü bir vurulma* olayına karışmadan önce alışkanlık haline getirdiği, üzerinde açık kahverengi köpüklü bir tabaka bulunan sert ve tatlı espresso döküyor.

"*BLiDedwood* adresi oldukça açık." Bir shot bardağı ve sürahiyi klavyemin yanına koyuyor.

"Benim için açık değil."

"Billy Deadwood." Heceleyerek söylüyor.

"Tamam." Aklında kalmasına izin verdim.

"Benim yararına mı?"

Lucy masanın benim tarafıma geliyor ve arkamdaki granit tezgâha dokunarak iki video ekranını uyandırıyor. Canlı kırmızı, altın ve mavi renklerde ekran koruyucular beliriyor; CFC ve AFME'nin armaları yan yana, bir caduceus ve adalet terazisi ve iskambil kâğıtları, as ve sekizli çiftler, Wild Bill Hickok'un 1876'da vurularak öldürüldüğü sırada bir poker oyunu sırasında tuttuğu varsayılan *ölü adamın eli*.

"AFME'nin arması." Bilgisayar ekranında *ölü adamın elini* gösteriyor. "Ve Wild Bill Hickok, ya da *Billy, Deadwood*, Güney Dakota'da öldürüldü. Senin yararına mı? Evet, Kay Teyze. Umarım bizim arka bahçemizden biri değildir."

"Neden öyle olabileceğine dair en ufak bir şüphe duydunuz?"

"Kendini imha eden veya silen geçici bir ücretsiz e-posta adresi kullanmak

otuz dakika içinde?" Lucy düşünür. "Tamam, o kadar da sıra dışı değil, herhangi biri olabilir. Sonra bu kişi e-postayı size ücretsiz bir proxy sunucusu üzerinden yönlendiriyor, bu özel olan, kullanılmayan bir ana bilgisayar adına sahip yüksek anonimlikli bir tür. İtalya'da bulunuyor."

"Yani kimse e-postaya yanıt veremez çünkü geçici hesap otuz dakika sonra silinir ve yok olur."

"Mesele de bu zaten."

"Ve hiç kimse IP'yi takip edemez ve e-postanın gerçekte nereden gönderildiğini izleyemez." Onun mantığını takip ediyorum.

"Tam olarak göndericinin güvendiği şey."

"E-postanın İtalya'dan biri tarafından gönderildiğini varsaymamız gerekiyor." "Özellikle Roma'dan," dedi bana.

"Ama bu bir hile."

"Kesinlikle," diyor. "Bunu her kim gönderdiyse, bizim saatimizle dün gece altı buçukta Roma'da olmadığı kesin."

"Peki ya yazı tipi?" E-postaya dönüyorum ve konu satırına bakıyorum.

ADLİ TIP BAŞMÜFETTİŞİ KAY SCARPETTA'NIN DİKKATİNE

"Bir önemi var mı?" Ben soruyorum.

"Çok retro. Ellili ve altmışlı yılları anımsatıyor, yuvarlak köşeli büyük kare şekiller o dönemin televizyonlarını çağrıştırıyor. *Sizin döneminizi,*" diye dalga geçiyor.

"Lütfen sabahın bu erken saatinde bana zarar verme."

"Eurostile, İtalyan yazı tipi tasarımcısı Aldo Novarese tarafından yaratıldı," diye açıklıyor, "yazı tipi aslen Torino'daki bir dökümhane olan Nebiolo Printech için yapıldı."

"Ve bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Temel olarak kağıt ve ileri teknoloji ürünü baskı makineleri üretiyorlar."

"Olası bir İtalyan bağlantısı mı?"

"Bundan şüpheliyim. Sanırım size e-postayı gönderen kişi gerçek IP'yi takip edvarsaymış" diyor ve ben sırada ne olduğunu biliyorum.

Ne yaptığını biliyorum.

"Başka bir deyişle," diye devam ediyor, "gönderildiği gerçek yeri bulamayız-"

"Lucy," sözünü kestim. "Aşırı önlemler almanı istemiyorum."

Onları çoktan aldı.

"Bir sürü anonim bedava var," diye devam ediyor, sanki benim bildiğim şeyi yapmamış gibi.

"İtalya'daki ya da başka bir yerdeki bir proxy sunucusuna yardım etmeni istemiyorum," diyorum ona kesin bir dille.

"E-posta size Logan'ın telsizine erişimi olan biri tarafından gönderilmiş," diyor şaşkınlıkla.

"Havaalanından mı gönderildi?"

"Video klip size buradan yedi mil bile uzakta olmayan Logan Havaalanı'nın kablosuz ağından e-posta ile gönderildi," diye ve kendi arka bahçemizden biri olabileceği ihtimalini düşünmesine şaşmamalı.

Personel şefim Bryce Clark'ı, Pete Marino'yu ve binamdaki birkaç adli bilimciyi düşünüyorum. CFC personelinin üyeleri geçen hafta Uluslararası Kimlik Tespiti Derneği'nin yıllık toplantısı için Tampa, Florida'daydı ve hepsi dün bu e-postanın CFC'ye isimsiz olarak gönderildiği saatlerde Boston'a geri döndü.

"Dün gece saat altıdan önce bir noktada," diye açıklıyor Lucy, "bu kişi Logan'ın ücretsiz kablosuz internetine giriş yaptı. Aynı şey

yolcular günde binlerce kez bunu yapıyor. Ancak bu, e-postayı gönderen kişinin fiziksel olarak bir terminalde ya da uçakta olduğu anlamına gelmez."

Bu kişinin bir otoparkta ya da kaldırımında, muhtemelen bir su taksisinde ya da limandaki bir feribotta, yani kablosuz sinyalin ulaştığı herhangi bir yerde olabileceğini söylüyor. Bu kişi bağlandıktan sonra *BLiDedwood @Stealthmail* adında geçici bir e-posta hesabı oluşturmuş, muhtemelen Eurostile'da konu satırını yazmak için kelime işlemci yazılımı kullanmış ve bunu kesip e-postaya yapıştırmıştır.

"Göndermeden önce yirmi dokuz dakika beklemiş," diyor Lucy. "Açıldığını bilmenin memnuniyetini yaşaması ne yazık."

"Bu kişi e-postayı açtığımı nereden biliyor?" "Çünkü geri dönen bir *teslim edilemedi* bildirimi almadı. mesaj," diye yanıtlıyor. "Hesap kendini imha etmeden sadece saniye önce almış olabilir. E-postanın alındığını ve açıldığını varsaymaması için hiçbir neden yok."

Ses tonu farklı. Söylediği şey bir azarlama gibi geliyor. "Geri dönüş, taciz veya virüs için anında ve otomatiktir-CFC'nin ana adresine gönderilen enfekte iletişimler," diye hatırlatıyor. "Amaç, göndericiye e-postanın teslim edilemediği izlenimini vermek. Ama aslında nadir ve talihsiz istisnalar dışında, şüpheli e-postalar doğrudan karantina dediğim yere gider, böylece ne olduğunu görebilir ve tehdit seviyesini değerlendirebilirim" diye vurguluyor ve ne demek istediğini anlıyorum. "Bu özel e-postayı görmedim çünkü karantinaya alınmamıştı."

Bahsettiği nadir ve talihsiz istisna benim.

"Kurduğum güvenlik duvarları, konu başlığı *Adli Tabip Kay Scarpetta'nın dikkatine* olduğu için e-postayı yasal olarak tanıdı," diyor, sanki bu benim hatamış gibi, ki öyle. "Kişisel dikkatinize yönlendirilen bir şey spam olarak gönderilmez ya da geçici olarak karantinaya alınmaz çünkü bu sizin bana verdiğiniz talimattır. Benim isteğim dışında, hatırladın mı?"

Bakışlarını tutuyor ve haklı, ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

"Sana hile yapmana izin vermemin sonuçlarını görüyorsun. güvence altına alındı mı?" diye soruyor.

"Hayal kırıklığını anlıyorum Lucy. Ancak doğrudan CFC iletişim bilgilerimi bilmeyen pek çok insanın, özellikle de polis ve ailelerin bana ulaşabilmesinin tek yolu bu." Daha önce de söylediğim şeyi söylüyorum. "Dikkatime bir şey gönderiyorlar ve ben kesinlikle spam istemiyorum."

"İlk açanın sen olman çok kötü," diyor Lucy. "Tabii ki, tipik olarak Bryce muhtemelen sen fırsat bulamadan açardı."

"sevindim." Personel şefim çok hassas ve biraz da alıngandır.

"Doğru. Gelmedi çünkü bir seyahatten dönüyordu. O ve diğer birkaç kişi bir haftadır cebinde para yoktu," diyor Lucy, sanki zamanlama tesadüf değilmiş gibi.

"E-postayı gönderen kişinin CFC'de neler olup bittiğini bildiğinden mi endişeleniyorsun?" diye sordum.

"Bu beni endişelendiriyor, evet."

Bir sandalyeyi yaklaşıyor, shot bardaklarımızı dolduruyor ve ben onun kolonyasının taze greyfurt kokusunu alıyorum ve yeğenimin asansöre bindiğini ya da bir odadan geçtiğini her zaman anlıyorum. Gözlerimi kapatabilirim ve onun kendine özgü kokusunu her yerde tanıyabilirim.

"Birilerinin hepimize ve yaptıklarımıza dikkat ediyor olabileceğini düşünmemek aptallık olur," diyor. "Tanrı'dan daha zeki olduğunu düşünen oyun meraklısı biri. İnsanları travmatize etmekten ve onlarla dalga geçmekten zevk alan biri."

Bu sabah neden ofisimde dolaştığından hiç şüphem yok. *Bir şeyi kontrol etmek için uğradı* çünkü bana karşı aşırı korumacı ve tetikte. Lucy yürüyecek yaşa geldiğinden beri benden ilgi bekliyor ve beni bir şahin gibi izliyor.

"Marino'nun bu işe karıştığından mı endişeleniyorsun? Beni gözetlediğinden ya da bir şekilde bana zarar vermeye çalıştığından mı?" E-postama giriş yapıyorum.

"Aptalca şeyler yaptığı kesin," diyor, sanki aklında belirli şeyler gibi. "Ama o kadar da bilgili değil ve ne gibi bir nedeni olabilir ki? Cevap yok."

dört

Bryce ya da Asistan'dan bir e-posta almak için kutumu karıştırıyorum.

ABD Savcısı Dan Steward, mahkemeye çıkmama gerek kalmayacağını ummaya devam ediyorum.

"Peki ya görüntü netleştirme? Belki jetboatta kimin olduğunu bulabiliriz?" Ben Mildred Lott için endişelenirken video klipten bahsediyorum.

"Unut ," diyor Lucy.

"Bu çok saçma," diye mırıldanıyorum, beni rahatlatacak bir mesaj bulamayınca.

Eskiden otopsi raporum savunma için yeterliydi, mahkemeye çıkmam gerekli değildi, hatta istenmezdi ama ABD Yüksek Mahkemesi'nin Melendez-Diaz kararından bu yana Amerika'daki her adli tıp uzmanı için hayat değişti. Channing Lott kendisini suçlayan kişiyle yüzleşmek istiyor.

Milyarder sanayici, anda ölü olduğu tahmin edilen karısıyla bir sözleşme yaptığı iddiasıyla cinayet suçlamasıyla karşı karşıya ve bu öğleden sonra ikide benimle birlikte olma zevkini talep ediyor.

"O video dosyasında gördükleriniz, göreceğiniz tek şey." Lucy kadehini boşaltıyor. "Şu anda gördüğün şey, olabileceğinin en iyisi."

"CFC'de kullandığımızdan daha sofistike bir yazılım olmadığından emin miyiz?" Bunu kabul etmek istemiyorum.

"Benim tasarladığımdan daha mı sofistike?" Ayağa kalkıyor ve bilgisayar ekranıma yaklaşıyor. "Elimizdeki eline hiçbir şey su dökemez. Sorun şu ki görüntüler çok sıcak."

İşaret parmağına yeni takmaya başladığı ağır altın yüzüğü ve bileğindeki çelik kronograf saati bana göstermek için fareye tıklıyor. Teknenin arkasındaki meçhul görüntüdeki kaydı durduruyor,

Aynı video klibin birden fazla katmanını oluşturduğunu, parlaklığı düşürdüğünü, keskinlik filtreleri kullandığını ve umutsuz olduğunu açıklıyor.

"Çekimi kim yaptıysa doğrudan güneşe bakıyordu" diyor ve ekliyor: "Hiçbir şey patlayan parçaları eski haline getiremez. Yapabileceğimiz en iyi şey, bağlam ve koşullara dayanarak teknedeki kişinin kim olabileceğinden şüphelenmek."

Şüphelenmek yeterli gelmiyor ve klibi tekrar izleyerek Amerikalı paleontolog Dr. Emma Shubert'in neredeyse dokuz hafta önce kaybolduğunda Alberta Üniversitesi'nden meslektaşlarıyla birlikte kazı yaptığı çorak yamaçtan jet botla bir saat uzaklıktaki nehir kıyısına dönüyorum. Polise verdiği ifadeye göre Shubert en son 23 Ağustos günü saat 22:00 sularında Pipestone Creek kamp alanındaki ormanlık alanda tek başına yürürken görülmüş ve akşam yemeğinden sonra karavanına doğru yola çıkmıştı. Ertesi sabah kapısı aralıktı ve gitmişti.

Dün gece Kanada Kraliyet Atlı Polisi'nden bir müfettişle konuştuğumda, Emma Shubert'in karavanının içinde saldırıya uğramış olabileceğini gösteren hiçbir boğuşma izi olmadığı söylendi.

"Bunu bana kimin gönderdiğini bulmalıyız," diyorum Lucy'ye. "Ve nedenini. Jetboat'taki figürün o olması mümkünse, neler oluyordu? Yüzündeki ifade neydi? Mutlu mu? Üzgün mü? Korkmuş mu? Tekneye isteyerek mi bindi?"

"Bunu sana söyleyemem." "Onu görmek istiyorum."

"Bu video klibe gitmeyeceksiniz. Görecek başka bir şey yok." "Kazmak için kemik yatağına mı gidiyordu yoksa mı dönüyordu?" Soruyorum.

"Güneşin konumuna ve bölgenin uydu görüntülerine göre Nehir," diyor Lucy, "jetboat muhtemelen doğuya gidiyordu, bu da sabah olduğunu gösteriyor. Belli ki o gün güneşli bir gündü ve geçtiğimiz Ağustos ayında dünyanın o bölgesinde pek güneşli gün yoktu. Çok da tesadüf değil, kaybolmadan iki gün önce, pachyrhino dişini bulduğu gün hava güneşliydi."

"Yani hava durumuna bakarak videonun 21 Ağustos'ta çekildiğini düşünüyorsunuz."

"Görünüşe göre o gün o bölgeye gitmiş, jet botla Wapiti Nehri'ndeki kemik yatağına gitmiş." Lucy haberlerde yer alan bilgileri tekrarlıyor. "Yani video o sabah tekne yolculuğu sırasında bir iPhone'a kaydedilmiş olabilir. Bir iPhone'u var. Ya da yaptı. Bildiğiniz gibi

karavanında kayıp. Kayıp olan tek şey bu olabilir, zira diğer kişisel eşyalarının bozulmamış olduğu iddia ediliyor."

"Görüntüler iPhone ile mi çekildi?" Bu yeni bir bilgi. "Ve kesik kulağın fotoğrafı," diyor Lucy. "Birinci nesil bir iPhone, ki onda da bu vardı."

Lucy'ye bu detayları nasıl elde ettiğini sormayacağım. Bilmek de istemiyorum.

"İlk aldığı hala ondaydı, muhtemelen AT ve T ile yaptığı sözleşme nedeniyle yükseltme zahmetine girmedir." Lucy kalkıp içki bardaklarımızı yıkamak için banyoya dönüyor ve ben koridorda uzaktan gelen sesleri algılıyorum.

Sonra bir polis sireninin kaydedilmiş sesini duyuyorum, Pete Marino'nun zil seslerinden biri. Yanında biri var. Bryce, sanırım, ve bu yöne doğru gidiyorlar. İkisi de cep telefonuyla konuşuyor, sadece konuşmalarının sesi geliyor ve seslerindeki enerjiden bir şey olduğunu anlıyorum.

Lucy ayrılırken, "Seni sonra ararım, hava dönmüş olurum," diye ekliyor. "Günün ilerleyen saatlerinde hava gerçekten kötü olacak."

Sonra Marino kapımda belirdi. Haki saha kıyafetleri sanki içinde uyumuş gibi buruş buruş, yüzü kızarmış ve sanki burada yaşıyormuş gibi yüksek sesle telefonuyla konuşarak içeri giriyor. Arkasında Bryce var, benim zarif yakışıklı personel şefim, kafasında tasarım güneş gözlükleri, üzerinde *Glee* setinden yeni çıkmış gibi solmuş kot pantolon ve tişört var. Onu bir hafta önce Florida'ya gitmeden önce gördüğümünden beri tıraş olmadığını fark ediyorum ve sakal ya da sakalsızlık her zaman aynı anlama geliyor. Bryce Clark kendi hayatındaki başrol için seçmelere devam ederken farklı karakterlere girip çıkıyor.

Marino cep telefonuna, "Normalde bu hayır demek olurdu," diyor. "Ama akvaryumdaki bayanı hatta çağırmanız gerekecek, böylece buradaki şef ona doğrudan söyleyebilir ve herkesin aynı sayfada olduğundan emin olabilir."

"takdir ediyoruz ve tamamen anlıyoruz." Bryce başka biriyle konuşuyor. "Kimsenin bunun için kavga etmeyeceğinin kesinlikle farkındayız. Belki siz ve itfaiyeciler yazı tura atabilirsiniz, sadece şaka. Eminim itfaiye botunda da sizin gibi Stokes sepeti vardır. Vakum torbası ya da boyunluk gibi şeylere gerek yok. Tabii ki itfaiyeciler, o büyük kötü güverte toplarıyla olaydan sonra her şeyi hortumla yıkamak için daha iyi donanıma . Nokta

Öyle mi? Bizim için zerre kadar önemi yok ama birinin onu kıyıya çıkarmaya yardım etmesi gerek, oradan sonrasını biz hallederiz." Saatine bakar. "Kırk beş gibi mi? Dokuzu biraz geçe mi? Bu gerçekten harika olur."

"Ne oldu?" Aramayı bitirirken Bryce'a soruyorum.

Ellerini kalçalarına koymuş, beni inceliyor. "Bu sabah tekneyle açılmak için doğru şeyi kesin, değil mi?" Bugün mahkeme için giydiğim gri ince çizgili etekli takım elbisemi ve ayakkabılarımı inceliyor. "Bir dakikaya geliyorum, birkaç şey alacağım çünkü Sahil Güvenlik'le bu kıyafetle çıkamazsın. Yüzen balık mı avlıyorsun? Tanrı'ya şükür Temmuz'da değiliz, buralarda su hiç ısınmaz ve umarım uzun süredir orada değildir, en sevmediğim şey. Üzgünüm, dürüst olalım. Kim dayanabilir ki? Kimsenin böyle iğrenç bir duruma düşmek istemediğinin farkındayım, düşünebiliyor musunuz? Eğer ölürsem ve bu hale gelirim lütfen beni bulmayın."

Dolabımda, sahra kıyafetlerini alıyor.

"Muhafızların mutlu olmadığı kısım bu, çünkü neden mutlu olsunlar ki?" Konuşmaya devam ediyor. "Teknelerinde böyle bir şey olması, ama endişelenmeyin, bunu yapacaklar çünkü onlardan rica ettim ve onlara hatırlattım ki eğer siz -özellikle sizi kastediyorum, şef- bununla nasıl ilgileneceğinizi bilmiyorsanız, kim bilecek?"

Bir çift kargo pantolonunu askıdan indiriyor.

"Teknelerinin leş kokmaması için ne gerekiyorsa yapacaksın, sadece bir hatırlatma? Söz vermiştim. Kısa kollu mu istersin, uzun mu?"

Dolabımdan bana bakıyor.

Ben daha cevap vermeyi düşünemedim, "Ben oyumu uzundan yana kullanıyorum, çünkü dışarıda rüzgar eserken hava çok soğuk olacak," dedi. "Bakalım, aşağı ceketin iyi bir fikir, kurtarma-turuncu olanın, böylece bir mil ötede ortaya çıkarsın. Suda her zaman iyi bir fikirdir. Marino'nun ceketi olmadığını görüyorum ama onun gardırobundan ben sorumlu değilim."

Marino teknede olduğu belli olan biriyle konuşmaya devam ederken Bryce kıyafetleri bana doğru taşıyor.

Bryce CFC üniformamı masamın üzerine örtüp botlarımı almak için dolaba dönerken, "Kimsenin düğümleri falan kesmesini istemeyiz ve tüm halatların klemplenmesi gerekir," diyor. Marino, "Telefonu kapatıp seni sabit hattan arayacağım, belki daha iyi bir bağlantın olur ve doktorla kendin konuşabilirsin," diye ekliyor.

Ben koridordaki asansörü ve daha fazla ses duyarken masamın yanına geliyor. Lucy helikoptere doğru gidiyor ve diğer personel de geliyor. Saat sekizi birkaç dakika geçiyor.

Marino masamdaki telefona uzanırken, "Güney kanalına tarih öncesi devasa bir kaplumbağa dolanmış," diyor.

"*Tarih öncesi mi?*" Bryce haykırır. " sanmıyorum."

"Bir deri sırtlı. Neredeyse soyları tükendi, Jurassic Park'tan beri varlar." Marino onu görmezden geliyor.

Bryce daha yüksek sesle, "O zamanlar *park* olduğunu sanmıyorum," diye ekliyor. "Bir ton kadar ağır olabilir." Marino benimle konuşmaya devam ederken

telefonumdan bir numara giriyor, reçetesiz satılan bir çift okuma gözlüğü güçlü burnunun üzerine tünemiş. "İstakoz küplerini kontrol eden bir sucu gün doğumunda onu fark etti ve itfaiyenin deniz birimiyle anlaşması olan akvaryumun kurtarma ekibini aradı. İtfaiye botu oraya vardığında ve kaplumbağayı çekmeye başladıklarında, dikey hatta talihsiz bir eklenti olduğu ortaya çıktı Pamela?" diye soruyor. "Seni Dr. Scarpetta'ya teslim ediyorum."

Ahizeyi bana veriyor, kalın parmaklarıyla gözlüğü katlayıp gömleğinin göğüs cebine sokarken, "Pamela Quick. Kendisi yangın teknesinde, bu yüzden bağlantı çok iyi olmayabilir."

Telefondaki kadın kendini New England Akvaryumu'nda çalışan bir deniz biyoloğu olarak tanıtıyor ve sesi acil ve biraz da düşmanca geliyor. Az önce e-postayla bir fotoğraf gönderdiğini söylüyor.

"Zamanımızın kalmadığını kendiniz de görebilirsiniz," diye ısrar ediyor. "Onu *hemen* gemiye almamız gerekiyor."

"*O' mu?*" Ben soruyorum.

"Nesli kritik derecede tehlike altında olan bir deniz kaplumbağası türü, kim bilir ne kadar zamandır olta takımlarını, diğer malzemeleri ve belli ki ölü bir insanı sürüklüyor. Kaplumbağalar nefes almak zorundadır ve o artık burun deliklerini suyun üzerinde zorlukla tutabiliyor. Boğulmaması için onu *hemen* dışarı çıkarmalıyız."

Marino cep telefonunu bana yakın tutuyor, böylece az önce e-postayla gönderdiği, haki pantolon ve yeşil rüzgarlık giymiş, sarışın ve bronz tenli genç bir kadının yangın teknesinin kenarına yaslanmış fotoğrafını görebiliyorum. Uzun saplı bir kanca kullanarak, neredeyse tekne kadar geniş bir kanat açıklığına sahip, kösele gibi ve koyu renkli, şaşırtıcı derecede büyük bir deniz canlısına dolanmış olan misinayı çekiyor. Çıkıntılı kocaman kafasından birkaç metre ötede

Dalgalı mavi suyun yüzeyinde zar zor , tırnakları boyalı soluk eller ve uzun beyaz saçlar.

Bryce, cilalı deri burunlu ve naylon sayalı bir çift hafif, bilekten yüksek siyah taktik botu yere bırakır. Çorap bulamadığından şikayet ediyor.

"Alt kattaki dolabıma bakın," diyorum ona, ayakkabılarımı çıkarmak için eğilirken ve Pamela Quick'e, "İstemediğimiz şey cesedi kaybetmek ya da ona herhangi bir zarar vermek. Bu yüzden normalde izin vermezdim-"

"Bu hayvanı kurtarabiliriz," sözümü kesiyor ve benim iznimle ilgilenmediği açıkça belli oluyor. "Ama bunu şimdi yapmalıyız." Bunu söyleme biçimine bakılırsa, beni ya da bir başkasını beklemeyeceğinden hiç şüphem yok ve onu gerçekten suçlayamam.

"Ne yapmanız gerekiyorsa yapın elbette. Ama biri bunu video ya da fotoğraflarla belgeleyebilirse çok yardımcı olur," diyorum, sandalyemden , çoraplı ayaklarımın altındaki halıyı hissederek ve hayatta bir dakikadan diğerine ne olacağını asla bilemeyeceğimi hatırlayarak. "Hatları ve teçhizatı mümkün olduğunca az rahatsız edin ve hiçbir şeyi kaybetmememiz için sabitlendiklerinden emin olun," diye ekliyorum.

beş

ŞİMDİ PAMUKLU SAHA KİYAFETLERİ GİYDİLER, KOYU MAVİ, CFC armalı Gömleğime ve koluma örttüğüm parlak turuncu cekete işlenmiş, dinlenme odasının ötesindeki asansöre biniyorum ve bir anlığına yalnız kalıyoruz. Marino iki siyah plastik Pelikan çantasını yere bırakıyor ve alt katın düğmesine basıyor.

"Anladığım kadarıyla bütün gece buradaydın," diye yorum yapıyorum, o sabırsızca düğmeye tekrar dokunurken, bu onun hiçbir işe yaramayan bir alışkanlığı.

"Bazı evrak işlerini hallettim. Burada kalmak daha kolaydı."

Büyük ellerini kargo pantolonunun yan ceplerine sokuyor, göbeğinin eğimi kanvas kemerinin üzerinde belirgin bir şekilde şişiyor. Kilo almış ama omuzları heybetli ve boynunun, pazularının ve bacaklarının kalınlığından Central Square'de ait spor salonunda hâlâ demir pompalandığını anlayabiliyorum, dövüş sporları kulübü ya da her ne diyorsa, çoğu SWAT olan polislerin uğrak yeri.

"Neyden daha kolay?" Brut tıraş altında bayat bir ter kokusu seziyorum ve belki de geceyi içerek geçirdi, bir karton Crystal Head votka mini kafatası süsü ya da her neyse. Bilemiyorum. "Dün Pazar günüydü," diye yumuşak bir sesle devam ettim. "Bu hafta sonu çalışmayı planlamadığınıza ve bir seyahatten yeni döndüğünüze göre, tam olarak daha kolay olan neydi? Hazır konu açılmışken, bir süredir nöbet çizelgelerini güncel olarak alamıyorum, bu yüzden sizin nöbet tuttuğunuzu bilmiyordum ve görünüşe göre tutuyormuşsunuz-"

"Elektronik takvim saçmalık," diye araya giriyor. "Tüm bu otomatik anlık saçmalıklar. Keşke Lucy buna bir son verse. Bilmen gerekeni biliyorsun, birinin yapması gerekeni yaptığını. O kişi benim."

"Soruşturma müdürünün nöbetçi olduğunu bilmiyorum. Acil bir durum olmadığı sürece bu hiçbir zaman politikamız olmadı. Ayrıca, tabiri caizse alarmin çalmasını beklerken şişme yatakta yatan bir itfaiyeci olmak da bizim politikamız değil."

"Bakıyorum da biri havlıyor. Zaten bu onun hatası." Güneş gözlüklerini takıyor, onu tanıdığımdan beri taktığı tel çerçeveli Ray-Ban gözlükleri - Bryce'ın Marino'nun *Smokey and the Bandit* gözlükleri dediği gözlükler.

"Nöbetçi müfettişin iş yerinde uyanık ve telefona cevap vermeye hazır olması gerekir." Bunu sakın bir şekilde ve beni tartışmaya davet etmeden söylüyorum. "Peki kimin hatası?"

"Lanet olası Lucy beni Twitter'a soktu ve her şey böyle başladı."

"Lucy'yi sikeyim" dediğinde ciddi olmadığını biliyorum. yakınlar.

"Tweet atan sensen ve anladığım kadarıyla atıyormuşsun, Twitter için onu suçlamanın adil olduğunu düşünmüyorum," diye cevap veriyorum aynı mülayim tonda. "Ve tam olarak sana ispiyonlamadı, ya da şimdiye kadar bildiğim bazı şeyler. Söylediği her şey seni önemseddiği için Marino."

Binanın ortasına doğru yavaşça inerken, "O artık yok ve haftalardır yok ve ben bu konuda konuşmak istemiyorum," diyor.

"Kim?" Bilmece gibi.

"Tweet attığım dangalak, bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Gerçekten insanların nöbetçi olduklarında uyumadıklarını mı düşünüyorsunuz? Dün gece hiçbir şey kaçırmadım. Telefon her çaldığında cevap verdim ve hallettim. Müdahale edilecek tek gerçek olay merdivenden düşen adamdı ve Toby onunla ilgilendi, basit bir kazaydı. Sonra onu eve gönderdim. İkimizin de orada olmasının bir anlamı yoktu. Ayrıca, sinirlerimi bozuyor. Onu asla olması gereken yerde bulamıyorum, ya öyle oluyor ya da üstüme çıkıyor."

"Sadece olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. Hepsi bu. İyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

"Neden olmayayım ki?" Önündeki pürüzsüz parlak çeliğe, dijital paneldeki ışıklı LL bakıyor. "Daha önce de işler yolunda gitmemişti."

Nelerden ya da kimlerden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ve şu anda internette tanıştığı bir kadın hakkında onu sıkıştırmanın zamanı değil ya da en azından ima ettiğinden şüphelendiğim şey bu. Ancak mesleki sağduyu ve gizliliğin ihlali olabileceğinden endişe ettiğim bu konu hakkında onunla konuşmam gerekiyor.

"Hazır konu açılmışken, neden Twittera girdiğini ya da Lucy'nin neden böyle bir şeyi teşvik ettiğini merak ediyorum," diyorum ona. "Özel hayatına burnumu sokmaya çalışmıyorum, Marino, ama öncelikle haber akışları için olmadığı sürece sosyal ağlardan yana değilim, ki Twitter'da takip ettiğim tek şey de bu. Burada yaptığımız işi pazarlamak, bununla ilgili ayrıntıları paylaşmak ya da açık havada arkadaş edinmek gibi bir işimiz kesinlikle yok."

"Twitter'da ben olarak bulunmuyorum, benimle özdeşleştirilebilecek hiçbir şey kullanmayın. Başka bir deyişle, adımı görmüyorsunuz, sadece *The Dude (Ahbap)* rumuzunu kullanıyorsunuz..."

"*The Dude*?"

"Avatarını kullandığım Jeff Bridges'in oynadığı *Büyük Lebowski* karakterinde olduğu gibi. Demek istediğim, Peter Rocco Marino'yu aratmadığınız sürece ne iş yaptığımı bilmenize imkan yok, zaten kim eder ki? En azından senin gibi genel bir yumurta avatarı kullanmıyorum, ki bu da gerizekalıca."

"Yani Twitter'da kendinizi bowlingle ilgili bir filmde oynayan bir film yıldızının fotoğrafıyla temsil ... ?"

Asansör durup kapılar açıldığında savunmacı bir tavırla, "Sadece şimdiye kadar yapılmış en iyi bowling filmi," diyor.

Marino beni beklemiyor ya da başka bir şey söylemiyor, her iki elinde birer tane olmak üzere olay yeri çantalarını alıp dışarı çıkıyor, beyzbol şapkasını bronzlaşmış kel kafasının üzerine indirmiş, gözleri Ray-Ban'ler tarafından maskelenmiş. Onu tanıdığım bunca yıl boyunca, yirmi yılı aşkın bir süredir, hiçbir zaman küçümsendiğini ya da incindiğini hissetmedi, ancak bu sefer onunla az önce konuşmaya çalıştığımın ötesinde ne yapmış olabileceğini hayal bile edemiyorum. Ama kısa bir süre önce ofisime geldiğinde zaten keyfi yerinde değildi. Başka bir şeyler dönüyor. Ne halt ettiğimi merak ediyorum.

Bu sefer tam olarak ne var?

Geçen hafta boyunca Florida'daki toplantıdaydı ve bu yüzden onun yokluğunda benim yapabileceğim bir şey yoktu. Ondan önce Benton ve ben Avusturya'daydık ve bana öyle geliyor ki Marino'nun hoşnutsuzluğunun kaynağı büyük olasılıkla bu. Tabii ki öyle olacak, lanet olsun. Benton ve ben Viyana'da adli tabip yardımcım Luke Zenner ile teyzesinin cenazesindeydik ve önce hayal kırıklığına uğradım, sonra da sinirlendim. Hep aynı şeyler. Marino ve kıskançlığı, Benton da öyle. Hayatımdaki erkekler benim sonum olacak.

Marino'ya ne söylediğime dikkat ediyorum çünkü etrafta başka insanlar da var. Adli bilimciler, büro ve soruşturma personeli binaya giriyor.

Arkadaki otoparktan çıkıp penceresiz geniş koridor boyunca ilerliyoruz. Marino ve ben telekom dolabının ve geniş mekanik odaya açılan kilitli metal kapının ve ardından odontoloji laboratuvarının önünden geçerken birbirimize çok az şey söylüyoruz, CFC'nin yuvarlak binasındaki her şey mükemmel bir daire şeklinde akıyor, ki bu hala zor geliyor, özellikle de yol tarif etmeye çalışıyorsam. Sağda ya da solda ilk ya da son ofis yok, ortada da hiçbir şey yok.

Lastik tabanlı botlu ayaklarımız boğuk sesler çıkararak otopsi ve röntgen odalarının etrafından dolanıyoruz ve sonra paslanmaz çelikten giriş ve çıkış buzdolaplarının ve ağır kapılarının tepesinde dijital göstergeler bulunan dekompresör dondurucularının bulunduğu kabul alanındaız. Karşılaştığımız personelle selamlaşıyorum ama sohbet etmeye ara vermiyorum ve eski bir askeri polis olan güvenlik görevlisine potansiyel olarak hassas bir vakanın geldiğini bildiriyorum.

Güçlü yapılı, esmer tenli ve camekânının ardında hiç de hareketli olmayan Ron'a, "Olağandışı gibi görünen durumları içeren bir şey," diyorum. "Sadece medyanın ya da kim bilir neyin ortaya çıkma ihtimaline karşı dikkatli ol. Bunun ne kadar büyük bir sirke dönüşebileceğini tahmin edemiyorum."

"Evet, efendim, Şef," diyor.

"Bu tarafa neyin gelebileceğine dair bir fikir edindiğimizde size haber veririm," diye ekliyorum.

"Evet, hanımefendi, Şef. Bu iyi olur," diye cevap veriyor ve ben onun için her zaman hanımefendi ve şefim ve sanırım belli etmese de benden yeterince hoşlanıyor.

Büyük siyah bir defter olan ve elektronik olmasına izin vermediğim birkaç belgeden biri olan giriş kayıt defterini kontrol ediyorum. Buraya ilk geldiğim saat beş civarı kontrol ettiğimden beri gelen cesetler için Marino'nun el yazısıyla küçük karalamalar yaptığını fark ettiğim kayıtlara bakarken, Lucy'nin bildirdiklerinin sadece kısmen doğru olduğunu hatırlıyorum. Bir müfettişin mesai saatleri dışında herhangi bir olay yerine gitmesine gerek olmasa da, otopsi gerektiren dört vaka var. Cesetlerin otopsi için gönderilmesine karar verecek olan kişi nöbetçi müfettişti, ki artık bu kişinin düşmeye bağlı künt cisim travması şüphesi için Toby, diğerleri için de Marino olduğunu biliyorum.

Ele aldığı vakalar yerel hastanelerde meydana gelen ya da ölümle sonuçlanan vakalar, iki motorlu araç ölümü ve olası bir aşırı dozda uyuşturucu intiharı ve

Polis talep etmediği sürece ölümcül olayların yaşandığı yerlere ya da gerçek ölümlere müdahale etmek gerekli olmazdı. Marino bilgiyi telefonda almış olmalı ve ona bugün şimdiye kadar olan vakaları sormak için arkamı dönüyorum ama yakınımda hissettiğim kişi o değil. Luke Zenner'ın sanki Marino ile yer değiştirmiş ya da birdenbire ortaya çıkmış gibi benden birkaç santim uzakta olduğunu görünce irkiliyorum.

"Seni korkutmak istememiştim." Evrak çantasını taşıyor ve kolları ince dirseklerine kadar katlanmış beyaz bir gömlek, kırmızı-siyah çizgili dar bir kravat, spor ayakkabı ve kot pantolon giyiyor.

"Özür dilerim. Seni Marino sandım."

"Az önce onu otoparkta bir SUV ya da minibüs, sonra bir başkasını, en iyi görünen ve en büyük motora sahip olanı araştırırken gördüm. Ama o olduğumu düşündüğün için teşekkürler." Bana ironik bir gülümseme veriyor, gözleri sıcak, İngiliz aksanı Avusturyalı kökenlerini yalanlıyor. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diye alaycı bir şekilde ekliyor ve Marino'nun ondan hoşlanmadığı kadar onun da Marino'dan hoşlanmadığından emin değilim, ama duygularının karşılıklı olduğundan şüpheleniyorum.

Dr. Luke Zenner birden fazla açıdan yeni, henüz üç yıl bile olmadı, geçtiğimiz Haziran ayında Marino'nun isteklerine karşı gelerek onu işe aldım. Yetenekli bir adli patolog olan Luke, aynı zamanda cenazesine katıldığımız bir arkadaşımın, on yıldan uzun bir süre önce Richmond günlerim sırasında yakınlaştığım bir psikiyatrist olan Dr. Anna Zenner'in yeğeni. Marino'nun itirazının kaynağı bu bağlantıdır ya da en azından kendisinin iddia ettiği budur, ancak benimle kişisel bir bağı olan, dünya vatandaşı, çok hoş görümlü, genç, sarı saçlı, mavi gözlü bir doktora karşı açıkça kaba ve yardımsız davranmasının nedeni muhtemelen kızgınlıktır.

"musun? Olay yerine mi? SWAT durumu mu? Atış poligonuna mı? Reality şov mu?" Luke giyim tarzımı fark ediyor, her inceliyor. "Sonuçta mahkeme yok mu?"

"Boston'da bir vaka var, limanda bir ceset. Olta takımları ve olduğu diğer nedeniyle kurtarılması zor olabilir," diye cevap veriyorum. "Mahkemeyi bilmem ama muhtemelen orada olmam gerekecek. Bugünlerde fazla seçeneğimiz yok."

"Bir de bana sor." Asansöre doğru giden bir grup adli bilimciyi izliyor, bizi utangaç bir şekilde selamlayan ve gözlerini ondan zorlukla alabilen genç kadınlar. "Bir şeyin parafını atıyorsun ve ortaya çıkmak için çağırılıyorsun." Dikkati kadınların üzerinde, bana Marino'nun ne yaptığını hatırlatıyor.

Luke', kadının kim olduğu ya da medeni durumu fark etmeksizin istediğini aldığını iddia ediyor. "Bunların çoğu tacizdir."

"Bir kısmı öyle," diye katılıyorum.

"Yardıma ihtiyacın olursa seninle gelebilirim. Ne tür bir vaka? Boğulma mı?" Canlı mavi gözlerini bana dikti. "Benim de sertifikalı bir dalgıç olduğumu hatırlatırım. Birlikte dalış yapabiliriz. Limanda görüş oldukça kötü, su da cehennem gibi soğuk olacaktır. Yalnız olmamalısın. Marino dalmaz. Gittiğim için mutluyum."

"Şu anda elimizde ne olduğundan emin değılim ama sanırım üstesinden gelebiliriz," diye yanıtlıyorum. "Sabah vizitlerini yönetme ve vakaların diğer doktorlara atanmasını denetleme konusunda sana güveniyorum. Bu çok makbule geçer."

"Tabii ki. olduğunda, nöbet çizelgesi ya da eksikliği hakkında konuşabilir miyiz?"

Koya açılan kapıyı açtığında bana bakıyor, keskin yüzü teyzesinininkine o kadar benziyor ki bunu rahatsız edici buluyorum. Ya da belki de bakma şekli, bana yardım etme şekli bunun bana hissettirdikleri ve neden olduğu zorluklar.

"Bu biraz sorunlu." Marino'nun öyle olduğunu söylüyor ve belki de başka bir şey söylüyor.

Korktuğum başka bir şey var ve ayinden sonra Luke'un Benton ve bana Brahms, Beethoven ve Strauss'un mezarlarını göstermek için Zentralfriedhof'un zarif ağaçlarla kaplı yollarında rehberlik ettiği Viyana'yı hatırladım. Benton bariz bir şekilde mutsuz oldu. Onun üzüntüsünü yüzüme yapışan karla karışık yağmur gibi hissedebiliyordum.

"Anlıyorum ve bu konuyu onunla konuşmayı planlıyorum." Luke'a elektronik takvim sorununu halledeceğime, gerekirse Bryce'a söz ve tüm bunları söylerken olanları hatırlıyorum.

Korkunçtu. Benton'ın gözle görülür hoşnutsuzluğu, Luke'un mükemmel İngilizce ve Almanca konuşma ve çok üzücü bir olayda, çok sevdiğim teyzesinin cenazesinde düşünceli ve sevecen bir rehber olarak hizmet etme yeteneğinden başka bir şey tarafından tetiklenmedi. Ama Luke, onun tek yeğeni, zarif, cesur ve son derece çekiciydi ve insanların mermer basamaklarına mumlar ve çiçekler yerleştirdiği Mozart anıtına bakmak için durduğumuzda Luke, tek teyzesi ve asla unutamayacağım biri olan Anna'nın cenazesi için Viyana'ya geldiğim için teşekkür etmek üzere kolunu bana doladı.

Hepsi bu kadardı, şefkatli bir an için beni kendine çeken bir sarılma. Ama bu kadarı yeterliydi. Benton ve ben Ringstrasse yakınlarındaki otelimize döndüğümüzde içtik, yemek yemedik ve tartıştık.

FBI'daki kocam beni sorgulamaya başladı: "Saygın nerede?" Ne demek istediğini biliyordum ama bunu kabul etmedim. "Bunu gerçekten göremiyorsun, değil mi Kay?" Bir şişe daha şampanya açarken odada öfkeyle volta atıyordu. "Her şey böyle başlar, bilirsin." Bana bakmıyordu. "Bir arkadaşının yeğeni ve sen ona ailenmiş gibi davranıyorsun ve ona bir iş veriyorsun ve bir sonraki şey ?" Yarım kadeh şampanyayı bir dikişte içti. "O Lucy değil. Anna'nın onun tek teyzesi olduğu gibi sen de onun tek teyzesiymişsin gibi davranıyorsun ve bir şekilde bu seni Lucy'nin fiili annesi olduğun gibi onun da fiili annesi yapıyor ve bir sonraki şey ?"

"Sonraki şey ne, Benton? Onunla yatağa mı gireceğim? İnsanlara akıl hocalığı yapıyorsam ve onların fiili annesiysem mantıksal sonuç bu mu?" Yeğenimle yatmadığımı da eklemedim.

"Onu istiyorsun. Daha genç birini istiyorsunuz. Yaşlandıkça bu olur, her zaman olur, çünkü canlılığa tutunuruz, onun için savaşıyoruz ve onu geri isteriz. Sorun bu; her zaman bir sorun olacak ve daha da kötüleşecek. Ve genç erkekler sizi istiyor çünkü siz bir ödölsünüz."

"Kendimi hiçbir zaman bir ödöl olarak görmedim." "Belki de sıkılmışsındır."

"Senden hiç sıkılmadım Benton." "Benimle demedim," dedi.

Küçük bir hangar büyüklüğündeki bej epoksi boyalı bölmede yürürken, geçen hafta birkaç kez olduğu gibi, işimden ya da hayatımdan sıkıldığımı hissetmediğim aklımdan geçiyor, Benton'dan değil, ondan asla. Böylesine karmaşık ve zarif bir adamdan sıkılmak mümkün değil, onu her zaman çarpıcı ve sahiplenilmesi imkânsız bulmuşumdur, ne kadar yakın olursak olalım onun bir parçasına erişilemez.

Ancak diğer çekici insanları fark ettiğim doğru ve kesinlikle onların beni fark ettiklerini fark ediyorum ve eskisi kadar genç olmadığım için belki de fark etmek daha önemli hale geldi. Ama bu konuda içgörüm olmadığı doğru değil, kesinlikle var, bunun kadınlar için çok daha zor olduğunu bilecek kadar içgörölüyüm. Erkeklerin asla anlayamayacağı kadar zor ve Benton'ın kendime karşı dürüst olmadığımı iddia ettiği kavgamızın ve nasıl sona erdiğinin hatırlatılmasından nefret ediyorum.

Bana göre tamamen dürüst olabileceğim kişi, istemeden de olsa soruna neden olan kişidir; bana yeğeni Luka ya da hepimizin bildiği adıyla Luke hakkında hikâyeler anlatan eski sırdaşım Anna Zenner. Avusturya'dan İngiltere'deki devlet okuluna, ardından Oxford'a, oradan da King's College London Tıp Fakültesi'ne gitti ve sonunda Amerika'ya giderek adli patoloji ihtisasını dünyanın en iyi kurumlarından biri olan Baltimore'daki Adli Tıp Kurumu'nda tamamladı. Çok tavsiye edildi ve birçok prestijli iş teklifi aldı ve onunla hiçbir sorun yaşamadım ve neden birinin onun kimlik bilgilerini sorguladığını veya onu bir iyilik olarak işe aldığımı düşündüğünü göremiyorum.

Açılır bölme kapısı geri çekildi ve beton boşluktan ve büyük kare açıklıktan asfalt ve temiz mavi gökyüzü çıktı. Hepsi beyaz olan arabalar ve CFC araçları sonbahar sabahı ışığında parlıyor ve arsayı çevreleyen siyah PVC kaplı tırmanış önleyici çit ve onun üzerinde, iki tarafta titanyum derili binamın üzerinde yükselen, çatılarında radar çanakları ve antenleri olan tuğla ve cam MIT laboratuvarları var. Batıda Harvard ve evimin yakınındaki ilahiyat fakültesi, tabii ki dünyayı ilgilendiyim kişilerden, hepsi ölü olan hastalarımın uzak tutan yoğun karanlık çit barikatının üzerinde seçemiyorum.

Beyaz bir Tahoe gümbür gümbür bana doğru gelirken piste çıkıyorum. Hava cam gibi serin ve berrak; Bryce'ın o günkü kıyafetlerimi seçmiş olmasına şükrederek ceketimi giyiyorum. Gardırobumla ilgilenen bir personel şefine alışmış olmamın ne kadar beklenmedik olduğunu hatırlıyorum. Başta direndiğim şeyi sevmeye başladım, her ne kadar benimle ilgilenmesi beni unutkanlığa teşvik etse de, kolayca yönetebileceği veya düzeltebileceği nispeten önemsiz ayrıntılara tamamen ilgisiz kalmamı sağlıyor. Ama haklıydı, cekete ihtiyacım olacak çünkü teknede hava soğuk olacak ve ıslanma ihtimalim çok yüksek. Eğer biri suya girecekse, o kişi ben olacağım. Buna şimdiden ikna oldum.

Tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu kendi gözlerimle görmek ve ölümün olması gerektiği gibi, hassas ve saygılı bir şekilde, suçlamaların ötesinde ve herhangi bir yasal suçlama beklentisiyle yönetildiğinden emin olmak için ısrar edeceğim, çünkü bunlar her zaman vardır. Marino bana yardım edebilir ya da etmeyebilir, ama dalgıç değil ve dalgıç elbisesi ya da kuru elbiseyle iyi gitmiyor, boğuluyormuş gibi hissettirdiklerini söylüyor ve pek iyi bir yüzücü değil. O teknede kalabilir, ben de kendi başımın çaresine bakarım. Onunla ya da bir başkasıyla kavga etmeyeceğim. Kavga etmekten ve endişelenmekten bıktım.

yanlış yorumlanabilecek en ufak bir şey. Sanki Anna Zenner'in yeğeniyle bir ilişki yaşayacakmışım gibi, ki bekâr olsam bile Lucy ile çok daha uyumlu olurum, eğer o da bu yönde bir eğilimi olsaydı.

Ben Luke'un fiili annesi değilim ve Benton'ın sözleriyle ilgili olarak beni yaralayan şey, yaşlı olduğum yönündeki ima.

Geçmiş bir dönemi, ellili ve altmışlı yılları çağrıştıran Eurostile yazı tipi gibi eski, zar zor hatırlayabildiğim ve oradan olduğuma inanmak istemediğim.

Benton'ın imasını, kronik bir i yaralanma gibi hissediyorum; hasar görmüş olmanın ve Viyana'da bana o öfkeli sözleri söyleyene kadar bunu bilmemenin i karartıcı bir belirtisi. Bunu söylediğinden beri kendimi farklı algılıyorum ve bunun bende açtığı derin yaranın üstesinden gelebileceğimden emin değilim.

altı

Binanın yan tarafına monte edilmiş BIYOMETRİK okuyucunun menteşeli kutu kapağını kaldırıyorum ve sol başparmağımı hafifçe cam tarayıcıya bastırıyorum. Tork motoru ve çelik makaralı zincirler yarım tonluk seksiyonel panjur bölme kapısını gürültüyle indirmeye başlar.

Tahoe'nun ön yolcu koltuğuna yerleşirken Marino'ya "Sahil Güvenlik'in kuru elbiseleri olmalı," diyorum ve onu tanıyorum.

En son yıkanmış ve benzinle doldurulmuş olanı seçti, ki Luke Zenner da Marinonun park yerindeki çeşitli araçları incelediğini fark ettiğinde muhtemelen bunu gözlemlemişti. Armor All'un hoş kokusunu alıyorum ve gösterge panelinin parlak, halının lekesiz olduğunu fark ediyorum. Marino V8 motorları seviyor, bir araç ne kadar büyük ve gürültülüyse o kadar iyi ve benim seçtiğim yeni SUV filosundan, Toyota Sequoias'lardan ne kadar nefret ettiğini hatırlıyorum,

Yakıt tasarruflu, pratik, her gün kullandığım şey çünkü kimseye bir şey kanıtlamam gerekmiyor.

"Depo dolaplarında her zaman birkaç kuru elbise bulundururuz. Her olay yeri kamyonunda bundan emin ." Marino bana titizliğini hatırlatıyor ve tatsız bir konuşmanın yaklaştığını hissediyorum. "Arkada iki tane var. Kontrol ettim."

"Güzel." O geri çekilirken omuz kemerimi ve güneş gözlüklerimi buldum. "Ama umarım Sahil Güvenlik'te ne varsa bizimkinden iyidir, ki bu pek bir şey ifade etmiyor. Elimizdeki giysiler oldukça kötü, çok temel arama ve kurtarma için tasarlanmış, kanıt kurtarma için değil."

Marino, "Devlet fazlası," diye yakınıyor ve aklında bir şey var.

Her zaman söyleyebilirim.

"İç Güvenlik ya da Savunma Bakanlığı için en düşük teklif bu ve sonra bunu istemiyorlar ve bir anlaşmayla aşağıya aktarılıyor" diyor. "Mesela

Organ bölümlerinin kartonlarında *Balık Yemi* yazıyordu. Richmond günlerimizde mi? Hatırladın mı?"

"İnsanın unutabileceği bir şey değil."

Marino, Luke'u işe almamdan bir süre sonra tweet atmaya başladı, belki de yeniden içmeye başladı ve acaba Luke birkaç dakika önce otoparkta ona bir şey söyledi mi? Acaba Luke nereye gittiğimizi sordu ve PADI eğitimi aldığını, profesyonel düzeyde sertifikalı olduğunu, usta bir eğitmen ve kurtarma dalgıcı olduğunu hatırlattı mı?

"Bir sürü plastikleştirilmiş kartona ihtiyacınız olduğu ve ihaleye çıktığınız için mi?" Marino sevgiyle hatırlıyor.

"Ve onları kullandık, başka seçeneğimiz yoktu."

"Evet, eğer bu şimdi olsaydı savunma avukatı bununla bir gün geçirirdi."

Mildred Lott'u ve muhtemelen karşılaşacağım şeyi düşünüyorum. Bildiğim kadarıyla mahkeme benim için hala devam ediyor. Keşke daha dikkatli olsaydım. Keşke yakında tüm haberlere çıkacağından korktuğum aptalca bir yorum yapmasaydım.

"Artık yüzeye yakın olmadığı sürece içeri girmemize gerek kalmayabilir." Marino Tahoe'yu siyah metal güvenlik kapısında durdurur. "Pam'in gönderdiği fotoğrafta kolayca ulaşılabilecek bir yerde gibi görünüyor. Muhtemelen sadece halatları çekebiliriz ve kuru elbiseye bile ihtiyacımız olmaz, ama kim bilir."

"Onun bir kadın olduğunu varsaymamalıyız."

"Oje." sürüyormuş gibi ellerini iki yana açıyor, sonra vizöre uzuzaktan kumandadaki bir düğmeye basıyor. "Pam'in gönderdiği fotoğrafta görebilirsin." Genç görünümlü deniz biyoloğundan sanki anlık arkadaşmışlar gibi bahsediyor. "Kesinlikle oje. Ama ne renk olduğunu söyleyemem, belki pembe."

"En iyisi hiçbir şeyi varsaymamaktır."

"Kendi dalış ekibimize ihtiyacımız var. Bunu düşünüyordum, sertifika almayı düşünüyordum," diyor ve bu asla gerçekleşmeyecek.

Marino, "Tanrı suyun altında nefes almamızı isteseydi bize solungaçlar verirdi" yorumunu yapmayı seviyor. Bunu Luke'un duyması için söyledi ve merak ediyorum, Marino'nun Luke'un benimle birlikte dalmaya gönüllü olduğuna dair bir fikri var mı, eğer ikisi arasında otoparkta bir şeyler konuşulduysa.

"Marino şöyle devam ediyor: "Buradaki tüm cesetleri sudan çıkarıyoruz. "Koylar, göller, nehirler, okyanus. İtfaiyeciler, muhafızlar ve hatta kurtarma dalış ekipleri bile yüzenlerle uğraşmak istemiyorlar."

"Onların işi bu değil," diyorum ve ne zaman böyle kendini ve durmadan konuşmaya başlasa, mutlu olmayacağım bir şey öğrenmeye hazır oluyorum.

"Bir teknemiz olsaydı. Kaptanlık ehliyetimi aldım ve bu işi yapmak için hiçbir şey gerekmez. Bir Zodiac Hurricane sert gövdeli şişme bot, yirmi bir ayaklı, iki kırk beygir gücünde içten takma jet yeterli olurdu. Belki yeni kuru elbiseler ve bir tekne için hibe para bulmaya çalışabiliriz ve tekneyi burada bir römorkta tutabiliriz ve böylece işleri kendi yöntemimizle halledebiliriz" diyor kendinden emin bir şekilde. "Bundan kolayca sorumlu olabilirim. Bunu avucumun içi gibi biliyorum."

Memorial Drive'a girdiğimizde trafik yoğun, diğer CFC çalışanları otoparka girerken kapı arkamızda donarak açılıyor.

"Her şeyin mükemmel bir şekilde stoklandığından, istiflendiğinden ve dekontamine edildiğinden emin olurdum" diyor. "Her şeyi kitabına uygun yapardım, böylece savunma avukatının delillerin kirlendiğini söylemesi gibi bir endişem olmazdı. Eğer öğleden sonra hala gidiyorsan, ben de seninle olmalıyım. Eğer Channing Lott'a yakın bir yerdeyse seni yalnız istemiyorum."

"Federal adliye binasının içinde, her yerde polisler varken bana bir şey yapabilecek durumda olacağını sanmıyorum."

Marino, "Sorun, böyle bir pisliğin dışarıda kimlere sahip olabileceğidir," diyor. "Onun kadar parası olan biri, herhangi birine her şeyi yapması için para ödeyebilir."

"Görünüşe göre karısını öldürtmeye karar verdiğinde hiçbir şey ödemeye zahmet etmemiş."

"artık. Bunca zamandır kilit altında olması için muhtemelen iyi bir şey. Bir kiralık katile yüz bin dolar vaat edip sonra da bunu yerine getirmemek istemezdim."

"Ulaşım aracımız var mı?"

"Evet. Toby minibüslerden biriyle Sahil Güvenlik üssünde bekliyor olacak. Ona en az bir saatten önce yola çıkmasına gerek olmadığını söyledim."

Binamızın etrafında kıvrılan işlek caddenin diğer tarafında nehir masmavi akıyor ve güneşte parıldıyor; set boyunca uzanan sert ağaçların yaprakları soğuk suyun havayı serinlettiği yerlerde sarıya ve kırmızıya dönmeye başlıyor. Sonbahar bu yıl geç geldi, henüz tek bir don bile olmadı ve ağaçların çoğu kahverenginin eşiğinde yeşil. Korkarım doğrudan kışa geçeceğiz ki bu kadar kuzeyde bu neredeyse anında gerçekleşebilir.

Marino sonunda, "E-postadan haberim var," dedi ve ben de eninde sonunda bu konuya geleceğini düşündüm.

Lucy'nin ona söylemediğini düşünemiyorum ve ona da söylüyorum. "Neden beni hemen aramadın?" diye soruyor.

Nehrin karşısında Boston şehir merkezinin yüksek binaları, diğer tarafında ise bir yangın teknesinin bizi beklediği iç ve dış limanlar ile Massachusetts Körfezi yer alıyor. Umarım deri sırtlı . Eğer boğulduysa, kendimi hasta hissederim.

"Uçaktan inip inmediğinizi ya da sizi bununla neden rahatsız etmem gerektiğini bilmiyordum," diye cevap verdim. "Beni kızdırmak isteyen ve ne yazık ki başarılı olan rahatsız bir kişi. Umarım çirkin bir şakadan başka bir şey değildir."

"Beni bununla rahatsız etmeliydiniz, çünkü bu bir tehdit olarak yorumlanabilirdi. Bir hükümet yetkilisine yönelik bir tehdit. Benton'ın bunu bu şekilde görmemesine şaşırdım." Marino'nun sözleri daha çok bir niteliğinde, sanki her zamanki gibi Benton'ın benim güvenliğim konusunda dikkatli olup olmadığını, hatta iyi bir koca olup olmadığını merak ediyor.

"Lucy size nereden gönderildiğini de söyledi mi? IP'den mi?"

"Evet, farkındayım. Belki de bizden biriymiş gibi göstermek içindir. Bryce, ben, dün e-postayı aldığın saatlerde Logan'a uçan herhangi birimiz. Bunu düşünmenizi kimin isteyebileceğini, en yakınınızdakilere güvenemeyeceğinizi düşünüyorsanız bunun kime yarayabileceğini sormanız gerekir."

Tuzluk ve biberlik şeklindeki orta kuleleriyle Longfellow Köprüsü'ne dönmek için sağ şeride geçiyor ve aklıma biraz önce ofisimi arayan Lucy geliyor. Nehri geçip Beacon Hill'e giden uzun bir araba kuyruğuna karışıyoruz, iş çıkış saati zar zor ilerliyor, trafik su boyunca ve Cambridge Caddesi'nde görebildiğim kadar uzanıyor. Kendi arka bahçemizden, tanıdığımız biri hakkında söylediklerini hatırlıyorum ve Marino ile onun bu konuda konuştuklarını, spekülasyon yaptıklarını ve suçladıklarını hayal ediyorum. Onu sinirlendirmek ve kızdırmak için fazla bir şey gerekmiyor.

"Bakın, onun hakkında iyi bir fikre sahip olmadığım bir sır değil. Anna'nın yeğeni olması dışında onun hakkında gerçekten ne biliyoruz ki?" Marino daha sonra şöyle diyor ve benimle yüzleşmek için beklediği şeyin bu olmasına gerçekten şaşırmıyorum. "Ben ve Lucy, senin aklına gelmeyecek nedenler konusunda endişeliyiz. Babasıyla arasında bir bağlantı olup olmadığını anlamaya çalışıyorduk ve var da."

"Ne bağlantısı?"

"Belki de pek çok şeyle bir bağlantısı vardır. Logan'dan gelen o e-posta da dahil. Belki ikinizin arasında daha fazla şey vardır."

. . . Yani, onun büyüğü altında olduğun çok açık....."

"Keşke Lucy'ye ya da bir başkasına böyle fikirler aşılmasaydın." Luke'la olan ilişkim hakkında böyle bir suçlama yapmasına izin vermeyeceğim.

"Babası Avusturya'da büyük bir finans kralı, değil mi?"

"İnsanlara ne önerdiğinizde gerçekten dikkat etmelisiniz."

"Guenter'ı Anna'nın cenazesinde gördün, değil mi?" İtmeyi bırakmıyor.

Guenter Zenner, Anna'nın yaşayan tek kardeşi. Onu Zentralfriedhof'taki mezar başında kısa bir süre gördüm; uzun, koyu renk bir pardösüye bürünmüş, bastonuna yaslanmış ve ölçülemeyecek kadar üzgün, zayıf bir ihtiyardı.

Köprüden geçerken, alçak güneş doğrudan yüzümüze vuruyor ve yanan bir merceğin ışığı kadar parlak, Marino devam ediyor: "Yaptığı işlerden biri de petrol ticareti."

"Lucy bunu öğrendi mi?"

"Önemli olan doğru olması," diyor. "Alberta'dan Teksas'a boru hattı petrol tüccarları için çok önemli. Buna güveniyorlar, büyük yatırımları var ve milyonlar, belki de milyarlar kazanmayı bekliyorlar."

"Dünyada kaç tane petrol tüccarı olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" Ona hatırlatıyorum.

Bu Lucy'den gelmiş olmalı ve Marino'nun dün gece CFC'de kaldığını öğrendiğini hayal ediyorum çünkü bir noktada onu aramıştı. Belki de onunla konuşmak için oraya gitti ve onu AeroBed'de içerken ve uyuklarken buldu, bilmiyorum ve saat 18:30'da isimsiz e-postayı aldıktan sonra ne olduğunu yeniden yapılandırıyorum.

Benton ve ben Grande Prairie polisini aramadan önce bu konuyu tartışmak için biraz zaman harcadık ve daha sonra Ağustos ayında kaybolduğundan beri Emma Shubert davası üzerinde çalışan Kanada Kraliyet Atlı Polisi'nden Müfettiş Glenn'e yönlendirildim. Beni en çok etkileyen şey hissettiğim tereddüt ve bunun ima ettiği şeydi ve telefonda e-postayı tartıştığımızda Lucy'ye bundan bahsettim.

Araştırmacı Glenn bana, *Dr. Shubert'in dinazor iskeletlerini yeniden inşa etme konusunda olduğunu* söyledi ve laboratuvarında kemiklerin kalıplarını ve anatomik olarak tam kalıplarını yapmayı bilen herhangi birinin, kesik bir kulak da dahil olmak üzere başka türden uydurmalar yapabileceğini ima ediyordu.

"Boru hattı küresel petrol fiyatları için gerçekten çok önemli," diye devam ediyor Marino, Luke Zenner'ı da içine çekmeyi planladığı ağını örerken.

"Eminim öyledir," diye cevap veriyorum.

"Multitrilyon dolarlık bir iş girişimi."

"Bu beni şaşırtmazdı."

"Peki bir bağlantı olmadığını nereden biliyorsun?" Arabayı sürerken bana bakıyor.

"Lütfen Guenter Zenner'in diğer pek çok emtianın yanı sıra petrol ticareti yapmasının Emma Shubert'in ortadan kaybolması ve benim e-postayı almamla nasıl bir ilgisi olduğunu açıklar mısınız?" Açıkça söyledim.

"Belki de istediği için ortadan kayboldu. Belki de büyük parası olan insanlarla işbirliği yapıyordur. Kulak resmi, video size gönderildi, bu yüzden öldüğünü varsayıyoruz."

"Bunu hiçbir şeye dayandırmıyorsun."

Marino, "Ne olursa olsun onu savunacaksın," diyor. "Lucy ve beni endişelendiren bu."

"İkiniz bütün gece uyumayıp bu parçaları kendi tasarladığınız bir bulmacaya uydurmaya mı çalıştınız? Ondan kurtulmamı gerçekten bu kadar çok mu istiyorsunuz?"

"Senden tek istediğim objektif olmaya çalışman, Doktor," diyor Marino. "Bu durumda bu ne kadar zor olsa da."

"Her zaman objektif olmak için elimden geleni yapıyorum," diye sakince cevap veriyorum. "Size ve herkese de aynısını tavsiye ederim."

"Anna'ya ne kadar yakın olduğunu biliyorum ve onu ben de çok severdim. Richmond günlerimizde, güvendiğin ve birlikte vakit geçirdiğin için çok memnun olduğum birkaç kişiden biriydi."

Sanki Marino benim için arkadaşlarımı seçiyor.

"Ama ailesinin karanlık bir geçmişi var ve size bu gerçeği hatırlatmaktan nefret ediyorum" diye ekliyor.

"Zenner ailesinin evi savaş sırasında Naziler tarafından işgal edildi." Ne istediğini çok iyi anlıyorum. "Bu Anna'yı ya da Luke da dahil olmak üzere ailesini *şüpheli* yapmaz."

"Sarı saçlar, mavi gözler. Kesinlikle role uyuyor." "Böyle şeyler söyleme lütfen."

"Görmezden geldiğinizde siz de en az bunu yapan orospu çocukları kadar suçlusunuz" diyor. "Yolun hemen aşağısında binlerce insan işkence görüp öldürülürken Naziler Zenner'lerin lüks şatosunda yaşadı ve Anna'nın ailesi hiçbir şey yapmadı."

"Ne yapmaları gerekirdi?"

"Bilmiyorum," diyor Marino.

"Bir anne, bir baba, üç genç kız ve bir oğul mu?"

"Bilmiyorum. Ama bir şeyler yapmaları gerekirdi."

"Ne yapmalıydım? Onların da öldürülmemiş olması bir mucize." "Belki de buna razı olmaktansa öldürülmeyi tercih ederim."

"Kızlarınıza tecavüz eden askerler tarafından kendi evinizde rehin tutulmanız ve küçük çocuğa ne yaptıklarını sadece Tanrı bilir, tam olarak buna razı olacağınız anlamına gelmez." Anna'nın bana korkunç gerçekleri anlattığını, rüzgârın şiddetle esip ölü dalları ve kırılğan kahverengi sarmaşıkları arka bahçesine savurduğunu, oyma bir salıncakta oturduğumu ve korkunun beni her yönden sıkıştırdığını hissettiğimi hatırlıyorum.

Bana Linz yakınlarında, Tuna Nehri kıyısında yüzyıllardır aileye ait olan *şatodan* bahsederken zorlukla nefes alabiliyordum. Krematoryumdan gelen ölüm bulutları, yeryüzünde derin bir kraterin, binlerce mahkûmun çalıştığı bir granit ocağının bulunduğu Mauthausen kasabasının üzerindeki ufku boyuyordu. Yahudiler, İspanyol Cumhuriyetçiler, Ruslar, homoseksüeller.

"Guenter Zenner'in bu kadar parayı nereden bulduğunu bilmiyorsun," dediğini duyuyorum Marino'nun, aydınlık bir sabaha bakarken içim kararıyor ve hayatımın en üzücü dönemlerinden birinde Richmond'da Anna'nın evinde geçirdiğim geceleri hatırlıyorum. "Gerçek şu ki, Guenter bankacılığa başlamadan önce zaten zengindi. O ve Anna'ya, aile şatosunda Nazilerin yaşadığı babalarından yüklü miktarda para miras kalmıştı. Zenner'ler Yahudi parası ve granit ocakları sayesinde zengin oldular; bunlardan biri, fırınlardan yükselen dumanı görebilecekleri kadar yakın bir toplama kampıydı."

Pencereden dışarı bakarken ona "Bunlar korkunç suçlamalar," diyorum.

Marino, "Korkunç olan Luke'un size hatırlattığı şey," diyor. "Bir zamanlar Artık her şey yolundayken bunun durmana gerek yok. Neden her şeyin berbat olduğu ve Benton öldü diye kendini suçladığın ya da en azından öyle olduğunu düşündüğün, Lucy dahil her şey için kendini suçladığın o eski günleri hatırlatmak istiyorsun ? O da bunu istemiyor. Yine ona takılıp kalmanı ve bunun bir şekilde senin suçun olduğunu düşünmeni istemiyor."

"Böyle şeyler düşünmüyordum," cevap veriyorum, ama şimdi düşünceğim, çünkü bana hatırlatmayı başardı.

Lucy'nin FBI'nın Quantico'daki Mühendislik Araştırma Tesisi'ndeki ilk günleri çok uzun aklımda değildi, ancak o zamanki Lucy'yi canlandırdı ve bu hatırlatma mutlu bir hatırlatma değil. Bilgisayar becerileri savant-esque olan sorunlu bir genç, o

FBI'nin Suç Yapay Zeka Ağı CAIN'i neredeyse tek başına yaratırken, neredeyse hepimizi yok edecek bir psikopata aşık oldu.

FBI stajını ona ben yaptırdım, Anna'ya oturma odasında ışıklar sönmüş halde ateşin yanında otururken acı acı söylediyimi hatırlıyorum çünkü karanlıkta konuşmayı her zaman daha kolay bulmuştumdur. Ben konuştum. Ben, onun nüfuzlu, güçlü teyzesi.

İstedğin gibi değil mi? Carrie onu kullandı. . .

Lucy'yi eşcinsel mi yaptı?

İnsanları eşcinsel yapamazsınız, dedim ve psikiyatrist Anna aniden ayağa kalktı, şömine ışığı gururlu güzel yüzünde hareket ediyordu ve sanki başka bir randevusu varmış gibi uzaklaştı.

"Bunu duymak istemediğini biliyorum." Marino konuşmaya devam ediyor. "Ama Luke'u Temmuz başında işe aldığınızı ve bu dinazor kadının ancak altı hafta sonra, tam da babasının yatırım yaptığı petrolün çıkarıldığı bölgede ortadan kaybolduğunu belirtmek isterim."

Kuzeybatı Kanada'nın tüm bölgesinin doğal gaz ve petrol üretimine bağımlı olduğunu ve bu boru hattının tamamlanmasının engellenmesi halinde Luke'un babasının muhtemelen bir servet kaybedeceğini söylüyor - Luke'a miras kalacak bir servet.

"Hepsi," diyor Marino. "Geriye bir tek o kaldı. Kulağı kesik olan ve belki de Emma Shubert'in jet botta olduğu e-postanın size Boston'dan, Logan'dan gönderildiğini biliyoruz. Luke dün akşam altı buçukta hangi cehennemdeydi?"

"Emma Shubert'in ortadan kaybolmasının boru hattının daha fazla geciktirilmesi veya engellenmesiyle nasıl bir ilgisi olabilir?" Ona sordum. "Önerdiğiniz şeyin ne kadar mantıklı olduğunu ya da çılgınca bir teoriden başka bir şey olmadığını açıklayın. Çünkü bana göre eğer öldürüldüğü ve bunun boru hattıyla bağlantılı olduğu ortaya çıkarsa, bu sadece karşıtları ve çevrecileri daha da öfkeli edecektir. Bir paleontoloğun vahşice ölümünün boru hattıyla ilişkilendirilmesi kesinlikle kamuoyunun duyarlılığını arttırmayacaktır."

"Belki de mesele budur," diyor. "Konut piyasasına karşı bahse giren ve çöktüğü için vurgun yapan yatırımcılar gibi."

"Aman Tanrım, Marino."

Bir an sessiz kalır.

"Bak. Personel konusunda her zaman en iyi seçimleri yapmadığının farkındayım." Ona hak veriyorum, çünkü bu tartışma götürmez bir gerçek ve onu işe almamın bunun en iyi örneği olduğunu söyleyenler olduğunu da belirtmeden geçemeyeceğim. "Bana en yakın insanlar hakkında her zaman en iyi yargıya sahip değilim." Pete Marino da dahil, ama bunu ona asla söylemeyeceğim.

Yirmi yıldan uzun bir süre önce ilk tanıştığımızda Richmond'da bir cinayet masası dedektifiydi, New York Polis Departmanı'ndan Konfederasyon'un eski başkentine yeni nakledilmişti, ben de Virginia'nın yeni adli tabibi olarak atanmıştım ve bu göreve atanan ilk kadındım. Marino birlikte çalışmaya başladığımızda bağınaz bir pislik olmak için elinden geleni yaptı ve o zamandan beri ihanetleri devam ediyor. Ama onu tutuyorum ve onun yerine kimseyi seçmem çünkü sadık biriyim ve onu önemsiyorum ve o da kötü olduğu kadar iyi biri. Biz alışılmadık bir çiftiz ve muhtemelen hep öyle kalacağız.

"Seçtiğim kişinin herkesi etkileyeceğinin daha fazla farkında olamazdım," diye ekliyorum aynı sakin sesle, güvensizliklerine ve korkularına karşı sabırlı olmak ve mükemmel olmaktan uzak olduğumu kendime hatırlatmak için elimden geleni yapıyorum. "Ama lütfen birini şahsen tanıyor olmamın onun iyi bir çalışan ya da hatta medeni bir insan olma ihtimalini ortadan kaldırdığını düşünmeyin."

"Bruins Stanley Cup'ı kazandığında bu bir şeydi." Bu Marino'nun artık gündemine girmeyen bir konuşmayı sonlandırma şekli. "Acaba benim hayatımda bir daha olacak mı?"

TD Garden ya da yerel halkın arenaya verdiği isimle Garden, solda önümüzde beliriyor ve Commercial Street'te Sahil Güvenlik üssü sadece birkaç dakika uzaklıkta.

"Buralarda birkaç tanesini eşleriyle birlikte köpeklerini gezdirirken gördüm. Gerçekten iyi adamlar, kibirli falan değiller," diyor Marino ve ilerideki kavşakta bir Boston polisi trafiği yönlendiriyor.

"Sanırım bir cenaze var." Buz pateni pistinin karşısındaki siyah cenaze arabalarını ve turuncu trafik konilerini fark ediyorum.

"Tamam. Buradan sağa dönüp Hanover'dan geçeceğiz." Söylediği gibi yapmaya başlıyor. "Birkaçına tweet attım ama anonim olduğunuzda ve avatarınız için kendi fotoğrafınızı bile kullanamadığınızda cevap vermeyecekler."

"Yine de yapmayabilirler, bunu söylediğim için üzgünüm."

"Evet, sanırım sizi takip eden elli bin kişi olduğunda. Bende sadece yüz yirmi iki kişi var" diyor.

"Ne kadar çok arkadaşınız var."

"Kim olduklarına dair hiçbir fikrim yok," diyor. "Beni Jeff Bridges falan sanıyorlar. Bilirsiniz, şu film. Bir sürü bowling oyuncusu o filme bayılır. Bir çeşit kült."

"Yani sen yabancıları takip ediyorsun, onlar da seni takip ediyor."

"Evet, kulağa nasıl geldiğini biliyorum ve haklısınız. Kılık değiştirmek yerine kendim olabilseydim çok daha fazla takipçim olacağına ve daha fazla insanın bana tweet atacağına şüphe yok" diyor.

"Senin için neden bu kadar önemli?" Arabasıyla yavaşça North End'in İtalyan restoranları ve barlarının önünden geçerken ona bakıyorum; kaldırımlar bu saatte çok kalabalık ama kahve ve pastaneler dışında pek az yer açık.

"Biliyor musun, Doktor? Nereye uyduğunu görmek istediğin bir noktaya geliyorsun, hepsi bu," diyor. "Ormanda düşen ağaç gibi."

İri yüzü dalgın ve ön camdan sıcak bir şekilde parlayan güneşte kaslı bronz ellerinin üstündeki kahverengi lekeleri, yıpranmış yanaklarındaki ince çizgileri, ağzının etrafındaki ağır kıvrımları ve sıkı tıraş edilmiş sakalının kum gibi beyaz olduğunu görebiliyorum. Hâlâ saçları olduğu zamanları hatırlıyorum, yıldız bir dedektif olduğu ve akşam yemeğine her zaman kamyonetiyle geldiği zamanları. Her şey başladığından beri birlikteyiz.

"Ağacı ve ormanı açıkla," diyorum ona.

"Düşse duyan olur muydu?" diye düşünüyor, bir ara sokak kadar dar bir sokak boyunca kaldırım taşlarının üzerinden geçerken.

Sonunda Battery Wharf'ı ve iç limanı, diğer tarafında ise Doğu Boston'un uzaktaki tuğla binalarını görebiliyorum.

"Sanırım asıl soru şu: Eğer onu duyacak kimse olmasaydı, ses çıkarır mıydı?" Ona söyledim. "Her zaman çok ses çıkarmayı başarıyorsun Marino ve hepimiz bunu duyuyoruz. Endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum."

yedi

RÜZGÂR KUZEYDOĞU'DAN ŞİDDETLE ESİYOR, suyu dalgalar halinde itiyor ve limanın sığ olduğu yerler yeşil, daha uzak yerler ise koyu mavi. Mürekkep siyahı saçlarıyla yontulmuş ve genç olan kılavuz kaptanın solundaki koltuğundan, Marino gülünç olmaya devam ederken martıların iskelenin etrafında havalanıp dalışlarını izliyorum.

Sanki beş noktalı bir emniyet kemerine savaş açmanın bir anlamı varmış gibi hırçın ve yüksek sesle konuşuyor çünkü alt kayışı ve büyük döner tokası kişinin bacaklarının arasına rahatça yerleşmek zorunda. Üzerindeki can yeleği onu iki metreden uzun boyundan daha iri gösteriyor ve bu mürettebatla ilk kez birkaç dakika önce tanışmış olan ve sadece Kletty olarak tanıdığım gemicinin yardımına direnirken kamaranın yarısını dolduruyor gibi görünüyor.

Marino kaba bir şekilde "Bunu kendim de yapabilirim," diyor ama kendi başına doğru değil.

Kayışlarla uğraşılıyor, sanki bir Çin bulmacasıymış gibi tokayı yenmeye çalışıyor, döner düğmeyi çevirirken ve metal bağlantıları yanlış yuvalara sokmaya çalışırken sabırsızca tıklama ve çıtlama sesleri çıkarıyor ve Bryce'ın bir süre önce Sahil Güvenliği aradığında tam olarak ne dediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Hangi ikna çabası içinde bulduğumuz gemiye yol açtı?

Tipik olarak 900 beygir gücünde 33 metrelik bir Defender ve bizi savaş pilotları gibi zapt eden şok azaltıcı koltuklar yaptığımız iş için gerekli değildir. Tutuklama ya da kurtarma olmadığında manevra kabiliyetine ya da yüksek hıza ihtiyaç duyulmaz ve o zaman personel şefimin telefonda anlattıklarından parçalar hatırlıyorum, kokuşmuş insan kalıntıları, güvertenin hortumla yıkanması ve çift kese hakkında hastalıklı bir senaryo çiziyordu. Kapalı kamarası olan daha büyük bir teknede olmak daha iyi, böylece antisosyal kargomuzla kıyıya geri dönebiliriz sanırım.

Marino'yu arkamdaki koltuğa bağlamayı bitiren Kletty adlı gemici, "Bu biraz zor," diyor.

"İhtiyacım yok"

"İhtiyacınız var,
efendim."

"Kesinlikle hayır."

"Üzgünüm ama herkes kemerini bağlamazsa hiçbir yere gidemeyiz."

Sonra gemici kemerimi kontrol ediyor, doğru bağlanmış, alt kayış ve döner toka ait oldukları yere sıkışmış.

"Bunu daha önce yapmışsın gibi görünüyor," diyor bana ve flört ediyor olabileceğini hissediyorum ya da belki de sadece ona İç Güvenlik protokolleri hakkında bir tartışma yapmayacağım için rahatladı.

"Ben hazırım," ve o da adının Sullivan olduğunu düşündüğüm kızıl saçlı makinist yardımcısının yanına oturuyor; mürettebatın üç üyesi de lacivert kıyafetleri, şapkaları ve turuncu can yelekleriyle yeterince arkadaş canlısı ve oldukça çekici.

Karşılaştığım pek çok genç erkeğe bakmak çok güzel olduğunda, bu bana yaşlandığımı ya da yaşlanıyormuş gibi davrandığımı ya da fiili bir anne gibi hissettiğimi hatırlatıyor ve Armani modeline benzeyen pilota bakmaktan kendimi alıkoymaya çalışıyorum. Baktığımı fark ediyor ve sanki korkunç ya da ölü bir şey içermeyen keyifli bir yolculuktaymışız gibi gülümsüyor.

"Sektör bir-bir-dokuz-oh-yedi yolda. GAR skoru bir-iki," diyerek nöbet standart komuta merkezine bu görev için Yeşil-Kehribar-Kırmızı risk değerlendirmesinin şu anda düşük olduğunu bildirir.

Görüş mesafesi iyi, su nispeten sakin, gemideki üç kişilik ekip bir adli radyolojik patolog ve onun huysuz baş araştırmacısını birkaç saat önce muhtemelen bir deniz kabuğuyla ağırlaştırılmış ip yumaklarına dolanmış bir ceset ve neredeyse nesli tükenmiş bir deniz kaplumbağası türünün bulunduğu güney kanalındaki adalar ve tehlikeli sürüler arasındaki bir yere götürmek için yeterli niteliklere sahip.

"Geliyorum!"

Gaza bir basış ve birkaç dakika içinde otuz altı deniz mili hızla ilerliyor ve tırmanıyoruz. Yüksek performanslı tekne suyu yararak ilerliyor, mavi ışıklar yanıp sönüyor, köpüklü beyaz dalgalar pruvanın her iki yanında kıvrılıyor, burada M240 için yalnız bir silah direği bulunuyor. Uzun namlulu silahlar ve makineli tüfekler kontrol listesinde yer almıyor, zira engellemeler ve şiddetli çatışmalar beklenmiyor. Mürettebat üyelerinin 40 kalibrelik Sig'leri dışında

Marino bilek kılıfında bir tabanca taşımıyorsa, bildiğim gemide ateşli silah yok.

Haki kargo pantolonunun paçalarına, büyük çizmeli ayaklarına bakıyorum ve şikayet etmeye devam ederken, kasıklarına sıkıca sıkışmış hokey diski görünümlü tokaya bakarken bir silah izi göremiyorum.

"Onu bırak." Sesimi dıştan takmalı motorların gürültüsünün üzerinde yükseltiyorum, onunla konuşabilmek için koltuğumda dönüyorum.

"Ama bu şey neden tam burada olmak zorunda?" Elini koruyucu bir şekilde toka ile kendi deyimiyle "mahrem yerleri" arasına yerleştiriyor.

"Kayışlar vücudun sert noktalarını tutacak şekilde yönlendirilmelidir." Sesim ikinci sınıf bir kelime oyunu yapan havasız bir bilim adamı gibi çıkıyor ve Giorgio Labella olarak tanıtılan yakışıklı pilotun farkındayım ve böyle görünen birine ait bir ismi unutamıyorum. Ben konuşurken onun iri, kara gözlerinin bana baktığını hissediyorum. Onları ensemden hissediyorum, sanki sıcak bir dil oraya dokunmuş gibi.

Teknik olarak, yirmi yıldan uzun bir süredir bağlı olduğum kocam Benton Wesley'i hiç aldatmadım. Başka biriyle evliyken onu aldatmış olmam sayılmaz, çünkü bu onu aldatmaktan farklı bir şey. Benton federal tanık koruma programındayken ve öldüğü sanılırken Fransa'da Interpol'de görevli bir ATF ajanıyla kısa bir süre ilişki yaşamış olmam da sayılmaz.

Benton'dan önce veya onun artık hayatta olmadığına inandıktan sonraki herhangi bir ilişkinin konuyla ilgisi yok ve bu kişileri nadiren düşünüyorum, birkaçı hakkında asla itirafta bulunmayacağım, çünkü sonuçları ilgili herkes için gereksiz yere zarar verici olacaktır. Kendim gibi davranıyorum ama bu ilgilenmediğim anlamına gelmiyor. Taahhütlerime sadık kalmak, aklımdan düşünceler geçmediği ya da yeteneksiz olduğuma inanacak kadar aptal olduğum anlamına gelmiyor. Çoğunlukla erkeklerin yaşadığı bir dünyada biraz izole edilmiş profesyonel bir kadın olarak, artık otuzlu yaşlarımda olmasam ve birinin fiili annesi olsam bile, aldatma fırsatlarım hiç eksik olmadı.

Görev sırasında karşılaştığım genç adamlar için ben, sanırım müthiş bir tabakta servis edilen olgun meyve ve peynirim. Benton'ın önerdiği gibi, belki de seçkin bir armanın yer aldığı bir tabakta yumuşak bir Taleggio ile kırmızı üzüm ve incir salkımı ya da bir ödül. Ben bir şefim. Ben bir yöneticiyim. Hava Kuvvetleri'nde albay rütbesinde özel bir yedeğim var ve Pentagon için önemliyim. Eğer kendime karşı dürüst olursam, ki Benton öyle olmadığımı söylüyor, güç Labella'ların tatmak istediği yasak bir meze. Sanırım bir kupa. A

Kim ve ne olduğumdan dolayı çekici insanlar için çekici, çok genç olmayan bir kupa.

Her ne kadar diplomatik, hatta gerektiğinde çekici olsam ve muhtemelen hak ettiğim kadar yıpranmamış olsam da, sarışın ve güçlü yapılı olsam da, İtalyan kemiklerim onlarca yıllık zor zamanlar ve kıl payı kurtuluşlar boyunca beni ayakta tutmaya devam eden sağlam bir iskele olsa da, bu gerçekten görünüşümle ya da kişiliğimle ilgili değil. İnce ve formda olmayı hak etmiyorum ve sık sık penceresiz odalarda ve soğutucularda formaline maruz kalarak geçen bir hayatın beni iyi koruduğuna dair şaka

"Bu şeyi gerçekten çıkarıyorum." Marino ağır plastik parçasına sanki bir bomba ya da dev bir sülükmüş gibi bakmaya devam ediyor.

"Leğen kemiği, köprücük kemikleri, göğüs kemiği. Vücudun birkaç bin kiloluk kuvvete dayanabilen sert noktaları." Sesim sanki bir anatomi dersi veriyormuşum gibi çıkıyor ve mürettebatın beni dinlediğini hissediyorum. "Kaç tane emniyet kemeri yaralanması gördünüz? Binlerce," diye cevap veriyorum e-postalarımı tekrar kontrol ederken gürleyen dıştan takma motorların arasından. "Özellikle de kucak kemeri kalçanın alt kısmı yerine karnın etrafına dolandığında ve bir çarpışmada ne oluyor? Tüm bu kuvvet yumuşak doku ve iç organlara yönelir. İşte bu yüzden böyle emniyet kemerleri takıyoruz."

"Burada neyle karşılaşacağız? Lanet olası bir balinayla mı?" Marino haykırıyor.

"Umarım öyle değildir."

Hafif dalgalı bir havada, Paul Revere'e kadar uzanan uzun iskele ve rıhtımların yanından hızla geçerken, bir British Air 777 alçaktan kükreyerek doğudaki Logan'a doğru ilerliyor, pistleri suyla çevrili ve deniz seviyesinin çok az üzerinde. Sancak tarafımızda Boston'un finans bölgesi parlak mavi gökyüzüne karşı parıldıyor ve arkamızda, Charlestown'daki Navy Yard'ın üzerinde yükselen Bunker Hill anıtı Washington Anıtı'nın taşlı bir versiyonu gibi görünüyor.

"Bir ," diyorum Marino'ya. "Ne durumdayız? Terminallerden çeyrek mil kadar uzakta mıyız?"

"Bile değil." Sandalyesine sıkıca bağlanmış bir şekilde oturmuş, su sıçramış pleksiglasın arkasından bakıyor.

Havaalanı, suya doğru uzanan binlerce dönümlük bir alana yayılmış durumda; hava trafik kontrol kulesinin pencereci katları, bana kazıkları hatırlatan iki beton sütun tarafından destekleniyor. Kesişen iki pist

Limanın çok dışında, taşlık setleri oldukça yakın, tahminimce solumuzda yüz metre bile yok.

"LAN'ın nerede olduğuna bağlı tabii ki," diye ekliyorum iPhone'umun ayarlarına girip Wi-Fi'yi açarken. "Ama daha önce pistteki uçaklarda sıkışıp kaldığımdan ve Logan'ın kablosuz ağına eriştiğimden eminim. Yine de burada hiçbir şey yok," diye gözlemliyorum motorların gürültüsünü ve teknenin dibinin suya vuruşunu. "Logan'ın sinyali kesildi. Dolayısıyla, eğer e-postayı gönderen kişi bir tekneden gönderdiyse, örneğin, pistin hemen yanındaki kayalıkların üzerinde olduğundan şüpheleneceğim."

Marino, "Belki biri olan bir tekneden göndermiştir," diyor. "Lucy bunun bir iPhone'dan gönderildiğine kesinlikle emin. Ama sanırım Bir yönlendirici ile senkronize edilmiş olabilir, bu da güvenli olmayan bir ağa erişimi kolaylaştırır." Federal adliyenin kavisli cam binasını ve Fan Pier'deki halka açık parkını geçerken düşünüyorum.

E-postalarımı tekrar kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok ve Dan Steward' bir not daha yazarak bir ölüm mahalline gittiğimi ve ofise döndüğümde karmaşık bir otopsi olacağından şüphelendiğim şeyle ilgilenmek zorunda kalacağımı bildiriyorum. *Lütfen planlandığı gibi öğleden sonra ikide gelmem gerekip gerekmediğini teyit edin ve varlığıma gerek kalmayacağını ummaya devam ediyorum. Bunu umuyorum.*

Channing Lott'un avukatı tarafından mahkemeye çağrılmam kesinlikle saçma, tacizden, gözdağı verme ve küçük düşürme girişiminden başka bir şey değil ve elbette bunu Steward'a söylemiyorum. Bir daha asla e-postalarda ya da herhangi bir yazılı iletişimde fazla bir şey söylemeyeceğim ve yarınki manşetin ne olacağını hayal etmekten korkuyorum:

ADLİ TIP UZMANI LOTT'UN HAYATININ SABUNA DÖNÜŞTÜĞÜNÜ SÖYLEDİ

Geçtiğimiz Mart ayında bir Pazar gecesi Mildred Lott, buradan yaklaşık otuz mil kuzeyde bulunan Gloucester'daki okyanus kıyısındaki malikanelerinden kayboldu. Kızılötesi güvenlik kameralarından alınan görüntülerde, gece saat on sularında bir kapıyı açtığı ve evden arka bahçeye çıktığı görülüyor. Dışarısı çok karanlıktı ve bana söylendiğine göre üzerinde bornozu ve terlikleriyle deniz kenarına doğru yürüyor ve birileriyle konuşuyordu. Güvenlik kayıtları kadının eve dönmediğini ve ertesi sabah şoförü onu bir randevuya götürmek için geldiğinde cevap vermediğini gösteriyor.

kapıyı ya da telefonunu bulamamış. Arka tarafa doğru yürüdüğünde bir kapının ardına kadar açık olduğunu ve alarm sisteminin kurulu olmadığını fark etti.

Polis tarafından geçirilen silinmiş e-postalar, doğrudan Channing Lott'a giden bir siber treni ortaya çıkardı, ki karısı benim davam değil. Cesedi henüz bulunamadı ve bugün mahkemeye çağrılmamın tek nedeni, geçen bahar Dan Steward'ın yılın bu zamanında Gloucester kıyılarına bir ceset atılsa, cesedin tamamen çürümesinin ne kadar süreceğini ve kemiklere ne olacağını öğrenmek istediği zaman üzerinde iki kez düşünmediğim bir elektronik iletişim.

Suyun soğukluğunun bir süre için vücudu koruyacağını, ancak balıkların ve diğer deniz canlılarının bir miktar zarar verebileceğini söyledim.

Sabunlaşmanın, yani dokudaki yağın anaerobik bakteriyel hidrolizinden kaynaklanan adiposerin oluşmasının bir yıl kadar sürebileceğini söyledim. Başka bir deyişle, e-postamda uzun süre su altında kalan bir vücudun *sabuna dönüştüğünü* söylemek gibi bir hata yaptım ve Channing Lott'un avukatı bugün mahkemede benimle bu yorumumla yüzleşmek istiyor.

"Eğer ikide görünmek zorunda kalırsam, yanımda olman muhtemelen iyi bir fikir. Katılıyorum," diyorum Marino'ya, çünkü ne olacağını zaten biliyorum - içinden çıkamayacağımı. "Belki Bryce da bizimle gelmeli. Çok fazla medya olacağından endişeleniyorum."

"Ne aptal ama," diyor Marino. "O kadar parası var ve tetikçiymi kazıklıyor?"

"Mahkemeye çağrılma nedenim ya da amacım bu değil," diye cevap veriyorum, biraz sabırsızca.

Marino, "İnternette, Craigslist'ten ya da her neyse, kiraladığı bir pislik ve neden yakalandığını merak ediyor," diyor.

"Anlatmak istediğim yargı sisteminin kötüye kullanılması," diye cevap veriyorum. "Adaletin saptırılması."

Limanı ve 1812 Savaşı'nda Boston'u İngilizlerden koruyan devasa taş tahkimat Fort Independence'ı geçip, atık arıtma tesisi çamur çürütücülerinin yumurtaya benzediği Deer Adası'ndan uzaklaşıyoruz. Hull'ın gri kumlu kıyı şeridi küçük teknelerle dolu bir limanın etrafında kıvrılıyor ve tepelerden zarif beyaz bir yel değirmeni yükseliyor. Marino'ya, benim başıma gelen kaderin onun da başına gelmemesi için dikkatli olması gerektiğini söylüyorum.

Ona, "olabileceğine dair ayıltıcı bir hatırlatma," diyorum.

Savunma beni mahkemede istiyor çünkü Channing Lott beni orada istiyor, Lott'un yasal olarak yapmaya hakkı olduğu bir şeye beni zorlamaktan başka bir nedeni yok. Her iki taraf da adli tıp uzmanının, tıbbi tetkikçinin, olay yeri inceleme uzmanının şahsen gelmesine gerek olmadığı konusunda hemfikir olmadıkça, herhangi bir adli tıp uzmanı tarafından hazırlanan herhangi bir rapor artık kendi adına konuşamaz. Yüksek Mahkeme'nin bir belgenin çapraz sorgulanamayacağı, sadece bir insanın sorgulanabileceği yönündeki kararının mantığını anlıyor olsam da, kararın ardından ortaya çıkan şey, aşırı çalışan ve düşük ücret uzmanların istismar edilmesi ve yıpratılmasıdır.

Ne zaman mahkemeye intikal edebilecek bir belge oluştursak, yazılı kelimeler ses tanıma özellikli bir kısa mesajdan ya da Post-it üzerine el yazısıyla yazılmış bir nottan ibaret olsa bile, taraflardan biri ya da diğeri tanık kürsüsüne çıkmamızı talep edebiliyor. Sonuç olarak, ekibimin bazı kilit üyeleri davalardan kaçmaya başladı. Eğer bir olay yerinden ya da otopsiden kaçarlarsa ya da uzman görüşlerini sunmazlarsa ya da üstünkörü bir açıklama bile yapmazlarsa, mahkemeye çağırılma şansları yok, bu da Marino'nun nöbetçi ölüm müfettişinin CFC'de yatıya kalabilmesi için eve gitmesine izin vermesi fikrinden hoşlanmamamın bir başka nedeni.

"Eğer insan dikkatli olmazsa," diyorum ona, "artık işini yapmaya hiç vakti olmadığını fark edebilir. Steward fikrimi sorduğunda ona gönderdiğim bir e-posta yüzünden bugün mahkemeye sürükleniyorum, başka bir şey değil. Benim fikrim ve bir e-postadaki dikkatsiz bir yorum ve hepsi, her tuşa basışım keşfedilebilir. Bir de neden Twitter ve benzeri şeylere kişisel olarak dahil olmadığımı merak . Her şey size karşı kullanılabilir ve kullanılacaktır."

Her kelimesini duyabilecek bir mürettebatın bulunduğu bir Sahil Güvenlik botundayken ona söyleyeceğim tek şey bu. Zamanlama doğru olduğunda, Marino'yla *süsleme* ve CFC'nin soruşturma bölümünü eve gidemediği ya da gitmek istemediği için Motel 6'ya çevirmesine neden olan hayatında olup biten diğer şeyler hakkında konuşacağız.

"!" Pilotumuz Labella derinlik ölçeri izlerken bize haber veriyor ve diğer gemiler telsizden selamlıyor.

Su, kuzey ve güney kanalları ve onların birçok adası tarafından sınırlanan yelpaze şeklinde bir genişliğe açılıyor ve sağımızdaki yeşil kanal işaretlerini geçiyoruz, tekne yükselip alçalıyor, itme gücü beni sandalyemde geriye itiyor.

İtfaiye botu acil durum ışıkları kırmızı renkte yanıp sönerken ve bir haber helikopteri tepelerinde dolaşırken Marino, "Tam bir karmaşa olacak," diyor. "Medyayı kim uyardı?"

"Tarayıcılar," diyor Labella, sandalyesinde dönmeden. "Muhabirler tıpkı karada olduğu gibi denizde de frekanslarımızı izliyor."

James S. Damrell'e yaklaştığımızda, düz planlı kırmızı-beyaz gövdesi, öne doğru eğimli ön camları, pruva ve tavana monte edilmiş ateş topları olan yetmiş metrelik bir FireStorm olan hızı geri getirdiğini duyurdu.

Etrafında köpekbalığı grisi bir polis Zodiac'ı, balıkçı ve gezi tekneleri ve kırmızı yelkenleri açılmış uzun bir gemi, polisler ve meraklılar ya da belki de her ikisi de var ve yapmam gereken şeyi dört gözle beklemiyorum, özellikle de seyirci varken. Çöp gibi atılmanın ya da denizde kaybolmanın ve aval aval bakılmanın onursuzluğunu düşünüyorum.

Muhabbet kuşu yeşiline boyanmış sıvılaştırılmış doğal gaz tankeri buzul hızıyla hareket ederek yanıp itfaiye botuna geniş bir alan bırakıyor ve Marino'nun bana gösterdiği fotoğraftaki deniz biyoloğunu tanıdığımda Labella bizi yaklaştırıp motorları rölantiye alıyor. Pamela Quick ve yarım düzine deniz hayvanı kurtarma görevlisi alt güverteyi ve dalış platformunu doldurmuş, sürüngele kuş arasında ilkel bir melez gibi görünen, bildiğimiz yaşamın dünyada var olmaya başladığı dinozor çağından kalma evrimsel bir tezahürle ilgileniyorlar.

Deri sırtlı en az dokuz, muhtemelen on ayak uzunluğunda, boğazı mutsuz bir şekilde şişiyor, güçlü ön yüzgeçleri, kabuğunu deli gömleği gibi çaprazlayan sarı bir kayışla siyah kösele yanlarına tutturulmuş. Platformun arkasına bağlanmış ve suyun üzerinde sallanan şişirilmiş bir şamandıra torbası ve üzerinde de bu korkunç yarattığı güverteye çekmek için kullanıldığını tahmin ettiğim ahşap bir rampa var.

"Bu çılgınlık." Marino şaşkınlıkla bakıyor. "Vay anasını!" haykırıyor, ben yerimden kalkarken.

sekiz

KABİNDEN ÇIKTIĞIMIZDA MOTORLAR RÖLANTİDE ÇALIŞIYOR, tepemizden o kadar alçaktan geçen bir helikopterin kulakları sağır eden güm güm sesleri arasında TV kanalının kuyruk numarasını ve sağ koltuktaki pilotu rahatlıkla seçebiliyorum. Güneş ışığı suyun üzerinde parlak, gökyüzü tamamen açık, ancak kuzeydoğuda kümülüs bulutları büyük bir koyun sürüsü gibi yuvarlanıyor ve barometrik basıncın düştüğünü ve rüzgarın daha sert estiğini hissediyorum. Bugün ilerleyen saatlerde hava çok daha serin olacak ve yağmur yağacak.

"15 feet! On feet!" Sullivan ve Kletty usturmaçaları küpeştelere bağlıyor, Labella rüzgârı kullanarak iskele tarafına yanaşırken ona mesafeleri bağıyor ve biz de bağlanıyoruz.

Marino, "Önce ben bineyim, siz de eşyaları teslim edin," der ve itfaiye botuna tırmanarak olay yeri çantalarına uzanır.

Labella elinin düz kısmını koruyucu bir şekilde sırtıma koyuyor ve usturmaçalar ya da küpeştelere arasında ezilmemeleri için parmaklarıma dikkat etmemi ve bastığım yere dikkat etmemi söylüyor. Beni önce bir küpeştenin, sonra da üzerinden geçirirken iki tekne arasındaki boşluk genişleyip daralıyor ve ben de ağır bir çelik çapa zincirinin kaymaz gri güvertedeki bir saklama dolabından beslendiği, teknenin önündeki iki kırmızı ateş topunun arasından geçip doğruca mavi suya indiği yangın teknesinin sallanan pruvasına doğru yürüyorum.

Marino çantaları kaptan köşküne çıkan alüminyum merdivenin yanına koyuyor ve güverteden Teğmen Bud Klemens el sallıyor ve beni gördüğüne sevinmiş görünüyor. Seyirciler kıyı kuşları gibi yangın teknesinin etrafını sararken yukarı tırmanmamı işaret ediyor ve Marino kaşlarını çatarak tam üzerimizde beş yüz metre bile olmadan süzülen helikoptere bakıyor.

"Pislik!" Sanki hava trafiğini yönetme yetkisi varmış gibi kaba bir şekilde kollarını çırpıyor. "Hey!" diye bağıyor Sahil Güvenlik botuna, botu istifleyen Kletty'ye

Stokes sepetinin içindeki kuru elbiseler ve diğer ekipmanlar. "Onlara telsizle falan haber veremez misin? Buradan defolup gitmelerini sağlayamaz mısın?"

"Ne?" Kletty bağıarak karşılık verir.

"Kaplumbağanın ödünü koparıyor olmalılar ve lanet rotor yıkamalarıyla her şeyi havaya uçuracaklar!" Marino bağııyor. "Çok alçaklar!"

Olay yeri çantalarını açıyor ve ben de Sahil Güvenlik üssü ve New England Akvaryumu'ndan çok da uzak olmayan Burroughs Rıhtımı'nda konuşlanmış olan deniz biriminin komutanı Klemens'le konuşmak için yukarı tırmanıyorum. Merdivenin tepesinde adını hatırlayamadığım ikinci bir itfaiyeci bana elini uzatıyor ve körfezde alçalıp yükselirken üst güvertede kendimi sabitliyorum.

Kalın yapılı, beyaz saçları kafa derisine yakın kesilmiş, şişkin sol baldırında bir ayı dövmesi olan itfaiyeci, "Korkarım daha da zorlaşacak," diyor. "Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi."

Her iki adam da lacivert kargo şortları ve tişörtlerden oluşan yazlık üniformalar giyiyor, taşınabilir telsizlerini omuzlarına asmışlar. Klemens' boynundaki kayışta, yüksek teknoloji ürünü bir PlayStation konsoluna benzeyen, teknenin herhangi bir yerinden kullanabileceği ve dört jet motorunu çalışır durumdayken yönlendirebileceği bir uzaktan dümen istasyonu var.

"Ben Jack." Ayı dövmeli itfaiyeci bana daha önce tanıştığımızı hatırlattı. "*Sweet Marita*, geçen yıl Devils Back yakınlarında yanan trol teknesi mi? Kötü bir tane."

"Evet, ." Sıvılaştırılmış petrol gazı sızıntısı bir patlamaya neden oldu ve üç kişi öldü. "Nasıl gidiyor?" Klemens'e sordum.

"Benim zevkime göre çok fazla karnaval var," diyor ve bana her zaman hissettirdiği tekinsiz aşinalık duygusunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Uzun boylu ve ham kemikli, keskin yüz hatları, canlı mavi gözleri ve bir tutam kumral saçıyla, kırklı yaşlarını görecektense kadar yaşasaydı babamın nasıl olacağını hayal ettiğim gibi görünüyor. Klemens'le birlikte davalara baktığımızda, sanki çocukluğumun en baskın figürü ölümden geri dönmüş gibi ona açıkça bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Korkarım oldukça kalabalık çekiyoruz Doktor ve bundan hoşlanmadığınızı biliyorum." Klemens eliyle gözlerini siper ederek başını kaldırıyor. "Bu konuda yapabileceğim bir şey yok, ama en azından bu pislik geri çekiliyor, belki tekrar duyabiliriz."

Helikopterin dikey olarak yükselişini, yaklaşık bin fitte düzleşmesini izliyoruz ve Sahil Güvenlik'in telsizle televizyon haber pilotuna hemen irtifa kazanmasını söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Yoksa bunun için itfaiyeye mi teşekkür etmeliyiz?

"Çok daha iyi," diye katılıyorum. "Ama keşke vızıldasa."

"Olmayacak." Jack adındaki itfaiyeci saha gözlükleriyle suyu tarıyor. "Müthiş bir hikâye. Nessie'yi yakalamak gibi ve medya henüz bunun yarısını bile bilmiyor."

"Medya tam olarak ne biliyor?" Ona soruyorum.

"Belli ki burada olduğumuzu biliyorlar ve bu koca oğlanı ne kadar çabuk suya geri sokarsak o kadar iyi."

Klemens bana, "Birkaç gün içinde onu serbest bırakacağız, ki bu nedenden ötürü çok iyi bir şey," dedi. "Ne kadar düşük olduğumuzu görebilirsin."

Dalış platformu, kaplumbağanın ve onunla ilgilenen kurtarıcılarının ağırlığı nedeniyle körfezle aynı seviyededir; tekne yükselip dalgaların üzerine yerleşirken su etraflarında yuvarlanmaktadır.

Klemens, "Yirmi beş yüz kilo ağırlığında ve maksimumda, bunun büyüklüğünde bir şey hiç görmedim," diyor. "Her zaman dolanmalar ve karaya vurmalarla karşılaşıyoruz ve neredeyse her zaman çok geç oluyor, ama bunun gerçekten iyi bir şansı var. Tam bir canavar."

Klemens, gri tüp gövdeli ve 60 beygir gücünde bir motora sahip sert şişirilebilir bir kurtarma RIB'si olan tender'a karşı dengede duruyor. Diğer tarafta ve hala kırmızı brandasının altında, insanları veya canavar bir kaplumbağa da dahil olmak üzere diğer ölü ağırlıkları sudan çıkarmak için kullanılabilen A şasisi ve hidrolik vinç olduğunu fark ettim. Klemens'e bu yarattığı güverteye çıkaran şeyin vinç olmadığı açık, diyorum ve buna şaşırmıyorum. İster sekiz yüz kiloluk bir gri fok olsun, ister devasa bir caretta caretta ya da yunus, deniz

Kurtarma ekipleri daha fazla yaralanmaya neden olma riskini göze ve genellikle vinç yardımını reddeder.

"Kanıtların ya da eserlerin en ufak bir şekilde taşınmasına neden olabilecek her şey." Klemens'e yapılan her şeyi bilmem gerektiğini hatırlatıyorum.

"Kaplumbağanın kimseyi öldürdüğünü sanmıyorum," diyor alaycı bir ciddiyetle.

"Muhtemelen değil, ama yine de öyle."

"Hiçbir makine kullanılmadı," diye onaylıyor. "Tabii ki benim konudaki düşüncem, eğer insanları incitmeden gemiye bindirebiliyorsak, bir kaplumbağayı da bindirebiliriz. Ama bunu her zamanki yöntemleriyle yaptılar, onu yakınlarına çektiler,

Onu koşumladılar, altına bir rampa yerleştirdiler ve şamandıra torbasını şişirdiler. Sonra hep birlikte onu platforma çekti. Tabii bu paletlerini bağıladıktan sonra oldu. O şeylerle giderse, lanet tekneyi parçalara ayırabilir ve birkaçımızı geçen yıla gömebilir."

Dikkatini sarı bir tekne usturmaçasına çektim. Tekneden çok uzak olmayan bir yerde, bir şamandıra halatına bağılıydı ve kaplumbağanın buna dolanıp dolanmadığını sordum. Hiçbir şeyin koparılmadığını fark ettim.

"Hayır," diyor. "Bir tür olta takımı, muhtemelen bir paragat ya da trol oltasından kopmuş ve sol ön yüzgecine dolanmış."

"Cesedin olduğı halata dolanmamış mıydı?" Anlamıyorum.

"Doğrudan değıl. Yaklaşık elli metrelik monofilament misinalar, üç tane ve paslı kancaları olan tel liderler vardı. Sanırım olta bir noktada balıkçı şamandırasından kurtulmuş, akıntıda sürüklenmiş ve şamandıra ipine takılmış."

Sarı tekne usturmaçasına bağılı olanı işaret ediyor.

"Ve sonra kaplumbağa takıldı. Ama dediğim gibi, bu sadece bir tahmin," diyor Klemens. "Her şey düzelene kadar bilemeyeceğiz ve bunu yapanın sen olacağını varsayıyorum?"

"Evet. Burada işimiz bittiğinde ve o güvenli bir şekilde suya geri dönüp menzilden ."

Klemens, "Görünüşe göre çok hafif yaraları var, bu yüzden onu taşımaya çalışmayacaklar, zaten taşıyamazlardı da," diyor. "Açık kasa bir kamyona ihtiyacınız olur ve muhtemelen rehabilitasyondan sağ çıkamazdı.

Buralarda bunu yapan bir deri sırtlı hiç olmadı. Tek bildikleri açık okyanus, kıtadan kıtaya yüzmek. Onları bir tanka koyarsanız, kendilerini öldürene kadar tankın kenarına doğru yüzmeye devam ederler. Pelajik canlılar duvarın ne olduğunu anlamazlar. On altı yaşındaki oğlum gibi."

Yeşil rüzgarlıklar ve lateks eldivenler giymiş kurtarma ekibini, boğazını şişirip uğursuz sesler çıkaran, ısıık çalıp gıdaklayan deri sırtlıyı izliyor ve parlak dalgalı suyu tarıyorum. Ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. şu anda etrafımızda en az bir düzine tekne olmalı, kırmızı ışıklar ve güverteadaki büyüleyici yaratık insanların ilgisini çekmiş olmalı ve internete ne düştüğü belli değıl.

Cesedi kurtarıırken seyirci istemiyorum ve bunun akıllı telefonlar ve medya tarafından filme alınmasını kesinlikle istemiyorum. Ne korkunç bir zamanlama.

Bir cesedi sudan çıkarırken Mildred Lott'u ve onun sabuna dönüşmesiyle ilgili aptalca yorumumu rahatsız edici bir şekilde düşünüyorum.

"Şuradaki sarışın kız." Klemens, Dr. Pamela Quick'e başıyla selam veriyor. "Şimdiye kadar gördüklerinin en büyüğü olduğunu söylüyor, hatta belki de kayıtlardaki en büyüğü, üç metreye yakın uzunluğu ve bir tondan fazla ağırlığı var ve yüz yaşında olabilir. İyi bakın doktor, çünkü böyle bir şeyi bir daha görme ihtimaliniz yok. Tekne çarpmaları, dolanmalar ve plastik poşetler ve jöle ile karıştırdıkları parti balonları gibi çöpleri yutmaları nedeniyle artık bu kadar büyük olacak kadar uzun süre hayatta kalamıyorlar. Bu, gezegeni mahvettiğimizin bir başka örneği."

İki vasistas basamağı dalış platformundan altımızdaki kurtarma güvertesine çıkıyor; burası dört deniz biyoloğu, havlu ve çarşaf yığınları, sert plastik çantalar, kayak çantaları ve acil durum ilaçları, kurtarma ve tıbbi ekipman içeren diğer saha kitleriyle dolu. Bulunduğum yerden, deri sırtlının rüzgar altında, tuzlu kokusunu algılayabiliyorum ve sarı koşum takımını zorlarken platformu sıyırdığını duyuyorum, her hareketi yavaş ve ağır ve muazzam bir fiziksel gücü çağırıştırıyor. Nefes alıp verirken çıkardığı yüksek sesler bana bir tüplü regülatörden geçen havayı hatırlatıyor, sonra boğazı tekrar genişliyor ve bana aslanları, ejderhaları ve King Kong'u düşündüren derin bir gırtlak kükremesi çıkarıyor.

Klemens, "Karanlık bir sahilde arkanızda bunu duyarsanız kalp krizi geçirirsiniz," diyor.

"Şimdiye kadar başka ne yaptılar?" Ben sordum. "Üzerindeki çizgileri kesmişler."

"Umarım onları kurtarmışlardır."

"Onlardan ne anlayabileceğinden emin değilim."

"Bakana kadar asla bilemezsin," diye cevap veriyorum.

"Siz buraya gelmeden hemen önce PIT onu etiketledi ve size iğnelerden hoşlanmadığını söyleyebilirim," diye ekliyor.

Pamela Quick kan almak için boynun derinliklerine bir spinal iğne sokarken, ikinci bir kurtarıcı, kahverengi tüylü saçlı genç bir adam, dijital bir termometreyi okuyor ve "Ateşi iki derece yükseldi. Aşırı ısınmaya başladı."

Dr. Quick, "Üstünü örtelim ve ıslatalım," karar verdi ve bana baktı ve bir an için göz göze geldik.

Kabarık kabuğu ıslak beyaz bir ile örtüyorlar ve daha önce telefonda bana söylediği ses tonunu, bana ne söylediğini kararlı bir şekilde anlatışını hatırlıyorum.

yapmam gerektiğini söyledi. Benim iznime ihtiyacı olduğuna inanmadığı ve müdahil olmamı istemediği yönünde belirgin bir izlenim edindim ve şimdi sanki onunla ilgili hiçbir şey bilmediğim kişisel bir şeyim varmış gibi bana kızgınlıkla bakıyor gibi görünüyordu.

Kaplumbağanın boynuna ultrason jeli sıkıyor ve kalp atış hızını izlemek için dahili bir hoparlörü olan el tipi bir Doppler probunu hareket ettiriyor. Devasa sürüngenin akan kanının sesi, bir nehrin kükremesi ya da hızla esen bir rüzgârın benziyor.

"Elektrolitlerini yenilemek için Normosol." Serum hattına bağlı yirmi kalibrelik bir iğne olan solüsyon setinin paketini yırtarak açtı. "Bir mililitrede on damla. Stresli."

"Ben de öyle olurdum. Muhtemelen daha önce hiç insanlarla birlikte olmamıştır," diye gözlemliyor Klemens ve onunla ilgili olmayan garip bir yakınlık hissettiğimin farkındayım.

Hüzünlü bir merak düşük voltajlı bir akım gibi içimden geçiyor, sonra kayboluyor ve babamın böyle bir mucizeyi gördüğünü hayal ediyorum. Bazen benim dönüştüğüm kişi hakkında ne düşünürdü diye merak ediyorum.

"Bunun gibi bir hayatında sadece bir kez karaya çıktığını söylerler. Dünyanın öbür ucundaki bir kumsalda yumurtadan çıktıktan hemen sonra kumların üzerinden sürünerek suya girdi. Ve o zamandan beri yüzüyor." Klemens, kanserden yataktan kaldıramayacak kadar güçsüz düşene kadar babamın yaptığı gibi elleriyle anlamlı bir şekilde konuşuyor. "Yani bir şeyin, bu durumda platformun üzerinde durmaktan mutlu değil. Bu konuda kabalık etmek istemem ama altında bir şey olduğu tek zaman çiftleştiği zamanlar. Onunla ilgili ne yapmak istiyorsun?"

Büyük sarı sosis çamurluğun sallandığı kabaran suya bakıyor, bu bana oldukça tuhaf geliyor ve ben de öyle söylüyorum.

"Sence bir deniz kabuğuna ya da kül bloklarına mı bağlı?" Ben ettim. "Neden?"

"Oltayı kesmek ve kaplumbağayı gemiye almak için şamandıra halatını kıskaçla yaklaştırdıklarında?" diyor. "Birkaç dakika boyunca vücudu yüzeydeydi. Kafası yüzeydeydi."

"Tanrım. Umarım bunu televizyonda görmeyiz." Harekete geçen ikinci bir helikoptere bakıyorum, tam duruyor, çift motorlu beyaz bir helikopter, burnuna monte edilmiş cayrostabilize bir kamera sistemi var gibi görünüyor.

"Sanırım tek ilgilendikleri kaplumbağa ve sırada başka ne dair hiçbir fikirleri yok." Bakışlarımı yukarı doğru takip ediyor. "İlk helikopter tam biz onu gemiye çekerken geldi, bu yüzden cesedi filme aldıklarını ya da bundan haberdar olduklarını sanmıyorum. En azından henüz."

"Peki telsizden ne çıktı?" diye sordum.

"Belli nedenlerden dolayı bir imdat çağrısı değil." Cesetle ilgili herhangi bir çağrının denizciler ve medya tarafından izlenebilecek olağan kanallar üzerinden yapılmadığını kastediyor.

"Kimse kısaçla ona dokundu mu ya da herhangi bir şekilde onu rahatsız etti mi?" "Kimse yanına bile yaklaşmadı ve biz her şeyi kayıt altına aldık.

kameralarımız, Doktor. Mahkemede kanıta ihtiyacınız olursa elinizde bunlar var." "Mükemmel," dedim ona.

"Ceset henüz yüzeydeyken, tahminimce dört ayak karelik tel örgülü bir tencerenin şeklini zar zor seçebiliyordunuz." Sanki tarif ettiği tencereyi hâlâ görebiliyormuş gibi sosis şamandırasına bakmaya devam ediyor. "Belki yirmi, otuz fitlik bir iple bağlı ve belli ki içinde çok ağır bir şey var. Kayalar, kül blokları, anlayamadım."

"Ve ceset bu hatta bağlı mı? Hâlâ bağlı olduğuna emin miyiz? Kaplumbağayı çekerken ve onu keserken ipin çözülmediğinden emin miyiz?"

"Bu zavallı kadının bir yere gitmesinin mümkün olduğunu sanmıyorum. Alt kısmından, muhtemelen bacaklarından, ayak bileklerinden bağlanmış." Suyun üzerinde parlak bir şekilde hareket eden sarı tampona ve onun altında gergin ve düz bir şekilde alçalarak lacivert koyda kaybolan sarı çizgiye bakıyor. "Bana beyaz saçlı yaşlı bir kadın gibi göründü ve sonra kaplumbağayı kurtardıklarında, tekrar yüzeyin altına düştü, ağırlıklı deniz kabuğu kabı onu geri çekti."

"Bacaklarının etrafına bağlanmış olan şamandıra ipine bağlanmış mı? Yine de dik duruyor mu?" Tarif ettiği şeyi hayal etmekte zorlanıyorum.

"Bilmiyorum."

"Önce başı göründüyse, dik duruyordur."

"Kesinlikle başı öndeydi," diyor.

"Eğer deniz kabuğu, gövde ve şamandıra aynı hattın ya da teçhizatın parçasıysa, bunu çok ilginç buluyorum," diye ısrar ediyorum. "Bu çelişkili. Biri onu aşağı çekerken diğeri yukarı çekiyor."

"Eğer kaptan köşküne girip bakmak isterseniz her şeyi videoya kaydettim."

"Bana bir kopyasını getirebilirseniz çok memnun olurum," diye yanıtlıyorum. "Şimdi yapmam gereken şey kaplumbağaya bir göz atmak."

Bu sadece benim kaynaklanmıyor. Üst güvertede bulunduğumuz yerden, deri sırtlının siyah-gri-beyaz benekli boynunun yakınında, kabuğunun üst kenarındaki bir çıkıntıda, Pamela Quick'in Betadine pedleriyle sildiği parlak pembe bir sıyrık alanı olan bir yara görebiliyorum.

Marino beyaz Tyvek tulumlar, bot kılıfları ve eldivenlerle merdivenden yukarı tırmanırken Klemens'e "Cesedi çıkarıp kıyıya taşımaya hazır olana kadar suda bırakacağım," diyorum. "Ne kadar uzun süre soğuk kalırsa o kadar iyi," diye ekliyorum. "Kesinlikle olta takımı meraklısı değilim," diyorum ceketimi çıkarırken, "ama bir insan neden bir deniz kabuğu ya da ıstakoz kabı için şamandıra yerine bir tekne tamponu seçer?"

Klemens, "Bu su adamları saksağanlar gibidir ve her türlü şeyi toplarlar," diyor.

"Bir su adamının bu işle bir ilgisi olduğunu bilmiyoruz," diye hatırlatıyorum ona.

"Deterjan ve gazoz," diye devam ediyor, "ve Clorox şişeleri, strafor, rıhtımlardan gevşeyen tamponlar, yüzecek ve bulunması kolay, ucuz ya da daha iyisi bedava olan gelebilecek her şey.

Ama haklısınız. Tabii bunun balıkçılıkla bir ilgisi olduğunu varsayarsak."

"Bunun balıkçılıkla hiçbir ilgisi yok," diyor Marino açıkça. "Büyük olasılıkla, amaç çok ağır bir misina kullanmak ve Klemens de aynı fikirde.

"Eğer amacınız bu olsaydı, herhangi bir tür şamandıra kullanmazdınız." Koruyucu giysilerimizi giyerken Marino'nun bundan hiç şüphesi yoktu. "Belki de çok hızlı bulunmasını istemediğin sürece büyük sarı bir tampon takmayacağın da kesin."

"Ve umarım ," diye yorum yapıyorum, çünkü vücut ne kadar iyi durumda olursa, bilmem gerekenleri bulma şansım o kadar artar.

"Hiç tampon veya şamandıra kullanıyor musunuz? Katılıyorum. Sanırım birileri onun bulunmasını istiyor," diye iddia eder Jack adlı itfaiyeci. "Daha önce sana karşı bowling oynamıştım," diyor Marino'ya. "Hiç de fena değilsin."

"Seni hatırlamıyorum, ama biraz düzgün olsaydın hatırlardım." "The Firing Pins. Değil mi?"

"Bu biziz. Evet, Şimdi hatırladım. Siz Shootin' Blanks'sınız." Marino ona sataŐıyor.

"Hayır."

"Yemin edebilirim."

"Nedenini sormamın sakıncası var mı?" Klemens ağır hizmet tipi siyah nitril eldivenlerimi çıkarmamı izliyor. "Nasıl oluyor da yangın tekneme bir suç mahalli gibi davranıyorsun?"

"Birinin parçası." Yani kaplumbaŐa öyle ve onu bir kanıt gibi ele almak niyetindeyim.

dokuz

AYAKKABILARIMIN ÜZERİNDE İŞ AYAKKABISI KAPAKLARIYLA, MERDİVENDEN AŞAĞI TIRMANIRKEN

Marino ve Jack şakalaşmaya devam eder.

Ekipmanların ve kurtarıcılarının etrafından dolanıyorum, güverte kabaran sörfte yavaşça sallanıyor, dalgalar dalış platformunun kenarından kırılıyor ve ayaklarımın etrafında koşuyor. Helikopter pervanelerinin sesi uzaktan ama acımasızca geliyor ve tamamen dalgın olan ve bana eşlik edecek durumda olmayan Pamela Quick'e yaklaşıırken Tyvek kaplı botlarımın arasından suyun soğukluğunu hissediyorum.

Tahminimce otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında, geniş gri gözleri, kare çenesi ve sert ağzıyla itici bir şekilde güzel, uzun soluk sarı saçları arkadan bağlanmış ve bir başlığın altında. Rutin olarak ilgilendiği büyük yaratıklar için şaşırtıcı derecede küçük ve narin, sallanan platformda profesyonel bir sörfçü kadar sabit, kanın pıhtılaşmasını önlemek için heparin katkılı yeşil kapaklı Vacutainer tüpüne bir şırınga boşaltıyor.

"Ben Dr. Scarpetta." Bugün daha önce telefonda kısaca konuştuğumuzu hatırlatıyorum. "Bazı temel bilgileri almam ve bir göz atmam gerekiyor, sonra yolunuzdan çekileceğim."

"Onu incelemenize izin veremem." Su ve rüzgâr kadar sert ve soğuk. "Zaten yeterince stresli ve şu anda bir numaralı tehlike de bu. Onu strese sokmak." Sanki bunun kaynağı gibi vurgulayarak söylüyor. "Bu hayvanlar sudan çıkmaya ve insanlar tarafından dokunulmaya alışık değiller. Stres onları öldürecektir. Size raporumu göndereceğim ve bu aklınızdaki tüm soruları cevaplayacaktır."

"Anlıyorum ve daha sonra raporunuzun bir kopyasını almaktan kesinlikle memnun olurum," diye cevap veriyorum. "Ama şimdi bana söyleyebileceğiniz her şeyi bilmem çok önemli."

İğneyi kauçuk üst kısımdan ve "Su sıcaklığı elli bir Fahrenheit, ortam sıcaklığı elli yedi derece" diyor.

"Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?" Israrcı olmaktan başka çarem yok.

"Onun hakkında mı?" Sanki az önce onu gücendirmişim gibi bana bakıyor. "Sizin amaçlarınızla pek alakalı değil."

"Şu anda her şeyin konuyla ilgili olduğunu düşünüyorum. Suç mahallinin bir parçası olabilir."

"O, dikkatsiz ve umursamaz insanlar neredeyse ölmek üzere olan, nesli tükenmekte olan bir kaplumbağa."

"Ve ben o pervasız, dikkatsiz insanlardan biri değilim." Düşmanlığını anlıyorum. "Onun gelişmesini ben de en az kadar istiyorum."

Küçümseyerek ve öfkeyle bana bakıyor. "Hadi yapalım şu işi," diyorum sonra. "Bana bildiklerini anlat." Cevap vermiyor.

"Zamanını boşa harcayan ben ," diye ekliyorum.

"HR otuz altı, RR iki. İkisi de Doppler ile ölçüldü," diyor. "Kloakal sıcaklık yetmiş dört derece." Beyaz plastik bir i-STAT kartuşuna kan damlatıyor.

"Vücut ısısının içinde bulunduğu sudan yaklaşık yirmi beş derece daha yüksek olması olağandışı bir durum mu?"

"Deri sırtlılar gigantotermiktir."

"Yani çevre sıcaklığından bağımsız olarak çekirdek koruyabiliyorlar," diye cevap veriyorum. "Bu oldukça dikkat çekici ve benim beklediğim bir şey değil."

"Dinozorlar gibi, tropik bölgeler kadar sıcak ya da bir insanı dakikalar içinde öldürecek kadar soğuk sularda hayatta kalabilirler."

"Sürüngeleler hakkında bildiklerime kesinlikle karşı çıkıyor." Tekne ileri geri sallanıp suda yuvarlanırken onun yanına çömelıyorum.

"Sürüngele fizyolojisi dinozorların biyolojisini açıklayamaz." "Buna gerçekten dinozor demiyorsun değil mi?" Şaşırdım ve garip bir şekilde Günümün nasıl başladığını düşününce tedirgin oldum.

"Altmış beş milyon yıldan fazla bir süredir burada olan devasa bir sürüngele, dünyanın yaşayan son dinozoru." Sanki suçlu benmişim gibi davranmaya devam ediyor. "Ve sanki dinozorun soyu tükenmek üzereymiş gibi."

Kartuşu el tipi bir kan analiz cihazına yerleştirirken, soğuk su platformun üzerine sıçrayıp tulumumun paçalarını ıslatıyor altımdaki pantolonun paçalarını ıslatmaya başlıyor.

"Olta takımları, yumurtalarını eşeleyen cahil insanlar, yasadışı avlanma, sürat tekneleri, petrol sızıntıları ve plastik kirliliği," diye devam ediyor.

gizlenmemiş bir tiksinti. "Deri sırtlıların en az üçte birinin midesinde plastik var. Ve bize hiçbir şey yapmıyorlar. Tek yapmak istedikleri yüzmek, jöle yemek ve üremek."

Deri sırtlı karpuz büyüklüğündeki başını yavaşça kaldırıyor ve bakıcısının demek istediğini vurgulamak istercesine doğrudan bana bakıyor. Yüksek sesle nefes verirken burun delikleri açılıyor, çıkık gözleri bana çarpık bir fener gülüşünü hatırlatan gaga gibi ağzının iki yanında karanlık havuzlar oluşturuyor.

Pamela Quick'e, "Nasıl hissettiğini tahmin edebileceğinden çok daha iyi anlıyorum ve yolundan çekilmek için sabırsızlanıyorum," diyorum. "Ama buradaki işimi bitirmeden önce onun yaraları hakkında bilgi sahibi olmalıyım."

"Sol ön yüzgecin distal arka kenarında yaklaşık üç santimetre boyunca uzanan sol distal omuzun deri-kabuk çizgisi etrafında çevresel olarak orta derecede sıyrıklar," diye tarif ediyor. "Distal ön kenarda aşınmış bir alanla ilişkili." Dijital ekrandaki kan testi sonuçlarını .

"Peki ya değerleri?" Ben soruyorum.

"Dolanmış deri sırtlılar için tipik bir durum. Hafif hipernatremi, ama iyi olacak. Ta ki başka bir insan kalıntısıyla ya da onu öldürecek bir tekneyle karşılaşana kadar."

"Bu konuda nasıl hissettiğinizi anlayabiliyorum. "

"Gerçekten yapamazsın," diyor.

"Olta takımını saklayıp saklamadığınızı sormam gerek." "Alabilirsin." Bir kayak çantasının içine uzanıyor.

"Uzmanlığınıza dayanarak, neler olduğunu yeniden yapılandırabilir misiniz?" "Bu hayvanlara hep aynı şey oluyor," diye yanıtlıyor.

"Kaçıyorlar

Dikey bir çizgi haline gelir, çıldırır ve etrafta dönmeye başlar ve ona . Ne kadar çırpınırlarsa o kadar kötüleşir ve onun durumunda ağır bir tencereyi ve bir cesedi kim bilir ne kadar uzağa sürüklüyordu."

"Ve şamandırayı sürüklüyorum."

"Evet. Onu da sürüklüyorum." Bana içinde karmakarışık monofilament, birkaç ip ve paslı kancalar bulunan şeffaf bir plastik torba uzatıyor.

"Cesedin ve çömleğin sürüklendiğini nereden çıkardınız? Görünüşe göre orijinal olarak şu anda bulundukları yerde olmadıklarını varsayıyorsunuz. Bulunduğu yerde, buraya dolanmış olabileceğini düşünmek için bir neden var mı?" Çantayı kalıcı bir kalemle etiketliyorum.

"Deri sırtlılar sürekli hareket halindedir," diye cevaplıyor. "Monofilament muhtemelen şamandıra ipine dolanmış. Yaptığımız şey

Bildiğim tek şey çarptığı ve sol yüzgecinin yaralandığı ama yüzmeye devam etmeye programlı olduğu. Ne kadar çok yüzerse misinalar o kadar sıkı sarılıyormuş gibi görünüyordu. Ona ulaştığımızda sol yüzgecini zar zor hareket ettirebiliyordu ve batmak üzereydi."

"Deri sırtlıların ne kadar hızlı yüzebildiklerine bağlı olarak bir mesafe tahmini var mı?" Ben soruyorum.

"Bu konuşmayı daha sonra yapabiliriz." Başını kaldırıp bana bakmıyor bile. "Şu anda alabileceğim her bilgi gerçekten çok önemli," diyorum kararlılıkla. "Bu cesedin suya nereden girmiş olabileceğini belirlememize yardımcı olabilir."

"O kişi gitti. Gitmedi."

"Bu bir cinayet soruşturması olabilir. Kimsenin buna müdahale isteyeceğini sanmıyorum."

"Size söyleyebileceğim tek şey, bir deri sırtlı için en yüksek hızın saatte yaklaşık yirmi mil olduğu," diye kesin bir dille cevap veriyor, "ama ona bağlı olan şeyi sürükleyerek buna yakın bir hızda gitmesine imkan yok. Misinaya nereden çarpmış olabileceğini söylemek mümkün değil, ancak çarptıktan sonra çok uzağa gitmediğini düşünüyorum. Belki de en fazla birkaç mil, gücü tükenene ve yükü tarafından aşağı çekilene kadar, başını suyun üzerinde zar zor tutabildi."

"Açık okyanusa düşmüş olması pek mümkün değil." Ufku tarıyorum, dış liman açık Atlantik Okyanusu'ndan yaklaşık altmış beş millik koylar, yarımadalar ve adalarla ayrılıyor. "Buradan çok uzakta."

"Kesinlikle ," diye kabul ediyor. "Yaralarına ve ne kadar iyi durumda olduğuna dayanarak saatler, hatta bir gün bile tahmin etmiyorum. Tuzlu suyun iyileştiremeyeceği hiçbir sorunu yok. Sadece bir yüzgecinde orta derecede sıyrıklar ve gördüğünüz gibi sırt kafasında hafif bir sıyrık var. Pembe noktayı karıştırmayın."

Lateks eldivenli eli koyu benekli başının üstündeki pembemsi lekeyi okşuyor ve biraz rahatlamış, beni o kadar da sakıncalı bulmamış gibi görünüyor.

"Her deri sırtlının kendine özgü bir parmak izi var" diye açıklıyor. "Aslında bunlardan birini kafasındaki noktadan teşhis edebiliyoruz; ne işe yaradığından emin değilim ama belki de ışığı algılayan ya da hayvanın okyanustaki yerini belirlemesine yardımcı olan bir tür sensördür."

"Yaralarına bakmama izin verin. Sonra da söz yolunuzdan çekileceğim."

Boynundaki ıslak çarşafı geri çekiyor ve ona yaklaştığımda temiz balık kokusunu alabiliyorum, en az altı fit uzunluğundaki bağlanmış sol sadece birkaç santim uzakta. Sonra idrarın güçlü amonyak kokusunu alıyorum.

"Bu iyi bir şey." Belli ki o da kokusunu alıyor. "Ne kadar uyanık ve aktif olursa o kadar iyi. Tüm sistemlerin çalışmasını istiyoruz. Dediğim gibi, ciddi bir şey yok. En kötü suçlu bu. Bir midye parçası tam şuradaki çıkıntıya gömülmüş. Onu çıkarmak üzereydim."

Bana, derinin iltihaplandığı ve aşındığı boynuna yakın bir yerde kabuğa saplandığını düşündüğü beyaz kabuk ya da beyaz cam gibi görünen bir parçayı gösteriyor.

"midye olan bir şeye çarptığını düşünüyorsun," ıkarımında bulunuyorum. "Üzerinde midye olan bir şeyin ona çarptığını düşünüyorum," diye yanıtlıyor,

Kaplumbağanın açıkta kalan kabuğunun kauçuksu dış derisinde kolonileşmiş istiridye benzeri midyeleri fark ettiğimde ona katıldığımdan emin değilim.

"Halata dolanmış ve tüm o ağırlığı sürüklerken, belki bir tekne onu sıyırdı ya da bir kanal şamandırasına, bir kazığa, bir kayaya, kim bilir neye çarptı. Her halükarda midyelerin yapıştığı bir şeye. Normalde bunu toplar ve formalin içinde muhafaza ederdim."

"Ben yaparsam daha iyi olur."

İsteksiz görünüyor ve itiraz etmeye başlıyor. "Gerçekten," diye ısrar ediyorum.

Sessizleşiyor ve Marinoya bana bir olay yeri çantası getirmesini işaret ediyorum, Pelican 1620, ona haber veriyorum ve Pamela Quick'e gerekli kanıtları kaplumbağaya zarar vermeyecek şekilde toplayacağımı ve bunu mümkün olduğunca hızlı yapacağımı garanti ediyorum. Bir paket tek kullanımlık pensi yırtarak açıyorum ve cilalı taş ya da yağlı sert işlenmiş deri hissi veren kabuğun pürüzsüz, serin yüzeyi karşısında şaşırıyorum.

Paletin yoğun dokusu daha önce dokunduğum hiçbir şeye benzemiyor, belki de balistik jelatine benziyor ve ellerim serbest kalsın diye hafif bir gözlük çerçevesi içinde çift 3,5X akrilik lensli bir dürbün büyüteç takarak yaklaşıyorum. Yaşamın ve mücadelenin gerilimini hissediyorum, nefeslerinin patlamasını duyuyorum ve bağlarını koparırsa gücünün farkına varıyorum, yüzgeçleri balina kanatları kadar tehlikeli. Makasa benzeyen çeneleri, bir uzvu tutması halinde onu ezebilecek ya da kesebilecek gibi görünüyor.

Merceklerin büyütmesinde, çıkıntı yapan beyaz kabuk sedefli ve istiridye şeklinde, koyu renkli kaslı bir sapı var, sağ elimi nazikçe üstüne koyarken plastik forsepsin uçlarına hafifçe sıkıştırıyorum

Kaplumbağanın kocaman kafasını. Taşlaşmış kemik kadar soğuk ve pürüzsüz ve onun yavaşça, ağır ağır kıpırdadığını hissediyorum. Çenesinin bana göre nerede olduğunun sürekli farkındayım ve nefes alışının patlamalarını duyuyorum ve şişip yüksek bir inilti ve ardından alçak bir hırıltı çıkarırken pembe renkli boynunun yumuşaklığını bacağımda hissediyorum.

"Şimdi bu kadar huysuz bir ihtiyar olma," diyorum ona. "Kimse sana zarar vermiyor ve iyi olacaksın."

Midyeyi deriden çıkarırken kırmamaya ya da zarar vermemeye dikkat ediyorum ve sonra serbest kalıyor ve Pamela Quick'in yarayla ilgilenebilmesi için yoldan çekiliyorum; kaplumbağa midyelerle kaplı bir şey tarafından vurulmuş ve cam gibi bir kabuk tarafından bıçaklanmış ya da delinmiş olsaydı beklediğim şey bu olmazdı. Sığ yarayı Betadine ile ve ben de midyeyi eldivenli avucuma yerleştiriyorum. Üzerinde eser miktarda bir madde görebiliyorum, sapa en uzak plakada parlak sarımsı yeşil bir boyaya benzeyen bir şey, kabuğun kırılmış bir kenarında sadece hafif bir çizik.

Midyelerle kaplı bir cismin deri sırtlıya temas ettiğini, çarpma kuvvetinin kabuğun ucunu sert derimsi çıkıntıya sokmaya ve midyeyi yapıştığı yerden sökmeye ya da kaldırmaya yettiğini hayal ediyorum. Ancak boya ya da boya olabilecek bir şeyin taşınması böyle bir senaryoya uymuyor ve aklıma bir saatten kısa bir süre önce yanımızdan geçen doğal gaz tankeri geliyor. Gördüğüm tankerlerin bir kısmı cırcırlı renklere boyanmıştı; chartreuse ve deniz mavisi yeşili, neon mavisi ya da turuncu.

Midyeyi küçük plastik bir kanıt kabına yerleştirirken yüksek sesle "Sarımsı yeşile boyanmış bir şey," diye düşünüyorum. "Muhtemelen bir kaya ya da kazık değil. Büyük ihtimalle bir tekneye, bir Jet Ski'ye ya da buna benzer bir şeye çarpmıştır."

"Eğer durum buysa, oldukça önemsiz bir sıyrık darbesi," diye düşündü. "Kesinlikle bir tekne çarpmasında gördüğümüz olağan bir şey değil. Bu hayvanlar hava almak için yüzeye çıktığında ve hızla giden bir tekne ya da tanker tarafından vurulduğunda, genellikle hasar çok büyük olur. Bir şey tarafından zar zor çarpılmış olmalı ya da bir şeye zar zor çarpmış olmalı."

"Parlak yeşil boyayla mı?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor.

Kanıt kabını etiketliyorum ve teknenin bir o yana bir bu yana savrulduğunu, dalganın giderek ağırlaştığını hissediyorum. Sıcaklık düşüyor ve ayaklarımın etrafından akan soğuk tuzlu su beni üşütüyor, beyaz Tyvek'in altındaki pantolonum dizlerime kadar ıslanıyor.

"Eğer çarptığı ya da ona çarpan şey bir tekneyse, örneğin, bu biraz tuhaf," diye devam ediyorum, "çünkü çoğu, midyelerin veya diğer organizmaların gövdeye yapışmasını önlemek için bir tür kaplama olan zehirli boya ile korunur."

"Düzgün bir şekilde bakımı yapılanlar. Evet." Yine sertleşti ve gitmemi istiyor.

"Midyenin ona çarpan şeye değil de kaplumbağaya yapıştığından şüpheleniyorum," diye sonuca varıyorum. "Ve boya ya da yeşilimsi sarı bir şey kabuğun bir kısmına aktarılmış."

"Belki," diyor dikkati dağılmış bir şekilde ve bunun önemli olduğunu düşünmediğini ve onu yalnız bırakmamı istediğini anlayabiliyorum.

"Bunu laboratuvarında analiz ettirip ne olduğunu göreceğiz," diye ekliyorum.

Ben deri sırtlıya son bir kez bakarken Marino fotoğraflarını çekiyor, eldivenli elimi başının altına koyarak kemiksi çenelerinin ben onlara yaklaştığımda açılmasını engelliyorum. Diğer kaplumbağalardan farklı olarak altta düz kemikli bir kabuğu olmayan, fiçı şeklinde ve omuzları orantısız genişlikte olan ve kısa arka yüzgeçler ve uzun bir kuyrukla sivrilen deri sırtlı kaplumbağanın devasa vücudundan ıslanmış çarşafı sıyrıyorum. Adli tıp açısından ilginç olabilecek başka bir şey görmüyorum ve Pamela Quick'e hastasına bir an daha müdahale etmek istemediğimi bildiriyorum.

"Bana sadece nasıl devam etmek istediğini söyle, çünkü suya girmem gerekiyor," diyorum ona. "İstemediğim şey, onunla aynı anda suya girmek ve kesinlikle onun aynı çizgiye geri dönmesini ve tekrar karışmasını istemiyorum."

"Kurtarma işlemini buradan mı yapıyorsunuz? Yoksa mı?" Sahil Güvenlik botunu gösteriyor.

Ateş teknesi daha sert sallanırken ayağa kalkıyor ve kendimi sabitliyorum. Rüzgâr ısıyor ve tuzlu su ayakkabı kılıflarımı ıslatıp botlarımın içine sızıyor. Elbette deniz hayvanı kurtarıcılarıyla dolu bir tekneden ölü bir bedeni kurtarmaya niyetim yok.

"Bak ne diyeceğim," diye karar verdim. "Marino ve ben Sahil Güvenlik botuna geri döneceğiz ve şamandıra halatını ona yaklaştıracacağız, böylece yapmamız gereken şeyi halledebiliriz. Ve biz bu tekneden iner inmez Teğmen Klemens'i buradan biraz uzaklaştırmanı öneririm, böylece deri sırtlı dostumuzu tehlikeden uzak bir yere bırakabilirsin."

Marino olay yeri çantalarını toplarken ben de kış merdivenlerden yukarı tırmanıp üst güverteden paltomu alıyorum. Sonra pruvaya dönüyoruz.

"Bakması güzel ama kişilik ödülü kazanamayacağı kesin," diyor.

"Sadece işini yapmaya çalışıyor ve karışılmasını istemiyor," diye cevap veriyorum. "Onu suçlayamazsın."

"Evet, ama birinin ölmüş olması umurunda bile değil. İlgilenmiyor bile."

Eldivenleri, galoşları ve Tyvek'i çıkarıp kırmızı bir biyolojik tehlike torbasına doldururken Marino, Pamela Quick'e doğru bakıyor.

"Bu hayvanseverlerin bazıları da böyle," diyor. "Fanatikler.

Kürk yaka ya da yılan derisi çizme giydiğiniz için üzerinize kırmızı boya atacak ya da sizi dövecek sertifikalı kaçıklar. Kendime bir çift çingiraklı yılan derisi çizme aldım ve onları giydiğimde başıma gelmeyen kalmadı mı sanıyorsun?"

İki tekne bir akordeon gibi birbirine girip çıkarken, çantaları küpeştenin üzerinden Labella'ya uzatır.

Marino, "eBay'den satın alınan ve ısmarlama olarak üretilen tabaklanmış çingiraklı yılan derileri," diye yakınmaya devam ediyor.

"Kulağa iğrenç geliyor." Bir bacağımı ilk rayın üzerine sallıyorum ve Labella bana doğru uzanıyor.

"O zaman lanet olası Concord ya da Lincoln'de, *Thoreauville*'de giymeyin" -Marino tam "lanet olası bir ağacı kestiğiniz için hapse girdiğiniz yerde" diye avazı çıktığı kadar bağırıyor.

on

BİR HAVA KORNASI ÜÇ KEZ ÇALİYOR VE İTFAİYE BOTU demirlediği yerden geri çekiliyor, kıçının üzerinde dönerek ufukta beyaz bir şekilde yükselen deniz fenerine doğru yaklaşıyor. İtfaiyeciler deri sırtlıyı ve kurtarıcılarını açık denize doğru götürürken jet motorları fişkırıyor ve dantelli bir dümen halinde dağılan köpüklü suyu çalkalıyor, gerisini bize bırakıyor.

Medyanın ve meraklıların bilmemesini umduğum bir görevle karşı karşıyayım ve güneş ışığında kabaran suyu inceliyor, izleyicilerin ve televizyon ekiplerinin kaplumbağanın serbest bırakılmasına tanıklık etmek için harekete geçeceklerine dair bir işaret arıyorum. Herkesin gitmesini istiyorum. Ölen her kim olursa olsun gizlice, saygılı bir şekilde kurtarılmasını istiyorum ve aynı zamanda kocaman yaşlı kaplumbağaya karşı çok korumacı hissediyorum ve insanların bencilliği ve cehaletine karşı öfkeliyim.

Tanrı aşkına onu rahat bırakın, diye düşünüyorum ve sadece yemek yemek, yüzmek ve üremek için yaşayan, neredeyse nesli tükenmiş bir canlının başına gelebilecek *her* türlü korkunç kaderi hayal ederek bu konuda kolayca endişelenebilirim. Büyük balinalara ve diğer muhteşem hayvanlara çok yaklaşan, fotoğraflarını çeken, onlara dokunmaya veya beslemeye çalışan ve istemeden onları sakatlayan veya öldüren insanların hikayelerini biliyorum. Teknecilerin demir alıp motorlarını çalıştırmalarını izlerken dehşete kapılıyorum, sonra da öfkeleniyorum, haber helikopteri zaten yüksek bir havada takip ediyor.

Labella, "En azından burada takılmayacaklar," diyor.

Stokes sepetinin yanına çömelmiş, bağlama kayışlarını ve koşum takımını kontrol ediyor, her şeyin düzgün çalıştığından emin oluyor. İhtiyacımız olan şey, cesedi tekneye çekmeye çalışırken tekrar suya yuvarlanması değil.

"Bu da bana burada olma sebebimizi bilmediklerini söylüyor," diye ekliyor.

"Belki yapmıyorlar, ama sen bundan ne anlıyorsun?" Yukarı bakıyorum Beyaz çift motorlu helikopter tahminimce bin fit yukarıımızda. "Görünüşe göre

takılmak için."

"Haber helikopteri değil." Gözlerini siper ederek yukarı bakıyor.

"MedFlight değil.

Boston ya da eyalet polisi ya da İç Güvenlik değil. Belki bir Sikorsky, büyük bir şey, ama bizimkilerden biri olmadığı kesin, yüzden özel olduğunu tahmin ediyorum. Dışarıda uçan ve belki de burada neler olduğunu merak eden biri."

"bir kamera var." Pırıl pırıl beyaz makinenin kaya gibi sabit bir şekilde havada süzülüşünü, burnunun bize dönük oluşunu, güneşin ön camda parlayışını izlerken içimi bir huzursuzluk kaplıyor.

"Belki bir TV kamerası. Ama bir FLIR de olabilir," diyor Labella.

"Buradan söyleyemem."

Helikopterine İleri Görüşlü Kızılötesi Radar sistemi termal görüntüleyici takmış olabilecek tanıdığım tek özel pilot yeğenim Lucy'dir. Ancak böyle bir olasılıktan bahsetmiyorum ve yeni gemisini, kendisine ancak bir ay önce teslim edilen çift motorlu bir Bell'i görmemiş olmam beni rahatsız ediyor. Lucy'nin beyaz bir helikopteri olmaz, diye kendimi rahatlatıyorum. Siyah ya da köpekbalığı grisi, ama kuyruk bomunu süsleyen kırmızı ve mavi şeritlerle beyaz değil ve bunun kuyruk numarasını da tanımıyorum. Marino'nun yeni helikopterini görüp görmediğini merak ediyorum, ama Sullivan'la meşgul olduğu ve tepesinde gümbürdeyen şeye dikkat etmediği için ilgisiz görünüyor.

"Bu iğrenç bir şey ve izin verilmemeli." Kaplumbağa için, insan doğasının çirkinliği için üzülmeye geri döndüm, yangın teknesinin peşinden giden lastik boynuzluları izlerken. "İnsanların ne saygısı ne de sağduyusu var. Yaşadığı onca şeyden sonra lanet olası bir salak o deri sırtlının üzerinden geçerse ..."

"Deniz kaplumbağalarını avlamak, taciz etmek ya da yaralamak yasa dışıdır." Labella ayağa kalktı, kolunun altında bir kuru elbise vardı. "Yüz bin dolar para cezasına ne dersiniz?"

"Hapishaneye ne dersin?"

"Seninle ters düşmek istemem." "Bugün olmaz."

Kletty kış yatırmasına alüminyum bir dalış merdiveni takarken ve Marino Sullivan'la motosikletler ve Kuzeydoğu'da yolların ne kadar kötü olduğu hakkında yüksek sesle konuşurken, "Yapacağımız şey motorları çalıştırmak, böylece şamandıra hattına ulaşabiliriz," diyor bana. "Ama tabii ki siz sudayken koşamayız."

"Teşekkür ederim. Aksesuarlarla yakın temastan hoşlanmam," diye cevap veriyorum. "Peki, hanımefendi. Anlaşıldı." Labella gülümsüyor ve ben onun ne dediğini unutmaya çalışıyorum. nasıl görüldüğünü ve bana nasıl hissettirdiğini.

Turuncu-siyah naylon hışırdayarak kuru elbiseyi açıp bana uzatıyor ve içine girmek için yardıma ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Ona hayır, teşekkür ederim diyorum ve ıslak botlarımı ve çoraplarımı çıkarmak için bir banka oturuyorum, ıslak kargo pantolonumu ve uzun kollu gömleğimi çıkarmak istiyorum. En mantıklısı iç çamaşırlarıma kadar soyunmak ve bir astar giymek olurdu ama başı olmayan ve erkeklerle dolu bir teknede bunu yapmamın imkanı yok ve birden ne kadar bilinçli olduğumun farkına varıyorum. Tuvaleti olmayan açık hava sahneleri, kokuşmuş vücut sıvıları ve kurtçuklarla karşılaşmak da dahil olmak üzere akla gelebilecek en kötü koşullarda çalışılan bir meslekte tevazu bir lüktür. Daha önce benzin istasyonu lavabolarında temizlik yaptım ve etrafta kimin olduğunu umursamadan bir arabanın ya da minibüsün arkasında giyindim.

Metanetli olmaya şartlandım. Nasıl kayıtsız ve vurdumduymaz olunacağını biliyorum. Erkek meslektaşlarıma bana bakıp memelerimi ve kıkırmı düşünmelerine alışkınım ve bu beni rahatsız etmiyor ya da eskiden etmiyordu çünkü kayıtsız kalabiliyordum, görevime tek başıma odaklanabiliyordum.

Kendime bu kadar odaklanmak bana göre değil ve sorumluluğumla ya da yasal yetki alanımla ilgisi olmayan şeyleri ya da su altında beni bekleyen tatsızlıkları düşünmek hiç hoşuma gitmiyor. Benton'ın son zamanlarda yaptığı yorumların farkındayım, Marino'nun Kletty ve Sullivan ile tekneler hakkında yüksek sesle konuşurken yaptığı rahatsız edici konuşmaların farkındayım ve CFC'nin bir tekneye sahip olmasının ne kadar iyi bir fikir olacağını ve ne kadar deneyimli bir kaptan olduğunu biliyorum.

Güvensizlik, belki de incinmişlik ve öfke, derimi inceltti ve zihinsel olarak ne yapılması ve nasıl yapılması gerektiğini gözden geçiriyorum. Mahkemede neyin yararlı neyin zararlı olabileceğini tahmin ederken stratejileri tam olarak belirliyorum çünkü her şeyin orada biteceğini varsaymak zorundayım.

"Bir astara ne dersin?" Ben karar verdim.

"Ben de bunu önerecektim." Labella, aklından geçtiğini anladığım şeyi, yani gemide özel olarak değiştirilebilecek bir yer olmadığını eklemiyor.

"Hadi ." Banktan kalktım.

Kabinin içinde elmas çelik kaplamalı bir dolabı açıyor ve en küçüğünü bulana kadar bedenleri kontrol ederek gri Polartec astarları çıkarmaya başlıyor.

"Birimizin seninle içeri girmesini istemediğine emin misin?" Kapı aralığında duraklıyor, kara gözleri üzerimde. "mutluluk duyuyum. Herhangi birimiz. Yaşayan insanlar da en az ölümler kadar kötü kokabilir."

"Muhtemelen yapamazlar."

"Güven bana. Biz ."

Deponun kapağını kapatıp üstüne oturdum ve ona hayır dedim. Bu yasal olarak iyi bir fikir değil. Ölümün açıkça şüpheli olduğunu ve bir cinayet gibi çalıştığını ve her açığa çıkmanın davayı değiştirdiğini, karmaşıktığını, tehlikeye ve potansiyel olarak mahvettiğini açıklıyorum. Bugünlerde bir jürinin suçluyu serbest bırakması için fazla bir şey gerekmiyor ve o da aynı fikirde olduğunu söylüyor. Haberlerde bu türden pek çok trajediyi izlemiş ve TV dizisi bağımlısı vatandaşların kanıtları toplayıp kendi başlarına araştırarak polisleri zahmetten kurtardıkları suç mahalleriyle ilgili şikayetleri her zaman duymuş. *CSI* etkisi, diyor. Herkes bir uzman.

Herkes öyle, diye alaycı bir şekilde kabul ediyorum ve bu dansı tek başıma yapacağım ve bu daha önce de yaptığım bir dans olacak, neredeyse göremediğim karanlık bir soğuğa dalarak, akıntılarla birlikte hareket ederek ve ölümleri eve getirmek için ipleri takip ederek. Labella'ya hepsinin Tyvek ve eldiven giydiğinden emin olmasını, kış güvertenin bir kısmını plastikleştirilmiş çarşaflarla örtmesini ve Stokes sepetinin içine iki ceset torbası açmasını söylüyorum. Marino'nun çarşafları ve keseleri var, tabii ki kirlenmemiş yeni olanlar. Cesede herhangi bir kanıt aktarabilecek hiçbir şeyin temas etmemesini istiyorum, diye talimat verdim.

Labella'ya "Şimdi bana birkaç dakika izin verersen," diyorum. "Sonra buraya geri gelip tekneyi çalıştırabilirsin."

O kamaradan çıkıp Kletty, Sullivan ve Marino'yla birlikte kış tarafına döndüğünde, kargo pantolonumu ve gömleğimi çıkarıp sırtım kapıya dönükken aceleyle soyunuyorum ve yumuşak emici astarı çekiyorum. Kuru elbise önden giriyor ve çıplak ayaklarımı neopren bilek manşetlerinden geçirip bacakları yukarı çekiyorum. Kollarımı kolların içine sokuyorum, ellerimi ve başımı bilek ve boyun contalarından geçiriyorum, sonunda metal dişli fermuarı çapraz olarak göğsümden çekiyorum.

Labella motorları çalıştırmak için geri döndüğünde kabinden ve büyük beyaz helikoptere bakıyorum. Hâlâ tam tepemde gümbür gümbür geliyor.

"Bundan hoşlanmadım," diye yüksek sesle yorum . "Umarım biri filme almıyordur." Aklıma yine Lucy geliyor ama o olamaz.

Kletty ve Sullivan'dan Gore-Tex kuru çoraplar ve patikler, soğuk su eldivenleri, dalış bıçağı, başlık ve dalış maskesi istiyorum. Hızlı açılan gėėüs kemeri olan düşük profilli bir can yeleği giyerek, kuru elbisenin içindeki boşaltmak için boynumdaki ince kauçuk contayı geriyorum, böylece alt bacaklarımda hava kabarcıkları birikip beni suya dşşrmüyor. Labella tekneyi sallanan sarı usturmaaya yaklaştırıyor, motorları tekrar durduruyor ve sşrşklenirken Marino uzun saplı bir alşminyum zıpkına uzanıyor ve kancayı daldırıyor, ben onu durduramadan naylon misinayı takıyor.

"Hayır, hayır, hayır." Başımı sallıyorum. "ekme onu. Onu bu şekilde getirmeyeceğiz. Tekneden olmaz."

"istemiyor musun? Muhtemelen içine atlamaktan çok daha kolay ve gşvenli. Belki de buna gerek kalmaz."

"Hayır," diye . "Neyle karşı olduğumuzu görmem gerek. Elimizde ne olduğunu görene kadar ceset yerinden kımıldamayacak."

"Tamam, nasıl ." Hattı serbest bırakır.

"Cesetle hiçbir şeyin temas etmediğinden emin olmak istiyoruz." O zıpkını tutucusuna geri koyarken buğulanmasını önlemek için maskeme tőkřrřyorum. "Her ne hasar varsa, bizden kaynaklanmayacak."

Kletty beni bağlı tutmak için elbisemin arkasındaki, kşrek kemiklerimin arasındaki kurtarma tokasına bir ip bağlıyor ve dalış maskesini gözlerimin ve burnumun şzerine indirip merdivenden aşağı iniyorum, neopren patiklerim metal basamaklarda yollarını hissediyor. Dalga kalçalarıma kadar ulaştığında, teknenin arkasından uzaklaşıyorum, kuru elbise sanki bşzşlmşşşm gibi beni emiyor ve sarı usturmaaya doğru yşzşyorum.

Eldivenli bir elimle şamandıra ipini tutuyorum, can yeleği beni su şstşnde ve dengede tutuyor ve maskeli yşzşmş soğuk tuzlu suya daldırıyorum ve ayaklarımdın hemen altındaki cesetle irkiliyorum. lş kadın tamamen giyinik ve dik duruyordu, kolları ve uzun beyaz saçları yukarıya doğru sşzşlşyor, akıntıda yavaşça eğilip dönerken canlı bir şey gibi dalgalanıyor ve hareket ediyordu. Hava almak için yşzeye çıkıyorum ve tekrar dalıyorum; kadının donanımı grotesk ve uğursuz.

Boynundaki bir ip yşzeydeki sarı çamurluğa bağlanırken, ayak bileklerindeki ikinci bir ip gergin bir şekilde aşağı iniyor ve ağır bir şeye bağlı olarak karanlıkta kayboluyor. Boynu, eklemleri çekerek, gererek ve yerinden oynatarak ařırđ gerilim yaratan, kişiyi parçalayan bir işkence aleti mi? Yoksa amaç başka bir şey mi? Ve ben bundan şşpheleniyorum.

öyle. Bizim yararımız için bu şekilde bağlanmıştı ve hâlâ havada asılı duran helikoptere tekrar bakıyorum, sonra nefesimi tutup dalgaların altına iniyorum.

Güneş ışığı yüzeyden süzülüyor, su hemen altında yeşil ve berrak, sonra mavinin daha koyu tonlarına dönüşerek bulanıklaşıyor ve kömür kadar siyah oluyor. Koyun ne kadar derin olduğunu bilmiyorum ama ayak bileklerinin etrafındaki ip her neye bağlıysa büyük olasılıkla dibe dayanmıyor, ki bu da yüzeyin otuz fit veya daha fazla altında olabilir. İp, içinde bol miktarda gerilim varmış gibi dümdüz aşağıya doğru uzanıyor ve yüzümü sudan kaldırıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve Marino'ya zıpkını hazırlamasını işaret ediyorum.

"Onunla burada hiçbir şey yapamam," diye bağıyorum. "Ona çok fazla zarar vermeden tüm teçhizatı bir şekilde tekneye taşımamız gerekecek."

"Hangi teçhizatın tamamı?" Marino soruyor. "Sadece onu ve halatını aynı anda hareket ettir. Bunu yapamaz mısın?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Yapmamız gereken şey onu tekneye doğru çekmek, tam yanına kadar, böylece hiçbir şey kaybetmeden onu serbest bırakabilir ve sepete koyabiliriz."

Pürüzlü yüzeyde yüzüyorum, kuru elbise bana sıkıca yapışıyor ve suyun soğukluğunu hissedebiliyorum.

"Sorun ayak bileklerindeki ipi kesmek olacak," diye açıklıyorum. "olduğu şeyi, deniz kabuğu kabını ya da her neyse onu kaybetmek istemiyorum."

Onu istiyorum. Körfezin dibinde gözden kaybolmasına izin vermeyeceğim. İster midye, ister saksı, kafes, konteynır ya da kül blokları olsun, bu davadaki her lanet şeyi kurtaracağım. Suyun derinliğinin ne kadar olduğunu soruyorum, Labella bana kırk iki fit olduğunu söylüyor ve tepemde uçuşan helikopterin farkına varıyorum. Birileri her hareketimizi izliyor ve muhtemelen filme çekiyor, lanet olsun.

"Yani deniz kabuğuna bağlı ip o kadar uzun olmayabilir." Ağzımdan su üflüyorum, dalgalar boynuma ve çeneme sıçırıyor. "Başka bir halat onu yukarı çekerken o aşağı çekiyor."

"Başka hangi hat?" Marino bağıyor. "Sadece bir çizgi, değil mi?"

"Elimizde onu iki yöne çeken iki hat var," vurgulayın. "Çamurluğa bağlı olan ayrı bir hattır."

"Yani başka bir şeye mi karıştı?" Kletty şaşıyor. "Hayır. Yani iki hatta bağlı," diye tekrarlıyorum yavaşça, yüksek sesle. "Bir Boynundaki çamurluğa bağlı, diğeri de

ayak bileklerinden aşağıya inen bir deniz kabuğu kabı ya da kim bilir ne." Konuşurken su kusuyorum.

Can yeleği beni bir mantar gibi yüzeyde tutuyor ama dalgalar gittikçe sertleşiyor, rüzgâr şiddetini artırıyor. Beni tekneden daha uzağa götürmemesi için akıntıya karşı çalışıyorum.

"Yani çok sert çekersen kafası kopacak," diyor Marino her zamanki diplomasisiyle.

"Eğer çok ama çok dikkatli olmazsak parçalanacak," diye cevap veriyorum ve artık cesedin atılmasını düzenleyen kişinin onu bubi tuzağına düşürdüğünden eminim.

Bunun kasıtlı olduğundan hiç şüphem yok. Sorumlu kişi onun bulunmasını istiyordu ve ceset lades kemiği gibi parçalandığında benim gibi birinin kanlı bir şok yaşamasını amaçlıyordu. Onu bu şekilde bağlamak için başka bir neden düşünemiyorum ve Marino' birkaç dakika önce yapmak üzere olduğu gibi şamandıra ipini sertçe çekip istemeden başını kopardığını hayal ediyorum. Sadece kafasını kurtarabilirdik ya da daha büyük olasılıkla hiçbir parçasını kurtaramazdık.

Bir dalış ekibi çağırmak ya da kendimiz tüplü dalış kıyafetleri giyip körfezin dibini aramak zorunda kalırdık, bulabildiğimizi bulurduk, belki de hiçbir şey bulamazdık, ta ki geriye ne kaldıysa su yüzüne çıkıp kıyıya vurana kadar. Gerçek şu ki, o asla bulunamayabilirdi. Böylesine tüyler ürpertici bir senaryonun mahkemedede nasıl sonuçlanacağını ancak hayal edebilirim, özellikle de helikopterle üzerimizde dolaşan bir televizyon ekibi tarafından filme alınmışsa. Böyle bir senaryo düşünülemez.

Jüri, sanki yaşananlar bizim dikkatsizliğimiz ya da tamamen beceriksizliğimizden kaynaklanıyormuş gibi bir tavır takınacaktır. Kimsenin, şeytani bir kişinin bu ölü kadının bozulmadan ya da muhtemelen hiçbir zaman kurtarılamayacağını garanti ettiğini anlayacağından emin değilim. Kötü huylu katil, gözlerimizin önünde yok olmadan önce eserine yakından bakmamızı istedi, belki de onun kim olduğunu asla emin olmak istedi ve cesedini güvenli bir şekilde sudan çıkarmazsak bilemeyebiliriz.

Ne yapmalı? Düşüncelerim farklı olasılıklar arasında gidip geliyor ama gerçekten işe yarar görünen tek bir olasılık var ve denediğimiz hiçbir şey kusursuz değil. Sabırlı ve dikkatli olmamız ve şanslı olmamız gerekiyor.

"Boynundaki ipi kessek nasıl olur?" Kletty öneriyor ve hepsinin beyaz Tyvek giydiğini fark ediyorum ve bu ne kadar garip bir manzara olmalı

Havadan. "Boynunu hiçbir şeyin çekmemesi için onu ayıralım mı?" diye öneriyor.

"Yapamam," diye cevap verdim. "Onu yukarıda tutabileceğimi garanti edemem. Korkarım ayak bileklerinin etrafındaki halata bağlı olan şey onu aşağı çekecek ve ulaşamayacağı bir yere götürecektir. Boynuna bağlı olan halatı da ona zarar vermeden bir şekilde sabitlememiz gerekiyor." Akıntıya karşı ilerlerken Marino'ya bunları söylüyorum.

"Sen ve ben onu tekneye yaklaştıracakız, bunu mükemmel bir senkronizasyon içinde yapacağız ve bir arada kalmasını umacağız," diye devam ediyorum. "Onu yeterince yaklaştıracakım, böylece misinayı gaff ile kancalayabilir ve tutabilirsin, ama çekme.

Önemli olan onu değil beni çekmen, ben de boynundaki misinayı olabildiğince gevşek tutarak onu yüzdüreceğim. Sepeti hazırla ve indir ve yavaşça beni çek, onu değil," diye tekrarlıyorum ve kürek kemiklerimin arasındaki ipte gerginliğin arttığını hissediyorum.

Stokes sepetini indiriyorlar, alt kısmı iki açık siyah beden torbasıyla kaplı ve Marino şamandıra ipini alana kadar zıpkının kancasını yönlendirmeye yardım ediyorum. Onu tekneye yaklaşıyor, yakalamak için aşağı uzanıyor ve boyalı tırnaklarıyla soluk parmakları aniden yüzeyin hemen altında görünüyor. Beyaz saçları havalanıyor ve bir an için yüzü bir dalganın çukurunda beliriyor.

on bir

"KOLAY!" MARINO'YA HAYKIRIYORUM. "!! Çekmeyin." Maskemi itiyorum yukarı. "Sadece çizgiyi tut ve gerisini bana bırak."

Küflü ve pis kokusunu ve sırtımı tekneye dönerek onu kollarının altından yakalamak için uzanıyorum. Onu arkadan sıkıca tutuyorum.

"Halatını olabildiğince gevşek tut," diye sesleniyorum ve sağ omzumu sarı şamandıra halatının altına daldırıyorum, boynunu sert bir şekilde çekmemesi için gerginliğinin bir kısmını alıyorum. "Onunla birlikte yüzerken beni çok ama çok yavaş çek. Beni çek, onu değil."

Sırtımın üst kısmındaki çekilmeyi hissediyorum ve ayak bileklerinin etrafındaki ip her neye onun ağırlığını hissedebiliyorum. Soğuk, en az deniz kadar soğuk, derisi pörsümüş ve sert. Kolları nispeten esnek ama geri kalanı soğuktan kaskatı kesilmiş, olabildiğince kaskatı. Ölüm katılığı onu haftalar, muhtemelen aylar önce, depoda bir yerde, çok kuru ve soğuk bir yerde çürürken atlatmış.

Isınmaya başladığında, bana ne zaman ve nerede öldüğüne ve tam olarak hangi pozisyonda olduğuna dair olağan ipuçlarını verecek postmortem eserler oluşmayacak, çünkü bunun için çok geç. Şu anda mevcut olan şey göreceğim kadardır ve hızla soğuk ve iyi korunmuş halden kokuşmuş hale geçecektir.

Islak beyaz saçlarının arasından parşömen benzeri donyağı kafa derisi görünüyor, kulakları ve burnunun ucu kahverengiye dönmüş, yüzünde ve boynunda hafif bir beyaz küf lekesi var. Mumyalaşmaya başlayacak kadar uzun süredir ölü, suyun altına düşmeden önce uzunca bir süre bir yerde tutulmuş. Onu çok yavaş hareket ettiriyorum, başının tepesi çenemin altında ve şamandıra ipini omzumun üstünde tutarken ve çenemin yan tarafında sert ve pürüzlü hissederken bir arada durması konusunda endişeleniyorum.

Çamurluğun onu çekmesini engellemek için elimden yapıyorum ve o da tembelce kovalayan şişman sarı bir balık gibi önümüzde sallanıyor, sonra teknenin yan tarafına yaslanmış Stokes sepetine ulaşıyoruz ve ikimizi de adamlara bakacak şekilde manevra yaptırıyorum. Marino'ya ipini sabit tutmasını, vücudu yüzeye yakın tutmasını söylüyorum ve Sullivan ile Kletty'den sepetin kayışına ve benim kuru elbisemin arkasına bağlı ipleri gevşetmelerini istiyorum.

"Sepeti onun altına sokmam gerekiyor. Yapabildiğimiz kadar yüzeyde olmalı ki sepeti aşağı itip altına kaydırabileyim." Dalgalar yüzüme çarpıp ağzımdan burnumdan içeri girerken su tükürüyorum. "Ama önce deniz kabuğu kabını kaldırmalıyız, daha fazla zarar görmesini önlemek için onu iplerden kurtarmalıyız ve böylece onu manipüle edebilirim."

Derin bir nefes alarak maskemi indiriyorum ve yüzeyin altına doğru eğilerek cesedin altına doğru ilerliyorum ve onu körfezin dibinde sallanan ağır balastlara bağlayan halatı yakalıyorum. Koyu renk ceket ve bluzu belinden yukarı doğru açılıyor, gri eteği kalçalarının etrafından kabarak külotunu ve solgun ve ince çıplak bacaklarını ortaya çıkarıyor, su hareket ettikçe hareket ediyor, dalgalanıyor ve sallanıyor. Ayak bileklerinin etrafındaki sarı çizgi defalarca sarılıyor ve dümdüz aşağı inerek karanlık ve geçilmez hale gelen suda kayboluyor.

İpi çekiyorum ve ona bağlı olan şeyin serbestçe hareket ettiğini hissediyorum, bu ne kadar ağır olduğunun doğru bir göstergesi değil, çünkü kütle su altında değişmez, ancak kaldırma kuvveti nedeniyle ağırlık değişir. İpi omzumdan geçirip yüzeye kadar yüzebiliyorum ve burada soluk soluğa hava alıyorum. Stokes sepetine doğru yüzüyorum, Marino yardım etmek için aşağıya uzanıyor, koca elini uzatmış teknenin küpeştesine doğru eğiliyor. Kletty şamandıra ipini tutarken Marino ona verdiğim ipi sabitliyor ve ben de onu suda yüzüstü çevirip sepeti cesetle yan yana olacak şekilde hareket ettiriyorum.

Dalgaların itmesi ve akıntının çekmesiyle boğuşarak onu sırt üstü olacak şekilde sepetin içine yuvarlıyorum. Büzüşmüş yüzü, susuzluktan kurumuş ve küçülmüş bulanık gözlerinin arasından kör bir şekilde bakıyor.

"Her şeyi sıkı tutun!" Dalış bıçağını sol bacağımın alt kısmına sarılı kauçuk kılıftan çıkarıyorum. "Onu çözüyorum. Önce şamandıra halatını, sonra diğerini. Sıkı tutun!"

Boynundaki ve ayak bileklerindeki düğümlerin on iki santim yukarısından iki ipi de gördüm ve fermuarını çekerek onu çift kese yaptım.

"Şamandıra ipinin boynunda, deniz kabuğu ipinin ayak bileklerinde olduğunu not edin," ve ürkütücü siyah kargo yukarı çekiliyor.

"Kesilen uçları da etiketlememiz gerekiyor." Teknenin arka tarafına doğru yüzüyorum. "Belki biri gidip bunu yapabilir, lütfen ve GPS koordinatlarını almamız gerekiyor."

Merdivenden yukarı tırmanıyorum, sepet büyük sarı sosis çamurluğun ve birinin düzgünce sardığı kopmuş sarı halatın yanındaki bir çarşafın üstünde duruyor. Marino ikinci sarı ipi çekerken maskemi, kapüşonumu ve eldivenlerimi çıkarıyorum ve suyun içinde gümüşü ve kısaltılmış, sonra daha büyük kare bir şekil beliriyor. Yüzeyi yarıyor, bir tür kafesin tel örgü kenarlarından su . Manila halatı ve monofilament misinalar, eğilmiş ve kırık bir bambu direği tarafından kazığa oturtulmuş sürgülü kilitli bir kapıya takılıyor.

"Yardıma ihtiyacım var!" Marino bağılıyor ve Kletty ile Sullivan, oldukça yeni görünen ve dibinde bir şeyle dolu yeşil-siyah torbalarla istiflenmiş bir tava bulunan ağır bir tel sandığı kaldırmasına yardım etmek için koşuyorlar.

"Ne oluyor lan?" Marino, olta takımlarıyla dolu katlanabilir bir köpek sandığı ya da kulübesi gibi görünen bir şeyi yere bıraktıklarında haykırır.

"Kedi kumu mu?" Marino inanamayarak söylüyor.

"*Dünyanın En İyi Kedi Kumu*," diye okuyor siyah-yeşil poşetlerin üzerindeki yazıyı. "Beş tane otuz dört kiloluk lanet olası topaklanan kedi kumu torbası mı? Bunun sapık bir şaka mı olması gerekiyor?"

"Bunun ne olması gerektiğini bilmiyorum." Lucy'bu sabah erken saatlerde ofisimde söylediği şeyi hatırlıyorum, sanki bir ömür önceymiş gibi.

Kurnaz ama ne kadar çok şey bilmediğini fark edemeyecek kadar kendini beğenmiş biri.

"Belki de onu için elindekileri kullanıyordur?" Labella öneriyor. "Evcil hayvanı olan biri mi? Ticari bir balıkçı değilseniz, deniz kabuğu kabı bulmaktan çok daha kolay."

"Her yerde bulunmasından bahsetmiyorum bile." Daha yakından bakıyorum. "Bir köpek kafesi ve kedi kumunun nereden alındığını bulmakta şanslıyız, tabii bunu her kim yaptıysa bize bir fiyat etiketi bırakacak kadar nazik değilse. Ama belki de bunu her kim yaptıysa bu kadar ileri gideceğimizi düşünmemiştir. Bunu ya da başka bir şeyi kurtarmamız gerektiğinden emin değilim."

"Öyle olduğumuzu sanmıyorum," diye katılıyor Marino. "Parçalanmaması bir mucize, eğer peşinden gitmeseydin parçalanacaktı. Tam olarak yaptığınız şeyi yapmasaydınız."

Hâlâ üzerimizde dolaşan helikoptere bakıyorum ve sonra büyük beyaz kuş batıya doğru burun kıvrıp Boston'a doğru uçuyor. Onu izliyorum.

Uzakta küçülüyor, sesi azalıyor ve Logan Havaalanı'na doğru süzülüp süzülmediğini görmek için bekliyorum ama süzülüyor. Şehre doğru devam ediyor, Charles Nehri'ne doğru gidiyor ve sonra artık onu göremiyorum.

"Peki ya bunların geri kalanı?" Pasla kahverengileşmiş olta takımlarını, ipleri, firdöndüleri ve kancaları gösteriyorum. "Sence bunlar kaplumbağanın dolandığı takımın bir parçası mı?"

"Öyle görünüyor. Ticari balıkçılık," diyor Marino bana.

Kancaların bükülme şekline bakılırsa, longline'ın tam anlamıyla dikey misinalara kutu firdöndülerle uzun bir yatay misina olduğunu, muhtemelen uskumru için donatıldığını söylüyor. Bambu bir sırık işaretleyicisi.

"Bir ucuna bağlanmış hurda demir parçasını görüyor musunuz?" diye açıklıyor. "Onu suda dik tutan şey buydu ve muhtemelen bir noktada bağlı bir mantar demeti ve bir bayrak vardı."

Hepsi çok eski görünüyor ve buradan uzun bir yoldan gelmiş olabilirler. Kaplumbağanın ona çarptığını, birkaç halata dolandığını ve şamandıra halatına takılmadan önce belki de bir süre sürüklendiğini tahmin ediyor.

"Sandık ve ceset atıldığında ve hepsi birbirine karıştığında dalıyor ya da hava almak için yukarı çıkıyor bile olabilir" diye tahmin ediyor.

Ondan büyütecimi Pelikan çantasından almasını ve bana bir çift eldiven vermesini istiyorum ve bir an için sandığın her santimini ve içindeki ıslak kedi kumu torbalarını inceliyorum. Bambu direk yaklaşık beş metre uzunluğunda, üst kısmı yakın zamanda kopmuş, kırık ucun görünüşüne bakılırsa, geri kalanı gibi yıpranmamış. Bambu, sandığı otuz derecelik bir açıyla üstten delip sürgülü kilitli kapıdan dışarı fırlatıyor ve ben bunun nasıl olmuş olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum.

Birinin kedi kumuyla dolu sandığı, bağlı cesedi ve tekne usturmaçasını denize attığını hayal ediyorum. Sandık anında batır, usturmaça yüzer ve ceset benim onu bulduğum şekilde dikey olarak suya batardı. Olta donanımı ve bambu direği ile çarpışma nasıl ve ne zaman gerçekleşti?

Belki de Marino haklıdır. Deri sırtlı, olta takımını sürüklüyordu ve sandıkla cesedin sırada sese doğru geliyor olabilirdi. Oltanın açıkta kalan uçlarını, baktığım şeyi büyüten akrilik dürbün mercekleriyle inceliyorum ve aynı şeyi görüyorum

yeşilimsi sarı boya. Sandığın üst kısmından çıkıntı yapan bambu ucun kırık kenarında silik bir çizik var.

Sandığı, çamurluğu ve takımları yerinde fotoğraflamamızı emrediyorum. Sonra hepsini büyük plastik torbalarla koruyacağız ve ofisime taşıyacağız.

"Toby'nin minibüsle bizi beklediğinden emin olalım," diyorum Marino'ya, kuru elbisenin fermuarını açıp contaları başımın ve bileklerimin üzerine gererken. "Onu olabildiğince çabuk ofise götürmeliyiz, çünkü artık sudan çıktığı için çok hızlı çürümeye başlayacak. Donup donmadığını bilmiyorum ama donmuş olabilir."

"Donmuş mu?" Labella kaşlarını çatır.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Donmuş ya da donmak üzere. Bu kadın öleli epey oldu ve sanırım kaybetmemize yetecek kadar uzun bir süre kurtarmamız gerekiyordu. Amacın bizi gerçekten hayal kırıklığına uğratmak olduğundan şüpheleniyorum. Bu şekilde bağlanmış ve denize itilmiş, sonra da biz onu sepete koymaya çalışırken tabiri caizse kafası kesilmiş, çizilmiş ve dörde bölünmüş. Parçalanmış bir ceset kayıp gitti. Her kimsen çok yazık," diyorum ve ölen kadınla değil, bunu yapan kişiyle konuşuyorum. "O elimizde ve umarım birilerinin beklediğinden çok daha fazlasına sahibiz."

Vücut poşetlerinin fermuarını açarak, onu bağlayan her bir ipin kopan ucuna etiketli etiketler yapıştırmama yetecek kadar açık bırakıyorum. Kulübeye dönüyorum, rüzgârdan ve düşen sıcaklıktan uzakta olduğum için minnettarım ve ıslak kıyafetlerimi tekrar giyme zahmetine girmiyorum ama astarın içinde kalıyorum. Üzerime büyük beden gri bir sendika kıyafeti gibi oturuyor.

Ceketimi giyip kendimi koltuğuma geri bağlıyorum ve Labella'ya astarlarını çimdiklediğimi bildirip temizledikten sonra iade söz veriyorum. Kletty çapayı çekiyor, Labella motorları çalıştırıyor ve Marino koridorda karşıma oturmuş, ben işlerin sırasını anlamaya çalışırken beş noktalı emniyet kemerini çözmeye çalışıyor.

Teknedeki birinin ölü kadının boynuna büyük bir usturmaça , ardından ayak bileklerine ikinci bir misina bağladığını ve bunun diğer ucunu kedi kumu torbalarıyla dolu bir köpek sandığına bağladığını hayal ediyorum. Tüm bunların, iki bin kiloluk bir sürüngen ortaya çıkarken, olta takımlarını, bambuyu ve sandığa çarpıp oltayı saplayana kadar tahriş edici olmaktan öteye gitmeyen monofilament misinaları sürükleyerek denize itildiğini hayal ediyorum. Şimdi onu aşağı çeken ve sol yüzgecinin etrafındaki olta iplerini sıkılaştıran yüzlerce kilo var.

"Ne tuhaf bir dünya," diye karar verdim. "Beklemediği kesin olan tek şey."

Ben katilden bahsediyorum. Bu kadının cesedini kim attıysa, ölümünden de onun sorumlu olduğuna inanıyorum. Gerçekler beni yanıltmadığı sürece bu davayı cinayet olarak ele alacağım.

"Bana göre mi?" Marino gürleyen motorların arasından sesini yükseltir. "Bence bulunduğu yere oldukça yakın bir yerden denize atılmış."

Boston'un iç limanına doğru hızla geri dönerken, "Haklı olabilirsin," diye cevap veriyorum. "Cesedin bağlanma şekline bakılırsa, parçalanmadan çok uzağa sürüklenmiş olamaz."

Marino, "Otuz dört kiloluk beş torba suyla ıslatılmış ve bu bok ıslandığında daha da ağırlaşıyor ve beton gibi birbirine yapışıyor," diyor. "Yani yakın zamanda çözülüp poşetlerden dışarı sızacak bir şey değil. Artı, sandığın ağırlığı. Gövdeyi çeken en az 60, belki de 200 kilodan bahsediyoruz. Boynunda çok fazla stres var."

"Ne kadar zamandır suda olduğuna bir fikrin var mı?" Labella sandalyesinde dönüyor, biz körfezde hızla ilerlerken tekne bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

"Muhtemelen uzun sürmez." Channing Lott'un duruşmasını, zamanlamayı düşünüyorum. "Asıl soru nerede öldüğü ve o zamandan beri nerede olduğu olacak."

"Ona ," diyor Marino bana ve detaylandırmasına gerek yok.

Ne demek istediğini anlıyorum ve bu düşünce ilk başta benim de aklımdan geçti, ama sadece kısa bir süre, sadece onunla yüz yüze gelecek kadar uzun bir süre. Uzaktan tanıdık gelmiyor. Mildred Lott'un fotoğraflarını inceledim, çok genç bir elli yaşında, düzgün ve formda, uzun sarı saçlı ve maddi durumunun karşılayabileceği tüm mükemmeliyetlere sahip. Geçen Mart ayında Gloucester'daki evinden kaybolduktan sonra polisin bana verdiği kayıtlara aşına olduğum için geçirdiği her ameliyatı, yağ aldırma ve enjeksiyonu biliyorum.

"Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu o değil," diyorum Marino'ya, Boston ufuk çizgisi tam . "Bunu bize söylemesi için DNA'yı beklememe gerek yok."

"Biz herkesin aksini bilmesini kadar birileri onun olduğu konusunda kıyameti koparacak," diye tahmin ediyor.

"Kimliği tespit edilene ve bunu yapana yardımcı olmayacak bilgileri vermek güvenli olana kadar kimseye bir şey söylemeyeceğiz."

"Parçalara ayrılmış olsaydı ve onu kurtaramasaydık? Herkes onun Mildred Lott olduğuna inanırdı." Marino bugün mahkemeye düşünüyor. "İnsanlar bundan emin olurdu." Jürinin inanacağını söylüyor. "Bunca ay sonra ortaya çıktığına inanırlardı ve belki de mahkemeye hile karıştırılmasının amacı da buydu. Duruşmaya da hile karıştırmak, bubi tuzağı kurmak böylece davanın son dakikada çökmesini sağlamak."

Jill Donoghue'nun kötü şöhretli maskaralıklarından ve anladığım kadarıyla, haberlerde olağanüstü bir şekilde vurgulanan bir davayı dinlendirmeden önce savunmanın çağırdığı son tanık benim.

"Zamanlamanın olağandışı olduğunu kabul etmelisiniz. Aslında çok korkutucu," diyor. "Bunun kasıtlı olmadığından emin değilim."

"Channing Lott hapiste," diye hatırlatıyorum ona. "Nisan ayından beri hapiste. Ve bu onun kayıp karısı değil." Bunu vurguluyorum. "Başka biri."

on iki

Longfellow Köprüsü'ne ULAŞTIĞIMIZDA BİRİ ÜÇ DAKİKA GEÇMİŞTİ
Boston'u Cambridge'e bağlıyor.

Diğer tarafta, MIT'nin oyun alanları ve binaları cazibesini kaybetmiş, gri bulutlardan oluşan kalın bir örtünün altında donuk çimen, koyu tuğla ve solmuş kireçtaşından oluşan kare şekiller. Sonbaharı bekleyen ağaçlar, sanki çaresizlik içinde kavrulmuş yapraklarını savurmuşlar gibi aniden iskeletleşiyor ve Charles Nehri, benim tedirginliğimle eşleşen sert bir rüzgarla kabaca karıştırılıyor.

Mesajı tekrar okudum, neden bu sefer farklı bir şey yazdığını düşündüğümü merak ettim:

*Öğle yemeği için ara verdikten sonra oturuma geri döndük. Hala 2'de.
Üzgünüm.*

DS

ABD savcı yardımcısı Dan Steward'a cevap vermekten kaçınıyorum. Kısmen ya da belki de çoğunlukla, daha kötü bir zamanda ya da daha saçma bir nedenle mahkemeye sürüklenmemden kaynaklanıyor.

Bundan sonra onunla telefonla ya da yüz yüze iletişim kuracağım. Bir daha asla yazılı olarak değil, kendime söz veriyorum ve bunun üstesinden gelemiyorum. Ne kadar korkunç. Başlıklar halinde düşünüyorum ve en çok da arkamızdaki minibüsteki ölü kadın için endişeleniyorum. Şu anda tüm dikkatimi hak ediyor ve bunu alamayacak. Bu çok yanlış.

"Her zaman mikroskobun üzerinde yaşadım," diye yorum yapıyorum Marino'ya. "Şimdi bir mikroskobun altında yaşıyorum, en ufak ayrıntılar bile incelemeye ve görüş bildirmeye açık. Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum." Telefonumu ceketimin cebine geri sokuyorum.

"İkimiz de. Önce kimi arayacağımı bilmiyorum ve Sahil Güvenlik'in dediğini yapıp hemen FBI'ı çağırmayacağımdan eminim.

öyle diyor." Durmadan konuşuyor ve başka bir şey hakkında. "Yetki alanı karmaşası. Tanrım, bunu talep eden yarım düzine farklı departman olabilir."

"Ya da değil. Bu daha olası bir hikaye."

"Gördüğüm en berbat şey."

Küme sikişi en sevdiği yeni ifade gibi görünüyor ve Lucy'den geldiğinden şüpheleniyorum. Ama kim bilir nereden bulmuştur.

"FBI davayı isteyecektir çünkü bu büyük bir haber olacaktır. Bunun yüksek profilli olmamasına imkan yok, belki ulusal bir manşet. Zengin ve yaşlı bir kadın bir köpek sandığına bağlanlımana atılmış. Mildred Lott olduğu varsayılıyor. Sonra, öyle olmadığı ortaya çıkınca, daha da büyük bir haber olacak."

"Zengin yaşlı bir kadın' mı?"

"Bunları tutabilir misin?" Bana Ray-Ban'lerini uzattı. "Havanın boka dönmesinden bahsediyorum. Göz doktoruna gitmem lazım, artık bir bok göremiyorum. Reçetesiz kullanmak yerine reçeteye ihtiyacım var."

Ona *reçete* kelimesini söylemekten vazgeçtim.

"Artık uzak görüşüm berbat." Araba kullanırken gözlerini kısıyor. "Beni deli ediyor, her şey bulanık, ne dediklerini hatırlayamıyorum. Presbifobi." "Presbiyopi."

Yaşlı gözler."

"Lanet olsun, artık hiçbir şey Mister Magoo gibi odaklanmıyor."

"Onun zengin olduğunu biliyor musun? Sana bunu düşündüren ne?" Güneş gözlüğünü kucağıma koyup havalandırmamı ayarlıyorum, yoğun trafikte köprüden geçerken vantilatörü . "Peki yaşlı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Beyaz saçları var."

"Ya da platin sarısı. Boyalı da olabilir. Ona bakmam lazım."

"Güzel kıyafetler. Ve mücevherleri. Yakından görmedim ama altın ve süslü bir saate . Kadın yaşlı," diye ısrar ediyor. "En az yetmiş yaşında. Sanki yakalandığında öğle yemeği yiyor ya da alışveriş yapıyordu."

"Görünüşe göre çok susuz kalmış ve çok ölü. Kaç yaşında ya da ne kadar zengin olduğunu bilmiyorum ama soygun gibi görünmüyor."

"Öyle olduğunu söylemedim."

"Muhtemelen değildi diyorum. Varsayımlar her zaman tehlikelidir," diye hatırlatıyorum ona. "Özellikle de bir vakada, elimizdeki tek şey veri tabanında olduğunu umarak verdiğimiz fiziksel eşkallerse. Uzun beyaz saçlı, yaşlı olduğunu söyleriz, oysa aslında kırklı yaşlarında ve boyalı sarı saçları vardır ve büyük bir soruna neden oluruz."

"Böyle biri muhtemelen kayıp olarak bildirilmiştir," diyor Marino. "Öyle düşünebilirsiniz, ama koşulları bilmiyoruz."

"Kesinlikle ihbar edilirdi," diye iddia ediyor. "Bugünlerde gazeteleriniz biriktiğinde ya da posta kutunuz taşıdığı anda insanlar bunu fark ediyor. Faturalar ödenmiyor ve hizmetler kesiliyor. Randevular kaçırılıyor ve sonunda biri polisi arayıp kim olduğunu kontrol ediyor."

"Genellikle bu doğrudur."

"Ailesinin, annesinin ya da büyükannesinin günlerdir ya da haftalardır telefona cevap vermediğinden şikayet etmesinden bahsetmiyorum bile."

"Eğer umursayan aile üyeleri varsa," diye cevap veriyorum. "Size kesin olarak söyleyebileceğim şey, Alzheimer hastası yaşlı bir adam olmadığıdır, gezintiye çıkmış, kaybolmuş, kim olduğunu ve nerede yaşadığını hatırlamayan ve bir şekilde bir tekne usturmaçasına ve bir köpek sandığına bağlı olarak körfeze düşmüş biri değildir."

"Şaka yapmıyorum."

"O bir cinayetti ve cesedi bir süre gizlenmiş, sonra taşınmış ve denize atılmıştı," diye ekliyorum. "Ve belli ki bunun yapılış şekli net olmayan bir etki yaratmak için."

"Hasta herifin teki."

"Kesinlikle kötü niyetli görünüyor."

"Sence ne kadar tutuldu?"

"Koşullara bağlı. En azından haftalar. Muhtemelen aylar," diye cevap veriyorum. "Görünüşe göre öldüğünde tamamen giyinikti ve evet, kaçırılmış olmasından endişeleniyorum. Ama eğer durum buysa, haberlerde hiçbir şey çıkmaması beni şaşırtıyor. En azından benim bildiğim bir şey yok. Polis genellikle bize haber verir."

"Ben onu diyorum. Tabii Massachusetts'li değilse." "Böyle bir ihtimal de var elbette."

"Kanada'da kaybolan dinozor kadına benziyor." Memorial Drive'dan sola dönüyor.

"Bir bakışta görebileceğim bir benzerlik yok," diyorum ona. "Ama Emma Shubert'in fiziksel tanımı hakkında yeterince bilgim yok. Sadece kısa kırlaşmış kahverengi saçları olduğunu ve kaybolduğunda kırk sekiz yaşında olduğunu biliyorum."

"Ayrıca, bu kadının iki kulağı da hâlâ duruyor," diye düşünüyor.

"Bana gönderilen kulak fotoğrafının gerçek ve Emma olduğunu varsayarsak Shubert's. Çok fazla "eğer" var."

Marino dikiz aynasına bakarak cesedi taşıyan minibüsün olduğundan emin oluyor. "Belki bunun kayıp olduğu bildirilmiştir ve şansımız yaver gider."

Bu konuda hiçbir şeyin bizim için şans olacağını sanmıyorum. Bu kadın ortadan kaybolup öldüğünden beri hiçbir şey yapılmadığı hissinden kurtulamıyorum çünkü ne komşuları, ne ailesi de arkadaşları gibi ona yakın olan hiç kimse bilmiyor ve bu çok garip. Ayrıca, kim olduğu çok açık olmasına rağmen, cesedini ortadan kaldırmaktan sorumlu kişinin kişisel eşyalarını ortadan kaldırma zahmetine girmemesini de tuhaf ve çelişkili buluyorum. Bir kurbanın eşyaları polis için oldukça faydalı olabilir.

Neden kıyafetlerinden ve mücevherlerinden kurtulmadı? Neden cesedi bulundu?

Tabii ki cesedini bulamayabilirdik, diye hatırlatıyorum kendime. Suyun altında bir naylon ipin boynuna, diğerinin ayak bileklerine dolanmış halini ilk gördüğümde yaşadığım şoku düşünüyorum. İpler vücudunu parçalara ayırmış olsaydı, ki niyetin bu olduğundan şüphelenmekten kendimi alamıyorum, ondan hiçbir iz bulamayabilirdik.

Şu anda sarı bir tekne usturmaçası, halat, paslı olta takımı ve üzerinde yeşilimsi bir şey izi olan bir midye ve kırık bambu parçasından başka çabalarımızı gösterecek hiçbir şey olmadan CFC'ye geri dönüyor olabiliriz. Sorular ve olasılıklar zihnimde yarışıyor ve yararlı hiçbir şey sunmuyor, sadece daha fazla kafa karışıklığı ve artan bir korku duygusu.

Sanırım şeytani bir manipülasyon. Birileri bizimle oynuyor. Kasıtlı olarak oynanan kötücül bir oyun ve dosyada ne DNA, ne polis raporu, ne de kayıtlarda hiçbir şey şüpheleniyorum, çünkü sayanlar bu kadının olması gereken yerden kaybolduğunu bilmiyorlar. İliklerime kadar üşüyorum, kaloriferi açıyorum ve havalandırma deliklerini yüzüme ve boynuma doğrultuyorum.

"şekli gerçekten çok garipti." Marino konuşmayı bırakmadı. "Belki de farklı türde bir domuz bağı. Sonra onu bırak ve bir dinozor kaplumbağaya dolansın. Tanrım, sıcak çarpmasından öleceğim."

Havalandırmasını kapatır ve penceresini açar.

"*Dinozor* kelimesini kullanmaktan kaçınalım lütfen." Söylediklerimi birkaç kez tekrarladım.

"Neden böyle boktan bir ruh halindesin?"

"Boktan bir ruh hali içinde görünüyorsam özür dilerim." "Öyle görünüyorsun çünkü kesinlikle öylesin."

"Endişeliyim ve zamana karşı yarıştığım için hayal kırıklığına uğradım," diye cevap veriyorum. "Onunla hemen ilgilenmeye başlamam gerekiyor. İhtiyacım olan tek şey, bu önemli zaman aralığının, ortaya çıkmamın sadece anlamsız bir mahkeme davası tarafından boşa harcanması. Ve Tanrım, trafik daha yavaş olabilir mi?"

"Buralar her zaman kötüdür. Sabah trafiğinin yoğun olduğu saatler, öğle trafiğinin yoğun olduğu saatler, öğleden sonra trafiğinin yoğun olduğu saatler. Gece iki ile dört arası en uygundur" diyor. "Ve unutmayın, kadar çok sinirlenirseniz, onlara istediklerini o kadar çok vermiş olursunuz."

O kadar insan arasından onun bana, kötüleyenlerin moralimi bozmasına izin vermenin anlamsızlığı konusunda koçluk yapması ne kadar da ironik.

"Hiçbir zaman şu olduğundan daha iyi durumda olmayacak," diye hatırlatıyorum ona.

"Yapabileceğimiz bazı şeyler var. Merak etme doktor," diyor.

Ofisim hemen ileride, silo şeklinde, tepesinde cam kubbesiyle bir füze, bir dumdum mermisi ya da bazı blog yazarlarının dediği gibi bir *adli ereksiyon* gibi. Titanyumla kaplanmış ve çelikle güçlendirilmiş yedi katlı ultramodern bir yapı. Çoğu saygısız ve kaba olan tanımlamalar ve espriler saymakla bitmez ve yarınki haberler muhtemelen bunlarla dolup taşacak.

Dr. Scarpetta, Lott'un karısının sabuna dönüştüğüne dair tanıklık ettikten sonra Cambridge'deki adli ereksiyon görevine geri döndü.

Saatime bakıyorum ve bir öfke dalgası daha hissediyorum. Saat biri tam sekiz geçiyor ve bir saatten kısa bir süre içinde tanık kürsüsünde olmam gerekiyor. Otopsiye şimdi başlamam mümkün değil ve bunu başkasının yapmasına da izin vermeyeceğim. Tüm bu durum çok çirkin.

"Bu bir deri sırtlı ve ona bu ismi vermeliyiz." Daha önce söylediğim şeyi tekrarlıyorum ve sesimi daha az sinirli çıkarmaya çalışıyorum. "Ona dinozor demeye devam edersek ne kaplumbağaya ne de bize bir faydası olur."

"Pam, deri sırtlıların dünyada yaşayan son dinozor olduğunu söylüyor." Marino arka otoparkımıza giden sola sapıyor.

"Sorun şu ki, eğer şeyler söylerseniz, aptalın biri sanki Nessie ya da Koca Ayak'mış gibi onu aramaya koyulacaktır."

"Boston Polis Departmanı'nda Jefferson'la çalışmayı tercih ederim," diyor Marino, sanki bir cinayet masası dedektifi seçmek ve FBI'ı atlatmak ona kalmış gibi. "Teknik olarak, dış liman Boston'dır."

"Bundan hiç emin değilim," diye cevap verdim. "Bu enlem ve boylama bağlı ve aldığımız koordinatlara bakarak kurtarıldığı suyun bir deniz olup olmadığını söyleyecek kadar navigasyon bilgim yok."

Hull, Cohasset ve hatta Quincy'nin deniz sınırı içinde. Buna bir de nereye girdiği ve nerede öldüğü, kaçırıldığını varsayarsak nereden kaçırıldığı sorularını ekleyin. Muhtemelen FBI ile sonuçlanacaktır, davate gerek yok."

"Lanet bir pitbull gibi dişlerini geçirecekler ve prime time'da soruşturmayı ele geçirecekler." Vizöre uzanıyor ve kapımızı açan uzaktan kumandaya basıyor. "Eminim Benton buna el atmaya bayılacaktır," diye ekliyor, sanki FBI kriminal istihbarat analisti kocam korunaklı bir hayat sürüyormuş gibi.

"Kimse böyle bir şey istemez," diye cevap veriyorum kapı açılırken. "Benim en büyük endişem bu. Herkesin buna sıcak patates gibi davranması. Ama tüm bunlardan daha önemlisi, onun kimliğini mümkün olduğunca çabuk tespit etmek için ne yapabileceğimiz. NamUs'a onun ve kişisel eşyalarının fiziksel bir tanımını girmemiz gerekiyor."

Ulusal Kayıp ve Kimliği Belirlenemeyen Kişiler Sistemi, kaybolan kişiler için nispeten yeni bir merkezi veri tabanıdır. En azından kayıpları kimliği belirsiz ya da sahipsiz ölümlerle ilişkilendirmek için bir şans, ancak yine de bu kadının kayboluşunun bildirilmediğine dair güçlü bir his var içimde.

"Ne olursa olsun, gün bitmeden bunu yapacağız. Röntgenlerini, diş çizelgelerini, vücudundaki belirgin özellikleri e-postayla göndermek isteyeceğiz." Arka otoparka girerken listeyi gözden geçirmeye devam ediyorum. "Ned'i ya da öğleden sonra müsait olabilecek birini arayın."

Ned Adams, aynı zamanda odontoloji sertifikasına sahip ve bizim için nöbetçi olan birkaç bölge diş hekiminden biridir.

"Mahkemeden önce birkaç fotoğraf çekmeliyiz." Marino, Tahoe'yu koyun önüne park .

"Kesinlikle." Islak tarla kıyafetlerimin bulunduğu çöp torbasını almak için uzanıyorum.

"Ve teknede bunu yapmadığımız için sıcaklığı," diyor. "Muhtemelen körfezle aynı, elli bir derece. Belki bir ya da iki derece daha yüksek, çünkü Sahil Güvenlik botu ve minibüsün arkası sudan daha sıcak olacak."

"Evet, şimdi alacağız ve sonra takım elbisemi giymek için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Bu şekilde gidemeyeceğimden eminim." Gri polar astarım, turuncu montum ve çorapsız ıslak botlarımla dışarı çıktım.

"Herkesin senin bir kaçık düşünmesini istemiyorsan, hayır," diyor Marino, bölme kapısı takırdamaya başlarken, beyaz penceresiz minibüs

önünde duruyor.

"Fotoğraflara ve en önemlisi sürüntü örneklerine ihtiyacımız var, çünkü NamUs ve özellikle NDIS'te DNA profilini ne kadar çabuk çıkarabilirsek o kadar iyi olur." Hemen yapılması gerekenleri gözden geçirmeye devam ediyorum.

"Onu bul, çabucak temizle ve mahkemeye git." Kolluk kuvvetlerinin bir yerlerde bu kayıp kadını Ulusal DNA İndeks Sistemi'ne kaydettiğine dair bir umut ipliğine tutunuyorum.

"Bryce'a Dan'i aramasını ve zor bir olay yerinden yeni döndüğümüzü ve olabildiğince hızlı koştuğumu bildirmesini söyle. Lanet olası israf," diye mırıldandım. "Saçmalık. Saf taciz. Müdahale etmek ve bir gösteri yaratmak için katıksız bir çaba."

"Evet, bunu sadece elli kere söyledin." Marino cipin arkasından olay yeri çantalarını alıyor, ben de Pamela Quick'in bana verdiği olta takımlarının ve deri sırtlıdan çıkardığım midyenin bulunduğu kanıt torbalarını topluyorum.

Körfeze doğru yürüyoruz, minibüs arkamızdan gürleyerek geliyor ve park ediyor. Şoför kapısı açılıyor ve Toby araştırmacı üniformasıyla dışarı fırlıyor, beyzbol şapkasını traşlı kafasına geçirmiş, Marino'nun başlattığından emin olduğum bir moda ve farkında değilmiş gibi görünmeden sahip olduğu etki beni asla şaşırtmıyor. Erkek müfettişlerimin en az yarısı artık kafalarını bilardo topu gibi parlak ve pürüzsüz bir şekilde tıraş ediyor ve sol kolunda bana metro grafitisini hatırlatan bir şey olan Toby de dahil olmak üzere dövmeler yaptırıyor.

Kimse Marino etkisinden değil, ben buna araştırmacıların iyi ya da kötü onu taklit etme ihtiyacı demeye başladım. Sherry'nin sırtına *Mortui vivos docent* dövmesi yaptırdığı ve boksa başladığı, Barbara'nın ise artık bir Harley'e bindiği söylendi.

"Plan nedir?" Toby eldivenlerini giyer ve bagaj kapağını açar. "Onu çürütmek mi istiyorsun? Bir cinayet olduğunu varsayıyorum, muhtemelen önce ölmüş ve batması için atılmış, değil mi? Gerçekten garip bir şey. Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Soğutucuya girmeden önce onunla birkaç dakikaya ihtiyacımız var ve hiçbir şey varsaymayın," diyor Marino hoyratça.

"Onu sabah mı yapacaksın?"

"Kesinlikle sabaha kadar beklemeyeceğim," diye cevap veriyorum ona. "Mahkemeden çıkar çıkmaz buraya döneceğim. Çok hızlı bir şekilde kötü bir duruma düşecek. Onu hemen ameliyata alalım, ateşini ölçelim ve fotoğraflarını . Daha sonra tartıp ölçebiliriz."

Toby sedyenin tekerleklerinin kilidini açar, siyah ceset torbası büyük ve acınacak derecede düz görünür, sanki içindeki fermuarlı şey küçülmüş gibi

Transit.

"Peki ya diğer şeyler?" diye soruyor.

Kargo bölümünün arkasında, bölmeden çıkarılanların siyah plastik kaplı şekilleri yer .

"Hepsi izlemeye gidecek, ama şimdi değil," diyorum ona. "Her şeyi kimliğin içine koyalım."

Ona bir masayı tek kullanımlık çarşafarla örtmesini ve tüm eşyaları içine yerleştirmesini, bunları fotoğraflarla belgelemesini ve kapıyı kilitlemesini söyledim.

Mahkemeden döndüğümde ambalajları çıkaracağım, bir göz atacağım ve polisin ya da FBI'ın olta takımı, tekne usturmaçası ve geri kalan her şeyle ne gibi bir ilgisi ya da sorusu olabileceğini öğreneceğim. Toby'ye yarın sabah ilk iş olarak tüm bunları delil tespiti için göndereceğimizi söyledim ve ondan bölüm şefi Ernie Koppel'e neler olacağı hakkında bilgi vermesini istedim.

"Her şey sıkı sıkıya kilitlendi ve emniyete alındı," diye tekrarlıyorum.

"Önce benden izin almadan kimse hiçbir şeye dokunmayacak."

Sedyeyi dışarı çıkarıyorlar, bagaj kapağını çarparak kapatıyorlar ve bölme kapısı gürültülü bir şekilde aşağı inmeye başlarken cesedi içeri ve dekompozisyon odasına doğru yuvarlıyorlar. Güvenlik görevlisinin penceresinde durup giriş kayıtlarını tekrar kontrol ediyorum, son baktığımdan beri başka vaka gelmemiş olması beni rahatlatıyor. İki motorlu araç kazasında ölenlere otopsi yapılmış ve cesetleri cenaze evleri tarafından alınmış. Geriye künt cisim travması ve olası aşırı dozda uyuşturucu intiharı kaldı. Bu otopsileri Luke Zenner'ın yaptığını fark ettim ve bunu beklemeye başladım. En karmaşık vakaları talep etmek ya da kendi üzerine almak onun doğasında var çünkü deneyim istiyor ve meydan okumayı seviyor.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Ron'a açık penceresinden soruyorum.

"Hayır, hanımefendi, Şef," diye cevaplıyor ofisinin içinden, üç duvara monte edilmiş güvenlik monitörlerinin her biri gözetim için özel ilgi alanlarının dış ve iç kısımlarını gösteren çeyreklere ayrıldığı yerden. "Gerçekten çok sessizdi. Sadece iki pikap var, bir diğeri de yolda."

"Birkaç dakika dekompresyonda olacağız, sonra mahkemem var," haber verdim. "Umarım beni çok bekletmezler. Marino ve ben bu görevle ilgilenmek için doğruca buraya döneceğiz."

"Bugün onu yapacak mısın?" dedi, beni şaşırtarak.

Ona ya da binamdaki herhangi birine bu davadaki kurbanın bir kadın olduğundan bahsetmedim ya da belirtmedim. Sadece Marino ve Toby biliyor.

"Evet. Ne kadar geç olursa olsun," diye cevap veriyorum, kayıtları doldururken. "Kim olduğunu bilmediğimiz için onu Massachusetts Körfezi'nde bulunan kimliği belirsiz beyaz bir kadın olarak girelim."

Akıllı bir etikete yerleştirilmiş Radyo Frekanslı Tanımlama veya RFID çipini programlayan bir yazılım paketinin alanlarına yazmaya başlıyor. GPS koordinatları için olay yeri notlarını kontrol ediyorum, Toby aceleyle boş bir sedyeyi iterek ve yüksek sesle otopsi katından çıkıp bölmeye açılan kapıyı iterek yeniden ortaya çıktığında bunları da ona veriyorum. Bir lazer yazıcının sesi duyuluyor ve Ron sarı silikon bir bileklik ile üzerinde en son gelen vaka hakkında ona verdiğim bilgilerin yazılı olduğu akıllı etiketi çıkarıyor.

"Ne duyuyorsun?" Güvenlik kameraları Toby'nin sedyeyi beyaz nakil aracına doğru yuvarladığını gösterirken ona rahatça soruyorum.

Ron, "Toby bir Jane Doe'nun geldiğini söyledi, kayıp olan ve hakkında mahkemeye gideceğiniz kadın olabilirmiş," dedi. "Sanırım oradayken bazı TV ekipleri tarafından da filme alınmışsınız."

"Birden fazla TV ekibi olduğunu düşündüren nedir?" Toby'yi bölünmüş ekranlarda farklı açılardan izlerken soruyorum.

Sedyeyi minibüsün arkasına park ediyor, kilidi açmak için anahtarı gösteriyor ve dudaklarının hareket ettiğini fark ediyorum. Aklıma muhtemelen her zamanki gibi iPod'unu dinlediği ve şarkı söylediği geliyor. Ama bu da doğru değil. Vurgulayarak konuşuyor gibi görünüyor. Aslında, sanki biriyle tartışıyormuş gibi tedirgin görünüyor.

"Gördüğüm kadarıyla farklı yerlerde, farklı teknelerde, farklı zamanlarda bulunuyordunuz," diye anlatıyor Ron. "Sahil Güvenlik, akvaryumdan bir grup insanla birlikte yangın botu. Bazıları havadan çekilmişti. Bunu biliyorum çünkü arka planda helikopterin sesini duyabiliyorsunuz. Ama hepsinden emin değilim."

Toby telefonla konuşuyor. Kulağında, kargo pantolonunun arka cebinde duran iPhone'una bağlı kulak içi kulaklıklar var. Belki yine kız arkadaşıyla kavga ediyordur ve kimseyle kavga etmemeli ya da herhangi bir kişisel konuşma yapmamalıdır. İşine, kanıtları ele alışına dikkat etmeli. Personelin özel hayatlarına da işlerine ayırdıkları kadar zaman ayırmaları en sık karşılaştığım şikayetlerden biridir; sanki bir partnerle kavga etmek, internetten alışveriş yapmak ya da Facebook veya Twitter'da sohbet etmek için para almak gayet normalmiş gibi.

"Hayatımda gördüğüm en büyük kaplumbağayla bir şeyler yapıyordun," diye devam ediyor Ron ve ben zar zor dinliyorum. "Sonra onu sudan çıkarıyordun. Görünüşe göre yaşlı bir kadın, sarı iple bağlanmış."

"Onu sudan çıkarırken çektiğim görüntüleri gördün mü?" Toby'nin sedyeyi çarşafla örtmesini ve bagaj kapağını açmasını izliyorum ve şimdi kaşlarını çatıyor, telefonda birileri ne söylüyorsa açıkça mutsuz. "Hangi televizyon kanalı olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, hanımefendi, Şef. Bunu size olarak söyleyemem," diyor Ron. "Çünkü sadece yerel kanallarda değil. CNN, kesinlikle, ve internette Yahoo'da tarih öncesi bir canavar kaplumbağa hakkında bir başlık, ve tam olarak bu kelimeler, ve kaplumbağanın bir kafese bağlı bir ceset. Sanırım internette hemen hemen her yerde bu haber var."

on üç

CFC'NİN YEDİ KORİDORU BEYAZA BOYANMIŞ, geri dönüştürülmüş cam karoları trüf denilen grimsi bir kahverengiyle sırlanmıştır. Yumuşak yansıtıcı LED'ler rahatlatıcı bir ışık bulutu yaratıyor ve akustik asma tavanlar kilometrelerce kabloyu gizlerken kameralar ve RFID izleyiciler buraya gelen herkesin, yaşayanların ve ölülerin geçişini izliyor.

Yuvarlak merkezimiz, inşaatın sonlarına doğru iflas eden bir biyolojik araştırma şirketi tarafından inşa edildi ve nadir istisnalar dışında orijinal tasarım yaptığımız iş için ideal - aslında bir adli tıp uzmanının rüyası. Kimsenin içeri bakamayacağı enerji tasarruflu güneş pencerelerinden dışarı bakabiliyoruz ve yüksek performanslı bir HVAC ortamı o kadar hassas bir şekilde kontrol ediyor ki kendi özelleştirilmiş hava durumumuz var. Kazanlar, soğutucular havayı soğutmadan önce havadaki nemi alır, yoğunlaşmayı ve iç mekan yağmuru bilinen rahatsız edici bir fenomeni önlerken, robotlar ve HEPA filtreleri patojenleri, kimyasal buharları ve bunlara eşlik eden korkunç kokuları emer ve temizler.

CFC çoğu sağlık kliniğinden daha temiz, yanından hızla geçtiğim doku kurtarma odası bir hastanenin ameliyathanesinden yüz kat daha steril. Beyin ölümü gerçekleşen hastalar yaşam destek ünitesine bağlıyken buraya nakledilebiliyor; böylece gözler, organlar, deri ve kemikler israfa yol açacak gecikmeler olmadan alınabiliyor; ölümler yaşayanlara, yaşayanlar da ölümlere yardım ediyor. Mesleğimde tanık olduğum ilerleme, bir zamanlar hayal ettiğim düz bir yörünge değil, takip ettiğim koridor gibi bir daire, şimdi kimliği geçiyorum, sonra teknisyenim Anne orada mı diye görmek için büyük ölçekli röntgenin içine dalıyorum.

Sanki yeni kalkmış gibi sandalyesi geriye itilip çevrilmiş ve düz video ekranlarında beyin dokusunda ve akciğerlerde taze kanamaya ait parlak beyaz alanlara sahip bir başın ve göğüs kafesinin 3 boyutlu görüntüleri ve kemiklerin daha parlak beyazı, sinüslere uzanan bir baziler kafatası kırığı, parçalanmış skapulalar ve kopacak kadar kötü kırılmış kaburgalar parlıyor

göğüs duvarlarından. Bu sabahki künt cisim travması vakası Howard Roth; CT taramalarındaki bilgileri okudum. Cambridge'de yaşayan kırk iki yaşında siyahi bir erkek, iddiaya göre bodrum merdivenlerinden düşmüş ve cesedi dün öğleden sonra bulunmuş.

Bunun için zamanım yok.

Ama peşini bırakamıyorum ve daha fazla görüntüye tıklayarak vücudu içten dışa doğru farklı düzlemlerde inceliyorum; organların ve kasların gri tonları kanamanın olduğu yerlerde canlı beyaz, havanın sıkıştığı yerlerde ise koyu renk oluyor. Ardından parlak yıldız patlaması ve çizgi şeklinde artefaktlar neredeyse 4000 gibi yüksek bir Hounsfield birim değerinde. Yoğun metal, muhtemelen kurşun. Büyük olasılıkla sol kalçanın yumuşak dokusunda eski mermi parçaları ve daha fazlası sağ arka uylukta. Bu adamın yaşadığı hayatın olası bir yol haritası, ancak onu öldüren şey değil ve meydana gelen büyük iç hasar, merdivenlerden yuvarlanmayla büyük ölçüde tutarsız.

Makinelerin altında kalan ya da traktör veya arabalar tarafından ezilen insanlarla ilişkilendirdiğim ezilme yaralanmalarında göğüs kafesi daha sık görülür. Kafalarının arkasına düşen insanların çoğunda da baziler kırık yoktur. Kafatasının delik olan foramen magnum'da kafatası kemikleri kırılmaz. Tüm vücut taramasından daha fazla görüntüye tıklıyorum, kollarda, ellerde, pelviste veya alt ekstremitelerde yeni bir yaralanma bulamıyorum.

Kurşunlu cam pencerenin ötesinde, geniş çaplı CT tarayıcısının silueti yakın karanlıkta belli belirsiz beyaz, evde kimse yok ve Anne'in muhtemelen kahve içmek ya da kadınlar kullanmak için dışarı çıktığına karar veriyorum. Ona bir not yazıp klavyesinin üzerine bırakıyorum ve günün ilerleyen saatlerinde Massachusetts Körfezi'nden bir ceset göndermeyi planladığımı ve önce onu taramam gerektiğini bildiriyorum.

Howard Roth'u tartışmalıyız, not olarak ekliyorum. Kafa karıştırıcı fxx/yaralanma yerleri ve bunların eksikliği. Tam bir geçmişe ve olay yeri detaylarına ihtiyacımız var. Henüz serbest bırakılmasını istemiyorum. Teşekkürler.

Daha sonra otopsi odasını kontrol ediyorum ve sessiz ve pırıl pırıl temiz buluyorum, zemin hala paspaslanmaktan nemli, uzun sıralar halindeki boş çelik masalar yan pencerelerin tek yönlü camlarından ve bakanlardan süzülen doğal ışıktaki parlıyor. Otuz iki metrelik tavandaki yüksek yoğunluklu lambalar kapatılmış, üst duvarlardaki gözlem pencereleri loş ve boş olan eğitim laboratuvarlarına açılıyor.

Luke Zenner sık sık burada oyalanıyor, evrak işlerini yapmak, bekleyen projeleri kontrol etmek ya da benimkinin hemen yanındaki 2 numaralı istasyonunu toparlamak için sessizliğin tadını çıkarıyor. Ama onu ya da başka birini görmüyorum, diğer beş çalışanımı.

Patologlar ve müfettiş ekibi muhtemelen ofislerinde ya da çeşitli randevularla ilgileniyor ya da telefon görüşmeleri yapıyorlardır.

Luke'a mesaj göndermek için iPhone'umun şifresini giriyorum ve Benton'dan yeni bir mesaj fark ediyorum.

Hala 5'te buluşuyoruz ve sen iyi misin? Haberleri gördüm.

Ona mahkemeden sonra doğrudan CFC'ye döneceğimi ve muhtemelen akşamın erken saatlerine kadar çalışacağımı yazdım. Postayla işim biter bitmez onunla ve diğer ajanlarla buluşabilirim.

Nefes aldığımda arayacağım, ona mesaj atarım. Akşam yemeği? Eğer gerçekten geç kaldıysak, buluştuğumuzda dışarıdan alalım mı?

Telefonum hemen çalıyor ve o da cevap veriyor, *Armando'nunkini alacağım.*

Cevap veriyorum, *ekstra peynirli, taze domatesli, biberli, soğanlı kombolar. Bir tanesine ıspanak ve enginar kalbi ekleyin. Benim için olduklarını söyle.* Onu görmeyi dört gözle beklediğimi söyledim.

Benton ortaya çıktığında, öğleden sonranın geri kalanı geride kaldığında kendimi güvende hissedeeğim ve saatime bakıyorum. Saat biri yirmi sekiz geçiyor ve Luke'a Howard Roth davasıyla ilgili mesaj atarak bu konuyu konuşmamız gerektiğini ve cesedi henüz bırakmamasını söylüyorum. *Birkaç saat içinde dönmüş* olurum, diye yazıyorum, kirli odanın, antrenin, soyunma odalarının ve soyunma odalarının önünden geçerken, Luke'tan ya da herhangi birinden iz yok, ki bu saatte alışılmadık derecede ağır bir dava yükümüz yoksa bu normaldir.

Antropolojinin ötesinde koridor, Bio4 muhafaza laboratuvarına ya da gayri resmi olarak çürüme olarak adlandırdığımız, bulaşıcı olduğundan şüphelenilen ya da kontamine olmuş veya kötü bir şekilde çürümüş cesetler için ayrılmış bölüme doğru kıvrılıyor. Metal bir kapıyı otomatik olarak açan eller serbest düğmesine basarak hava kilitli bir girişe giriyorum ve ceketimi asıyorum. Raflardan koruyucu giysiler alarak ikinci bir kapıyı açan ikinci bir düğmeye basıyorum ve Marino'yu boynundan aşağısı beyaz Tyvek ile kaplı, kamera ekipmanını kontrol ederken buluyorum.

Siyah keseyi taşıyan sedye, duvardaki lavabolara bağlı üç paslanmaz elik masadan birinin yanına park edilmiş durumda ve üzerlerindeki gözlem pencereleri karanlık. Soğutucunun yanına monte edilmiş bir saat bana saatin bir buçuk olduğunu tatsız bir şekilde hatırlatıyor. Tam yarım saat sonra mahkemede olmam gerekiyor ve bu noktada oldukça saçma bir şekilde son dakikada iptal edileceğimi ummaya devam ediyorum. Ya da belki duruşma programın gerisinde kalıyordur ve yargıç benim de öyle olduğumu anlayacaktır.

Marino, kel kafasını bir motorcunun paçavrası gibi arkadan bağladığı, *ilaçlı bir kafatası* olan tasarım bir cerrahi örterken, "Kaybolmandan korkuyordum," diyor.

"Belki bir sorunumuz vardır." "Başka bir tane değil."

"Merdivenlerden düştüğü söylenen adam," diye açıklıyorum. "Bana pek düşmüş gibi gelmedi, tabii on katlı bir binadan aşağı inip yolda birkaç şeye çarpmadıysa. Toby aradı sanırım?"

"Olay yerine gitti ve bir şey olmadığını söyledi."

Tezgâha yaslanıyorum ve ıslak botlarımın üzerine galoş çekiyorum.

"Detayları biliyor musun?" diye soruyorum.

"Bu Machado'nun davası."

"Bu sabah otopsiye katıldı mı?" Soruyorum.

"Portekizli Savaş Adamı her zaman vahşet için oradadır. söylemişti. Vakit bulduğumda ona sorarım ya da daha sonra evine uğrayıp kapısını çalarım."

Marino ve Dedektif Sil Machado, Batı Cambridge mahallelerinde aynı blokta oturuyor ve birlikte motosiklet sürüyorlar. İkisi de boksla ilgileniyor ve aynı spor salonuna gidiyorlar. Görünüşe göre yakın arkadaş olmuşlar.

Marino, "Toby'nin dün gece bana anlattıkları oldukça yetersizdi, o sırada pek bir şey bilinmiyordu," diye ekliyor. "Kurban kronik bir alkolik. Görünüşe göre banyoya giderken yanlış kapıyı açmış ve bodrum merdivenlerinden düşmüş."

"Umarım Luke STAT alkolü almıştır. Bryce'la konuştun mu ya da ondan haber aldın mı?" Saçımı cerrahi bir başlıkla kapatıyorum.

"On bir gibi ayrıldı." Marino beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Sanki bana protokolleri hatırlatmasına ihtiyacım varmış gibi, "Buraya gelmeden önce giyinmelisin," diyor.

"Ne demek sol? Nereyi? Burada mı?"

"Görünüşe göre acil olduğunu iddia ettiği bir durum için kedisini veterinerine götürmesi gerekmiş. Steward'a olay yerinden yeni döndüğümüzü haber verdiğini söyledi. Görünüşe göre tam önünüzdeki tanığı çapraz sorguya alıyor ve yavaş ilerliyor, ondan sonra da ara isteyecek." Marino altı inçlik plastik bir cetvel alır ve üzerine boş bir etiket yapıştırır. "Ama geç kaldığınız için size bir şey yapılmayacağını düşünmek akıllıca değil, hele de o pisliğin rüya takımı varken."

Channing Lott'un savunma avukatlarını kastediyor.

"Geç kalmamın başka bir yolu yok," diye cevap veriyorum. "Dan'in yargıca şu anda işlerin biraz kontrolüm dışında olduğunu bildirmesi gerekiyor."

"Şimdi oraya gitsek yetişirsin."

Channing Lott'un avukatları benimle eğlenebilsin diye mahkeme salonuna ıslak botlar ve kuru elbise giyerek girdiğimi hayal ediyorum.

"Dava numaramız var mı?" Marino bir çekmece açar ve birkaç kalıcı kalem bulur.

Ona ne olduğunu söylüyorum ve ben tek kullanımlık laboratuvar önlüğünü açarken o da cetvelin etiketine tarihi yazıyor. Gri astarımın üzerine giydiğimde hışırıyor, keşke yakın zamanda çıkarmak zorunda kalmasaydım. Hâlâ üşüyorum, sanki kanım olması gerekenden birkaç derece daha soğukmuş gibi.

"Bryce'in kedisinin nesi var?" diye sordum. "Umarım ciddi bir şey değildir." "Dün akşam yedikleri acı biberin soğanları; benim bu ve Bryce soğanlı yemek yaparken dikkatli olduklarını söylese de. Asla yere bir şey düşürmüyor ya da kedinin girebileceği kirli bir kap bırakmıyor, değil mi? Ethan ve o. Bay Salak ve Bay Temiz."

"Dün yemekte ne yediklerini nasıl bildiğinizi merak ediyorum." Bir kutudan muayene eldivenleri çıkarıyorum.

"Bryce bu sabah bana biraz chili artığı getirdi, kahvaltıda yedim ve soğanların tadına baktım. Kediye olanları duyar duymaz bingo dedim, şimdi sorunun ne olduğunu biliyorsun" diyor Marino. "Tabii ki kuaförden kaptığı bir çeşit grip mikrobunu olduğunu düşünüyor, kusuyor ve ishal oluyor."

"Ethan onunla mı?"

"Başlatma şimdi." Bir dolabı açmak için eğildi ve büyük bir plastik kutu çıkardı. "O pire torbasını, adı neydi, *Indy Anna*'yı taşımak için neden ikisinin birden uğraştığını sorma bana. Veterinere götürmek için de birlikte mi olmaları gerekiyor?"

Marino çantayı açıp Xenon arklı adli tıp lambasını çıkarmaya başladığında tokalar gürültüyle şaklıyor.

"Sabahın köründe size ev yapımı acı biber getirecek kadar düşünceli olan birinin evcil hayvanı hakkında konuşmak için hiç de hoş bir yol değil. ALC'yi kullanmayacağım."

Alternatif bir ışık kaynağı için zaman yok ve ben bu durumda kullanmazdım, en azından gövde üzerinde.

"Ethan onu şu lanet evcil hayvan taşıyıcılarından birine koyup kendi başına halledebilirdi." Marino adli tıp ışığını tezgahın üzerine koyar ve

Yine de fişe takıyor. "Zamanının yarısında evin dışında çalışıyor. Bunda büyütülecek ne var?"

"Kedinin soğanları ele ilgili teorinizden bahsettiğiniz sonucunu mu çıkarmalıyım?" İhtiyacım olmayabilecek bir raf dolusu kan tüpünü etiketliyorum.

"Evet."

"Bu, neden büyük bir olaymış gibi davrandıklarını kesinlikle açıklıyor." Burnumun ve ağzımın üzerine bir solunum maskesi indiriyorum. "Soğan veya sarımsak yemek köpekler ve kediler için zehirli olabilir ve çoğu evcil hayvan sahibi bunu bilir."

"Kahretsin, Darth Vader'la konuşmak gibi." Marino maskeme bakıyor. "Belki de bunu mahkemede takmalısın ve neler olacağını görmelisin."

"Eminim Bryce siz işe karışmadan önce bunalmamış ve kendini kaybetmemişse, şimdi çoktan kaybetmiştir."

"Ne zaman bir şeylerden bunalıp kendinden geçmiyor ki?" Marino aynı huysuz ses tonuyla devam ediyor ama Bryce'tan görüldüğü kadar hoşlanmıyor.

İkisinin birbirlerine acımasızca saldırması CFC'de en sevilen sporlardan biri gibi görünüyor ve beş dakika sonra birlikte kahve içiyor ya da öğle yemeği yiyorlar ve Marino ayda az bir kez Bryce ve Ethan'ın evinde akşam yemeği ya da bir yemek için bulunuyor.

"Muhtemelen Ron'un az önce bahsettiği haberleri görmemiştir ya da haberdar bile değildir." İlk kesenin fermuarını açıyorum. "Bu yüzden bizim de haberimiz yoktu." İkincisinin fermuarını açıyorum.

on dört

SIYAH PLASTİĞİN İÇİNDE ACINACAK BİR ŞEKİLDE SİLGİLENMİŞ, UZUN BEYAZ ISLAK SAÇLARI

kösele gibi yüzüne sıvanmış. Çelimsiz vücudu uzun gri bir etek, mor ya da bordo koyu bir bluz ve kararmış metal düğmeli lacivert bir ceketin içinde kaybolmuş gibi görünüyor. Tüm giysiler en az dört beden büyük görünüyor.

"Hangi haberden ?" Marino ameliyat maskesini indirir.

"Görünüşe göre, deri sırtlıyı incelediğim ve cesedini çıkardığım video görüntüleri her yerde." Torbaları açtım ve küflenmiş eski et kokusunu aldım. "şeklinin fotoğraflarını çekelim. Eğer onu PERK'leyeceksem ayak bileklerindeki bağı çıkarmam gerekecek."

"Çift balıkçı düğümü. Bu da yedek düğüm. Her halattaki düğümler tamamen aynı," diye gözlemliyor Marino.

Ölü kadının ayak bileklerine ve boynuna sarılmış ve düğümlenmiş sarı naylon ipin kopmuş uzunluklarını fotoğraflamaya başlar.

"Tam da kulağa geldiği gibi" diyor. "Birincil düğümünüzü atıyorsunuz, buradaki düğüm, temelde çift el düğümü. Sonra, iyi bir önlem için, bunlardan birini."

Bana göstermek için mavi eldivenli bir parmağını işaret ediyor.

"Her şeyin güvende olduğundan emin olmak için bir yedek" diye ekliyor. "Birisi ayak bileklerine boynuna iki ayrı ip sarmış ve her birine iki düğüm atmış, uzun uçları köpek kasasına ve tekne usturmaçasına bağlamak için bırakmış ve bu düğümlerin ne olduğunu görmek ilginç olacak. Bahse girerim aynıdırlar."

Saate bakar ve başını sallar. "Bunu sen istedin, Doktor."

"Sizce bu tür düğümleri seçmek için özel bir neden var mı?" Neşter sapına yeni bir bıçak kilitliyorum.

"Mantıklı bir şey yok. Genellikle iki ayrı oltayı birleştirmek için ya da iki farklı halatı birbirine bağlamak için çift el kullanırsınız ki burada durum böyle değil. Yani iyi bir nedeni yok, muhtemelen birinin alışık olduğu şey dışında. Çok geç kalacaksın ve bu bir kuaför randevusu değil."

"Birinin neye alışık olduğu bize sorumlu kişinin nasıl biri olduğunu söyleyebilir."

"Sanırım onu her kim attıysa bunu bir tekneden yaptığını çoktan anladık," diyor. "Yani, bir uçaktan ya da helikopterden atılmamış."

"Neyin dışına itildiğini bilmiyorum."

Kıyafetleri yoldan çekerek karnın sağ üst kısmına küçük bir kesi açıyorum.

Vücut ısını ölçmek için karaciğere bir termometre yerleştirirken Marino, "Bir balıkçı, tekneçilikle ilgilenen biri," diyor. "Halatlardan ve düğümlerden anlayan biri. Böyle düğümleri kazara atamazsın."

El arabasından cerrahi bir bıçak alarak, ayak bileklerine üç kez sıkıca dolanmış sarı ipi kesiyorum ve hangi parçanın neye bağlı olduğunu bilmek için uçlarını etiketleyerek bantlıyorum. Düğümleri bozmamaya dikkat ederek ipin uzunluğunu ve genişliğini ölçüyorum.

"Ayak bileklerinin etrafındaki izler çok yüzeysel sıyrıklar," diye not ediyorum. "Yarık ya da çürük yok, bağlama nedeniyle oluşmuş neredeyse hiçbir şey yok. Boynu da muhtemelen aynı şekilde olacak ama onu sonraya saklayacağız."

"Öldükten çok sonra bile bağlıydı." Ayak bileklerinin etrafındaki belli belirsiz çizgileri yakından çekiyor.

"Buna hiç şüphe yok," diye katılıyorum. "Ayak tırnakları soluk pembeye boyanmış ve yontulmuş. Ve ayaklarının altında bir çeşit kırmızımsı leke var, bu garip."

"Bir noktada kırmızı çorap ya da kırmızı ayakkabı giymiş olabilir mi, üzerinde solmuş bir şey?" Marino kadının ayaklarının altını için eğiliyor, fotoğraf makinesinin deklanşörü art arda tıklıyor.

"Büyük olasılıkla yalınayaktı ve bir şeye bastı." Bir ışık ve mercek bakıyorum, ayak parmaklarının büzüşmüş diplerinde, ayak topuklarında ve topuklarında koyu kırmızımsı lekeler var. "Belli ki suda yıkanmayan bir şey, içine basmış olabileceği bir şey. İşte bu.

bana benziyor. Her neyse, derisini boyamış ya da işlemiş ya da her ikisi de."

Neşteri kullanarak sol ayağının altındaki lekelerin bir kısmını hafifçe sıyrıyorum, Ron'un bana söylediklerini Marino'ya aktarmaya devam ederken kırmızımsı deri parçalarını bıçaktan silip bir zarfa koyuyorum.

"Yerel televizyon kanallarında yayınlanıyor ama aynı zamanda ulusal haberlerde de yer alıyor, oldukça yakın çekim video görüntüleri, bir kısmı havadan çekilmiş ama hepsinin öyle olduğundan emin değil," diye açıklıyorum. "Yangın teknesindeyken bir haber helikopteri olduğunu biliyoruz, peki ya Sahil Güvenlik'le sadece ikimizin olduğu zaman? Bir masayı çarşafarla örtmeye ne dersiniz?"

Akıllı etiketin arkasını soyuyorum ve sağ bileğine taktığım sarı silikon bilekliğe yapıştırıyorum; derisi buruşmuş ve ıslak deri gibi sert. Tırnakları ayak tırnaklarıyla aynı renge boyanmış, hafif şeftali-pembe ve kırılmışlar, cilaları soyulmuş, yontulmuş ve çizilmişler, sanki çıplak elleriyle bir şeyi tırmalıyor ya da kazıyormuş gibi.

"Belli sizi suyun içinde gösteriyorsa çekimi diğer helikopter yapmış." Marino plastik bir tabakayı sallar.

"Tabii biri tekneden çekim yapmıyorsa." Sağ işaret parmağında bir yüzük var, ağır sarı altın bir yuvaya yerleştirilmiş 1862 tarihli üç sentlik gümüş bir para. "Etrafta bir sürü tekne vardı," diye hatırlatıyorum ona.

Marino, "Onu sudan çıkardığınız süre boyunca tepemizde dolaşan şu büyük beyaz helikopter," diye karar verdi. "Kuyruk numarasını fark etmeliydim, lanet olsun."

Yüzüğü bir o yana bir bu yana oynatmaya çalışıyorum, boyutuna ve işaret parmağına tam oturması gerekirken oturmamasına kafa yoruyorum ve acaba başlangıçta daha küçük bir parmağa mı takıyordu yüzük onun muydu diye merak ediyorum. Eğer şimdi işaret parmağına uyuyorsa, öldüğünde uymazdı, çünkü bir beden mumyalaşmaya başladığında aşırı derecede kurur ve tıpkı meyve, sebze ve etlerin kurutucuda küçüldüğü gibi tam anlamıyla küçülür. Takılar, ayakkabılar ve giysiler hayattayken olduğu gibi uymayacaktır ve birinin cesedi saklandığı yerden çıkardığını ve takılarını yeniden düzenlediğini ya da belki de bağlanıp körfeze atılmadan önce belli bir şekilde giydirdiğini hayal ediyorum.

Neden?

Yüzüğün bulunduğundan emin olmak için mi? Kişisel eşyalarının bulunduğundan emin olmak için mi?

"Kuyruk numarasını not ettim, yazdım," diyorum Marino'ya, diğer şeyleri düşünürken. "FAA veri tabanından kontrol ettirebiliriz."

"Muhtemelen finanse eden bankaya ya da anlamsız bir limited şirkete geri dönecektir; Lucy'nin yaptığı gibi. Böylece polisler onun yarasa otomobillerinden ya da yarasa motosikletlerinden birinin peşine düştüğünde, plakasını araştırıp kim olduğunu bulamazlar ve hava trafik kontrolörleri de onun o tatlı telsiz sesiyle bir isim arasında bağlantı kuramazlar."

Tyvek kaplı ayakları hareket ederken kaygan bir ses . "Bu helikopterlerin neredeyse hiçbiri, haber helikopterleri bile yardımcı olabilecek her şey," diyor. "Özellikle de özel mülkiyete aitlerse. Ben polisliğe başladığımda dünya bu kadar anonim değildi. Ve çok geç kalacaksın. Jetpack'in yoksa ikiye kadar yetişmen mümkün değil."

"Kuyruk kısmında kırmızı ve mavi çizgiler olan beyaz helikopter bana özel ya da kurumsal gibi geldi." Sol elini tutup iki eldivenimin arasına ve siyah ipek kayışla bileğine sıkıca bağlanmış saate bakıyorum. "Üzerine monte edilmiş kamera hariç. FLIR değil de bir video kamera olduğunu varsayıyorum. Ama her ikisi de özel ya da kurumsal uçaklar için alışılmadık bir durum."

"O kuşu buralarda hiç görmediğime eminim." Marino ikinci bir sayfa açıyor. "Bu biraz garip, çünkü çoğu Fenway Rotası denen yerde, Logan' girip çıkarken üzerinden yanımızdan geçip gidiyor. Hangi televizyon kanalı olabileceği ya da bizim orada olduğumuzu ve ne yaptığımızı nasıl bilebilecekleri konusunda hiçbir fikrim yok. Yargıç Conry'nin seni sevdiğini biliyorum ama şansını zorluyorsun."

"Mecbur olduğum buradayım," diye cevap veriyorum. "Bu hanımefendi bekleyemez." "Yargıcın bunu böyle görmesini umsan iyi olur."

Saat Art Deco tarzında, beyaz altın ya da platinden yapılmış, çerçevesi elmas ya da başka değerli taşlarla süslenmiş, mekanizması mekanik. Beyaz dikdörtgen yüzdeki saat, saat altıyı dört dakika geçe donmuş durumda ve bunun sabah mı yoksa akşam mı olduğunu bilemiyorum.

Marino daha sonra, "Belki de başka tür bir çekimdir," diye düşünüyor. "Buralarda bir film ya da reklam çekiyorlarsa ve uçan her kimse bizim ne yaptığımızı görüp görüntü almışsa."

"Belli ki Lucy'nin yeni kuşu değil."

"Henüz görmedim," diyor. "Domuz çiftçilerinin peşine düşmekle o kadar meşgul ki beni gezdiremiyor."

"Mücevherlerini şimdi çıkarmayacağız ama fotoğraflarını çekelim, bir sürü fotoğraf.

Döndüğümüzde böyle görünmeyecek." "Zaten bir sürü var, ama daha fazlasını alacağım." "Daha fazlası daha iyidir."

"Neden Lucy'nin olsun ki?" Cetveli bir ölçek olarak kullanarak saati takan bileğin yanına yerleştirir. "Bir TV kanalı ya da film ekibi için ek iş yapmayacağı ya da internette senin videolarını yayınlamayacağı kesin."

"Tabii ki hayır."

"Ona takip numarasını vermeli ve istemelisin," diyor. "Kim olduğunu ve neden bizi gözetlediklerini bulacağına garanti veririm."

"O beyaz helikopterdeki kişinin casusluk yapıp yapmadığını bilmiyoruz. Belki de sadece merak ediyorlardı. Yakınlarda bir de yelkenli vardı," diye hatırlıyorum. "Kırmızı yelkenleri açılmış uzun bir gemiydi. Onu ve malzemeleri sudan çıkarırken bizden belki yüz metre ötede duruyordu ve hiç hareket etmedi. Kuyruk numarasını Lucy'ye e-posta ile göndereceğim."

Çubukları damıtılmış suya batırıyorum.

"Bu kadının nerede öldüğünü bulabilirsek, tırnaklarından parçalar bulabiliriz," diye karar verdim. "Şu ana kadar görebildiğim kadarıyla savunma yaralanması yok, ama tüm tırnaklarını kıracak bir şey yapmış. Ayak tırnakları, el tırnakları, her biri."

Pamuk uçlarını her tırnağımın altına sürüyorum ve çubuklar kırmızımsı bir renk alıyor.

"Ayaklarındaki aynı kırmızımsı leke mi?" Merak ediyorum. " neyse, hepsini alamıyorum. Çok hızlı ilerliyor."

Kırmızı renkli çubukları ameliyat lambasının altında tutuyorum ve büyüteçle inceliyorum.

"Lifli bir şey ," diye gözlemliyorum. "Bana fiberglas yalıtımı hatırlatıyor ama daha tanecikli, toz veya kir gibi ve daha koyu bir renk."

Tırnaklarını küçük bir makasla kesiyorum ve pembe boyalı şeritler, açık tuttuğum bir kağıt zarfın dibine düşerken sessiz tıklama sesleri çıkarıyor.

"Dürbünün altına bakacağım, sonra da Ernie'nin ne diyeceğine bakacağım," diye ekliyorum ve saniyelerin akıp , ölü kadın ve benim için zamanın tükenmekte olduğunu fark ediyorum.

Başım belaya girebilir, bu olabilir ve duvardaki saatin yelkovanı öğleden sonra ikiye yaklaşırken tırnak kesiklerini ve sürüntüleri iz ve DNA için etiketliyorum ve cerrahi bir arabanın üzerine farklı ölçülerde iğneleri olan şırıngaları yerleştiriyorum. Nabzım hızlanıyor, ama duramıyorum ve cam bir dolabın içinde ETDA kan tüplerini ve FTA kartlarını topluyorum, ancak ondan kan almanın zor olacağını kesinlikle biliyorum. Damar duvarlarından uzun zaman önce sızmış olacak ve bir kartı lekelemeye yetecek kadar kan alabilirsem şanslı sayılacağım.

"Sen yazmaya ve fotoğraf çekmeye devam et, biz de bu işi çok hızlı halledelim." Boynun ve kolların esnekliğini kontrol ediyorum ve bacakları ayırmaya çalışıyorum ama inatçılar. Marino'ya "Rigor belirsiz," diye yazdırıyorum ve ben karnındaki kesikten termometreyi çıkarırken o da yazıyor. "Karaciğerinin sıcaklığı kırk iki derece ve bu ilginç. Körfezdeki suyun sıcaklığından emin miyiz? Pamela Quick elli bir derece olduğunu söylemişti."

"Sahil Güvenlik botunun GPS'indeki sıcaklık elli bir derecedir," diye doğruluyor Marino. "Tabii ki su derinleştikçe biraz daha soğuk olabilirdi."

"Halatların onu tuttuğu derinlikte dokuz derece daha mı soğuk?" Bundan şüpheliyim. "Ve olduğundan daha sıcak olan suda daha fazla soğumadı. Bu da demek oluyor ki suya ilk girdiğinde kırk iki dereceden daha soğuktuk."

"Belki de bir yerlerde dondurucuda tutuluyordu."

"Balıklardan ve diğer deniz canlılarından zarar görmemiş, ki bir iki gün bile su altında kalsa muhtemelen görecekti. Suda çözülmeye yetecek kadar uzun süre kaldığından şüpheliyim," diye karar verdim. "Ya suya girdiğinde çoktan çözülmeye başlamıştı ya da bir yerde gerçekten çok soğuk tutulmuştu ama donmamıştı."

Onu soymaya başlıyorum, giysileri sırlıklam ıslak, kirli ve pütürlü ve daha güçlü bir şekilde çürüme kokuyor. İğrenç ve keskin koku sinüslerime girip dişlerimi kaplıyor ve yakında gözlerimi yakacak kadar kötü olacak.

"Kahretsin," diye yakınıyor Marino ve cerrahi maskesini filtreli bir maskeyle değiştiriyor.

İpek astarlı lacivert kaşmiri omuzlarından geçiriyorum, inatçı kollarını uzun, yapışkan kollardan çekip çıkarıyorum, ceketini kaldırıp önden ve arkadan bakıyorum. Delik, yırtık ya da hasar görmüyorum. Ama öndeki üç kahverengimsi metal düğme birbirine uymuyor ve çok eski görünüyor.

"Muhtemelen antika. Muhtemelen askeri," diyorum Marino'ya. "Yakın çekim yapalım. Eski paralı yüzük gibi, bunlar da önemli olabilir çünkü sıra dışılar."

Sırılsıklam ceketini çarşafı kaplı masanın üzerine serdim, uzun kıvrımlı sırtına, daralan beline, yanlardaki ve kollardaki tonal işlemlere dikkat ettim.

"Etiket *Tulle Giyim*, beden altı. Şu anda altı beden değil. Daha çok sıfır gibi," diye yorum yapıyorum.

"*Tül* nasıl heceleniyor?"

Ona söyledim ve o da bunu bir giysi şemasına not etti. "Oldukça farklı," diye ekliyorum. "Bir çeşit Tallulah tarzı."

"Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Düğmelerin fotoğraflarını çekmeye başlar. "Retro kesim, yapılı omuzlar ve geniş yakalar ve süslü Kumaşla aynı renk iplikle dikilmiş nakış," diye açıklıyorum. "Tallulah Bankhead'i hayal edin."

"Parası olan biri göz alıcı olmaya çalışıyor," diyor. "Kimse kayıp olduğunu bilmiyorsa bu çok anlamsız."

"Birileri biliyor. Onu körfeze atan kişi biliyor." Bir el merceğiyle düğmelerin üzerinden geçmeye başladım.

on beş

BİRAZ YALDIZLI PARLATILMIŞ PİRİNÇ, HER DÜĞMEDE bir tür kartal tasarımı ve ceketin ön tarafına ağır koyu iplikle dikilmiş arkada demir bir sap vardır.

"İç Savaş. Gerçek bir eşya. Yüzüğündeki madeni parayla aynı tarihlerde." Marino yakınına eğilip okuma gözlüklerinin üzerinden bakıyor. "Vay anasını, bunlar bir şey."

Sedyeye dönüyorum ve bluzun düğmelerini açmaya başladığımda çürümüş koku daha da güçleniyor. Biz çalışırken çürüme, görünmez böceklerin salgını gibi karanlık bir şekilde içeri doluyor ve zaman akıp gidiyor, ben mahkemeye saygısızlıktan tutuklanmaya yaklaştıkça onu çürümeye yaklaşıtıyor.

"Muhtemelen sıradan bir piyade askerine ait değildir. Muhtemelen subay düğmesi." Marino elindeki merceğe uzanıyor, ses tonuna yargı karışıyor. "Eski düğmeleri toplayan çoğu insan onları giysilerine dikmez. Hiçbir normal insan bunu yapmaz."

"Bu biraz sıra dışı görünüyor," diyorum. "Antika ya da emlak mücevherleri vb. takmak bir şey, ama bunları giysilere dikmek başka bir şey olurdu sanırım."

"Bu konuda haklısın ama düğme koleksiyoncuları haklı değil."

Sesi, sanki ölü kadının karakteri hakkında ani bir karar vermiş gibi, onaylamaz bir şekilde kırılındır.

Marino, "sergiliyorlar, resim çerçevelerine koyuyorlar, takas ediyorlar, satıyorlar, belki de ne olduklarına bağlı olarak müzelere bağışlıyorlar," diyor. "Bunun gibi düğmelerin yüzlerce, hatta binlerce dolara satıldığını gördüm."

Mercekle üç düğmeyi yakından inceliyor ve eldivenli parmağıyla her birini dürtüyor.

"Yandan bakarsanız" - bana gösteriyor - "hiç ezik değiller, gerçekten harika durumdalar, bu da değerini artırıyor. Bir cekete asla böyle bir şey dikmezsiniz. Bunu kim yapar ki?"

"Ya o yaptı, ya da biri yaptı," diye cevap veriyorum.

Islak bluzunu çıkarırken, bordo değil mor olduğuna karar verdim. Yakasının arkasındaki etikette *Audrey Marybeth*, 6 beden yazıyor.

"Belki antikacılıkla uğraşıyordu," diye ekliyorum. "Belki koleksiyon yapıyordu ya da satıcıydı ya da düğmeler ailesinden birine aitti."

Altındaki sütyen göğsüne bol geliyor, kupları birkaç beden büyük ve tahminimce vücut susuzluk nedeniyle ağırlığının en az yüzde yirmisini kaybetmiş. Dondurucu ya da dondurucuya yakın bir yerde saklanırken kurumuş, bakterilerin kolonileşmesini ve şu anda şiddetle başlayan çürümeye neden olmasını önleyecek kadar soğuk. Her geçen dakika kokusu daha da artıyor ve ben de bela arıyorum. Yargıç Conry'nin avukatları kürsüye çağırdığını, nerede öğrenmek istediğini, önce ihtiyatlı davrandığını, sonra da talep ettiğini hayal ediyorum.

"Dünyanın bu kısmında bir sürü insan koleksiyon yapıyor." Marino'nun yüzünde sert bir ifade var, ruh hali bozulmuş. "Bu bazılarına girip eski düğmelerden, aklınıza gelebilecek hemen her şeyden satın alabilirsiniz. Polis, itfaiye, demiryolu, askeriye. Ama onları giysilere dikmezsiniz, tanesi beş dolara satılan nikel kaplamalı olanları bile. Toplu halde satın alabileceğiniz gerçekten boktan durumda olanları bile."

"Ne zamandan beri eski düğmeler konusunda uzmansın?" Bluzu blazer ceketin yanına açtım.

"Gerçekten umurunda değil." Saate bakıyor ve saat tam iki. "Şu anda en çok önemsendiğim şey, ihtiyacımız olan şeyi hala bir şans var."

Çoğunlukla DNA'yı düşünüyorum. Meni örneğinin oldukça uzun bir süre sonra bile ağız deliklerinde, midede, hava yolunda, vajinanın derinliklerinde bulunabildiği vakalarım oldu ve ne kadar uzun süredir ölü olursa olsun bu cesetten bir şey elde etmek için çok geç olduğunu varsaymayacağım. DNA'nın düşmanı bakteridir ve görünmez bir onunla dolmaya başlamıştır ve kelimenin tam anlamıyla onu kemiğine kadar yiyecektir.

Dokularının parçalandığını kokusundan anlayabiliyorum; önce sinsi bir şekilde kötü kokuyor, sonra çok daha güçlü ve hızlı bir şekilde bağırsaklarından kaynaklanan ancak kuru ve çok soğuk ya da donmuş halde tutulurken uykuda organizmalardan kaynaklanan kıllı bir kokuya dönüşüyor. Sahip olduğu gibi

Körfezde, teknede ve minibüste ve şimdi de bu odanın içinde derecelerle ısınan, çürümeye neden olan bakteriler onunla yollarına devam ediyor. Soğutma yoluyla biraz geciktirebileceğim ama kesinlikle durduramayacağım bir süreci başlattılar. Gözlerimizin önünde hızla çürüyor.

"Metal dedektörlerine ilk başladığım zamanı hatırlıyor musun?" Marino soruyor ve ben gerçekten hatırlamıyorum.

"Belli belirsiz." Uzun gri eteğinin fermuarını açmak için uzanıyorum, bel bandının kıvrılmış bir bölgesini keşfediyorum.

Üç adet ağır hizmet tipi zimba, malzemenin inçlerini birbirine sabitler. Paslanmaz çelik, pas izi yok.

"Bunu neden yapıyorsun?" Marino bakıyor.

"Dediğim gibi, artık altı beden değil." "Eğer öyleyse."

"Hayattayken bundan daha büyüktü," diye cevap veriyorum. "Bu bir gerçek."

"Ama etek çok büyük olduğu için üzerinden kaymış olsaydı, ayak bileklerindeki ip ve köpek kafesi nedeniyle kaybolmazdı," diyor. "Neden bu kadar zahmete girsin ki?"

"Ne zaman yapıldığına bağlı. Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, birinin bel bandını daha küçük yaptığı." Eteği buruşuk, çıplak, soluk bacaklarının üzerinden aşağı çekiyorum ve şeffaf külotlu çoraptan geriye kalanları görünce .

Çorapları lime lime olmuş, kalçasının ortasından yırtılmış ve zihnimde onu canlı görüyorum. Onu dehşete düşmüş, kilitlenmiş ve kaçmaya çalışırken görüyorum.

Tırmalıyor, bir kapıya vuruyor, tırnaklarını kırıyor. Koyu kırmızı bir şeyle kaplı bir yüzeyde ayakkabısız olarak çılgınca dolaşıyor.

Sonra hiçbir şey yok; resim karartılmış. Bacakların keskin bir şeyle kesilmemiş olması dışında çoraplarına ne olduğunu hayal edemiyorum. Ultra şeffaf naylon, kontrollü üst kısma kadar uzanıyor ve uylukların etrafında kalan kısım parçalanmış, düzensiz bir şekilde yırtılmış, solgun ölü derisinin etrafında gevşemiş yırtık şeffaf gazlı bez gibi. Hortumunu uyluğunun ortasından mı yırtmış? Eğer öyleyse, neden?

Yoksa başka biri mi yaptı?

Eteği bel bandının etrafından zımbalayan ve mücevherleri vücuttan düşüp kaybolmayacak şekilde düzenleyen aynı kişi.

Ceket gibi etek de kendine özgü, oldukça şık, iki jarse katmandan oluşuyor ve ham kenarlı bir mendil etek ucuna doğru akıyor, *Peruvian Connection*, altı beden. Marino devam ederken ben de kuruması için çarşafın üzerine serdim.

Richmond'da birlikte geçirdiğimiz ilk günleri , görünüşe göre tam bir hazine avcısı olmuş, plakasız Ford'unun bagajında tuttuğu metal dedektörünü kullanarak, başta açık hava olmak üzere, suç mahallerinde fişek kovanları gibi metal kanıtlar aramıştı.

"Çoğunlukla akşam vardiyasında çalıştığım ve günün çoğunda izinli olduğum zamanlar," diyor ama bu anı onu geçmişimizden bahsederken genellikle olduğu gibi neşeli ve coşkulu yapmıyor.

Sesi bana taş vuran bir küreği anımsatan sert, acımasız bir tınıya sahip.

"Sabah erkenden eski savaş alanlarına, ormanlara, nehir kenarlarına gider, bozuk para, düğme, ne bulabilirsem arardım. Çok iyi temizlenmiş bir kemer tokam var. Muhtemelen hatırlarsın."

İstediğimi sanmıyorum, ama ona söylememenin iyi olacağını biliyorum.

"Ofisinize getirdim ve size gösterdim," diyor ve her zaman büyük tokaları, özellikle de motosiklet sevdiğini söylüyor. "Oval şekilli, dökme pirinç üzerine büyük harflerle ABD damgalı."

Çıplak külotu, külotlu çorabı ve sütyeni bir çarşafın üzerine koyup ameliyat ışığını yaklaşıtıyorum. Marino antika düğmeleri tekrar incelerken, ben de ona yaklaşp ışık tutarak morluk olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Ön tarafta livor izi yok," diye not ediyorum.

"Peki ya biri öldüğünde ve belki de bu kadar uzun süre bir soğutucuda ya da dondurucuda kaldığında? Belki artık onlarda olmayacaktır."

"Sertliğin aksine, livor tamamen kaybolmaz. Belirgin bir iz bırakır." Onu tepeden tırnağa inceliyorum, sahip olmadığım zamanı ayırıyorum, dolaşımının durduğu ve kanın yerçekimine bağlı olarak çöktüğü zamandan kalma en ufak bir leke izi ararken tepe lambasını hareket ettiriyorum.

"Sonunda beş yüz dolara sattım. Keşke şimdi satmasaydım, çünkü kesinlikle bundan daha değerliydi," diye devam ediyor Marino hazine avcılığından bahsetmeye. "Ayrıca Dinwiddie'de bulduğum iki parçalı bir CS toka. Doris beni bir sürü borçla bırakıp kaçtığında hızlı paraya ihtiyacım olmasaydı bana birkaç bin dolar getirebilirdi. Muhtemelen hâlâ o dangalak araba satıcısıyla birlikte ama sanırım şimdi Aflac satıyor."

"Belki de öğrenmelisin."

"Hayatta olmaz. Gerçek bir girişimci olmuş," diyor alaycı bir şekilde.

"Tuğlaları kumaşla kaplıyor ve kapı stoperi olarak satıyor, şaka yapmıyorum, yani, anlayın işte. Bir sembol gibi, ha? İnsanın içine işleyen bir şey.

Bir yol, bir , bir tökezleme, ama tabii ki baktığı gibi değil."

"Belki de onunla konuşmayı denemeli ve nasıl baktığını ondan öğrenmelisiniz."

"İnternette bulabilirsin," diyor öfkeyle. "Open Says Me. Web sitesinin adı. *Dünyanı olasılıklara açık tutuyorum*. Buna inanamıyorum."

Onun hakkında konuşacak vaktimiz yokken eski karısını gündeme getirmesi anlaşılır bir şey. Cesedi sol tarafına çekiyorum, o kadar hafif ki içi boş gibi geliyor.

"Düğmeler, madalyalar, eski paralar gibi tarihi eşyalarda çok para olabilir ama saygı diye bir şey de var." O konuya geri döndü. "Yapmayacağınız şey, moda olsun diye bir cekete ya da paltoya antika askeri düğmeler dikmektir."

"Burada görebilirsiniz. Hemolizli kandan oluşan bir livor deseni." Parmaklarımı sırtın farklı bölgelerine bastırıyorum. "Beyazlaşma yok, çünkü kan damar duvarlarından dışarı sızmış. Yani öldükten sonra en az livorun oturması için gereken süre kadar, muhtemelen on iki saat, muhtemelen daha fazla sırt üstü yatmış. Öldüğünden beri sırtüstü yatıyor olabilir, taşınana ve körfeze bırakılana kadar bir yerde saklanmış olabilir."

"bin dolar değerinde antika düğmeler olan bir ceketi kuru temizlemeciye göndermeyeceğinize emin olabilirsiniz." Bu konuda konuşmayı bırakmıyor. "Ama mesele para değil."

"Orta derecede mumyalanmış, derisi ıslak ama sert ve kurumuş, yüzünde ve boynunda belli belirsiz beyaz küf kalıntıları var," diye yazdırıyorum, Marino da yazıyor. "Gözler çökmüş ve çökmüş." Ağzını zorla açıyorum. "Yanaklar çökük." İçlerini temizliyorum. "Dudak, dil ya da diş yaralanması yok," diyorum ışıkla kontrol ederken. "Boyunda belirgin bir renk değişikliği yok." Saate bakıyorum.

Saat ikiyi on bir geçiyor. Aşağı iniyorum ve daha fazla orta derecede mumyalanma izi buluyorum ama yaralanma yok ve bacaklarını açıyorum. Marino'dan bana bir Fiziksel Kanıt Kurtarma Kiti, bir PERK ya da birçok polisin tecavüz kiti dediği şeyi getirmesini istiyorum ve bir dolaba doğru yürürken merakla ona bakıyorum, yüzü hoşnutsuz ve kırılgan, sanki bu ölü kadınla ilgili kişisel olarak aldığı bir şey varmış gibi.

"Düğmelerin ve mücevherlerinin fotoğraflarını NamUs'a kesinlikle e-posta ile göndereceğiz," diyorum. "Bu ayrıntılar önemli olacak kadar benzersiz görünüyor. Özellikle de değerli antika düğmelerin giysilere dikilmesi alışılmadık bir durumsa."

"Bu çok büyük bir ."

Bana plastik bir spekulum uzatıyor ve PERK'in beyaz karton kutusunu açıyor.

"şeyler bulduğunuzda, genellikle kişinin savaşta öldüğünü ve cesedinin bir tarlada ya da ormanda bırakıldığını görürsünüz."

Temiz bir çarşafın üzerine poşetleri, bezleri ve bir tarağı yerleştirir.

"Yüz elli yıl sonra birisi metal dedektörüyle gelip üniformasının düğmelerini, kemer tokasını çıkarıyor ve böyle şeyler bulduğunuzda bir mezarı karıştırmış gibi davranıyorsunuz, çünkü karıştırmışsınız."

Dan Steward ve Jill Donoghue'yu gördüğümde onlara ne söyleyeceğimi prova ederken tekrar saate bakıyorum; onlardan birinin ya da her ikisinin de yargıca iletmesini bekleyeceğim özür dileyen bir açıklama. Muhtemelen kritik bir kanıtı kaybetmek ya da mahkemeye geç kalmak benim seçimimdi ve çok pişman olacağım.

"Eşyalar tavan arasından gelse bile," diyor Marino, "bu saygıyla ilgili, çünkü en büyük fedakarlığı yapan birine aitti."

Elimizdeki yetersiz bilgilerle formları doldurmaya başlıyor ve durmadan söyleniyor.

"Bir cekete düğme ya da omuz apoleti dikmezsiniz ya da ölü bir askerin şapka kutusunu lanet kemerinize takmazsınız ya da onun lanet olası kanlı çoraplarını giymezsiniz. Üzerinde hala askerlerin isim bantları olan eski üniformaları kesip yorgan yapmazsınız."

Bana örnek için zarflar verdi.

"Parris Island'a ya da OCS'ye gitmediyseniz, o zaman resmi ABD Deniz Piyadesi tulumlarını giymeyin ve Tanrı aşkına onları bir çantaya dönüştürmeyin. Tanrı aşkına, nasıl bir insan böyle bir şey yapar?"

"Cinsel saldırıya dair herhangi bir kanıt görmüyorum. Tabii ki bu olmadığı anlamına gelmez." Spekulumu çıkarıp çöpe atıyorum. "Ama görünüşe göre ölmekten kısa bir süre önce bacakları tıraş edilmiş."

Büyütüldüğünde tıraş bıçağı kullanıldığını gösteren koyu renkli kirli sakallara bakıyorum.

"Ölmeden birkaç gün önce, yeni uzamaya göre," diye ekliyorum. "Belli ki susuz kaldığı için saçları biraz daha uzun görünecek. Eğer kaçırıldıysa, muhtemelen çok uzun süre tutulmamıştır."

Marino'nun yüzü kıpkırmızı, gözleri kocaman, sanki onu gerçekten üzen bir şeyi gibi.

"Neyin var senin?" Sol femoral artere on sekiz bir iğne soktum.

"Hiçbir şey." Bir şey olduğunda böyle konuşur.

Sonra köprücük kemiğinin altından bir iğne sokarak subklavyeni deniyorum. Şans yok ve aortu delmek için çentiği deniyorum ve birkaç damla almayı başarıyorum.

Bugün onu açtığımda göreceğim şey, damarlarının neredeyse tamamen boş olduğu, duvarlarının hemoglobine boyanmış, pas gibi görünen bir şey olduğu. Çoğunlukla, geriye kalan tek şey demir.

Bir FTA mikro kartının iki örnek alanına kalın, koyu kan damlatıyorum ve kuruması için bir kimyasal davlumbazın altına yerleştiriyorum.

"Onu soğutucuya geri götürürseniz ve bu oda kilitli kalırsa. Buraya kimse girmeyecek," diyorum Marino'ya, laboratuvar önlüğümü çıkarırken. "DNA'yı ara, Gloria'ya kartı bir saat içinde alabileceklerini söyle. O zamana kadar kurumuş olur ve mümkün olduğunca çabuk bir DNA profili istiyoruz ve bunun mümkün olduğunca az gecikmeyle NamUs'a, NDIS'e girilmesi gerekiyor."

Laboratuvar önlüğümü, galoşlarımı ve eldivenlerimi parlak kırmızı biyolojik tehlike çöp kutusuna atıyorum ve hava kilitli antreye açılan kapıyı, ardından da koridora açılan ikinci kapıyı itiyorum. Saat ikiyi yirmi geçiyor ve mahkemeye en son ne zaman bu kadar geç kaldığımı ya da daha kalmak üzere olduğumu bildiğim kadar geç kaldığımı hatırlamıyorum. Marino beni Boston sahilindeki Fan Pier'e götürdüğünde en az iki kırk beş, muhtemelen üç on beş kadar geç olacak diye hesaplıyorum, tabii trafik makulse.

Asansör kapıları benim katımda kayarak açılıyor ve gri kuru elbise astarı ve taktik botlarla, turuncu bir ceket ve bir çöp torbası taşıyarak ne kadar gülünç bir görüntü oluşturduğumu umursamadan koridor boyunca koşuyorum. Ofisimin kilidini açmak için başparmağımı tarıyorum, aceleyle içeri giriyorum, o sırada Bryce banyomdan çıkıyor ve beni şaşırtıyor. Ceketini giymiş, güneş gözlüklerini kafasının üzerine yerleştirmiş, elinde Lucy'yle ışık yılları önce içtiğimiz Cafe Cubano'nun paslanmaz çelik sürahisini ve demitasse fincanlarını taşıyor.

"Veterinerde olduğunu sanıyordum." Islak kıyafetlerimi ve ceketimi yere bırakıp botlarımı çıkarmak için eğildim. " çok geç kaldım. Dan Steward'dan haber aldın mı? Kedin nasıl?"

"Yüce Tanrım, üzerinde ne var?" Bryce onaylamaz bir şekilde kıyafetlerime bakıyor. "Ozarks'tan mı kaçtın? Savaş esiri kampından mı? Biyolojik tehlike misin? Biraz seksi, aslında sıcak tüylü bir dalış teni gibi, ama neden gri? Bunlar bulaşık makinesine girecek.

Lucy olmalı, değil mi? Pis süt filmi ve bir sinek kuşu sürüsünü çekecek kadar yapışkan."

"Mahkemeye geç kaldım ve hazırlanabilmem için gitmen gerekiyor. Burada ne yapıyorsun ve Dan neler olduğunu anlıyor mu?"

"Kahve ve şişe suyu *avec gaz et sans*, trail mix, şekersiz granola, protein içecekleri ve sözde tam tahıllı ya da pirinçli ya da suntalı olan o berbat küçük krakerler tamamen tükendi. Dan, tam karşınızdaki tanıgın çapraz sorgusunu uzatıyor....."

"Tanrı'ya şükür." Yalınayak masama gidip dosyaları karıştırıyorum.

"Ama görünüşe göre yargıç nerede olduğunuzu sormuş ve Dan de ona söylemiş ama yargıçların mazeretleri umursamadığını ve acele edip oraya gitmesini söylemiş."

"Mildred Lott dosyamı gördün mü?"

"Whole Foods'a uğradım ve bir dakika önce geldim." Dolabımın kapağını açtı. "Ve tabii ki içerideki küçük mutfağının Lucy kendine yardım ettikten sonra her zaman olduğu gibi dağınık olduğunu fark ettim. Kendine iyi bir eş bulması lazım, çünkü ev işlerinde pek becerikli değil. Mikroskobunuzun hemen yanında, bıraktığınız yerde. Bazı histoloji raporlarının altında mı?"

Takım elbisemi ve bluzumu aldı.

"Külotlu çorabını ne yaptığını bilmiyorum. Onları attığını düşündüm. Çok fazla raf ömürleri olmadığının farkındayım."

Onları ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen bir çekmeceye tıkmışımıdır. Umurumda değil.

Kıyafetlerimi konferans masasının üzerine seriyor.

"Indy'nin soğana maruz kalmadığını kesinlikle biliyorum. Ethan sonunda Florida'dan döndüğüm için çok mutluydu ve en sevdiğim yemeği yaptı. Acılı biberi gerçekten harika ve tabii ki Marino ve herkes sanki sorumsuzmuşuz ve kedimizi öldürmemiz umurumuzda değilmiş gibi bizi suçluyor." Bana bakıyor ve bitkin görünüyor, korku gözlerinin arkasına çöreklenmiş. "O sadece on haftalık Dr. Scarpetta ve benim daha önce de kedilerim oldu ve bir şeylerin gerçekten yanlış gittiğini anlarım."

"Özür dilerim Bryce." Dosyayı masanın üzerine koydum ve koridora açılan kapıyı kapattım. "Döndüğümde bunu konuşuruz."

"Kuaförde olduğunu biliyorum," diye devam ediyor şimdi yerde bir şey aradığı dolabımın içinden. "Ayakkabılarınız geldi ama külotlu çorap hâlâ yok. Sadece bir hafta önce Cumartesi günü, pençelerini kestirmek için ilk ziyaretini yaptı ve orada yaklaşık yirmi başka hayvanla birlikteydi, aralarında boğucu, kesici sesler çıkaran bir papağan da vardı.

Kulağa köpek kulübesi öksürüğü gibi geliyor. Taklit ediyor olabileceğinin farkındayım ama ya öyle değilse? "

"Bryce, duyarsız görünmek ama temizlenmem gerek."

Bana ayakkabılarımı verdi.

"Ne kadar dikkatli olduğumuz hakkında bir fikrin var mı?" Gözyaşlarının eşiğinde. "Söz veriyorum, bunu sonra konuşacağız. "

"Soğan ve zehirli şeyler konusunda çok paranoyağız, örneğin evde bulundurmaya reddettiğimiz Atatürk çiçeği gibi ve ben çiğ soğan yemem Her neyse...."

"Hazırlanmam lazım ve sen burada dikilirken yapamam."

"Bu yüzden her zaman soğan tozu kullanıyoruz, bu her açıdan daha iyi, çünkü en ince, en küçük parçanın kaçıp yere düşme ihtimali yok." Gözleri doldu.

"Acı biberine soğan tozu mu koyuyorsun?" Takım elbisemi ve bluzumu banyoya taşıyorum ve duş kapısına asıyorum.

"Şimdi yemeklerimizi eleştirmenin sırası değil." Sesi titriyor.

"Hukuk fakültesindeyken bir kedim vardı ve bazen yemek yemeyi reddediyordu. "

"Çok hassas olabilirler. Muhtemelen sana kızgındı." "Bir veteriner ona etli bebek maması vermemi önerdi ve görünüşe göre soğan tozu, çiğ soğanda olduğu gibi hemoglobini oksitleyerek toksisiteye neden olabilir."

"Aman Tanrım! Öldü mü?"

"Hayır. Sadece düşünüp veterinerlere söylemem gereken bir şey. Ve üstümü değiştirebilmem için gitmen gerekiyor. Lütfen."

"Bu çok üzücü."

"Sanırım burada üstümü değiştireceğim." Ayakkabılarımı tuvalet kapağının üzerine koydum. "Medyanın telefonun başından ayrılmadığının farkında olmalısın. kanca."

Sesi yüksek sesle, trajik bir şekilde ofisime bitişik olan kapı aralığından geliyor ve gri astarın fermuarını açıp aceleyle çıkıyorum, banyomun zemininde bir yığın halinde bırakıyorum.

"Cep telefonumu da arıyorlar, en azından numaramı bilen muhabirleri. Körfezden çıkardığınız yaşlı kadının Mildred Lott olduğuna dair büyük spekülasyonlar var....."

"Kanıt yok." Bir bezi sıcak suyun altına tutup elimden geldiğince temizleniyorum ve tabii ki şu anda duş almak imkânsız.

"Biliyor musun? Birinin onu bunca zamandır rehin tuttuğunu mu, yoksa baharda ortadan kaybolmasının sahte olduğunu mu ya da nasıl saklandığını ve sonunda kendini boğduğunu mu? Teorileri duymalısınız."

"O olduğunu düşünmemi sağlayacak hiçbir şey yok." Dolaptan aldığım yeni bir külötlü çorabı .

"Yani kocası Channing Lott'un onun ölümüyle bir ilgisi olamaz mı, zira kendisi kaçma riski olan biri olarak görülüyor ve Nisan ayından beri kefaletsiz olarak hapiste tutuluyor?" Bryce'ın nefes almadan durmaksızın konuşmak gibi olağanüstü bir yeteneği var. "Öyleyse, sözde ortadan kaybolduktan altı ay sonra onu nasıl öldürmüş ya da bir başkasına öldürmesi için para vermiş olabilir?"

İnce çizgili eteğimin içine giriyorum ve fermuarı arkaya doğru çekiyorum. "Bu dava hakkında tek kelime bile bilgi vermeni istemiyorum, lütfen." Bluzumu aceleyle giyiyorum, düğmeleriyle uğraşıyorum ve söylentilerin ne kadar çabuk başlayabildiğini ve onları etkisiz hale getirmenin ne kadar zor olduğunu görünce tiksiniyorum. "Ölen kadının Mildred Lott mu, Emma Shubert mi ya da başka biri mi olduğu hakkında en ufak bir fikir bile söylemeyin. Anlaşıldı mı?"

"Tabii ki. Şalgam kamyonundan düşmedim. Basının en ufak bir şeyde ne yaptığını biliyorum."

Makyaj masasının ışığını açıyorum, lavabonun üzerindeki aynadaki yansımam beni dehşete düşürüyor. Solgun. Tamamen yıkanmış. Neopren dalış başlığı takmaktan ve başımı soğuk tuzlu suya sokmaktan saçlarım dümdüz. Gözlerime Visine damlattım.

"uyarıyorum, kürsüye çıktığında nelerle karşılaşabileceğin hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü sana istedikleri her şeyi sorabilirler." Bryce hâlâ konuşuyor.

Saçıma bir jöle sürüyorum ve biraz canlandırmak için karıştırıyorum ama yine de berbat görünüyor.

on altı

BOSTON'DA TRAFİK KÖTÜ VE MEVCUT PARK YERLERİ HİÇBİR YERDE
GÖRÜLMÜYOR

John Joseph Moakley ABD Adliye Sarayı, limanı zarif kollar gibi kucaklayan koyu kırmızı tuğla ve camdan oluşan bir mimari harikası. Marino'ya beni çıkarmasını söyledim.

"Park edebileceğin bir yere park et ya da arabayla dolaş ve beni bekle. Yola çıktığımda seni ararım." Elim kapının üzerinde.

"Tabii ki hayır."

"Burası iyi."

"Asla olmaz. Etrafta ne kadar pislik arkadaşı var bilemeyiz." Marino, Channing Lott'un ne kadar pislik arkadaşı olabileceğini kastediyor.

"Tamamen güvendeyim."

Marino, bırakın büyük bir SUV'yi, bir bisiklete bile zor yer bulunan park yerini gözlüyor; sonra bir Prius'u takip ediyor ve sürücü uzaklaşmak yerine inküfrediyor.

"Boktan yeşil makine saçmalığı," diyor ve sürünerek uzaklaşıyor. "Bilirkişiler için park yeri ayırmaları gerekirdi."

"Lütfen durun. Tam burası mükemmel."

Fort Point Kanalı'na uzanan eski demir salıncaklı köprünün sarı-kırmızı tenteli Barking Crab'i hedef alıyor.

"Öğle yemeği vakti geçtiği ve akşam yemeği için çok erken olduğu için muhtemelen orada bir şeyler bulabilirim." O yöne doğru gidiyor.

"Dur." Ciddiyim. "Ben ." Kapımı açıyorum. "İstediğin yere park et. O kadar geç kaldım ki umurumda değil."

"İşin bitmeden önce orada olmazsam yerde kalmaya ne dersin? Çabuk olacağını varsayarak uzaklaşmayın."

Tuğla Liman Yürüyüşü boyunca, The Daily Catch'i geçerek, ahşap bankların ve kalın çitlerin olduğu bir parkın bulunduğu sahile doğru acele ediyorum.

çiçekli *Justicia*, bir adliye binası için tesadüfen seçilmiş olamayacak, yaprak dökmeyen bir çalı. Takım elbisemin ceketini çıkararak, beni mahkeme güvenlik görevlileri, ismen tanıdığım CSO'lar, şimdi ABD Marshals Service'te çalışan emekli polisler tarafından karşılandığım bir tarama istasyonuna açılan cam kapıyı itiyorum.

"İşte orada."

"Ne zaman kötü bir kuruş gibi ortaya çıkacağını merak ." "Her TV kanalında. CNN, Fox, MSNBC, YouTube."

"İngiltere'de bir kuzenim var, BBC'de görmüş, üzerinde çalıştığınız kaplumbağanın bir balina büyüklüğünde olduğunu söyledi."

"Beyler? ?" Bana alışık olmalarına rağmen ehliyetimi uzatıyorum.

"Yalan söylesek daha iyi olmazdı."

"En son bu kadar iyi olduğumda bunu unutmuştum."

Tipik lacivert giysili adamlar, düşündükçe daha az anlam ifade eden espriler yapıyorlar ve ben tüm bunlara rağmen gülümsüyorum. iPhone'umu teslim ediyorum, çünkü içeride elektronik cihazlara izin verilmiyor, kim olduğunuz önemli değil ve tarayıcıdan geçerken takım elbisemin ceketini x-ray'den geçiriliyor, her şey kitabına göre, buraya kaç kez geldiğim önemli değil.

"İtfaiye botunun geçtiğini gördüm doktor. Sonra Sahil Güvenlik ve helikopterler geçti," diyor Nate adındaki, bir boksörün yassılaştırmış burnuna sahip, katı etli CSO. "Bu sabah sudan çıkardığınız kadın. Birinin annesi."

"Ya da birinin karısı. Sizce o mu, Doktor?" "Kim olduğunu söylemek için çok erken," diye yanıtlıyorum.

"Korkunç bir şey."

"Evet, öyle." Ceketimi tekrar .

"Ayrılırken telefonunuzun burada olacağına söz verin. Az önce ara verdiler," diyor Brian adındaki kırmızı yüzlü CSO.

Cama doğru başını sallayarak dikkatimi tuğlalı yürüme yolunda kahve içen iyi giyimli bir adam ve kadına çekiyor.

"Oradaki ikisi mi?" diyor. "Onunla, Bay Lott'la bağlantılılar. Belki arkadaşları, akrabaları, nakliye şirketinden kodamanlar. Tanrı bilir. Dünyanın yarısına sahip. Marino neden seninle değil?"

"Park etmeme suçunu araştırıyor."

"Bunu çözmede iyi şanslar. Buralarda yalnız başına çok fazla dolaşma, duydun mu?"

Camın diğerk tarafındaki adam ve kadın birbirlerine sokulmuş, suya bakıyorlar. Sanki ilgilendiğimizi biliyorlarmış gibi bize sırtlarını dönüyorlar ve ben aceleyle taş merdivenlerden çıkıp mermer panelli asansörle üçüncü kata çıkıyorum. Limana ve körfezin dış kısımlarına açılan tavandan tabana pencereleri, sağında pirinçle numaralandırılmış ağır çift ahşap kapıların ardındaki mahkeme salonlarını hızla geçerken topuklarım cilalı granitin üzerinde tıkırdıyor. İfade vermek için bekleyen, görüşen ve aylak aylak dolaşan insanların arasından geçiyorum, bazıları tanıdığım avukatlar ve Dan Steward tam ben oraya ulaştığımda 17 numaralı mahkeme salonundan çıkıyor.

"Gerçekten üzgünüm," diye söze başlıyorum, koridorun devasa renkli sanat panellerinin altında bittiği izole bir alana doğru onu takip etmemi işaret ederken.

"Onu sürüklemeyi ve uzatmayı başardım." Kendisiyle son derece gurur duyarak abartılı bir ses tonuyla konuşuyor. "Sen son tanıksın ve muhtemelen çapraz sorguda senden bir şey öğrenmem gerekmeyecek."

"İki taraf da davalarını dinlendiriyor mu?" Zamanlamayı edemiyorum.

Gerçekten de jürinin dinleyeceği son tanık olduğumu söylüyor ve zamanlama dikkat çekici. Kendimi ne tesadüf olduğuna inandırsam da bu bir tesadüf gibi gelmiyor.

"Kapanış konuşmalarına başladıktan sonra," diyor Steward. "Umarım bugün bitiririz ve jüri gece için ara vermeden önce müzakerelere başlar. İyi haber şu ki hiçbir şeyi geciktirmediniz." Göğüslerime bakıyor. "Yargıca ne olduğunu söyledim ve eminim sana açıklama şansı verecektir. Bu seni anlamına gelmiyor. Ama ya ben olmasaydım? Onun tanığı olmana rağmen Jill'in seni savunmaya zahmet edeceğini sanma."

Tel çerçeveli gözlüklerini çıkarıyor, mendiliyle siliyor, gözlerini sürekli bakma alışkanlığı olan göğsüme dikeyyor. Bununla bir şey kastettiğini hiç düşünmedim. Dan Steward en ufak bir edepsizlik ya da kabalık yapmaz, otuzlu yaşlarında, kirli sarı saçları ve iri dişleriyle ufak tefek, düzgün ama beceriksiz bir adamdır. Berbat bir takım elbise zevki var, bu seferki de üzerine tam oturmeyen ten rengi bir kadife ve çok uzun ve modaya uygun olmayan genişlikte ucuz bir yeşil şal kravat. Her zaman yıpranmış ve gergin görünüyor, tavırları jüriyi rahatsız ediyor, bana öyle söylendi ve ben de buna inanıyorum.

"Ama o biliyor," diye cevap veriyorum. "Neden geç kaldığımı anlıyor." "Tabii ki evet. Ofisiniz onu arayacak kadar nazikti...."

"Ofisim mi?" Kimi kastetmiş olabileceğini düşünemiyorum.

"Birkaç dakika önce ara verdiğimizde, yolda olduğunuzu bildiğini belirtti."

Bryce, Dan Steward'a geç kalacağımı haber verdi, ancak personelimin hangi üyesinin burada bulunma sebebim olan Jill Donoghue'ya bir mesaj bırakmış olabileceğini hayal edemiyorum. Onunla doğrudan konuşmadım. Davaya sunabileceğim önemli hiçbir şeyin olmadığı, sadece taciz edebilmesi, manipüle edebilmesi ve yüksek drama yaratabilmesi için fiziksel varlığımın yeterli olduğu böyle bir durumda konuşmazdım.

Steward, "Ve ona bunu büyütmemesini söyledim," diyor ve Donoghue muhtemelen gezegenindeki en nefret edilen insan olma özelliğini kazandı.

"Eğer bir gecikmeye neden olmadıysam ne anlamı var ki?" "Eminim tüm haberlerde neler olduğunun farkındasıdır, Kay."

"Az önce bulduğum cesedin bununla hiçbir ilgisi yok ve kesinlikle bu konuya giremem, girmeyeceğim de." Sabırsız ya da haklı görünmek istemem ama mahkeme salonundaki maskaralıklardan ve sihirbazlık numaraları olarak adlandırdığım şeylerden bıktım.

Belki de tam bir hayal kırıklığı hissettiklerimi daha iyi açıklıyor, çünkü savunma avukatlarının bugünlerde şapkalarından çıkarmayı başardıkları şeyler çok şaşırtıcı. Taktik ne kadar inanılmaz ve mantıksız olursa, yaptıkları da o kadar yanlarına kar kalıyor gibi görünüyor ve eskiden inandığım bir süreç hakkında, jüri sisteminin artık çalışmadığından emin olmadığım zamanlarda tamamen alaycı olmaktan çok uzak değilim.

"Az önce Gloucester müfettişinde Büyük Kanyon büyüklüğünde bir delik açtı, Tanrı'ya şükür Kefe'de değil, çünkü o bir pislik kadar aptal, ama Lorey çok mutsuz gitti. Çarmıh sırasında onu orada o kadar uzun süre bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum ama sonuç olarak teknik olarak hiçbir şey gecikmedi," diyor Steward göğsüme doğru. "Ama bundan sonra ne olacağı benim kararım değil. Ve yargıç da ona karşı biraz sert davranıyor."

"Gerçekten üzgünüm Dan. Ama daha iki saat önce kuru elbise ve dalış maskesi giymiştim ve geri dönmek için çok acele ettiğim bir cesedi kurtarıyordum." Limana, Logan'dan kalkan bir uçağa ve denize doğru süzülen kırmızı bir petrol tankerine bakıyorum ve yağmur tehdidi savuran uçucu karanlık gökyüzünde yükselen Boston deniz fenerini zar zor seçebiliyorum. "Ya gerçekten anlamsız bir ifade için geç kalacaktım ya da bir cinayet olduğundan emin olduğum bir olayda delil kaybedecektim."

"Kobra Jill'in gözlerinizin içine tükürmeye niyetli olduğundan şüpheleniyorum." Steward, kağıtlara aldığı notlarla dolu bir klasörü karıştırıyor.

Sarı hukuk kâğıdı ve anlamsız tanıklığa yaptığım gönderme onu kızdırmışa benziyor. "Lorey'i bu davada ceset bulunmaması ve bilimsel kanıtların eksikliği gibi bariz sorunlar konusunda yerden yere vurdu ve jüri üyelerinin kafasına her zamanki şüpheleri yerleştirdi, çünkü artık kimse ikinci derece kanıtlara inanmıyor gibi görünüyor."

"Daha önce de konuştuğumuz gibi, bu tür davalar son derece zordur."

"Yani, ama. Karısı geceleyin bir şey duyduğu için evden çıkarken güvenlik kamerasına kaydediliyor, belli ki zifiri karanlıkta dışarıda tanıdığı biriyle konuşuyor ve ortadan kayboluyor. Bir daha asla görülüyor." Sinir bozucu kısık sesiyle benim üzerimden konuşuyor. "Kocasının bilgisayarındaki kanıtlar, yüz bin dolar karşılığında onu öldürecek birini bulmak için alışveriş yaptığını gösteriyor ve bu onu hayatının geri kalanında hapse göndermek için yeterli değil mi?"

"Bahsettiğiniz nedenlerden dolayı bu benim davam değil," diye hatırlatıyorum ona. "Cesedi henüz bulunamadı ve tıbbi kayıtlara bakmak ve fikrimi sormak dışında soruşturmayla hiçbir ilgim yok." Şu anda onun yüzünden burada olduğumu ve bana yazılı olarak bir şey sorduğunda ve ben de yazılı olarak cevap verdiğimde bunun ifşa edilebileceğini herkesten çok onun bilmesi gerektiğini eklemekten kaçınıyorum.

Özellikle de karşı tarafın avukatı Jill Donoghue ise, ki kendisi şu anda elinde bir fincan kahve ile bize doğru geliyor, geniş yakalı zeytin yeşili takım elbisesi ve ince eteğiyle göz kamaştırıyor, uzun, siyah saçları kaküllerle hafifçe kıvrılmış. Massachusetts'in en çok korkulan savunma avukatlarından biri, oldukça güzel olmasının bir faydası yok, Harvard Hukuk Fakültesi mezunu ve geçen yıl Amerikan Dava Avukatları Koleji'nin başkanlığını yaptı.

Birkaç kez karşılaştığım Federal Yargı Merkezi'nde atölye çalışmalarına ve seminerlere katılıyor, uzmanlık alanı elektronik keşif, tabii ki e-postaları da içeriyor. Steward'ın beni kasıtlı tam da başıma geleceklere hazırladığından şüphelenmekten kendimi alamıyorum çünkü beni ezeli düşmanının üzerine salmak istiyor, sanki ben onun evcil pitbuluymuşum gibi, aslında manipüle ettiği şey Donoghue'ye daha fazla avantaj sağlamış olabilir.

"Hadi söyle bana. Palavra yok. Az önce çıkardığın Mildred Lott olma ihtimali var mı?" diyor kasvetli bir şekilde, sessizce, dar yüzü gergin, gri gözleri gözlüklerinin arkasında düz.

"Şu anda kesin olarak hiçbir şey bilemiyorum." Donoghue'nun mahkeme salonuna girişini izliyorum ve belki de hayal görüyorum ama

Gülümsüyor ol.

"O olmadığını söyleyemez misin?" Steward soruyor. "Söyleyebilseydiniz çok iyi olurdu."

"Cesede çok az baktım. Otopsi yapmadım. Şu anda kim olduğuna dair bir fikrim yok ama ilk bakışta göğüs implantları, liposuction, yüz gerdirme gibi geçirdiğini bildiğimiz kozmetik işlemlere ait yara izleri görmedim. Bu koşullar altında şu ana kadar gördüğüm fiziksel bir benzerlik yok." Cesedin ne durumda olduğunu söylemekten kaçınıyorum.

"Tam olarak hangi koşullar?" diye soruyor.

"Buraya gelmeden önce sadece üstünkörü bir muayene için olması."

"Peki ya yaş, saç rengi?"

"Saçları platin sarısına boyalı değil. Doğal olarak beyaz," diye cevap veriyorum. "Mildred Lott'un saçlarının boyalı olduğundan emin miyiz?"

"Hiçbir şeyden emin değilim."

"Giyim tarzı, evlilik ve nişan yüzükleri gibi kişisel eşyaları, Mildred Lott'un taktığı bilinen ve kaybolduğunda üzerinde olduğuna inanılan antika madalyon kolye gibi şeyler var mı?"

"Bunlarla tutarlı hiçbir şey bulamadım."

"Bu yeni vakanın, yani bu kadının ne zaman ve nasıl öldüğüne dair bir fikriniz var mı?" "Henüz otopsisini bile yapmadığım bir ceset hakkında tanıklık etmeye kesinlikle zorlanmayacağım Dan," diye cevap verdim. sesimden uzak tutamıyorum.

"Hey. Her şey Jill'in arkadaşı Yargıç Conry'nin izin verdiği şeyle ilgili." "*Kankası* mı?"

"Bilirsin işte. Söylentiler. Onları tekrarlayacak olan ben değilim." Steward saatine bakar. "Oraya dönsem iyi olacak."

Herkes içeri girene kadar bekliyorum ve iç ve dış ahşap kapılar arasında tek başıma durup, herkesin yargıç için ayağa kalkmasını söyleyen katibin güçlü ahşap sesini dinliyorum. İnsanların ayağa kalkma ve yerleşme sesleri, tokmağın şaklaması ve mahkemenin tekrar başlaması. Sonra benim radyo sesi dediğim, Jill Donoghue'nun sesi olan buyurgan bir kadın sesi, mikrofona bir sonraki tanığı olarak beni çağırdığını duyuruyor.

Karşımdaki kapı, kaymaktaşı avizelerin asılı olduğu tonozlu kemerli bir tavana, avukatların oturduğu masalara ve kalabalık halk sıralarına açılıyor.

Yargıç Joseph Conry, siyahlar giymiş ve deri ciltli hukuk incelemelerinden oluşan bir fonun önünde taht gibi yükseltilmiş bir kürsünün üzerine tünemiş. Jüri locasının tam karşısındaki tanık kürsüsüne doğru gri halıyı takip ederken, mahkeme salonunun uzak ucundan onun ağırlığını hissediyorum.

"Dr. Scarpetta." Yargıç beni kilometrelerce durdurdu. "Bir saat on beş dakika önce burada olmanız gerekiyordu."

"Evet, Sayın Yargıç," diye cevap veriyorum, uygun bir tevazuyla, doğrudan ona bakarak ve solumdaki kürsüde duran Jill Donoghue'dan kaçınarak. "Ve çok özür dilerim."

"Neden geç kaldın?"

Nedenini bildiğini biliyorum ama cevap veriyorum: "Massachusetts Körfezi'nde şehrin birkaç mil güneyindeki bir olay yerindeydim Sayın Yargıç. Bir kadın cesedinin bulunduğu yerde."

"Yani çalışıyordun?"

"Evet, Sayın Yargıç." Gözlerin ok gibi üzerime çevrildiğini hissediyorum, mahkeme salonu boş bir katedral kadar hareketsiz.

"Pekala, Dr. Scarpetta, bu davadaki işimi yapabilmem için benden beklendiği gibi bu sabah saat dokuzda buradaydım." Sert ve acımasız, yemin törenlerinden ve emeklilik törenlerinden, yargıç portrelerinin açılışlarından ve katıldığım sayısız Federal Barolar Birliği resepsiyonlarından tanıdığım adam değil.

Adı sık sık İngiliz romancı Joseph Conrad ile karıştırılan Joseph Conry, çarpıcı derecede yakışıklı, uzun boylu, simsiyah saçları ve delici mavi gözleri olan, tanımlandığı gibi *karanlık bir kalbe sahip siyah İrlandalı yargıç*, bana her zaman nazik ve saygılı davranan saçma sapan parlak bir hukukçu. Bize kişisel arkadaş demezdim. Ama sıcak bir tanışıklığımız olduğunu söyleyebilirim; Conry her zaman bana bir içki ısmarlamak, adli tıp alanındaki son gelişmeler hakkında sohbet etmek ya da tıp fakültesindeki kızı hakkında tavsiyelerimi almak için elinden geleni yapar.

"Tüm avukatlar ve jüri üyeleri, bu davadaki işlerini yapabilmeleri için, kendilerinden beklendiği gibi, bu sabah saat dokuzda buradaydı," diyor aynı sert ses tonuyla, ben giderek artan bir dehşetle dinlerken. "Ve siz işinizi ön planda tutmaya karar verdiğiniz için, bu davadaki en önemli kişinin siz olduğunuzu ima ederek sizi beklemek zorunda kaldık."

"Özür dilerim, Sayın Yargıç. Bunu ima etmek istememiştim."

"Mahkemenin değerli zamanını boşa harcadınız. Evet, *boşa harcanan* dedim," diyerek beni şaşırttı. "Sadece sizin değil, Bay Steward'ın da zamanını *boşa harcadınız*,

Çünkü bu mahkemenin emirlerine uyamayacak kadar meşgul ya da önemli olduğunuz için buraya için size zaman kazandırmak amacıyla bir tanıkla oynadığında beni kandıramaz."

"Özür dilerim, Sayın Yargıç. Bunu herhangi bir şeye kasıtlı olarak karşı geldiğim şeklinde düşünmemiştim. Ben ... ile tüketildim."

"Dr. Scarpetta, bugün saat 14:00'te bu mahkeme salonunda ifade vermeniz için savunma tarafından mahkemeye çağrıldınız, değil mi?"

"Evet, Sayın Yargıç." Jüri otururken bunu yaptığına inanamıyorum.

"Siz bir doktor ve avukatsınız, değil mi?"

"Evet, Sayın Yargıç." Beni eleştirmeye başlamadan önce jüriden gitmelerini .

"*Mahkeme celbi* teriminin ne anlama geldiğini

bildiğinizi varsayıyorum." "Biliyorum, Sayın Yargıç."

"Lütfen mahkemeye mahkeme celbinden ne anladığınızı söyleyin."

"Bu, Sayın Yargıç, bir devlet kurumunun bir kişiyi ifade vermeye zorlama yetkisine sahip olduğu ve ifade vermediği için cezalandırılacağı bir emirdir."

"Bir mahkeme emri."

"Evet, Sayın Yargıç," diye cevap veriyorum göstermediğim bir inançsızlıkla.

Jill Donoghue'nun bakışlarını hissedebiliyorum ve Boston'daki en seçkin yargıçlardan birinin, müvekkili Channing Lott'un önünde, jürinin önünde beni teker teker parçalara ayırmasını izlerken duyduğu muazzam memnuniyeti hayal edebiliyorum.

Yargıç aynı talepkâr tonda "Ve siz de işinizi mahkemenin koyduğunuz için mahkeme kararını ihlal ettiniz, değil mi?" diye soruyor.

"Sanırım bu doğru, Sayın Yargıç. Özür dilerim." İmkânsız mesafemizden onun soğuk mavi bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Özür dilemekten daha fazlasını yapmanız gerekecek, Dr. Scarpetta. Size, son bir saat on beş dakika boyunca zamanını boşa harcadığınız herkesin saatlik maliyetini karşılayacak miktarda para cezası vereceğim. Aslında, bu gereksiz ve talihsiz meseleyi halletmek için harcadığım zamanı da dahil edersek, bir buçuk saat. Ve daha fazla zaman eklenecek, çünkü şimdi geç kalacağız, beşi geçip geceye kadar devam edeceğiz. Mahkemeye maliyetinizin yirmi beş yüz dolar olduğunu tahmin ediyorum. Şimdi lütfen tanık kürsüsüne çıkın ki ilerleyebilelim."

Tahta basamakları tırmanıp siyah deri sandalyeye yerleştiğimde mahkeme salonu ölüm sessizliğine bürünüyor ve katip sağ elimi kaldırmamı istiyor. Yemin ederim ki

Jill Donoghue, ahşap masalar, Windsor banklar ve bir uydunun gümüşü güneş panellerini hatırlatan çok sayıda düz video ekranıyla dolu geniş bir alanın ortasında, dizüstü bilgisayar ve mikrofonla bir kürsüde sabırla beklerken gerçeği, tüm gerçeği ve sadece gerçeği söyleyin.

Üçü yan yana oturmuş, notları karıştıran ya da yazan savcıya bakıyorum ve Dan Steward'ın yüzündeki şaşkın ifadeden az önce aldığım sert uyarıyı beklemediğini anlıyorum. Verilen zararı hızla hesaplıyor.

on yedi

SAVUNMA TARAFINDAN NADİREN ÇAĞRILIRIM. NEREDEYSE HİÇ GEREKLİ DEĞİL, hatta

Marino'nun cinayetle suçlanan kişileri temsil eden avukatları haksız bir şekilde adlandırdığı gibi "kötü adamlara" yardımcı olur.

Eğer iddia makamının tanıdıysam, ki genellikle öyleyim, karşı tarafın avukatı beni yine de sorgulayacak ve jüri bunu kanıtlayabilecek nitelikler listesini duymadan önce uzman olduğumu belirtmenin avantajını yaşayacaktır. Aslında, Jill Donoghue'nun onunla her karşılaşmamda uyguladığı yöntem, tıp fakültesine nerede gittiğimi ya da gidip gitmediğimi söylememe fırsat vermeden beni susturmak ve bana *Bayan Scarpetta* ve *hanımefendi* diye hitap ederek müvekkilinin kaderine karar verecek olanları beni ciddiye almamaya teşvik etmektir.

Dan Steward'ın yardımcı olmayacağından endişelenmem dışında şu anda ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. Az önce tanık olduğu azarlamadan sonra, varlığını karanlık ve yeniden patlamaya hazır bir gök gürültüsü gibi hissettiğim Yargıç Conry'ye müdahale etmesi pek olası değil, mahkeme salonu şimşek çaktıktan sonra havanın elektrikleştiği gibi elektrik yüklü.

Bana neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum, sanki yaptığım şey kişisel ve kasıtlıymış gibi, anlayamadığım bir hafiflik veya incinme. Daha önce de mahkemeye geç kalmıştım, sık sık değil ama oluyor ve hakimler bu konuda hoş değiller. Ama hiç tehdit edilmedim ya da azarlanmadım, hele para cezasına hiç çarptırılmadım. Jüri önünde hiç aşağılanmadım. Bir şeyler fena halde ters gidiyor ve bunu ele almanın bir yolunu bulamıyorum çünkü federal bir yargıca e-posta göndermek ya da onu arayıp ilişkimizde neyin yanlış olduğunu sormak mümkün değil.

Özellikle de gerçek neden Steward'ın ima ettiği şeyse. Jill'in *arkadaşı*, demişti ve *dedikodulara* gönderme yaptığı çok açıktı.

"İyi günler." Jill Donoghue bana hoş vakit geçirecekmişiz ve eski dostlarmışız gibi gülümsüyor ve ancak şimdi, başlarken

Onun solunda, kürsüsü ile jüri locası arasında, savunma masasında. Channing Lott gayet dik oturuyor, ellerini arkaya katlanmış not sayfaları olan sarı bir bloknotun üzerinde kavuşturmuş.

Hapishane kıyafetini Versace'yi andıran geniş çizgili kruvaze siyah bir takım elbise, altın kol düğmeli beyaz bir gömlek ve Hermès'i akla getiren paslı kırmızı-kahverengi ipek bir kravatla değiştirmiş. Milyarder sanayiciyle hiç tanışmadım ya da onu şahsen görmedim, ama hemen tanınabilir, bohem bir şekilde yakışıklı, uzun, kar beyazı saçları tek bir örgü halinde, gözleri solmuş kotun soluk mavisi, burnu ve elmacık kemikleri bir Kızılderili şefi gibi güçlü ve gururlu. Bir saniyeliğine birbirimize bakıyoruz, bakışları sanki bir şey talep ediyormuş ve benden korkmuyormuş gibi korkusuzca bakıyor ve ben arkamı dönüyorum.

"Jürinin yararı için," diye devam etti Donoghue aynı meslektaş tonuyla, sanki birlikte çalışıyormuşuz gibi, sanki onun takımındaymışım gibi, "lütfen adınızı, mesleğinizi ve nerede çalıştığınızı söyler misiniz?"

"Adım Kay Scarpetta." "Göbek adın var mı?" "Yok."

"Kay Scarpetta olarak doğmuşsun, göbek adın yok."

"Öyleydim."

"Adını babanız Üçüncü Kay Marcellus Scarpetta'dan alıyor, doğru mu?"

"Doğru."

"Sen çocukken ölen Miami'li bir bakkal." "Evet."

"Evlilik adınız var mı?" "Yok."

"Ama sen evlisin. Aslında, boşandım ve yeniden evlendim."

"Evet."

"Şu anda Benton Wesley ile evlisiniz." Sanki bir ay sonra başka biriyle evli olabilirmişim gibi.

"Evet, öyleyim," diye yanıtlıyorum.

"Ama ilk kocanızın soyadını almadınız. Sonunda Benton Wesley ile evlendiğinizde de onun soyadını almadınız."

Jüride yer alan ve eğer evliyseler muhtemelen aynı soyadını paylaşan kadın ve erkeklere bakarken, "Ben ," diyorum.

İlk kutu işaretlendi. Beni farklı yapın ki benimle ilişki kuramasınlar ve beni onaylamasınlar.

"Mesleğiniz nedir ve nerede çalışıyorsunuz?" Jill Donoghue aynı dostane tonda soruyor.

İkisi Afro-Amerikan, beşi Asyalı, dördü muhtemelen Hispanik, biri beyaz olmak üzere dokuz erkek ve üç kadından oluşan jüriye, "Ben adli tıp baş tetkikçisi ve Cambridge Adli Tıp Merkezi müdürü olarak çalışan bir adli radyolojik patoloğum," diyorum.

"Kendinizden baş adli tabip ve Cambridge Adli Tıp Merkezi'nin yöneticisi bahsettiğinizde, ki ben bu noktadan sonra CFC olarak bahsedeceğim, bu Massachusetts'in diğer bölgelerini de kapsıyor mu?"

"Evet, öyle. Massachusetts Eyaletindeki tüm tıbbi tetkikçi davaları ve ilgili bilimsel analizler CFC tarafından yönetilmektedir."

"Dr. Scarpetta . . ." diye söze başladı, durakladı, sayfaların çevrilmesi mikrofon tarafından güçlendirildi. "Ve size *doktor* diyorum çünkü aslında bir dizi alt uzmanlık alanı olan bir tıp doktorusunuz, öyle değil mi?"

Elimden almadan önce bana profesyonel itibar kazandırıyor.

"Evet."

"Dr. Scarpetta, Savunma Bakanlığı'nda da resmi bir sıfatla görev yaptığınızı eklemekte haklı mıyım?" diye soruyor.

Ya da belki de beni süper bir sürtük olarak göstermek istiyordur.

"Evet, öyleyim."

"Lütfen bize bundan bahsedin."

"Savunma Bakanlığı için özel bir yedek asker olarak, Silahlı Kuvvetler Tıbbi Muayene Görevlilerine talep ettikleri veya ihtiyaç duydukları şekilde yardımcı oluyorum."

"Peki Silahlı Kuvvetler Tıbbi Muayene Uzmanları tam olarak nedir?"

"Temel olarak, AFME'ler federal yargı yetkisine sahip adli patoloğlardır, FBI'ın belirli davalarda federal yargı yetkisine sahip olmasına benzer."

"Yani siz adli tabiplerin FBI'sısınız," diyor.

"Bazı durumlarda federal yargı yetkisine sahip olduğumu söylüyorum." "Bir örnek mi?"

"Bir örnek vermek gerekirse, Massachusetts'te veya Massachusetts yakınlarında ölümcül bir askeri uçak kazası olsaydı, vaka Dover, Delaware'deki Dover Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki liman morguna nakledilmek yerine bana gelebilirdi."

"*Vaka* bir kayıp ya da kayıplar. Sizin tanımınıza göre *vaka*, kazanın kendisi üzerinde çalışmak ceset ya da cesetler anlamına gelir. Düşen jeti ya da helikopteri incelemesiniz."

Jill Donoghue, cevabını bilmediği soruları sormaya cesaret eden tanıdığım birkaç savunma avukatından biri çünkü o kadar zeki ve kendinden emin. Ama bu risksiz değil.

"Düşen bir uçağı ya da helikopteri mekanik ya da bilgisayar arızası ya da pilot hatası olup olmadığını belirlemek amacıyla incelemek benim işim değil" diye cevap veriyorum. "Yine de, örneğin Ulusal Ulaşım Güvenliği Kurulu'nun bulgularının cesedin bana söyledikleriyle tutarlı olup olmadığını görmek için enkaz ve raporlar bana gösterilebilir."

"Ölü bedenler sizinle konuşur mu, Dr. Scarpetta?"

"Gerçek anlamda benimle konuşmuyorlar."

"Senin ve benim konuştuğumuz gibi konuşmuyorlar."

"Sesli olarak değil," diye cevap veriyorum. "Hayır."

İkinci kutuyu işaretle. Beni eksantrik yap. Beni deli yap.

"Ama sizinle duyulmayacak şekilde konuşuyorlar?"

"Hastalıkların, yaraların ve diğer pek çok nüansın diliyle bana hikayelerini anlatıyorlar."

Jüride yer alan koyu kırmızı takım elbiseli Afro-Amerikan bir kadın, kilisedeymiş gibi başını .

"Ve sizin uzmanlık alanınız insan vücudu. Özellikle de ölü insan ," diye soruyor Jill Donoghue ve ses tonundan söylediklerimin hoşuna gitmediğini anlayabiliyorum.

"Ölüleri incelemek uzmanlık alanlarımdan biri." Onun için durumu daha da kötüleştireceğim. "Birinin nasıl öldüğünü ve nasıl yaşadığını yeniden yapılandırmak için her ayrıntıyı incelerim ve kaybı hayatlarını derinden değiştiren geride kalanlara elimden gelen her şeyi sunarım."

Koyu kırmızılı jüri üyesi sanki kurtuluş vaazı veriyormuşum gibi derin derin başını sallıyor ve Donoghue konuyu değiştiriyor. "Dr. Scarpetta, Hava Kuvvetleri Yedek Subayı olarak rütbeniz nedir?"

"Ben bir albayım" diye cevap veriyorum ve mavi polo tişörtlü genç bir erkek jüri üyesi onaylamamış ya da kafası karışmış gibi kaşlarını çatıyor.

"Ama orduda hiç aktif olarak görev yapmadınız."

"Soruyu anladığımdan emin değilim."

"Bu bir soru değildi, Dr. Scarpetta." Benden memnun değil. "Hava Kuvvetleri'nde hiç aktif görev almadığınızı, askere yazılmadığınızı, örneğin Irak'a gönderbelirtiyorum."

"Ben orduda aktif olarak görev yaptığım dönemde Irak'la savaş halinde değildik" diye cevap veriyorum.

"Hava Kuvvetleri'nden hiç yedek askerin Irak'a gönderilmediğini mi söylüyorsunuz?" "Bunu söyleyemiyorum."

"Güzel, çünkü bu doğru olmazdı, değil mi?" diyor.

Üçüncü kutuyu işaretleyin. Doğruyu söylemem için teşvik edilmem gerektiğini ima edin.

"Irak'a hiçbir Hava Kuvvetleri Yedek Subayının gönderilmediğini söylemek doğru olmaz." Katılıyorum.

"Irak'a yapılan bir konuşlandırmayı orduda aktif olarak görev yapan birinin nelerle karşılaşabileceğine dair bir örnek olarak kullanıyordum." Bir sonraki sözünü söylemek için toparlanıyor. "Sadece tıp fakültesi eğitiminin devlet tarafından karşılanması için bir hizmet koluna kaydolan birinin aksine. Sen de öyle yaptın, değil mi?"

Dördüncü kutuyu işaretleyin. Ben hak sahibiyim. Ben bir elitistim.

"Tıp fakültesinden sonra Silahlı Kuvvetler Patoloji Enstitüsü'nün kadrosunda görev yaptım ve sonunda tıp fakültesi harçlarım affedildi."

"Yani cezanızı çekerken aslında yerde görevlendirilmediniz. Adli patolog olarak görev yaptınız, çoğunlukla evrak işleriyle uğraştınız."

"Adli patologlar çok fazla evrak işi yapar." Jüri üyelerine gülümsüyorum ve birkaçı da bana gülümsüyor.

"AFME, AFIP'in bir parçası, doğru mu?"

"Öyleydi," diye yanıtlıyorum. "AFIP birkaç yıl önce lağvedildi."

"Halen varlığını sürdürürken ve de ekibinde yer alırken Atom Bombası Kayıp Komisyonu?"

"Değildim."

Yüce İsa. Steward neden itiraz etmiyor? Ona için direniyorum.

Jüri dışında hiçbir şeye ya da kimseye bakmayın.

"Meslektaşlarınızdan bazıları Atom Bombası Kayıpları Komisyonu'ndaydı, değil mi?"

"Sanırım birkaçı bu işe karışmıştı," diye cevap verdim. "Ben AFIP'deyken hala orada olan kıdemli adli patologlardan ."

"Neden Atom Bombası Kayıpları Komisyonu'nda yer almadınız?" diye soruyor.

Lanet olsun.

Steward neden bunun yanına kâr kalmasına izin veriyor? Yargıcın bu sorgulama tarzına itiraz etmeyeceğini düşünemiyorum.

Bu davayla ya da benimle hiçbir ilgisi yok. Asyalı jüri üyelerini kızdırıp bana karşı önyargılı olmalarını sağlamaya çalışıyor.

Yahudilerden oluşan bir jürinin önünde soykırımla bir ilgim olabileceğini ima etmek gibi.

"Bu AFIP'e katılmadan önceydi." Gözlerimi jüriden ayırmıyorum. Onlarla konuşuyorum, Jill Donoghue ile değil.

"AFIP bir süredir atom bombasıyla öldürülen Japonların otopsi örneklerini inceliyordu, doğru mu?" Pes etmeyecek.

"Bu doğru."

"Ve tıp fakültesi eğitiminiz için orduya borçlu olduğunuz süreyi geçirdiğiniz bu yer - AFIP - atalarınızın otopsi materyallerini Japonlara iade etmek zorunda kaldı çünkü ABD ordusunun Japon insan kalıntılarının deposu olması saygısızlık olarak kabul edildi. Özellikle de Hiroşima ve Nagazaki şehirlerini bombalayarak bu Japon sivilleri öldüren ABD ordusu olduğu için."

Hiçbir şey söylemeyeceksin, değil mi seni korkak?

Steward'a bakmamak için direniyorum. Tek başımayım.

"İkinci Dünya Savaşı ben doğmadan önceydi, Bayan Donoghue. Ben AFIP'in kadrosunda yer almadan yaklaşık kırk yıl önce sona erdi. Atom bombalarının neden olduğu ölümlerle ilgili herhangi bir çalışmaya dahil olmadım."

"Size şunu sormama izin verin, Dr. Scarpetta. Hiç Amerikan Deneysel Patoloji Derneği'ne üye oldunuz mu?"

"Hayır."

"Hayır mı? Hiç toplantıya katılmadın mı?"

"Hayır."

"Peki ya Amerikan Araştırmacı Patoloji Derneği? Hiç onların toplantılarından birine katıldınız mı?"

"Evet."

"Aynı grup, değil mi?" "Esasen."

"Anlıyorum. Yani isim değişirse, cevabınız da değişir mi?"

"Amerikan Deneysel Patoloji Derneği artık ve ben hiçbir toplantıya katılmadım ya da bu derneğe dahil olmadım. Artık Amerikan Araştırmacı Patoloji Derneği."

"Amerikan Araştırmacı Patoloji Derneği ASIP üyesi misiniz, Dr. Scarpetta?"

"Evet."

"Yani bu gruba ne ad verilirse verilsin, gerçek şu ki deneysel tıpla ilgileniyorsunuz?"

"ASIP hastalıkların mekanizmalarını araştırıyor."

Sessizlik. Jüri üyelerinin yüzlerini izliyorum. Tetikteler ama bana şüpheyile yaklaşıyorlar. Kısa gri saçlı ve koca göbekli yaşlı bir adam meraklı ama şaşkın görünüyor. Jill Donoghue kafa karışıklığının mürekkebinin suya fışkırtıyor ve onu olumsuzlukla, vergi dolarlarıyla finanse edilen bedava bir yolculuğa alışkın olduğuma, umursamaz, insanlık dışı, bağınaz ve muhtemelen erkeklerden hoşlanmadığıma dair sinsi ipuçlarıyla süslüyor.

Her seferinde bir fırça darbesiyle, bilimsel bir kadın sosyopatın portresini çiziyor, aşağılık biri, bu yüzden gerçekten önemli olana geldiğinde inandırıcı olmayacağım. Sevmeyeceğim. Nefret edilebilirim.

"Bir Silahlı Kuvvetler Adli Tabibi, AFME, ne tür vakalarda yetki sahibi olabilir, Dr. Scarpetta?" diye sorduğunda kendimi hiç bu kadar korumasız hissetmemiştim.

Sanki ortada bir kovuşturma yokmuş gibi, sanki Dan Steward benim darağacına götürülüşümü izliyormuş ve en ufak bir itirazda bulunmuyormuş gibi.

"Tiyatroda meydana gelen herhangi bir askeri ölüm," diyorum.

"Tiyatroda' mı? *Tiyatro* derken neyi kastettiğinizi açıklayabilir misiniz?" "Savaş tiyatrosu, Afganistan gibi bir savaş operasyon alanıdır."

Jüriye cevap. "AFME'lerin, yani Silahlı Kuvvetler Tıbbi Muayenecilerinin yetki alanına giren diğer vaka türleri arasında askeri üslerde meydana gelen ölümler, ABD başkanı, başkan yardımcısı ya da kabine üyelerinin ölümü ve ayrıca resmi görevdeyken ölmeleri halinde CIA üyeleri ya da astronotlarımız gibi ABD hükümeti tarafından istihdam edilen diğer bazı kişiler de yer almaktadır."

"Oldukça ürkütücü bir sorumluluk." Donoghue düşünceli görünüyor.

Birisi etkilendiğini bile düşünebilir ve ben doğrudan jüriye bakmaya devam ediyorum ve ona bakmayı reddediyorum.

"Kendi işinizin neden benimkinden, jüri üyelerininkinden ve hatta yargıcınıkinden daha önemli olduğunu düşündüğünüzü kesinlikle anlayabiliyorum" diyor.

onsekiz

Mahkeme salonunda oturanların gülüşmeleri arasında duraklıyor ama jüri üyelerinden hiçbiri eğlenmiyor.

"Böyle bir şeyi varsaymıyorum," diye cevap veriyorum.

"Bugün bir saat on beş dakika geç kaldınız, Dr. Scarpetta. Yargıç Conry'nin sizi azarlaması için geçen süreyi de dahil ederseniz, bir buçuk saat ve bu mahkeme salonu sizin yüzünüzden karanlık çökmeden kapanmayacak." "Bunun için özür dilemeye devam ediyorum Bayan Donoghue. Bu asla benim mahkemeye saygısızlık etme niyetinde değildim. Bir tekneyle, dikkatimi gerektiren bir ölüm olayına gitmiştim."

"Ölülerin sizin için yaşayanlardan daha önemli olduğunu mu ima ediyorsunuz?" "Bunu varsaymak yanlış olur. Yaşam her zaman önceliklidir ölümün üzerinde."

"Ama siz ölülerle çalışıyorsunuz, değil mi? Hastalarınız ölü insanlar, değil mi?"

"Bir adli tabip olarak," diye cevap veriyorum yavaşça, sakın bir şekilde, konunun nereye varacağını tahmin ettiğim için, "benim işim ani, beklenmedik veya şiddetli ölümleri araştırmak ve bu ölümün nedenini ve şeklini belirlemek. Başka bir deyişle, kişiyi gerçekte ne öldürdü ve bu bir kaza mı, intihar mı, cinayet mi, örneğin? Yani, evet, incelediğim insanların çoğu ölü."

"Umarım hepsi öyledir."

Daha fazla kahkaha, ama jüri üyeleri kasvetli ve dikkatle dinliyorlar. Ön sıranın ortasında oturan mor pantolonlu ağır bir kadın sandalyesinde öne doğru eğiliyor. Gözlerini benden ayırmıyor ve sol tarafında pantolon ve kazak giymiş yaşlı bir adam, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi başını bir tarafa eğmiş.

Jill Donoghue henüz bir sürpriz sunmadı. Bana, yaşamayı umursamayan, soğukkanlı, tuhaf bir kadın olduğumu göstermeye çalışıyor.

İnsanlar. Yani müvekkili Channing Lott umurumda bile değil. "İncelediğim herkes ölü değil." Mor jüri üyesiyle konuşuyorum, yanındaki adama ve mavi takım elbiseli başka bir jüri üyesine. "Zaman zaman, yaralarının polise verilen bilgilerle tutarlı olup olmadığını belirlemek için yaşayan kurbanları da inceliyorum."

"Ölü bedenleri ve ara sıra da canlı bedenleri inceleme eğitimini nereden aldınız? Hangi okula gittiniz? Üniversite ile başlayalım."

"Cornell Üniversitesi'ne gittim ve mezun olduktan sonra Johns Hopkins Tıp Fakültesi'ne gittim, ardından Georgetown Hukuk Fakültesi'ne devam ettim ve sonra patoloji ihtisasımı tamamlamak için Hopkins'e döndüm. Bunu, Miami, Florida'daki Dade County Adli Tıp Kurumu'nda bir yıllık adli patoloji uzmanlığı izledi."

Devam ediyor. Sonu gelmiyor. Jill Donoghue yarım saat boyunca beni eğitim ve öğretimimin her ayrıntısı hakkında sorguluyor. Silahlı Kuvvetler Patoloji Enstitüsü'nde geçirdiğim zaman hakkındaki sıkıcı soruları, seksenli yılların sonunda, Virginia'nın baş adli tabibi olarak atanmadan ve Richmond'a taşınmadan önce Washington, D.C.'deki Walter Reed Ordu Tıp Merkezi'nde görev yaparken neler yaptığımı izliyor. Daha sonra 11 Eylül'den sonra Savunma Bakanlığı'nda daha aktif görev almamı ve nihayetinde Dover Hava Kuvvetleri Üssü'nde altı ay geçirmemi ve burada otopsilere yardımcı olmak için bilgisayarlı tomografi ya da CT taramalarını öğrenmemi anlatıyor.

Dan Steward, ben Virginia'nın yeni adli tabibiyken ve o da Quantico'daki FBI Akademisi'nde o zamanki adıyla Davranış Bilimleri Birimi'nin şefiyken tanıştığımızın doğru olup olmadığını öğrenmek isteyerek Benton'dan yüzleştirici bir şekilde söz edene kadar kıpırdamadı. O sırada benim boşanmış, onun ise evli ve üç çocuklu olduğunun doğru olup olmadığını soruyor.

Steward sonunda, "İtiraz ediyorum," dedi.

Kendime engel olamıyorum. Dönüp bakıyorum. Ayağa kalkmış, sandalyesi savcılık masasından geriye itilmiş, kürsünün hemen sağında, Donoghue'nun oldukça rahat, oldukça rahat, oldukça kendinden emin bir şekilde eğildiğini görüyorum.

"Dr. Scarpetta'nın özel hayatıyla ilgili ayrıntılar, onu uzman bir adli tabip olarak kapsamı dışındadır," diyor Dan Steward, belki de şimdiye kadar çalıştığım en acınası avukatlardan biri, karar veriyorum.

"Sayın Yargıç," diye hitap ediyor Donoghue Yargıç Conry'ye. "Bir tanığın suç teşkil eden ya da ahlaka aykırı veya aldatıcı davranışlarda bulunduğu mahkemeye gösterilebilirse, bunun kesinlikle bir sanığın hapse girmesiyle sonuçlanabilecek iddialar hakkında tanıklık yapmasını gerektirecek nitelikler kapsamında olduğunu saygıyla arz ederim."

"Reddedildi. Bayan Donoghue, devam edebilirsiniz."

Yargıç olan bu tanrının beni kendi kişisel cehennemine göndermeye karar verdiğini artık biliyorum.

Bir ilişki yaşıyorlar ya da istiyorlar.

Ona doğru bakmaktan kaçınıyorum.

"Benton Wesley başka biriyle evliken onunla yakın bir ilişkiye başladığınız doğru değil mi Dr. Scarpetta?" Jill Donoghue soruyor ve benim de cevap vermekten başka çarem yok.

Ben yalnızım.

Jürideki kadın ve erkeklerin yüzlerine bakıyorum ve diyorum ki, "Samimiyetten kastınız birbirimize aşık olmamızsa. Evet, aşık olduk. Yirmi yılı aşkın bir süredir birlikteyiz ve evliyiz."

Koyu kırmızılı kadın jüri üyesi başını sallıyor ve Donoghue, "O halde gerçeğin siz neye karar verirsiniz o olduğunu söylemek doğru olur" diyor.

"Bunu söylemek adil olmaz."

"Birisi evliyse, ne olmuş yani demek doğru olur."

"Bu senin fikrin, benim değil," diye cevap veriyorum, çünkü Steward hiçbir şey yapmayacak.

"Yasalara uymadığınızı ama canınızın yaptığınızı söylemek adil olur."

"Bunu söylemek kesinlikle adil olmaz," diye cevap veriyorum.

"Ama Benton Wesley evliydi."

"Evliydi."

"Ve sen onu karısından ve üç kızından ayırdın."

"Karısından boşandı. Onu ne ondan ne de başkasından aldım."

"Dr. Scarpetta? Gerçeğin sizin karar verdiğiniz şey olduğunu söylemek doğru olur mu?" Tekrar dener.

"Bunu söylemek doğru olmaz," diye tekrarlıyorum.

"Dan Steward'a gönderdiğiniz bir e-postada Channing Lott'un karısının bir kalıp sabuna dönüştüğünü doğru muydu?"

"Ben öyle demedim."

"Özür dilerim. O zaman ne dediniz?"

"Hangi vesileyle?"

"O zaman e-postayı göndereyim," diye yanıtlıyor.

Odanın etrafındaki düz ekranlarda beliriyor, e-posta adresleri , redakte edilmiş ve bana gördüğüm şeyi tanıyıp tanımadığımı soruyor, ben de tanıyorum ve sonra yüksek sesle okuyor:

Dan-

Sorunuza Mildred Lott özelinde değil de genel olarak cevap vermek gerekirse. Bir ceset Mart ayında Gloucester yakınlarında okyanusa atılsa ve aylarca soğuk suda kalsa, deri altı yağ dokularını oluşturan yağ hücrelerinin hidrolizi ve hidrojenasyonu, bir cesedi sabuna dönüştüren ölüm sonrası bir eser olan bakteriyel dirençli adiposerin oluşmasına neden olur.

"Bunu Dan Steward'a e-posta ile gönderdiğinizizi hatırlıyor musunuz, Dr. Scarpetta?" "Tam olarak o kelimeleri hatırlamıyorum."

"O zaman ne hatırlıyorsun?"

"Bay Steward'a, bir cesedin haftalar ya da aylar boyunca soğuk su altında kalması halinde, sabunlaşma olarak bilinen bir çürüme sürecinin ortaya çıkacağını söylediğimi hatırlıyorum."

"Sabuna dönüşüyor," diye vurguluyor.

"Bir bakıma."

"Konuşma tarzında değil, Dr. Scarpetta. Bu e-postada böyle demiştiniz, değil mi?"

"Sanırım 'temelde sabuna dönüşüyor' dedim."

"Sadece açıklığa kavuşturmak için soruyorum, ölü bir insan bedeni herhangi bir koşul altında gerçekten sabuna dönüşebilir mi?" diye soruyor.

"İnsan vücudundaki katı ve sıvı yağların hidrolizi sonucunda gerçekten de ham sabun elde edilebilir. Görünüşünden dolayı mezar balmumu olarak da bilinir."

"Peki bu sabun, mezar mumu ya da adiposerin oluşumu bir gecede gerçekleşmiyor, değil mi?" diye soruyor.

"Bu doğru. Sıcaklık ve diğer koşullara bağlı olarak haftalar da aylar sürebilir."

"Bu da beni bugün tüm haberlere konu olan şeye götürüyor." Elbette bu konuya da değinecekti. "Sudan çıkardığınız ceset neredeyse oturduğumuz yerden görünüyordu. Gerçekten de, bu mahkeme salonunun dışına çıkıp şu büyük pencerelerden bakarsanız, birkaç saat önce Sahil Güvenlik botunda bulunduğunuz yeri neredeyse görebilirsiniz, doğru mu?"

"Bu doğru."

"Birkaç saat önce cesedini sudan çıkardığınız bu ölü kadının kimliğini biliyor musunuz?"

"Şu anda bilmiyorum," diye cevap veriyorum ve tabii ki Dan Steward bunu onun yanına bırakıyor.

"Kaç yaşında olduğunu biliyor musun?" "Hayır."

"Tahmin edebilir misin?"

"Onu henüz muayene etmedim."

"Ama belli ki cesedi görmüşsünüz," diye devam ediyor Donoghue. "Bir fikriniz olmalı."

"Henüz herhangi bir fikir oluşturmam."

"Vücut yetişkin bir ait, doğru mu?" Devam ediyor çünkü Steward onu durdurmuyor.

"Bu doğru."

"On altı yaşından büyük mü? On sekizden büyük mü?"

"Vücudun yetişkin bir kadına ait olduğunu söyleyebiliriz," diye cevap verdim. "Muhtemelen ellili yaşlarında?"

"Şu anda yaşını bilmiyorum."

"*Mümkün* kelimesini tekrar ediyorum. Kırklı yaşlarının sonlarında ya da ellili yaşlarında olması mümkün mü?"

"Bu mümkün."

"Uzun beyaz ya da platin sarısı saçlı." "Bu doğru."

"Dr. Scarpetta, Mildred Lott'un elli yaşında ve uzun, çok platin sarısı saçları olduğunun farkında mısınız?"

Ondan şimdiki zamanda bahsediyorsun, sanki ölmemiş gibi. Eğer ölmediyse, kocasının onu öldürmekle bir ilgisi olamaz.

"Yaşının ve saçlarının platin sarısı olarak tanımlandığının hayal meyal farkındayım," diye cevap veriyorum.

"Mahkemenin izniyle, şu anda Fox News'ten Dr. Scarpetta'nın bugün erken saatlerde bu cesedi Massachusetts Körfezi'nden çıkardığını gösteren görüntüleri oynatmak istiyorum."

Jüri üyeleri cesedin Mildred Lotta ait olduğunu düşünseler bile, altı aydan daha uzun bir süre önce öldürülmüş olabileceğine inanmayacaklardır.

"Bu Fox News görüntülerine internet erişmek ve mahkeme salonundaki düz ekranlarda oynatmak istiyorum, böylece herkes ne konuştuğumu görebilir."

hakkında."

Dan Steward'ın davası pişti.

"Sayın Yargıç, itiraz ediyorum," diyor Steward.

Ona tekrar bakıyorum, tekrar ayağa kalkmış ve kızgın olmaktan çok şaşkın görünüyor.

"Hangi gerekçeyle, Bay Steward?" Yargıcın yüzü taş kesilmiş ve sesi sinirli geliyor.

"Bu tür haber görüntülerinin oynatılmasının ilgisiz ve önemsiz olduğu gerekçesiyle."

Donoghue, "Sayın Yargıç, tam tersine," diye savunuyor. "Görüntüler kesinlikle konuyla ilgili."

Steward hakime, "Fox News'in bir bölümünün ya da televizyonda yayınlanan herhangi bir haberin kurgulanmış olması da beni çok rahatsız ediyor," diyor. "Ve polis tarafından değil, bir televizyon ağı ya da programı tarafından kurgulanıyor."

Yargıç, "Bayan Donoghue'nun mahkemeye göstermek istediği şeyin kurgulanmış olduğunu biliyor musunuz?" diye soruyor.

"Benim varsayımım bunun kurgulanmış olması gerektiği yönünde, Sayın Yargıç. Haber programlarının kesilmemiş ham görüntüleri gösterme alışkanlığı yoktur. Sizden bu video kaydını ve bu tür görüntüleri duruşma sırasında yasaklamanızı talep ediyorum."

Daha zayıf olabilir miydin? Sanırım, hayal kırıklığıyla.

"Genel olarak, TV programları kabul edilemez." Yargıç sıkılmış görünüyor. "Ne demek istiyorsunuz Bayan Donoghue?"

"Demek istediğim çok basit, Sayın Yargıç. Görüntüler kurgulanmış ya da başka bir şekilde soğuk suya batırılmış ve kesinlikle sabuna dönüşmemiş yaşlı bir kadının cesedini çok net bir şekilde göstermektedir."

"Sayın Yargıç, bu çok saçma. Bu bir oyun," diye itiraz ediyor Steward o rahatsız edici sesiyle.

"Devam edebilir miyim, Sayın Yargıç?"

Donoghue soruyor. "Eğer gerekiyorsa."

"Yani ya Dr. Scarpetta'nın soğuk suya batırılan bir cesede ne olduğuna dair ifadesi yanlış ya da bugün erken saatlerde körfezden çıkardığı ceset, uzun süre suya batırılmış ve ölmemiş yaşlı bir kadın. Sayın Yargıç, açık konuşalım. Ortaya çıkan cesedin Mildred Lott olmadığını nereden biliyoruz? Ve eğer Mildred Lott ise, o zaman müvekkilim

Bay Steward mahkemeyi Channing Lott'un zenginliği nedeniyle kaçma riski olduğuna haksız yere ikna ettiği için son beş aydır kefaletsiz olarak hapiste tutulduğundan, kesinlikle onu öldürmüş olamaz."

"Sayın Yargıç, bu duruşmayı bir karnavala çeviriyor!" Steward haykırıyor. "Video klibi yarım dakikadan daha kısa Sayın Yargıç. Ben sadece

Dr. Scarpetta cesetle birlikte Sahil Güvenlik botuna doğru yüzerken cesedin yakın çekimini göstermekle ilgileniyor."

Yargıç, "İtirazınızı reddediyorum Bay Steward," dedi. "Videoyu izleyelim ve devam etmeye çalışalım, böylece gece yarısına kadar burada olmayız."

on dokuz

Yağmur yağarken LONGFELLOW Köprüsü'ne vardığımızda saat akşam altıya yaklaşıyordu. yağmur ve yoğun trafik, mahkemede yaşadığım en kötü deneyimlerden birinin ardından Cambridge'e dönüyorum.

"Kimin ne dediği umurumda değil, bunu onun yanına bırakmasında şüpheli bir şeyler var." Marino da aynı noktaya parmak basıyor, spekülasyonları, planları ve olası komplo teorileriyle beni çıldırtıyor. "onu kızdırdığın için götlük yapması ayrı bir şey, ben de seni geç kalman konusunda uyarmıştım."

Bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum.

"Birden fazla kez belirttiğiniz gibi mi? Yüksek Mahkeme kararından bu yana zamankinden daha fazla oyalanacağız, boş yere sürekli mahkemeye çıkarılacağız. Ama karar verdiğinizde öylece ortaya çıkamazsınız."

Ders alacak havada değilim.

"Ama ne olursa olsun" - beni çıldırtan bir kelime kullanmıyor -"Savcı yardımcısının senin tarafında olması gerekiyordu." Ön cam sileceklerini sonuna kadar açıyor, okuma gözlüğü burnunun ucunda, sanki sağanak yağmurda görmesine bir şekilde yardımcı olacakmış gibi.

"Ben savunma tanığıydım, savcılık tanığı değil," diye hatırlatıyorum ona.

"Ve bu da şüpheli. Steward neden seni mahkemeye çağırmadı? Elinde Mildred Lott'un sabuna dönüşmesiyle ilgili e-posta yüzünden kolay hedef olduğunu bildiği için Donoghue'yu berabere bırakmalıydı. O zaman sen onun tanığı olurdun. O bunu yapmak yerine seni uzman olarak nitelendirirdi ve seni iyi göstermediği kesin olan tüm bu kişisel sorularla değirmene sokulmazdın."

"Beni mahkemeye kim gönderirse göndersin, sonunda orada olacaktım ve Donoghue ne isterse isteyecekti."

"Sen *onun* tanığsın ve *onun* tarafındasın, yine de sana bunu mu yapıyor?" ısrar ediyor ve bu şekilde davranmasına dayanamıyorum, iş işten geçtikten sonra beni savunuyor, oysa başlangıçta hiçbir şeyi değiştiremezdi.

"Bu taraf tutmakla ilgili değil." Sabrım neredeyse tükendi.

"Evet, öyle. Her şey taraf tutmakla ilgili." Marino kornaya basıyor ve "Çekil, kışımın kenarı!" diye bağırıyor. Önümüzdeki taksiye bir kez daha korna çalıyor ve bu kaba ses beynime bir çivi gibi saplanıyor. "Steward gerçekten kimin tarafında? Son savunma tanığı sendin ve seni çapraz sorguya çekme zahmetine girmedim, sadece o lanet haber klîbinin havada asılı kalmasına izin mi verdi?"

"Bana gerçekten sorulacak bir şey yoktu. Körfezden çıkardığımız cesedin kimliğini bilmiyorum ve bu açıkça ifade edildi."

"Seni ele alış biçimi, Donoghue ile gizlice işbirliği içinde olup olmadığını, belki el altından para alıp almadığını ya da Channing Lott'un serbest kalması halinde bunun sözünü verip vermediğini merak etmeme neden . Bu davada adaletin terazisini değiştiren şeyin onun milyarlarca doları olmadığını nereden biliyorsun? Tanrım! Pislik herif bilerek frene basıyor, arkadan çarpmamı istiyor! Kımılma, pislik herif!" Marino camını açar ve taksi şoförüne parmağını gösterir. "Evet, dur ve buraya gel, sana ne yapacağımı gör, köpek pisliği!"

"Tanrı aşkına, yol öfkesi olmadan yapabilir miyiz?" diye sordum. "Oraya tek parça halinde varalım, lütfen."

Köprüyü yarılادık, saatte on mil hızla gidiyoruz, Boston ufuk çizgisi bulanık bir ışıqla lekeleniyor. Prudential Binası'nın tepesindeki fenerler, şiddetli yağmur ve inleyip çalkalanan yoğun alçak bulutlar tarafından tamamen karartılmış durumda.

"Neden daha fazla itiraz etmedi ki?" Marino camını açıyor ve yağmur sıçramış elini pantolonuna siliyor. "Cinayetten paçayı sıyıran kişi Jill Donoghue."

"Belki de sadece berbat bir avukattır." Sileceklerin yüksek hızlı neredeyse dayanılmaz. "Sanırım bunları geri çeviremezsin?"

"Görememem umurunda olmadığı sürece."

"Boş ." Bugün ne yediğimi hatırlayamıyorum ve sonra cevabın hiçbir şey olmadığını fark ediyorum.

Küba kahvesi ve boş bir mide. Başımın ağrımına ve zar zor düşünebilmeme şaşmamalı.

"Steward Fox'un o bölümünün çıkarılması için yeterince uğraşmadı, neredeyse hiç uğraşmadı."

Hala buzdolabımda duran granola ve süzme yoğurda hiç sıra gelmedi.

"Bana sorarsanız, sizi ve davayı otobüsün altına attı ve bunu bilerek yaptı."

"Umarım niyeti bu değildir," diyorum ve beni en çok rahatsız eden şey bir televizyon haberinin kabul edilebilir olduğuna verilmesi ve jüriye gösterilmesi değil, videonun çekilmiş olması.

Ölü kadını poşetle kaplı Stokes sepetine çekerken birkaç saniye boyunca cılız, kösele gibi yüzü açıkça görülebiliyordu ve aşırı susuzluktan dolayı artık görsel olarak teşhis edilememesi mümkün olsa da bundan emin olamıyorum. Onu iyi tanıyan biri, belki ailesi ya da yakın arkadaşları, kim olduğunu fark etmiş olabilir ve bu bir ölümü öğrenmenin korkunç bir yolu. Böyle bir şey asla olmamalı.

"Beraat edecek," diye karar verdi Marino.

Silecekler camı kaydırıp dövüyor, sert ve soğuk yağmur tavanı dövüyor ve sanki bir araba yıkayıcısının içindeymişiz gibi ön cama su basıyor ve Channing Lott beraat edebilir, belki etmeli. Hiçbir fikrim yok. Ancak jüri üyeleri bir saat kadar önce benim tanık olduklarıma tanık olmuşlarsa, mahkemede izledikleri video karşısında gerçekten hazırlıksız yakalanmış gibi görünen bu müthiş sanayicinin farklı bir resmini görmüş olmalılar. Bana trajik ve dehşete düşmüş, içtenlikle kederlenmiş biri gibi geldi, çünkü birazdan görececeklerini tahmin ediyor gibiydi. Daha sonra gözlerini kapadı ve büyük bir rahatlama hissiyle neredeyse sandalyesine yığılacaktı.

Eğer ölü kadının kayıp karısı olmadığını anladiysa, o zaman karısının başına gelenlerden kendisi sorumlu değilse, kendisine bir erteleme verildiğini düşünmemeliydi. Karısının cesedini hemen bulmak davası için en iyisi olacaktır. Ne kadar süredir ölü olduğuna dair ne ifade vereceğimin bir önemi yok.

Bir jüri, bu tür ölüm sonrası eserleri kafa karıştırıcı bulacak ve kiralık katil olduğu iddia edilen bir kişiden yaklaşık altı ay sonra Massachusetts Körfezi'nde sağlam bir cesedin ortaya çıkması fikri karşısında şaşkınlığa uğrayacaktır. Ayrıca Channing Lott'un, haber görüntülerinin yayınlanmaya başladığı o önemli anda tüm gözlerin üzerinde olduğunu bilen mükemmel bir sosyopat, yapmacık ve manipülatör olma ihtimalini de kabul ediyorum. Belki de izleyenlere sempatik görünmek istemiştir ve öyle de yapmıştır.

"Pekala beraat edebilir ve eğer jürinin makul bir şüphesi varsa, o zaman doğru karar budur," diye cevap veriyorum ve şunu yapmak istiyorum

dakika eve gitmektir.

Advil, uzun sıcak bir banyo ve buzlu viski istiyorum ve Benton'la konuşmak istiyorum. Az önce federal mahkemede olanlar hakkında ne söyleyeceğini duymak istiyorum. Yargıç Joseph Conry hakkında, bana karşı öfkesini ve Dan Steward'ın yaptığı tek bir itirazı bile kabul etmeme konusundaki isteksizliğini açıklamaya yardımcı olabilecek söylentiler nelerdir? Belki de bilmek istemiyordumdur. Olan hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

"Jürinin onu mahkum etmesine imkan yok." Marino öne doğru eğilmiş, gözlerini kısmış, kabaran su tabakalarının arasından görmeye çalışıyor, karşıdan gelen trafiğin ışıkları kör ediyor. "Donoghue'nun tek yapması gereken Mildred Lott'un cesedinin şimdi ortaya ya da daha sonra ortaya ya da belki de ölmediğini öne sürmektir. O haber klibini göstermek, muhtemelen o olmasa da, bin kelimeye bedel bir resim gibiydi."

"Öyle değil. Tabii tıbbi kayıtları uydurma değilse ve boyu kısalmadıysa."

"Diğer her şey küçülmüş gibi görünüyor."

"Kemikleri değil. Mildred Lott'un 1.80 boyunda olması gerekiyordu ve bu hanımefendi ona yakın bile değil."

"Yine de hakkını vermek lazım." Marino Jill Donoghue hakkında konuşmaya devam ediyor, çünkü ben farkında olmadan mahkeme salonunun arka tarafında bir koltuk bulduğu için onun yaptıklarının her saniyesini görmüş.

Tüm çile boyunca oradaydı, hakimın tiradına ve normalden beş kat daha ağır bir para cezasına çarptırılmama tanıklık etti, daha önce hiç para cezasına çarptırıldığından değil. Bu adli havai fişek gösterisi, Donoghue'nun daha sonra yaptığı şey için mükemmel bir açılış oldu; feminist bir yuva yıkıcı, Japon vücut parçalarını kapmakla suçlanan bir tıbbi deneyci ve hatta belki de dolaylı olarak atom bombalarının atılmasından sorumlu olduğumu ima etmeden önce beni nitelikli bir uzman olarak inşa etmek. Marino bunların hepsini gördü ve birkaç dakika önce doluyla karışık yağın şiddetli rüzgar ve yağmur altında, akşamın erken saatlerinde doğal olmayan bir şekilde karanlıkta durmaksızın, yavaşça, sefil bir şekilde yol alırken başka hiçbir şey hakkında konuşmadı.

"Seni en sona sakladı ve jüri de bununla gidecek - bugün sudan çıkarılan uzun platin sarısı saçlı ölü bir zengin kadının televizyon görüntüleri."

"Saçının platin sarısı olduğunu sanmıyorum. Beyaz olduğundan oldukça eminim." Zar zor konuşabiliyorum.

"Makul şüphe." Marino ceketinin koluyla bardağın içini siliyor ve buz sesini sonuna kadar açıyor. "Eğer daha önce şüpheleri yoksa, şimdi var."

"Suçlu bulunup bulunmaması beni ilgilendirmiyor," diye cevap veriyorum. "Karısının kaybolmasıyla bir ilgisi olup olmadığı konusunda şu ya da bu şekilde bir fikrim yok ve açıkçası sizin de bir fikriniz olmamalı."

"Ne derler bilirsiniz. Herkesin bir tane vardır."

Nihayet buradayız, metal kaplamalı binam fırtınada uğursuz bir kule gibi, sisle örtülmüş bir kalenin gri kulesi gibi ve içimin derinliklerinde başlayan garip bir his, göğsüme doğru ilerleyen soğuk bir rahatsızlık duyuyorum. Siyah metal kapı rayları boyunca kayarak açılırken ve Marino arabasını sürerken, Tahoe'nun farları yağmurla kesilip burada olmaması gereken araçları aydınlatırken bu his beynime ulaşıyor. Benton'ın siyah Porsche SUV'si üç plakasız sedanın yanında duruyor, sanki o ve FBI'daki meslektaşları zaman yokken benimle buluşmak için gelmişler gibi ve bu hiç mantıklı değil.

Mahkemeden çıkar çıkmaz Benton'a bir mesaj gönderdim ve bu gecenin imkânsız olduğunu, çünkü hâlâ yapmam gereken bir otopsi olduğunu ve muhtemelen karmaşık bir otopsi olacağını söyledim. Dokuz ya da ona kadar bitiremeyebilirdim.

"Burada kim var ve neden?" Marino uzaktan kumandayla binanın arka tarafını gösterirken ben merak ediyorum.

"Bu Machado'nun Crown Vic'i. Bu da ne ?"

Bölmenin içindeki ışıklar yanıyor, ağır kapı açılıyor ve genişleyen alanda Lucy'nin Aston Martin'inin koyu yeşil alçak kaputu benim cipimin yanına yanaşıyor.

"Kahretsin." Marino arabayı içeri sürer. "Onu mu bekliyordun?" "Kimseyi beklemiyorum."

Dışarı çıkıyoruz, Tahoe'nun kapılarının kapanması betonda yankılanıyor ve başparmağımı biyometrik kilide okutuyorum. Sonra otopsi katının kabul bölümüne giriyoruz, gece güvenlik görevlisinden eser yok ama koridorda sesler duyuyorum. İnsanlar konuşuyor, birkaç kişi ve Marino ile ben kimliğe yaklaştığımızda kapıyı ardına kadar açık buluyoruz. Sarı tekne usturmaçası, köpek sandığı ve diğer kanıtlar içeride masaların üzerinde açıkça görülüyor ve büyük ölçekli röntgen odasına yaklaştıkça teknolog Anne'in sesini duyabiliyorum. Luke Zenner'ı duyuyorum ve güvenlik görevlisi virajda belirliyor.

"Kimlik kilidini kim açtı?" Ona sordum. "Her şey yolunda mı, George?"

"var." Benimle konuşuyor ve Marino'ya bakmıyor. "Öyle görünüyor."

"Bay Wesley ve bazı adamları Anne ve Dr. ile birlikte içeride. Zenner. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum."

Bilmediğine inanmıyorum ve yürürken gözlerini dikmiş, çene kaslarını sıkıyor. X-ray odasının kapısının üzerindeki kırmızı ışık, tarayıcının kullanımda gösteriyor ve kocamın bu şekilde giyinmiş, koşu kıyafetleri içinde, gümüş rengi saçları ıslak bir şekilde geriye taranmış olmasını beklemiyordum. Yanında Cambridge Polis Dedektifi Sil Machado, FBI Özel Ajanı Douglas Burke ve daha önce hiç görmediğim, çok kısa siyah saçlı, belki otuzlu yaşlarının ortasında bir kadın var. Şaşırdım. İhanete uğramış gibi hissediyorum.

"Çoğunlukla CT'de tam tersi oluyor," diyor Anne çalışma masasından, Luke da onun yanında rulo yaptığı bir sandalyede oturuyor.

Kurşunlu camın diğer tarafında, yumurta kabuğu beyazı Siemens SOMATOM Sensation tarayıcının deliğinden pörsümüş ayak parmakları ve pembe boyalı kesilmiş tırnakları olan çıplak ayaklar çıkıyor ve video ekranlarında *MA Bay'den kimliği belirsiz beyaz bir kadına* ait görüntüler var, okuyorum. Anne ve Luke'un neden bensiz başladıklarını anlayamıyorum. Cesedin soğutucudan çıkarılmasını istemediğimi açıkça belirtmiştim. Ben mahkemeden dönene kadar cesede dokunulmaması, kimlik tespit ve ayrıştırma odalarının kapılarının kilitli kalması konusunda kesin talimat verdim.

" oluyor?" Benton'ın gözleriyle karşılaşıyorum ve ne olduğunu görüyorum. "Ne oldu?"

Kıpkırmızı bir Harvard Tıp Fakültesi eşofmanı ve koşu ayakkabıları giymiş, yağmur ceketini bir koluna geçirmiş, spor salonundayken birinin sözünü kestiğinden şüpheleniyorum. Aklıma muhtemelen Douglas Burke geliyor, uzun boylu esmer, Doug ya da Dougie gibi isimlerle anılmak için fazla kadınsı ve güzel; Benton'la birlikte ortadan kaybolması, kendisinden haber alınamaması alışılmadık bir durum değil. Günün ya da gecenin herhangi bir saati, hafta sonu ya da tatil günü olabilir ve genellikle bana hiçbir şey söylenmez ve ne zaman sormamam gerektiğini bilirim, ama şimdi o zamanlardan biri değil.

Yalnız kaldığımızda Benton'dan bana tam olarak neler olduğunu anlatmasını isteyeceğim, çünkü çenesinin sert duruşundan ve keskin hatlı yüzündeki gerginlikten bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum ve aklıma Marino'yla konuşmadığı ya da ona bakmadığı geliyor. Benton, Özel Ajan Burke, Machado ve hiç tanımadığım kadın gibi Marino'dan tamamen kaçıyor. Sadece Anne ve Luke her şey normalmiş gibi davranıyor.

FBI ve polisin burada olmasının gerçek sebebi tomografi ya da otopsi izlemek değil.

"Herkes nasıl?" Marino soruyor ve sadece Anne iyi olduğunu soyluyor; bir Şeylerin ters gittiğini sezdiğini soyleyebilirim.

Anne, Marino ve bana, "BT'nin bazı açılardan MR'ın tam tersi olduğunu, kanın BT'de parlak MR'da karanlık olduğunu aıklıyordum," diye açıklıyor.

Kimse yanıt vermez ve gerilim daha da artar.

Anne, Machado ve Burke'e ve tanımadığım ama FBI'dan olduğundan Şüphelendiğim kadına, "Ama diğer sıvılarda, özellikle de suda öyle değil, çünkü su yoğun değildir," diye açıklıyor.

Benton'ın bakışlarını tutup bekliyorum.

"Bu bölgeler burada ve burada mı?" Anne, farklı bilgisayar ekranlarında 3 boyutlu olarak görüntülenen sinüsleri, akciğerleri ve mideyi gösteriyor. "Eğer çok koyu, neredeyse siyah grnyorlarsa, bu bir boğulma vakasında tipik olan suyun varlığına işaret edebilir. BT, boğulma vakalarında gerçekten harikadır. Bazen otopsi sırasında cesedi açtığınızda sıvıyı göremeden kaybedersiniz, özellikle de midede su varsa. Ama önce biz tarıyoruz ve hiçbir Şeyi kaırmıyoruz."

Anne'e, "Ciğerlerinde, midesinde, hiçbir yerinde su olmasını beklemiyoruz," diyorum ama gözlerim Benton'da. "Orta derecede mumyalaşmış. Vücudunda neredeyse bir damla bile sıvı yok, DNA için bir kartı lekelemeye ancak yetecek kadar var ve eğer boğulduysa, yakın zamanda boęulmamıŐ."

Aklım sürekli Marino'nun bugün erken saatlerde, sanki l kadın ona kişisel olarak saldırıyormuŐ gibi davranmasına gidiyor. Kadının ceketindeki eski düğmelerden dolayı duyduğu üzüntü tuhaftı ve içimde inanılmaz bir önsezi var, korkunç bir nsezi.

"Ağırlığı körfeze bırakıldığında epeydir lyd," diyorum, "ve bu toplantıyı kimin çağırdığını merak ediyorum?"

Sil Machado, "Bir kimlik bulduğumuzu düşünüyoruz," diyor.

yirmi

BENTON, ÖZEL AJAN BURKE ve tanımadığım kadına döner, Sanki devam etmek onlara bağılıymış gibi ve ben bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Marino'nun Sil Machado olarak adlandırdığı Portekizli Savaş Adamı, boğa gibi yapılı, siyah saçlı, siyah gözlü ve şık giyinen genç bir zeki ve FBI'a sadık biri değil ve bir davayı sorgulamadan ve bazı durumlarda direnmeden onlara teslim etmiyor. Biz burada dururken bile onlara boyun eğiyorsa, Federaller soruşturmayı çoktan devralmış demektir ve bunun için haklı bir neden olmalı.

"Nasıl olur da kimse bana haber vermez?" Marino Luke'a ters ters bakar. "Neye dayanan bir kimlik?" Sesi suçlayıcıdır. "Bu nasıl mümkün olabilir? DNA'yı bu kadar hızlı bulup parmak izi eşleşmesini unutamayız. Parmak izlerini rehidre etmeden bu mümkün değil, yani muhtemelen önce onları çıkarmamız gerekecek, ki ben de bunu yapmayı planlıyordum-"

"Bak ne diyeceğim Pete," araya giriyor Machado. "Neden benimle gelmiyorsun, biz birkaç şeyi gözden geçirirken onlar da konuşsunlar?"

"Ne?" Marino anında paranoyaklaştı.

"Her şeyin üzerinden geçeceğiz."

"Benim önümde konuşmalarını istemiyor musun?" Marino'nun sesi yükselir. "Bu ne lan!"

", dostum." Machado ona göz kırpmıyor. "Bu saçmalık!"

"Hadi ama, Pete. Böyle yapma." Machado ona yaklaşır, elini koluna koyar ve Marino onu silkelemeye çalışır, Machado onu daha sıkı kavrar. "Gidip biraz rahatlayalım, sonra açıklarım." Marino'ya koridora kadar eşlik eder. "kahve olduğunu biliyorum, tabii benim asıl istediğim bir bira, ama unut gitsin."

"Bir dakika geri çekilelim." Kapıyı kapattım. "Bu davaya bensiz başlamayacağınızı açıkça belirttiğimi sanıyordum." Bunu Anne'e, Luke'a söylüyorum. "Gördüğüm şey FBI'nın buraya gelip işleri hızlandırmak için direktifler vermesinin sonucuysa, işler böyle yürümüyor," diye ve bu konuda hiç de nazık değilim.

Luke bana "değil," diyor. Ama öyle.

"Kimlik odası tamamen açık ve benim talimatım olmadığı halde taramayı başlattınız," diye cevap veriyorum.

Luke sandalyesini bana bakacak şekilde çeviriyor ve benim hoşnutsuzluğumdan ya da Marino'nun neden bir mahkum gibi odadan çıkarıldığından endişe duyduğuna dair hiçbir işaret yok. Luke olup bitenler konusunda kendini haklı görüyor ve bu kısmen deneyimsizliğinden kaynaklanıyor ve görüldüğünden çok daha narsist olabilir, iyi huylu nezaketi sarışın yakışıklılığına ve yetenekli zekasına eşlik etmesini beklediğim egosunu yalanlıyor. Şef yardımcım federal kolluk kuvvetlerine, Gizli Servis'e ve özellikle de bu davayı aceleyle getirmesi için onu zorlamayı başaran FBI'a oldukça düşkün ve ben buna izin vermeyeceğim.

"Otopsiye sensiz başlamayacaktım," diye açıklıyor Luke, makul ve hoş İngiliz aksanıyla, önlük, cerrahi terlik ve üzerinde adı işlenmiş bir laboratuvar önlüğü giymiş olarak. "Ama siz mahkemeden dönerken onu taramanın uygun olacağını düşündük. Esas olarak içinde bulunduğu durum nedeniyle tomografide fazla bir şey bulabileceğimizden şüpheliydim."

"Ve aslında hiçbir şey yok." Anne'in sesi sakin, Luke'la yaptıklarına verdiğim tepkiden dolayı sinirli ve muhtemelen onunla flört edip çocuk yapan ve ayağını kırdığında bir süre onu her gün işe bırakan Marino'ya da kızgın. "İç yaralanma yok," diyor sessizce, ciddiyetle, Luke'a ya da Benton'a, benden başka kimseye bakmadan. "Neden öldüğünü bize söyleyebilecek bir kanıt yok. Demek istediğim, bazı kalp kireçlenmeleri ve yaygın olan bazı kafa içi kireçlenmeleri var. Bazal gangliyonlarda punktat, artı araknoid granülasyonlar, kırk yaşın üzerindeki insanlarda yaşlanma ile tipiktir."

"Durun bakalım." Özel Ajan Burke bu gece kahverengi bir kazak ve siyah bir kot pantolon giymiş, muhtemelen silahını gizleyen deri bir omuz çantası takmış. "Kırk yaşından bahsetmeyelim." Komik olduğunu sanıyor.

"Ateroskleroz kanıtı, bazı kan damarlarında kireçlenme." Anne hiç eğlenmedi.

"damar sertliğini anlayabilir misin?" Burke'ün yaptığı hiçbir şey havayı yumuşatmayacak. "Bir Whopper daha yemeden önce bunu öğrenmek iyi bir şey gibi görünüyor."

Luke ona, "Ne istersen ye; bir derdin varmış gibi görünmüyorsun," diyor ve belki de flört ediyor. "Aterosklerozu dört bin yıllık Mısır mumyalarında buldular, yani bu sadece modern yaşamın bir yan ürünü değil. Aslında, muhtemelen genetik yapımızın bir parçası buna yatkın olmak" diye ekliyor, çünkü anlamıyor ya da belki de Marino'nun başının dertte olmasını umursamıyor.

"Sanırım kalp krizi ya da felçten, yani doğal sebeplerden ölmüş olabileceğini ve birilerinin cesedi saklayıp sonra da ondan kurtulmaya karar vermiş olabileceğini düşünmeliyiz." Burke'ün gözleri benimkilerde sabit.

"Bu aşamada her şeyi düşünmek, açık olmak akıllıca olur," diye yanıtlıyorum.

"Diş restorasyonları dışında radyo-opak başka bir şey yok," diye bilgilendiriyor Anne beni. "Onlardan da bolca var. Kronlar, implantlar, pahalı bir ağız."

"Ned çizelgeleri karşılaştırmak için geliyor," diye haber veriyor Luke. "Aslında, muhtemelen şu anda o."

Araba ışıkları beyaz ve kapalı devre güvenlik ekranında parlıyor, küçük mavi bir hatchback, Ned Adams'ın eski Honda'sı otoparkta park ediyor.

"O zaman karşılaştırma için elimizde ölüm öncesi röntgenler olmalı." Bunu Benton'a yönlendiriyorum.

"Florida'daki bir diş hekiminden aldığımız kayıtlar," diyor. "Bu bayanın kim olduğunu düşünüyoruz?" Ben soruyorum.

"Görünüşe göre Peggy Lynn Stanton adında kırk dokuz yaşında bir Cambridge sakini. Yazlarını genellikle Michigan Gölü'nde geçiriyor, Kay," diye yanıtlıyor FBI'daki kocam, sanki dostane meslektaşlarmışız gibi.

"Zamanının çoğunu Massachusetts'ten uzakta geçiriyor. Görünüşe göre sadece kış ve sonbahar aylarında burada olmak onun alışkanlığıymış."

"Kışları burada geçirmek tuhaf görünüyor. Genelde insanlar o zaman burayı terk eder," diyorum.

"Bazen Florida'ya giderdi," diyor Burke. "Açıkçası öğrenecek çok şey var."

"Yani arkadaşları, muhtemelen ailesi, nerede olduğundan her zaman emin değil miydi?" Kuşkuyla sordum. "Peki ya telefon görüşmeleri, e-posta . . . ?"

"Kontrol etmeleri için ajanlar gönderdik," diyor Burke. "Peki, neden buradan almıyorsunuz?" Bunu tanımadığım bir kadına yönlendiriyor. "Valerie Hahn siber ekibimizden."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, herkes bana Val der." Bana gülümsüyor ama zahmet etmesin.

Kendimi dostça hissetmiyorum ve endişe içindeyim. Marino ne yaptı?

Valerie Hahn, "Sonuç olarak, göldeki kulübesine hiç gitmemiş gibi görünüyor," diyor. "Tamamen terk edilmiş. Bavul yok. Buzdolabında hiçbir şey yok. Görünüşe göre Mayıs ayının ilk günlerinde, muhtemelen daha önce ortadan kaybolmuş ve Dr. Zenner bunun cesedin durumuyla tutarlı olabileceğinden bahsetti."

"Otopsisini yaptığımızda daha iyi anlayacağım." Luke'un onlara bir şey söylemiş olması beni rahatsız ediyor.

"Bilmem ondan bahsedildiğini duymuş olabilir misiniz?" Valerie Hahn bana dedi ki.

Koridora açılan kapıyı , Ned Adams elinde eski siyah deri tıbbi çantasıyla bize doğru geliyor.

"Neden ondan bahsedildiğini duyayım ki?" Açıkça soruyorum.

"*Pretty Please* isminin size ya da çalışanlarınızdan birine bir şey ifade edip etmediğini merak ediyorum." Hahn diyor ki.

"Merhaba Ned." Ona kapıyı açtım. "Tarayıcıda. Buyurun."

"Orada yapabilirim. Tabii." Yere su damlatan uzun sarı yağmurluğunun kapüşonunu geriye itiyor. "Filmleri güncel. Bir sürü kron, implant, kök kanalları, sinüsleri iyi panoramik bir röntgen de dahil. Bunlar sende mi?"

"Biz konuşurken bile onları ekranlara koyabilirim." Anne yazmaya başlar. "Çıktı da ister misin?"

"Benim gibi eski kafalı bir adam hâlâ kâğıttan hoşlanır. Bir sürü özelliği var, zenginliğin utancı, uzun sürmemeli. Ateşli miyiz?" Sanki tehlikeli olabilecek bir askeri operasyon alanıymış gibi tarama odasına açılan kapıda .

"Tarayıcı çevrimdışı," diyorum ona. "Masayı nasıl kaydıracağını biliyor musun?"

"" çıkarıyor.

"Muhtemelen baş harfleri PLS olduğu için," diye açıklıyor Douglas Burke. "Birisi *lütfe*n'in nereden geldiğinden şüphelenebilir."

"Twitter', değil mi Kay?" Valerie Hahn sanki arkadaşmışız gibi davranıyor.

"Zar zor." Anlamaya ya da anladığımı sanıyorum. "Sosyalleşmek ya da iletişim kurmak için kullanmıyorum."

Hahn, "Twitter'daki adı *Pretty Please* olan Peggy Lynn Stanton'a hiç tweet atmadığınızı biliyorum," diyor.

"Ben kimseye tweet atmam."

Marino, ne yaptın sen?

"Birbirinize tweet atmadığınızı görmek yeterince kolay." Hahn kendinden oldukça emin. "Bunu görmek için yönetici yetkilerine bile gerek yok."

"Şu anda bu kadar detaya girmemize gerek olduğunu sanmıyorum." Benton Ned Adams'ı candan izliyor.

"Sanırım var." O bana bakana kadar ben ona bakıyorum.

"Tüm televizyon yayınlarından en azından faydalı bir şey çıktığını söylemek yeterli." Benton'ın isteksizliğini gözlerinin düzlüğünden okuyabiliyorum. "Boston'daki ofisimiz arandı, Cambridge arandı, Chicago ve Florida arandı, en az bir düzine insan ölen kadının Peggy Stanton olduğundan emin, bu insanlar en azından Mayıs ayından beri görmediklerini ve haber almadıklarını söylediler, görünüşe göre Michigan Gölü'ndeki yazlığına ya da muhtemelen Palm Beach'e gidiyor olması gerekiyordu. Buradaki insanlar onun Illinois'de olduğunu, oradakiler de hala burada olduğunu düşünmüşler. Bazıları da Florida'da olduğunu düşünmüş."

"İnsanlar mı? Arkadaş olarak mı?" Bundan ne kadar hoşlanmadığımı gizlemek için yapabildiğim tek şey bu.

"Çeşitli gönüllü gruplar ve kiliseler." Benton ne hissettiğimi çok iyi biliyor ama önemli değil.

İşimizi bu şekilde yapıyoruz. Bu şekilde yaşıyoruz.

"Görünüşe göre yaşlı bakımıyla çok ilgiliymiş. Burada, Chicago'da, Florida'da" diyor.

"Ailesi var ve bunca ay sonra nerede olduğunu merak etmediler mi?" Bu sabah Sahil Güvenlik üssüne giderken Marino'nun arabada bana söylediklerini düşünüyorum.

"Kocasını ve iki çocuğu on üç yıl önce özel uçakları düştüğünde ölmüş." Benton bilgileri tarafsız bir şekilde aktarıyor ve

çok soğuk geliyor.

Ama o öyle değil.

"Yüklü bir hayat sigortası poliçesi olan bir yatırım komisyoncusu," diye rapor ediyor. "Oldukça iyi durumda bırakmış, zaten fakir olduğundan değil."

"Saticılarından hiçbiri faturalarını ödemediğinden şikayet etmedi mi? Kimse e-postalarına ya da telefonuna cevap vermediğini fark etmedi mi?" Ne düşündüğümü söylemiyorum.

Marino'yu, nasıl yol alacağını bilmediği ve güvensizliğinin onu savunmasız kıldığı siber uzayda kandırmak ne kadar kolay olurdu.

Benton, "Bunca zamandır faturalarını ödüyordu," diye yanıtlıyor. "İki hafta kadar önce tweet atıyordu. Daha dün kadar cep telefonundan aramalar yapıyordu-"

"Oradaki kişi değil. O kesinlikle yapmadı." Luke, pencereden Ned Adams'ı izlerken Benton'ın sözünü keser.

"Biri bunu yapıyordu." Benton sözünü bitirir ama bunu Luke'a söylemez.

Tarayıcı odasının içinde Ned Adams siyah deri çantasını açar. Gözlüklerini takıyor. Diş röntgenlerini gösteren bir video ekranına gözlerini kısarak bakar.

"Öleli iki gün ya da iki haftadan çok daha uzun zaman oldu," diye gönüllü oluyor Luke, aslında susması gerekirken. "Bir süredir tweet atmadığı, çek yazmadığı ya da telefon görüşmesi yapmadığı kesin.

En azından aylar diyebilirim. Katılıyor musunuz, Dr. Scarpetta?"

"Evi Altıncı Cadde'de," diyor Benton bana. "Cambridge 'ne çok yakın, bu da olayı daha da ilginç kılıyor. Kimse girmemiş. Alarm kurulu, araba garajda, polis her gün önünden geçiyor ve kimsenin haberi yok."

"Bir zaman kapsülü," diye ekliyor Douglas Burke. "Biz oraya varır varmaz arka kapıyı kırmak için hazır bekliyor."

Bentona, tam olarak bilmesini istediğim şeyi ileten bir şekilde, "Senden sipariş etmeni istediğim pizzaları gidip almanı öneririm," diyorum.

Burası benim ofisim. CFC FBI'a hesap vermez. Bu davayı uygun gördüğüm şekilde ele alacağım.

"Önce onu gönderiyorum. Evi bekleyebilir," diye ekliyorum aynı tonda. "Yarım yıldır bekliyor. İki saat daha bekleyebilir ama o bekleyemez."

Burke, "Dr. Zenner'in otopsiyle ilgilenebileceğini ve senin de bizimle gelip bir göz atabileceğini umuyorduk," diyor.

"Ne yapmamı istersen." Anne tarayıcı odasına girip çıktıkları Ned Adams'a verirken Luke sandalyesinden kalkıyor.

"İhtiyacım olan şey bize burada işimizi yapmamız için şans vermeniz," diye cevap veriyorum, x-ray odasının kapısı açılıyor ve şimdi Lucy burada, koridordan bana bakıyor. "Kurbanın nasıl öldüğünü ve ne aradığımızı bilirsek olası bir suç mahallini araştırmak çok daha anlamlı olur."

"Sizinle bir dakika görüşebilir miyim?" Lucy içeri adım atmaz.

"İzninizle. Sanırım şimdilik işimiz bitti," diyorum FBI'a. "Arabayı bölmede fark ettim." Lucy ile birlikte kimsenin bizi duyamayacağı bir yerde duruyoruz. "Nedenini merak ediyorum."

"Ve pek çok şeyi merak ediyorum." Yeğenim bu sabah erken saatlerde onu gördüğümde olduğu gibi giyinmiş, tamamen siyahlar içinde ve FBI bölgedeyken ortaya çıkmak onun yapacağı bir şey değil. "Marino ve Machado'nun neden kapısı kapalı dinlenme odasında olduklarını merak ediyorum. Tartıştıklarını duyabiliyorum, Marino'nun sesi o kadar yüksek. Ben de Channing Lott'a ait bir Sikorsky S-Seventy-six'nin bugün o cesedi sudan çıkarırken sizi neden filme almış olabileceğini merak ediyorum."

"Helikopteri mi? Bu çok çarpıcı." Ne diyeceğimi bilemedim.

Marino ile arabada mahkemeye giderken Lucy'ye kuyruk numarasını e-posta ile gönderdiğimden beri büyük beyaz helikopteri daha düşünmedim.

Düşüncelerim ne yapmam gerektiğine dair olasılıklar arasında gidip gelirken, "Bu gerçekten inanılmaz," diye ekliyorum.

Dan Steward'ın kapanış konuşmasından önce bilmesi gerekiyor. Eğer Channing Lott bir şekilde helikopterin arkasında az önce mahkemede izlediklerimizi filme alıyorsa, ki nasıl alamayacağını bilmiyorum, o zaman jüri müzakereye başlamadan önce bunu bilmeli. Ama bunun için çok geç olabilir.

Lucy bana "Uçuşa Elverişlilik Sertifikası Delaware'de nakliye şirketine kayıtlı," diye bilgi verdi.

Steward'ı bu bilgiyle çağırırsam ve o da açık mahkemede ya da hatta hakime kaynağın kim olduğunu söylemek zorunda kalırsa nasıl görüneceğini hayal edebiliyorum. Bu bilgi Jill Donoghue'ya zarar verecektir.

Sen karışma.

Yeğenim bana "Yüz elli kadar araba taşıyıcısı, konteyner gemisi, M V Cipriano Lines'dan oluşan filosu" diyor.

"Özür dilerim." Söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum.

"Helikopterin kayıtlı olduğu şirket" diyor. "Kayıp karısı Mildred Vivian Cipriano'nun adını taşıyan bir nakliye şirketi. Evlenmeden önceki adı."

yirmi bir

CFC ÇEVRESİNDE, ADLİ DİŞ HEKİMİ NED ADAMS DİŞ HEKİMİ OLARAK BİLİNİR. Ölülerin ona söyledikleri yüzünden. Yaş, ekonomik durum, hijyen ve eğer bunlar gevezelik için yeterli değilse, dişler diyet, içki, uyuşturucu ve kişinin hamile olup olmadığı ya da akne veya yeme bozukluğu olup olmadığı konusunda ispiyonculuk yapar.

Altmışlı yaşlarının sonunda, hafif kambur, dizleri kötü durumda ve kaşlarını çatmaktan çok gülümseyen derin kırışık bir yüze sahip olan Ned, tek bir diştten merhumun en yakın arkadaşlarının ve ailesinin muhtemelen hiç bilmediği ya da hayal bile edemeyeceği ayrıntıları tespit edebiliyor. Cesedi kabul bölümünde tartıp ölçtükten sonra koridorda gezdirirken, Peggy Lynn Stanton'ın hayattayken çok kötü bir dişçinin kurbanı olduğunu ve Ned'in deyimiyle ona ya da bir başkasına "bir kol ve bir bacağa" mal olduğunu doğruluyor.

"Bir Dr. Pulling; şimdi, bu nasıl bir isim? Ama birazdan size anlatacağım gibi, onun vakasında bu ismin hakkını veremedi." Ned sert bir tavırla Luke ve bana soğutucu bölmeye doğru eşlik ediyor, yağmurluğunu koluna geçirmiş, neşeli bir havası var, çünkü görevi başarıyla tamamlanmış ve boş bir dönmek için acelesi yok. "Palm Beach, Florida'da bakım standartlarına uymayan bir kozmetik diş hekimi; kasıtlı olduğunu söylemiyorum. Belki de sadece beceriksizliktir."

"Evet, doğru," diyor Luke alaycı bir şekilde. "nerede?"

Ned, "Sekiz numaralı diş, bukkal fistül ile birlikte geniş iç kök rezorpsiyonu olan bir maksiller santral kesici diş," diyor. "Ölüm öncesi ve sonrası radyografilerinde pulpa kanalının ortasındaki bu büyük iç radyolusensiyi gözden kaçıramazsınız."

"Bu bir tacın altında mı?" Soğutucu kapısının kolunu yukarı çekiyorum.

"Aynen öyle. Travma sonucu enfeksiyon ve devam eden iltihaplanma Kontrol edilmemiş ve yine de üstüne porselen bir kaplama yapıştırmış. Sanırım bu şakacı ona yaklaşık kırk bin dolara ve bir sürü acıya mal oldu.

Rahatsızlık. Isırığının bozuk olduğundan eminim ama bunu kanıtlayamam çünkü ona kronik baş ağrısı çekip çekmediğini tam olarak soramam. Yine de TME'si varsa şaşırmam. Evini aramaya gittiğinizde bir gece bekçisi arayın."

Sanki bulabileceğim en önemli şey buymuş gibi.

"Enfeksiyonun ne zaman başladığına dair zaman dilimi?" Sedyeyi ölüm kokan soğuk havanın içinden geçirerek, çelik tepsiler üzerindeki siyah kabarık tümseklerden oluşan sessiz ve hüzünlü bir kitlenin yanından geçiyorum; burada tutulan hastaların çoğunun kimliği hâlâ belirlenememiş.

"Kesin bir şey söylemek zor ama çizelgelerine göre?" Ned'in nefesi . "İki buçuk yıl önce yapılan kanal tedavisi ve ardından geçtiğimiz Mart ayında yapılan porselen kaplama ile ilgili olduğunu söyleyebilirim."

"Demek Mart ayı gibi yakın bir tarihte Palm Beach'teydi," diye tahmin ediyorum, dekompozisyon odasına açılan arka soğutucu kapıdan çıkarken.

"Öyle olmalı." Ned bizi takip ediyor. "Ve o zamana kadar rezorpsiyonun periodontal ligament boşluğunu ve dişi içerecek şekilde ilerlememiş olduğuna mümkün değil. Başka bir deyişle, o lanet diş çekilmeli ve restore edilmemeliydi."

"Dünyada bir dolandırıcı daha var," diyor Luke.

"Eğer yaşasaydı, kaçınılmaz olarak bir diş çekimi ve ardından bir implant ve başka bir kaplama ile karşı karşıya kalacaktı." Ned siyah çantasını tezgâhın üzerine koyuyor ve bir süre daha kalmayı planlıyormuş gibi ceketini bir sandalyenin üzerine örtüyor. "Çok sayıda kök kanalı - tam olarak sekiz - muhtemelen ihtiyacı olduğundan şüphelendiğim kronlar için sağlıklı dişlerin delinmesinden kaynaklanan travma nedeniyle. Örneğin arka azı dişleri? Kimsenin görmeyeceği dişlere porselen yaptırmaya ne gerek var? Altın kullanın. İster inanın ister inanmayın, daha ucuz."

"Para, para, para." Luke bana bir maske ve eldiven uzatıyor, mavi gözleri sakince bakıyor, sanki olan biten her şeyi açıklayabilirmiş gibi, sanki onun hakkında endişelenmem için hiçbir neden yokmuş gibi.

Luke ve ben galoşları ve önlükleri giyerken Ned, "Bu ve aynı dişçi yüz enjeksiyonları da yapıyordu," diye haber veriyor. "Hakkında ciddi endişelerim olan en yeni trend nedir? Diş hekimlerinin hastalarına Perlane, Restylane, Juvéderm ve diğer yüz dolgu maddelerinin yanı sıra Botox enjekte etmesi. Belki eski kafalıyım ama diş hekimlerinin yanakları dolgunlaştırması ve kaş çatma çizgilerini düzeltmesi gerektiğini düşünmüyorum."

Cesedi sedyeden otopsi masasına kaydırıyoruz ve soğuk paslanmaz çelik üzerinde trajik bir şekilde küçük ve solgun görünüyor. Bir otopsi

Luke bir el arabasının üzerindeki numune kaplarını etiketlerken, muayene ışığını baş üstü rayında hareket ettiriyorum ve onunla ilgili duygularım karışık ve kafa karıştırıcı. Kararsız ve korkutucuydular ve Marino'nun bu sabah arabada yaptığı çirkin suçlamaları düşünmemeye çalışıyorum. Haklı olabileceklerini kabul etmek istemiyorum.

"Yani Mart ayında onu gören Dr. Pulling, o randevu sırasında ona dolgu veya botoks da mı enjekte etti?" Kolların ön üst kısmına altı bin fit-kandil ışık yönlendiriyorum.

"Dudak büyütme. Bir CC Restylane," diyor Ned. " yazıyor. En azından adam oldukça iyi kayıt tutuyordu."

"Dört küçük çürük." Luke'un dikkatini onlara yönlendiriyorum. "Bir tane de burada."

"Başparmak çürüğü mü?" Işğın koluna uzanıyor, kolu hafifçe bana dokunuyor.

"Muhtemelen. Karşı tarafta. Büyük ihtimalle başparmak çürüğü. Evet." Ona gösteriyorum, o da bana yaslanıyor.

"Onu tutmaktan parmak uçlarında morluklar oluşmuş" diye anlatıyor. "Üst kolunu kavramaktan, dört parmağı orada ve başparmağı burada."

"Teşekkür ederim Ned." İhtiyacım olanı aldığımı ona bildirme şeklim bu.

"En azından çok sık gördüğüm durumlardan biri değil." Ölmüş olan karısının düğün hediyesi olan yıpranmış ve yıpranmış siyah tıbbi çantasını eline alıyor. "Diş hekimi sigorta şirketine talepte bulunabilsin ya da karşılanmayan hizmetleri karşılanan hizmetler gibi gösterebilsin diye hiç yapılmamış her türlü şey çizelgeleniyor. Sadece kalitesiz işlerden bahsetmiyorum bile."

"Onun durumunda görmek gerçekten zor." Luke elindeki mercek ile işaret ettiğim ince çürükleri inceliyor ve beyaz önlüğünün hareket ederken çıkardığı , soluk sarı saçlarında parlayan yoğun ışığı fark ediyorum.

"Belirli bir özelliği veya özellikleri yakından incelemenden önce genel bir bakış açısı elde etmek için alanları farklı açılardan aydınlatmaya yardımcı olur," diye öneriyorum ona, onun ve lambanın sıcaklığını hissederken. "Bir suç mahalline nasıl giriyorsanız öyle. Önce büyük resmi görürsünüz. Sonra daralt.

Tek bir şeye odaklanıp her şeyi kaçırmayın."

"Kesinlikle her şeyi kaçırarak kadar saplantılı olmak istemem." Luke ışığı tekrar ayarlar.

"Çok uzun zaman önce danışmanlık yapmam için çağrıldığım bir dava vardı." Ned sandalyeden yağmurluğunu aldı. "New Hampshire'da, dişlerinde kırık diş aletleri olan birkaç hasta."

"Çok teşekkürler Ned." Başımı kaldırıp ona baktım. "Her zamanki gibi günü kurtardın ve ben minnettarım, FBI minnettar, herkes minnettar."

Kapının yanında oyalanıyor. "O dişçinin yüzün üzerinde yanlış uygulama davası ."

Ned'e, "Benton pizza almak için dışarı çıktı ve sanırım şimdiye kadar dönmüştür," diye haber verdim.

"Muhtemelen birkaç yıl hapis yatacak ve İran'a geri "

"Belki yedinci katı kontrol edebilirsin?" Ben öneririm. "Eve dönmek için aceleniz yoksa eminim size eşlik etmekten memnun olurlar."

"Belki burada da birkaç tane vardır?" Luke daha fazla kahverengi lekeyi işaret ediyor, küçük ve neredeyse mükemmel yuvarlak, kolu benimkine dokunuyor ve Tyvek kılıfının içinden sertliğini hissediyorum. "Eğer bir kavrama aralıklı olsaydı? Birisi zorla tutulduğunda gördüğümüz gibi, kavrama sıkılır ve gevşer, sıkılır ve gevşer. Kat kat giysileri arasında parmak ucu morlukları bekler miydiniz?"

Bir fotoğraf makinesi ve Marino'nun bugün erken saatlerde etiketlediği altı inçlik ölçeği alıyorum. "Bir bluz ve yün ceketin içinden bu şekilde morarmasını bekler miydin?" Luke soruyor ve ben de fotoğraf çekmeye başlıyorum, çünkü Marino

Burada.

Tam olarak neler olduğunu bilmemekle birlikte, hala yukarıda olduğunu, Machado ve FBI tarafından sorgulandığını, ilgilerinin Twitter'la, Lucy'nin bana bahsettiği kadınla ilgili olduğunu anladım. Yeğenim bu sabah erken saatlerde bana Marino'nun internette tanıştığı ve kısa süre önce *birden fazla şekilde takibi bıraktığı* birinin CFC'de bir AeroBed üzerinde uyuduğunu söyledi.

Sahil Güvenlik üssüne giderken Marino'nun kullandığı kaba kelime *Twat*'tı ve her ne aptallığa bulaşmış olursa olsun, son zamanlarda *Pretty Please* ya da Peggy Lynn Stanton'ın internette kullandığı isimle tweet atıyor olması mümkün değil. Marino günler ve haftalar önce bu kullanıcı adıyla bir tweet atmış olabilir ama bu kişi otopsi masasındaki kadın değildi. Kadın, Marinonun tweet atmaya başlamasından çok önce, hatta Twitter hesabını açmadan önce ölmüştü,

muhtemelen ölü ve ilkbahardan beri soğuk hava deposunda ve zihnim durmadan bilgileri sıralıyor, kanım çarpıyor.

Düşüncelerim bağlantılar ve olasılıklarla yarışıyor, nabzım hızla atıyor. Luke bana dokunurken, bana sürtünürken hissettiklerimden kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum ve buna engel olamıyorum.

"Seni ezmek istememiştim," diyor Ned artık gittiğine göre. "İçtenlikle özür dilerim. Yardım ettiğimi sanıyordum."

Epidermisin altında iyi tanımlanmış olup olmadıklarını görmek için sağ üst koldaki kahverengimsi izleri kesiyorum. Dermise veya cildin daha derin tabakasına uzanan kanamanın bıraktığı lekelenmeyi arıyorum ve öyle de.

"Asıl soru, bu çürüklerin ne zaman oluşmuş olabileceği." Lambayı sapından tutup kollarından aşağıya, cilalı tırnakları kırılmış parmaklarının buruşuk uçlarına doğru tutuyorum.

Bileklerinin altını ve ellerinin üstünü kontrol ediyorum.

"Durumu bu çürükleri yaşlandırmak imkansız olmasa da çok zor," diye ekliyorum.

Işık, kösele gibi üst göğsü, ziyan olmuş göğüsleri boyuyor, kırışmış karnı aydınlatıyor.

Luke'un sorusuna, "Ama onu kavrayan kişinin kullandığı kuvvetin derecesine bağlı olarak, giysilerinin katmanları boyunca morarmış olabilir," diye cevap veriyorum.

"Bana öyle geliyor ki, kadının giyinik olup olmadığını bilmek önemli," diyor. "Bunun daha çok Benton'ın işi olduğunun farkındayım. Ben bir profilci değilim."

"FBI çok ikna edici olabiliyor." Kalçalarını, üst uyluklarını aydınlatıyorum. "Ve eminim Benton onlarla birlikte geldiği için seni daha da ikna etmişlerdir. Ama biz kolluk kuvvetleri için çalışmıyoruz Luke."

"Tabii ki hayır."

"Kanıtların ortaya çıkardığı sorulara objektif bir şekilde cevap vermek bizim görevimiz." Işığı dizlerine doğru tutuyorum. "Ve gözetim zincirine titizlikle uymalıyız, yani kanıt odamızı FBI'a açmamalıyız ya da nedeni veya aciliyet duygusu ne olursa olsun bizi bir faaliyet çılgınlığına sürüklemelerine izin vermemeliyiz."

"O senin kocan, ben de öyle düşündüm-"

"Evli olmamızın onun işini ya da benim işimi nasıl değiştirdiğini mi varsayıyorsunuz?"

"Özür dilerim," diyor Luke tekrar. "Ama Viyana'dayken bize verdiği rahatsızlıktan sonra ..."

Sözünü bitirmiyor. Benton'ın geçen haftaki bariz kıskançlık gösterisinden sonra yapmak isteyeceği son şeyin onu daha da kızdırmak olduğunu söylemesine gerek yok. Luke yapabileceğini biliyor. Neden yapabileceğini de biliyor ve ben onunla evliliğimi ya da Benton için neden bir tehdit olabileceği gerçeğini tartışmayacağım.

Luke Zenner'a kocamla son zamanlarda sürtüşmeler yaşadığımızı, belirsizlik ve güvensizlik dönemlerinin benim söylediğim kadar temelsiz ve mantıksız olmadığını açıkça itiraf edecek değilim. Kavga ettiğimiz şeyler gerçekten temelsiz olsaydı, Luke ve ben bu dokunma, eğilme, oyalanma, ateşli çekimin ince dilini konuşma dansını yapmazdık ve ancak bunlar olduğunda kendime karşı dürüst oluyorum.

Çektiğim her fotoğraf için plastik cetveli, yani ölçeği yeniden yerleştirirken Luke, "Merak etmeden duramıyorum, acaba bir noktada kıyafetleri çıkarılmış olabilir mi?" diyor. "Bunu öneriyorum çünkü çürükler oldukça belirgin görünüyor. Burada ve burada."

Yaklaşıyor, ön kolu benimkine değiyor, incelediği şeye doğru eğilirken omzu bana sürtünüyor ve ben hissettiklerimi hissetmek istemiyorum.

"Birinin parmak uçlarının hatırı sayılır bir güçle bastırdığı yeri görebiliyorsunuz ve acaba arada kumaş katmanları mı vardı?"

Öne eğildi, bana doğru eğildi ve orada kaldı.

"Durum böyle olsaydı, çürükler tam olarak mi görünürdü?" diye soruyor.

"Kıyafetlerinden yara alıp almadığını kesin olarak bilemeyiz," diye cevap veriyorum.

"ALS'yi denemek faydalı olur mu?" Marino'nun saatler önce fişe taktığı, hâlâ tezgahın üzerinde duran alternatif ışık kaynağını gösteriyor.

"Bunun bir olmayacak."

"Yani bu hayır demek." Gözlerime bakıyor.

"Gözden kaçırdığımız silik ya da görünmeyen morlukları görebilme ihtimaline karşı onu taramak istersen, çürük olan kahverengi desenleri gözden kaçırdığımızı varsayarak?" kıracak bir şekilde teklif ediyorum, çünkü yapmalıyım.

"Muhtemelen çok saçma."

"Saçma değil, sadece mantıksız," diye cevap veriyorum.

"Katılıyorum. Yani, ne kadar şansımız var ki?" diyor.

"ALS'nin en çok yardımcı olabileceği olağan kanıtları bulma şansı yok denecek kadar az." Ama benim onu vazgeçirmeye çalıştığım şey bu değil ve bizim de bahsettiğimiz şey bu değil.

Hayatımı tamamen mahvetsem de umurumda olmayacağına karar vermediğim sürece onunla bir ilişki yaşamayacağım. Mesele benimle bir şansı olup olmadığı değil, bu düşünceleri düşünmemin bile ne kadar çılgınca olduğu.

"Vücut sıvıları, lifler, atış artıkları, gizli parmak izleri, derin doku çürükleri?" Hâlâ ALS'den ve farklı koşullar altında neler bulabileceğinden ve ona sahip olamayacağın bir şeyi istemenin nasıl bir şey olduğunu anladığımı söylüyorum.

"Doğru. Unut ," diye kabul eder.

"Ben de bunu tavsiye ediyorum. Denemenin cazibesine kapılmayı anlamadığımdan değil."

"Suya girmiş," diyor. "Zaman kaybı."

"Ve sonra bunun açıklanması gerekiyor," diye ekliyorum. "Yaptığımız her şeyin açıklanması gerekiyor."

"Fişini çekeyim mi?" ALS güç kablosuna uzanıyor.

"Lütfen," diye cevap veriyorum. "Sırf yaptık diyebilmek için gözlükleri takıp Crime-lite ile vücudu baştan aşağı taramakla bir saat geçirmekle gerçekten ilgilenmiyorum. Kıyafetlerini gözden geçirmeye degebilir ama bu bekleyebilir."

"Bu çürükler oluştuğunda üzerinde kıyafet olup olmadığını bilmiyoruz." Luke masaya dönerken bu düşünceye geri döner. "Biri kollarının üst kısmını tuttuğunda giyinik olup olmadığını bilmek önemli bir gerçek olurdu, değil mi? Bir mahkûmu soymak her şeyden çok boyun eğdirmekle ilgili, değil mi?"

"Kimin kime ve neden yaptığına bağlı."

"İşkencenin mantığı, düşünmesi korkunç bir şey, ama bir mantığı var. Aşağılama, gözdağı verme, mahkumunuzu soyarak kontrol etme, çuval geçirme. Ya da kadını," diyor. "Bir noktada yumuşak ve cildinde iz bırakmayacak bir tür bağ ile bağlanmış olabileceğini varsayıyorum."

"Bu mümkün."

"Onun bu şekilde arkasından geldiğini hayal ediyorum." Hayali kolları kavramak için ellerini kaldırıyor, parmak uçlarını ve başparmaklarını birini arkadan üst kollarından yakaladığında olacakları şekilde yönlendiriyor. "Belki de onu bir yerden başka bir yere zorla götürmek için, örneğin onu bir odaya zorla sokmuş ya da sürüklemişse, bilinci yerinde değilse. Ya da kadın bir sandalyeye bağlanmışsa ve adam kadının kimliğini çalmak için ona bilgi vermeye çalışıyorsa, örneğin. Şifresi, parolaları."

Lambayı alt bacaklarından aşağıya doğru tutarak ayak bileklerinin ve ayaklarının üstlerini ve yanlarını parlak bir şekilde aydınlatıyorum ve daha fazla kahverengimsi iz buluyorum, ancak bunlar daha koyu, daha kuru ve şekilleri belirsiz. Küçük kesikler açmak için neşteri elime aldığım da, derinin koyulaşmış bölgelerinin elastikiyetini kaybettiğini, son derece sert olduğunu ve alttaki dokuda kanama izi olmadığını görüyorum.

Çürükler değil ama başka bir şeyin neden olduğu desenler ve çıplak ayaklarının üst kısımlarında ve bileklerinin bazı bölgelerinde daha buluyorum.

Sırtını kontrol edebilmem için onu yan yatırıyoruz ve sağ dirseğinin ve ön kolunun alt tarafında iki tane daha belirsiz sert kahverengi alan var.

"Hiçbir fikrim yok," . "Kesinlikle hiçbir fikrim yok." "Bir tür ölüm sonrası eser mi?"

"Daha önce gördüklerime hiç benzemiyor." Histoloji için sert kahverengi deriden küçük bir kesit alıyorum. "Sert deriyi kesmek gibi. Buna neyin sebep olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Dondurucu yanığı gibi, belki?"

"Hayır. Dondurucuda olsaydı ve bu da buna neden olsaydı her yerinde olurdu." "Peki ya vücudun belirli kısımları metalle temas ettiyse? dondurucunun içinde?" diye

öneriyor. "O zaman deri yapışır."

Neşter bıçağının ucunu sol göğüs kemiğinin hemen altındaki derimsi ete sokup aşağı ve sağa doğru kesiyorum, sonra aynısını solda yapıyorum ve göbeğe kadar dümdüz kesip etraftan dolanarak kasık kemiğine ulaşıyorum. Islak kaygan deride bir Y kesisi yapmak gibi bir şey ve ben dokuyu geri yansıtıyorum, kaburgaları kesiyorum, göğüs çıkarıyorum. Boyun organlarını ve dili çıkarmak için çenenin altından bir kesi yapıyorum.

"Dil kemiği sağlam." Çalışırken vücut şemasına notlar alıyorum, çürüme kokusu artık baskın geliyor. "Kayış kaslarında, yumuşak dokuda yaralanma belirtisi yok. Hava yolu tıkanıklığı ya da siyanür gibi kimyasal asfiksi kokusu yok. Dilde yaralanma yok."

Luke kafa derisini soyuyor ve hava, salınımlı testerenin gürültülü vınlaması ve öğütmesiyle titreşiyor ve kemik tozu parlak beyaz ışıktaki asılı kalıyor. Büyük kan damarlarını, inferior vena cava'yı ve aortu açıyorum, beklediğim şeyi buluyorum, boşlar, kuru yaygın hemolitik lekelenme var. Tıkanıklık, yaralanma ya da hastalık belirtisi görmüyorum, sadece orta miktarda kireçlenme var, kesinlikle onu öldürmeye yetecek kadar değil.

Luke, "Beyin kesilemeyecek kadar yumuşak," diye rapor veriyor. "Ama beyin işaret eden bir şey görmüyorum. Dura sağlam ve lekelenme yok." Yazıyor.

Organları çürümüş. Akciğerleri çökmüş, kırmızımsı mor ve çok yumuşak, solunum yollarında su, köpük, kum veya yabancı madde yok, safra kesesi kuru ve buruşmuş, safra kalıntısı yok. Çalıştığımız her dakika, bunun bir dışlama otopsisini olduğu, olası ölüm nedenlerini ekarte ettiği ve boğulduğu ya da zehirlendiği konusunda çok az şüphe bıraktığı açıkça ortaya çıkıyor. Ancak karaciğer dokusunda tam bir etanol ve ilaç taraması yapmadan önce bir süre - en azından günler- geçmesi gerekecek.

"Hiç peteşi bulamadım." Luke her iki gözü de açıyor. "Sklera veya konjonktivada düzensiz kanama alanları yok. Tabii ki bu boğulma ya da boğulma sonucu asfiksi ihtimalini ortadan kaldırmıyor," diye ekliyor ve haklı.

Herhangi bir sıyrık ya da çürük, boğma ya da boğulma ile ilişkilendirebileceğim bir yaralanma olmasa da, peteşi adı verilen yüz ya da skleral nokta kanamalarının olmaması, birisinin kafasına plastik bir torba geçirmediği, burnuna ve ağzına tıkaç bağlamadığı ya da boğazına nefes almasını engelleyen bir bez tıkamadığı anlamına gelmiyor.

Mide içeriği tanecikli ve hayvan yemi gibi kuru. Işığı ayarlıyorum ve bir mercek kullanarak materyali forsepsle hareket ettiriyorum.

"Kurumuş, kurutulmuş et," diye gözlemliyorum. "Eğer kabaca görebiliyorsa, öldüğünde pek sindirilmemişti."

Luke, "İnce bağırsağında çok az şey var," diye haber verdi. "Kalın bağırsağında neredeyse hiçbir şey yok. Genelde ne kadar sürer? Yiyeceklerin tamamen temizlenmesi on saat mi sürer?"

"Bu pek çok şeye bağlı. Ne kadar yediğine, egzersiz yapıp yapmadığına, hidrasyonuna. Sindirim bireylere göre önemli ölçüde değişir."

"Yani yemek yediyse ve ölmeden önce yemek sindirilmeye bile başlamadıysa," diye tahmin ediyor, "büyük ihtimalle son yemeğinden sadece birkaç saat sonrasında bahsediyoruz?"

"Belki. Belki de değil."

Ona mide içeriğini tartmasını ve histolojik olarak işleyebilmemiz için bir kısmını formalin içine koymasını söyledim.

"Nişasta için iyot testi, şeker için naphthol, lipidler için Oil Red O. Umarım stereomikroskopta tanımlanabilir gıda parçacıklarını seçebiliriz." Kullanılmasını isteyeceğim özel boyaları açıklıyorum.

Sırtımız kapıya dönük, yan yana çalışıyoruz.

" yüzden özel talimatlarla toksikolojiye, histolojiye, izlemeye kanıtları yapacağım," Luke listeyi aşağıya indiriyor. "Peki ya SEM?"

"Belki botanikler için." Arkamdaki havanın değiştiğinin belli belirsiz farkındayım. "Stomatal karşılaştırmalar için. Örneğin, napa lahanası mı? Çin brokolisi mi? Çin lahanası mı? Karides gibi eklem bacaklılara dair herhangi bir kanıt var mı? Yulaf olabilecek hücre sel yapılar var mı? Buğday olabilecek tahıl taneleri var mı?"

Luke arkasını döndü, sonra ben de döndüm.

"Daha ne kadar süreceğini merak ediyorum," diyor Benton, tuttuğu açık kapıdan.

"Geldiğinizi duymadım," diye cevap veriyor Luke, sanki bir şey anlatmak istermiş gibi. "Aslında şimdi bitiriyoruz." Benton'ın gözleriyle karşılaşıyorum.

Dikkatli ol.

"İşe yarar bir şey buldun mu?" Kapı aralığında duruyor.

"Uzun cevap şimdilik belirsiz, toksikoloji ve ileri çalışmalar bekleniyor." Önlüğümü arkadan çözüyorum. "Kısa cevap ise bilmiyorum."

"Tahmin bile edemiyor musun?" Benton masanın üzerindeki leke bakıyor ve yaklaşmamasının nedeni koku ya da çirkinlik değil.

Böyle şeyler onu rahatsız etmiyor. Onu rahatsız eden başka bir şey var. "Onu neyin öldürdüğü hakkında tahminde bulunmayacağım."

Eldivenlerimi fırlattım ve

ayakkabı kılıflarını bir biyolojik tehlike kutusuna. "Ama size neyin işe yaramadığına dair uzun bir liste verebilirim."

yirmi iki

ŞİDDETLİ YAĞMURLAR TORRENTIAL'E DÖNÜŞTÜ, şiddetli fırtına sonbahar için mevsimsiz, şiddetli rüzgarlar ağaçları kalan yapraklardan sıyrıyor ve gök gürültüsü bir savaş devam ediyormuş gibi çatlıyor. Su, SUV'un alt takımına sıçırıyor ve cama sıçırıyor ve Cambridge'in ortasındaki karanlık su birikintili sokaklardan geçerken Benton benden kilometrelerce uzakta görünüyor.

Yolcu koltuğundan, etrafına dikkatle baktığı ve bana bakmadığı yerden, "Bu işe karışmaması sağduyulu bir davranış," diyor.

"Kimin sağduyusu?" Gergin görünmemeye çalışıyorum.

"DNA'sını onun evinde bırakmasını istiyor musun?"

"Umarım yapmaz, ama tabii ki ." Mantıklı görünmeye çalışıyorum.

Benton'ın telefonu karanlıkta parlıyor ve bir şeyler yazıyor.

"DNA'sını muhtemelen kızın kişisel eşyalarına, kıyafetlerine aktarmış olduktan sonra mı?" Telefonu kucağına geri koydu. "Çünkü bahse girerim her türlü şeyle o ilgilenmiştir."

Silecekler gümbürdüyor ve buz çözücü patlıyor.

Benton daha sonra, "Üzerinde ne tür koruyucu bir şey olduğu umurumda değil," dedi. "Bugünlerde havadan DNA alabiliyorsunuz."

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim. "Ama onun evini aramamalı." Buna . "Onu tanıdığına, onunla tanıştığına ya da birinin Twitter'da onun kimliğini çaldığına dair bir ipucu olduğuna dair hiçbir kanıt olmamasına rağmen. Yanlış bir şey yaptığına dair en ufak bir kanıt yok."

"İyi görünmüyor."

"gibi görünüyor." Öfkem parıldıyor. "Birisi onu bu işe bulaştırmak istemiş."

"Durumu daha da kötüleştirecek bir şey yapmamalıyız."

"Yani başmüfettişimi, olaya karışan her kimse onun tarafından tuzağa düşürüldüğü ve aptal yerine konulduğu için mi kaybediyorum?" Hayal kırıklığına uğradım, öfkenin eşiğindeyim.

FBI aniden ofisimi nasıl yöneteceğim konusunda söz sahibi olduğunu varsayıyor.

Eğittiğim müfettişlerin DNA'larını her yere bıraktıkları iddiası beni öfkeliendiriyor.

"Ona tuzak çünkü o hedefti," diye ekliyorum.

"Bu davanın dışında kalması gerekiyor. Bir süre CFC'den uzak durması gerekiyor."

"Sen mi böyle yoksa meslektaşların mı?" Şimşek çakıyor ve gökyüzü morarmış görünüyor.

"Marino'ya nasıl davranılması gerektiğine karar vermek bana düşmez. Kişisel bağlantılar ışığında karar vermek benim için uygun değil. Geçmişimizin ışığında." Benton bana bakmıyor ve ben onun yaralandığını anlıyorum.

"Görünüşe göre karar vermesi gereken biri varsa, o da onu en iyi tanıyan kişidir." "Evet, onu tanıyorum," diyor.

"Sen kesinlikle biliyorsun. Ve meslektaşlarınız bilmiyor."

"Onu tanıdığım şekilde değil. Bu konuda haklısın. Ve belki de benim ne bildiğimi düşünmelisin."

"Marino'nun kusurları hakkında bildiklerini düşünmeliyim." Neyi ima ettiği çok açık ve bunun gittiği yere engel olamıyorum.

"Kusurlar. Tanrım," diyor.

"Yapma bunu Benton."

"Evet, kusurlar," diyor.

"Lanet olsun, dur."

"Ne biçim konuşuyorsun," diyor öfke ve acı dolu bir sesle. "Sonunda ona borcunu mu ödüyorsun?" diye soruyorum.

"Bir iki kusurdan başka bir şey yok."

"Sonunda ona sarhoş olduğu ve ilaç kullandığı bir gecenin bedelini ödeyecek misin?" Devam ettim ve söyledim. "Aklını kaçırdığı zaman mı?"

"Dünya tarihindeki en eski bahane. Suçu haplara at. Suçu içkiye at."

"Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Birine cinsel saldırıda bulunduğunuzda delilik savunması yapın."

"Lütfen bana o zaman olanların şu anda verdiği kararlarla bir ilgisi olduğunu söyleme," diyorum ona. "Yıllar önce yaptığı bir hata yüzünden onu kurtların atmayacağını biliyorum. Bunun için daha fazla üzülemezdi."

"Marino kendini kurtların önüne atıyor. O kendi kendinin kurdu."

Çamurlu yağmur suyu nehirlerine park etmiş buldozerlerin bana mahsur kalmış tarih öncesi yaratıkları, selleri ve yaşamı hatırlattığı bir inşaat alanının yanından geçiyorum

sürüklenip gitti. Her düşüncem karanlık ve ürkütücü ve Benton'ın bana bir mesaj göndermek için dekompresyon odasının kapısında sessizce durduğu korkusuyla bilenmiş. Gerçekten bahsettiği kusurların Marino'ya ait olmadığından korkuyorum.

Onlar benim.

"Lütfen benim yüzümden onu cezalandırmayın," diyorum sessizce. "O bir yırtıcı değil. O bir tecavüzcü değil."

Benton cevap vermiyor.

"O kesinlikle bir katil değil."

Benton sessiz.

"Marino'ya komplo kuruldu; hiç değilse Peggy Stanton'ın katili tarafından itibarı zedelendi, küçük düşürüldü." Benton'a bakıyorum, gözlerini dikmiş önüne bakıyor. "Lütfen bunu cezalandırmak için bir fırsat olarak kullanma." Yani beni cezalandırmak için bir fırsat olarak.

İkimiz de konuşmazken, SUV alçak alanlarda biriken suların arasından geçiyor, kırık dallar sokağı kirletiyor ve sessizlik beni şüphelendiğim şeye ikna ediyor. Aramızdaki boşluk uçsuz bucaksız ve bomboş; yağmur çarşafı halinde dalgalanıyor ve ölü yapraklar karanlıkta yarasalar gibi uçuşuyor.

"Tuzığa düşürüldü, evet. O kadarına inanıyorum," diyor Benton sonunda, neredeyse bıkkın bir halde. "Kimin neden zahmet ettiğini Tanrı bilir. Kendi kendine tuzak kurabilecek kapasiteye sahip. Yardıma ihtiyacı yok."

"Nerede o? Umarım şu anda yalnız değildir."

"Lucy ile. Savunmaya yönelik kaba davranışları yüzünden zor durumdaki konumunu çok daha kötü hale getirmeyi başardı."

Aynalara bakıyorum, arabalar geçerken parlayan farlar gözlerimi sulandırıyor.

"Meydan okuyan, işbirliği yapmayan tam bir pislik gibi davranıyor," diye devam ediyor Benton ve sesi değişti, sanki bilmemi istediği şeyi bana bildirmiş gibi ve bu yeterli.

"Kendinden geçmesine şaşırmadım," duyuyorum, tamamen başka bir şeyin farkına varırken.

Otopsi odalarına bakan gözlem pencereleri o sırada aklıma gel.

"Utanc ve öfkesini ancak hayal edebilirim," diye ekliyorum ama dikkatimi çeken bu değil.

Eğitim laboratuvarlarını düşünmemiştim. Işıklar kapalıyken içeride birilerinin olabileceği hiç aklıma gelmedi.

"Kesinlikle kendisinin en büyük düşmanı olabiliyor." Düşüncelerim farklı bir yolda ilerlerken konuşmaya devam ediyorum.

Benton yukarıda beni izliyordu ve bazı anlarda bu daha da oluyordu. Uzaklaşmadım. Durdurmaya çalışmadım, çünkü durduramazdım, çünkü onu istiyordum. Ölü ve korkunç olanın ortasında, canlı hissetme dürtüsü mantıklı olanın önüne geçebildiğinde onu arzuladım.

Benton, "Öfkeleri, hakaretleri; hiç işbirliği yapmıyordu," diyor ve ben zar zor dinliyorum.

Luke bana sordu ve ben de bunu düşündüm, nerede ve ne zaman yapacağımı merak ettim, bir yandan da nasıl kurtulacağıma dair kısa planlar yaptım. Hayır dedim ve evet hissettim, Benton'ın Viyana'da beni suçladığı şey doğrudur.

"Onu kaybetmemek için bir ara odadan çıkmak zorunda kaldım." Benton'ın üst kattaki toplantı odasını terk ettiğini söylediğini duydum.

Ne yaptığını bildiğimden emin olmak istiyor, eğitim laboratuvarının karanlık camının bizi kontrol ediyor.

Benton, "Tüm bunlar, Tanrı aşkına, siber uzayda tamamen yabancı biriyle bir ilişki başlatmak zorunda kaldığı için oldu," diyor.

"Modern hayata hoş geldiniz," diye cevap veriyorum kasvetli bir şekilde.

"İnsanlar bunu her gün yapıyor." "Benim tanıdığım kimse yapmıyor."

"Marino, Doris gittiğinden beri doymak bilmez bir yalnızlık ve bir kara delik kadar boşluk içindeydi ve bu neredeyse evlendiklerinden daha uzun bir süre önceydi.

O zamandan beri anlamsız ilişkilerden başka bir şey yaşamadı, bunların çoğu onu inciten, çıkar sağlayan, korku gösterisi yapan kadınlarla oldu."

Benton, "Korku gösterisi yapma, acı çektirme sırası kesinlikle ondaydı," diyor ve ben de ona karşı çıkmıyorum.

Mümkün değil.

"Birlikte çalıştığım hiç kimse insanlarla lanet olası internet üzerinden tanışmıyor." Yine aynı noktaya değiniyor.

"Buna inanmak benim için oldukça zor."

"Birlikte çalıştığım hiç kimse o kadar aptal değil" diyor. "İnternet yeni mafya. FBI'ın gizli olarak sızdığı ve casusluk şeydir. Oraya kişisel hayatlarımız için girmiyoruz."

"Marino bu kadar aptal olabilir," diye cevap veriyorum. "O kadar yalnız ve karısını özlüyor ve polis olmayı özlüyor ve yaşlanmaktan korkuyor ve bunların hiçbirini hakkında bir fikri yok."

Yavaşça 6. Cadde boyunca ilerliyorum, Cambridge Polis Departmanı'nın merkezi yağmurla örtülmüş, Art Deco ışıkları sisin içinde mavi mavi parlıyor.

"Anlamadığım şey, birilerinin, olay sırasında hayatta olamayacağı açık olan bir kadını tweetliyor gibi göstererek nasıl bir şey başardığını düşündüğüdür" diyorum.

"Ne kadar süredir ölü olduğu herkes için net olmayacak." "Cesedini gördün. Geriye ne kaldıysa."

"Her şey yoruma bağlı." Sanki daha önce de söylenmiş bir sözmüş gibi, rahatsız edici bir şekilde fikrini belirtiyor.

Yorumlama mı?" Oldukça kızgın bir şekilde tekrarlıyorum. "Aylardır ölü olduğu açık."

Benton, "Benim için açık ama çoğu insan için değil," diyor. "Hangi televizyon programlarını izlediklerine bağlı. *Mumyalanmış* kelimesini duyduklarında onun bir piramitte bağlarla sarılmış olarak bulunduğunu düşünüyorlar."

Önünden geçtiğimiz sözleşmeli okul ve biyoteknoloji binalarını zar zor seçebiliyorum, Cambridge'in çoğu yerinde ışıklandırma kötüdür.

"Emma Shubert'in kayboluşuyla ilgili isimsiz e-postayı aldığınız sıralarda Logan'da olması meseleye yardımcı olmuyor." Buna ulaşırsa hiçbir şey beni şaşırtmaz.

"Kanada Alberta'ya hiç gitmemiş ve anonimleştirme yazılımı ya da proxy sunucuları hakkında hiçbir şey bilmiyor Benton."

"Herkesin bildiği kadarıyla."

"bile nasıl bir motivasyonu olabilir ki?" Ben soruyorum.

"Olabileceğini düşünen ben değilim."

"Diğerleri onun Emma Shubert ile bir ilgisi olabileceğini düşünüyor." Hecelemesini istiyorum.

"Ya da size gönderilen e-postayla bir ilgisi var. Hepsi aynı tartışmanın bir " diyor ve bu çok saçma, ben de ona bunu söylüyorum ama daha önce de saçma sapan şeyler gördüm, en çılgın kaz kovalamacaları.

Müfettişlerin aklına gelebilecek her türlü fikri reddetmekten daha iyisini biliyorum.

"Onu tanıyan biri olmasından endişeleniyorum, Kay." "Bugünlerde herkes herkesi tanıyabilir, Benton."

"Bir paleontolog ortadan kayboldu ve öldüğü sanılıyor ve size kesik bir kulağın fotoğrafı gönderiliyor" diyor. "Mildred Lott ortadan kayboldu, kocası cinayetten yargılanıyor ve sen ifade vermeden birkaç saat önce Peggy Stanton'ın cesedini körfezden çıkarırken helikopteri seni filme alıyor. Bunu her kim yapıyorsa endişeleniyorum-"

"Her kim? Bir kişi gibi mi?"

"Bağlantılar. Çok fazla bağlantı var. Bunun tesadüf olduğuna inanmıyorum." "Tüm bunları tek bir kişinin yaptığını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Eğer bir şeyden kurtulmak istiyorsan, bunu tek yap. Bu kişinin Marino'yu ve seni tanıdığından endişeleniyorum. Belki de hepimizi tanıyor."

"Onu ya da herhangi birimizi tanıyan biri olmak zorunda değil," diye karşı çıkıyorum. "Twitter'da Peter Rocco Marino diye aratırsanız onu bulabilirsiniz. İnternette herhangi birimiz hakkında o kadar çok şey bulabilirsin ki bu oldukça ürkütücü."

"Bu kişi en neden onu Twitter'da arasın ki? Tabii başını ciddi bir belaya sokmak için kişisel bir nedeni yoksa?"

"Lucy ona Temmuz başında Twitter'ı ayarladı. Yeni evine taşındığında," diye hatırlıyorum. "O ve *Pretty Please* birbirlerine tweet atmaya ne zaman başladılar?" "İlk tweet'i onun attığını iddia ediyor. Bunun Ağustos sonu olduğunu söylüyor.

İşçi Bayramı, belki de önceki hafta sonu. "Hayranı olduğunu söyledi.

"Jeff Bridges'in mi yoksa Marino'nun mu hayranısın?"

"Kesinlikle. Çünkü o tam bir aptal," diyor Benton. "Bowling filmlerinden bir karakterin kullanıyor ve kendisine *The Dude diyordu*. Marino bundan hemen onun bir bowling tutkunu olması gerektiği sonucunu çıkardı, yani ortak bir noktaları var."

Peggy Lynn Stanton'ın mahallesinde yavaşlayarak duruyorum, farlar yağmurun altında parlıyor, karanlık sokağı ve iki yanında sıralanan arabaları aydınlatıyor.

Benton, "Tüm tweetlerini, e-postalarını, telefon kayıtlarını, ne gerekiyorsa inceleyeceğim," diyor. "Çünkü onu yarattığı bu karmaşadan kurtaracak olan benim, ironi bu değil mi?"

Evler eski ama tarihi değil ya da Cambridge için pahalı değil, tek ailelik ve dolu, büyüleyici ve bozulmamış bir şekilde muhafaza edilmiş ve bir insanın aralarında yürümesi zor olacak kadar birbirine yakın.

"Kase olduğunu mu düşündü, yoksa kase olduğunu mu söyledi?" Ben soruyorum.

Bahçeler küçük ya da hiç yok, park yeri gözde. Komşular buraya ait olmayan araçların farkına .

"neler konuşulduğunu detaylı olarak bilmiyorum ama adam kızın bowling oynamayı çok sevdiği izlenimini edinmiş gibi görünüyor. Ya da öyleydi."

Bir kadını evinden zorla çıkarmayı hayal etmeye çalışıyorum ve bunu göremiyorum. Birinin çığlık attığını ya da tanık olunmayacak herhangi bir rahatsızlığa neden hayal edemiyorum. Davul gibi çalan yağmurun altında sessizce oturuyoruz.

Gök gürlerken çakan bir şimşek gibi. Benton'ın Peggy Lynn Stanton'ın evinde öldürüldüğünü ya da evinden kaçırıldığını düşündüğüne inanmıyorum ve bunu ona ben sordum.

"Gerçek şu ki bilmiyoruz," diyor. "Doug'ın kendi fikri var ama bu benim fikrim olmak zorunda değil."

"Bana seninkini
söyle." "Kim
olduğunu
söyleyeceğim."

"Aklınızda bir şüpheli var mı?"

"Kim olduğunu biliyorum, en azından yirmili yaşlarının sonunda ama muhtemelen daha yaşlı." Benton karanlık ve yağmurlu sokakta bulunduğumuz yeri tarıyor. "Zeki, başarılı, ortama uyum sağlıyor ama duygusal olarak izole. Yakınlaşmıyor. Onu tanıdığını düşünenler tanımıyor."

"O' mu?"

"Evet." Benton arabalara bakar; evlere bakar. "Tekneciliğe aşına. Muhtemelen bir teknesi ya da tekneye erişimi vardır."

Marino'nun CFC'nin bir gemi alması konusundaki takıntısını düşünüyorum ve bunu başka kime söylediğini merak ediyorum.

"Onu kullanmak için yardıma ihtiyacı yok, tek başına kullanabilecek kadar yetenekli." Benton camını indirir ve gözlerini karanlığa diker.

"Tatlı dilli, ağzı laf yapan, polis ve Sahil Güvenlik de dahil olmak üzere herkesi her şeye ikna edebileceğine inanan biri."

Yağan yağmura etmiyor.

"Teknesi bozulsaydı ya da güvertesinde bir ceset varken durdurulsa, kimsenin bilmeden onu etkileyip ikna emin olurdu. Korkusuz biri. Maddi imkanları olan biri."

Marino'nun Sahil Güvenlik tarafından verilmiş bir kaptanlık ehliyeti var.

"Narsisistik bir sosyopat," diyor Benton, yağmura ve geceye karşı. "Korku yaratmaktan, eziyet etmekten, aşağılamaktan, kontrol etmekten tahrik olan bir cinsel sadist."

"Şimdiye kadar cinsel saldırıya dair hiçbir kanıt bulamadım," diye haber verdim. "Onlara cinsel saldırıda bulunmuyor. Onlara karşı fiziksel bir isteksizliği var.

kurbanlar çünkü onun altındalar. Kendisinden ne kadar aşağı olduklarını bilmelerini sağlar. Düşündükçe bubi tuzağı tanımınızın doğru olduğunu görüyorum."

"Onu parçalamayı, başını koparmayı amaçlayan bir bubi tuzağı ve belki de vücudun bir kısmı ya da tamamı kayboldu. Neden?" diye sordum. "Kimliğinin tespit edilmesini istemediği için mi?"

"Çünkü onu öldürmek yeterli değildi. Onu her gün öldürebilirdi ve bu, hayatının erken dönemlerinde yaşadığı korkunç bir yıkımın içinde bıraktığı boşluğu doldurmaya yetmeyecekti."

"Bildiğiniz bir yıkım mı?"

"Biliyorum çünkü hepsi hem farklı hem de aynı. Kimsenin tanımadığı bir canavar. Bir cesedi buzdolabında ya da dondurucuda saklarken normal işine devam ediyor çünkü peşini bırakamıyor, fanteziyi bırakamıyor. Ona yaptıklarını sürekli yeniden yaşamak zorunda. Ve sonunda kurtulmaya karar verdiğinde bile, onu son bir kez yok etmek zorundaydı. Onun parçalanmasını ve buna şahit olunmasını istiyordu ve buna şahit olan kişinin şok olmasını ve aptal yerine konulmasını istiyordu. Alay eden biri."

Benton camını . "Onu tanıyor

muydu?" Ben soruyorum.

Elleriyle yüzündeki yağmur suyunu siliyor.

"Kimi öldürdüğünü biliyordu," diye cevap veriyor. "Peggy Stanton sadece bir dublördü. Bütün kurbanları dublördür. Daha önce de öldürdü, yine öldürecek ya da muhtemelen öldürdü ve bu işe karışanlarla oyun oynayacak çünkü bu ona zevk veriyor."

Ben yavaşça ileride park etmiş plakasız arabalara doğru ilerlerken silecekler camdaki suyu süpürüyor.

"Her aynı kurban. Bir kadın." Benton ceketinin fermuarını çekti. "Büyük olasılıkla kendisinden daha yaşlı bir kadın. Tanınmış, başarılı, olgun bir kadın. Annesi ya da hayatında çok güçlü bir rol oynamış başka bir kadın olabilir."

"Tarif ettiğiniz şey kesinlikle bir dürtü suçu değil." Önünden geçtiğimiz evlerde perdelerin hareket ettiğini fark ediyorum.

Komşularımız SUV'umuzun sokaklarında durup yavaşça farkındalar.

"Birini kaçıramazsınız, boğuşmaya giremezsiniz ya da buralarda görünmeden pek bir şey yapamazsınız," diyorum. "Ne kadar karanlık olursa olsun, ölü ya da bilinçsiz bir cesedi evden çıkarıp arabaya yükleyemezsiniz. Risk çok büyük olur."

"Ona olanlar hesaplanmıştı." "Titizlikle."

Katılıyorum.

"Bir karşılaşma oldu, belki de birden fazla. Ama birbirlerini tanımıyorlardı." diyor Benton. "Ya da en azından kız onu tanımıyordu."

yirmi üç

İKİ KATLI BEYAZ KOLONİAL, neredeyse tepesindeki evler tarafından üç taraftan sıkıştırılmış, öndeki dar bahçe birinci kat pencerelerini kapatan çalılarla büyümüş ve müstakil garaja giden tuğla araba yolunu tıkamış. Ölü yapraklarla kayganlaşmış ve yabani otlarla büyümüş arduvaz bir yürüyüşü takip ederken yağmur yüzümüze yağıyor ve saçlarımızı ıslatıyor.

"Bahçe işleri kesinlikle son zamanlarda yapılmadı." Şapırdayan yağmura karşı sesimi yükseltiyorum. "Kimse şikâyet etmediyse şaşırdım ve zamandır hangi ışıkların açık olup olmadığını belirlemek önemli," diye ekliyorum, çünkü pencerelerin çoğu karanlık.

Tavana monte edilmiş bir çift cam fenerin aydınlattığı kapalı bir ön verandaya çıkan basamakları aceleyle çıkıyoruz ve kapı ardına kadar açılırken olmuş paltolarımızı çıkarıyoruz. Douglas Burke beyaz kapüşonlu tulumuyla sanki yüksek bir tarikatın parçasıymış gibi manastıra benziyor ve bizi küçük ama zarif bir girişe, iki yanında yemek odası ve oturma odası bulunan, ikinci kata kıvrılan bir merdivenden içeri alıyor.

Ağır şeffaf plastikle korunan bir İran halısının üzerinde Fransız görünümlü antika bir altın sarkıt avize yanıyor ve en üstte Burke'ün daha önce giydiği süet danteller ve Machado'nun olduğunu tahmin ettiğim oxfordlar ve kutular ve koruyucu giysi yığınları var. Hava durgun ve toz gibi kokuyor.

"Biri onu buradan kaçırdıysa ya da burada öldürdüyse, görebildiğim kadarıyla hiçbir iz bırakmamışlar." Burke havlu dağıtıyor. "Ama ben o tür bir uzman değilim."

Söyleme şekli dikkatimi çekiyor.

"Verandanın ışıklarını açtın mı?" Benton yüzünü ve saçlarını kuruluyor. "Her şeyi açtık. Buraya geldiğimizde ev tamamen karanlığa gömülmüştü. Bir sürü ampul yanmıştı. Ne geceydi ama." Kapıyı kapattı.

Kapı. "Umarım Nuh başka bir gemi inşa ediyordur."

Olay yeri çantamı kurulayıp, ayakkabısız giyilebilen PVC tabanlı çizme kılıflarının olduğu kutunun yanına koyuyorum ve damlayan saçlarımı havluyla siliyorum. Kendimi nemli, solgun ve belli belirsiz utangaç hissediyorum, tanımlayamadığım ve güvenmediğim bir şey .

"Buraya geldiğinde hiçbir şey açık değil miydi?" Benton emin olmaya çalışıyor.

"*Açık olan* tek şey benim. Sudafed kullanıyorum ama pek işe yaramıyor. Tam da alerjilerimi türden bir yer." Gözleri sulu ve sesi tıkalı geliyor.

"Peki komşular fark etmedi ve evinin neden zifiri karanlık olduğunu merak etmedi mi?" Benton soruyor.

"Işıklar aynı anda değil de yavaş yavaş mı yanıyor? Belki de komşular kendi işlerine bakıyor ya da işlerine bakmıyorlardı?" Burke hızlı ve heyecanlı konuştuğunu varsayıyor.

"Görüştüğümüz pek çok komşumuz var ama tahminimce sık sık yaptığı gibi kasabayı terk etmişti. Buralarda tipik olan, yaşamak için çalışmak zorunda olmayan, gönüllü işlerle ve entelektüel uğraşlarla uğraşan insanlardan biri. O tipleri bilirsin," diyor Benton'a, sanki tiplerden biriymiş gibi ve alay mı ediyor, flört mü ediyor, yoksa hiçbir şey kastetmiyor mu anlamak zor.

"Çoğu insan en azından birkaç ışığı açık bırakır." Peggy Stanton'ın ne kadar içine kapanık olduğunu ya da komşularını kendi işlerine bakmaya teşvik ya da sevilip sevilmediğini, kızılıp kızılmadığını ya da kendisinden kaçınılıp kaçınılmadığını değerlendirmeye devam ediyor.

Yırtıcıların kurbanlarını seçmelerinin bir sebebi vardır.

"Her odaya baktık," diye haber veriyor Burke. "Sil hâlâ bodrumda dolaşıyor, size elektrik ile ilgili bir şey göstermek istediğini söylüyor." Bunu Benton'a yönlendiriyor. "Bana sorma. Bir tost makinesini bile zar zor fişe takabiliyorum. Şu ana kadar ilginç bir şey yok ama buranın en azından birkaç haftadır boş olduğu belli."

Birkaç hafta.

Edindiğim izlenimden hoşlanmadım.

Burke, "Alarm şirketinden kayıtları istedik, muhtemelen en son ne zaman burada olduğuna dair en iyi gösterge bu olacak," diye ekliyor ve ben aynı fikirde değilim.

"Birinin en son ne zaman burada olduğuna dair bir gösterge, o kişinin Peggy Stanton olduğu anlamına gelmez," diye hatırlatıyorum ona. "Başka biri de olabilirdi.

buradaydı."

Taktik botlarımı çıkarıyorum, bugün giydiklerimle aynı değiller, bir yere gitmeden önce duş almak ve kıyafetlerimi değiştirmek için ısrar etmiştim.

"Ve size son haftalarda burada olmadığını kesin olarak söyleyebilirim, çünkü o sırada ölmüştü. Peki ya temizlikçi?" diye sordum.

"Biri haftalardır burada değil; bu çok açık."

Sanırım *haftalar* ve şimdiden bu işin gittiği yeri sevmiyorum. Burke, tartışmalı olduğuna karar verdiği gerçekler hakkında vardığım her sonucu sorgulayacak ve Benton da buna müdahale etmeyecek.

"Hizmetçisi olup olmadığını biliyor muyuz?" Soruyorum. "Ya da belki de evini kendisi temizlemiş olabilir mi?"

"Henüz bilmiyoruz. Bahçıvan ortalıkta yok, muhtemelen fark etmişsindir," diyor bana ve onu uzaktan tanıdığım birkaç yıl boyunca ona olan saygım hiç değişmedi.

Eski bir savcı, oldukça zeki ve agresif olan Özel Ajan Douglas Burke, en yakın ve gizli çalıştığı adamın karısına karşı her zaman uygun bir özen göstermiştir. Ondan hem hoşlanıyorum hem de hoşlanmıyorum. Benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünden ya da kocam hakkında ne hissettiğinden hiçbir zaman emin olamadım, duyguları ve çıkarları gizli ve şu anda hissetmeye başladığım şey güçlü.

"İnsanlar Cambridge'de böyle şeyleri fark etme eğilimindedir." Benton paltosunu ve ayakkabılarını havluyla siliyor. "Bahçe, mülkün bakımı yeterince uzun süre ihmal edilirse, kaçınılmaz olarak birileri belediyeyi arar ve şikayet eder."

"Bu bilgiyi de alıyoruz." Burke bize tulumları uzatıyor. "Gazete dağıtımını 3 Mayıs'ta durdurduğunu öğrendik."

"Ya da biri yaptı." Benton ceketini ve ayakkabılarını plastik kaplı güvenli alana özenle yerleştiriyor. "Bunu internetten yapabilirsiniz. Birini kaçıırırsanız ve bu kişinin kayıp olduğunun kısa sürede ortaya çıkmasını istemiyorsanız, internete girin ve gazete dağıtımını askıya alın. Arada sırada cep telefonundan rehberlik servisini arayın, kayıt alacağınız bir yer olsun. Ya da kişi listesindeki kişileri tuhaf saatlerde arayın ve telefonu kapatın ya da mesaj bırakmayın."

"Her bahar ya da yaz başında dağıtıma ara vermek onun alışkanlığıydı," diye anlatıyor Burke. "Özellikle *The Boston Globe*, ne zaman

Cambridge'den ayrılmış ve ailesi uçak kazasında öldükten sonra yazları burada geçirmiş gibi görünmüyor. Böyle bir şey yaşadığımı hayal bile edemiyorum. bile. Herkesi aynı anda kaybetmek."

"Bu onu yeniden şekillendirirdi. Bundan sonra iyi ya da kötü aynı kişi olmazdı." Benton, Peggy Stanton'ın kim olabileceğini değerlendirmeye devam ediyor.

"Michigan Gölü'ndeki yazlığında olsaydı *Chicago Tribune*'ü gönderirdi ama o da bu yaz hiç başlamadı." Burke bize eldiven veriyor ve ellerinin titrediğini fark ediyorum, muhtemelen Sudafed'den ya da belki de avdan dolayı heyecanlı.

Beni avlamak istiyorsan, devam et.

"Belirttiğim gibi, şu ana kadar tüm işaretler Illinois'e asla ulaşamayacağını gösteriyor." O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum.

"Altındaki halı mı?" Patiklerle üzerinde yürürken plastiğin altında ne olduğunu gösteriyorum.

"Hiçbir şey yapılmadı." Ne sorduğumu biliyor.

Girişlerin yakınındaki döşeme alanları önemlidir. Eğer bir fail eve girip çıktıysa, büyük ihtimalle bir kapı kullanmıştır. Burke ve Machado'nun girişteki halının üzerinde yürümeyeceklerini, yağmur suyu damlatmayacaklarını ve üzerinde kir izi bırakmayacaklarını umuyorum. Umarım önce kanıt olup olmadığını kontrol etmeden halıyı plastikle örtmezler. Kıl, lif, toprak, bitki , her şey için.

"şey yapmadın mı?" Kapının sağındaki köşede duran demir şemsiyeyi fark ederek çıplak zemine adım atıyorum.

Alt tablasında kabartma harflerle *A la Ménagerie du Jardin des Plantes*, yani Paris hayvanat bahçesinin adı yazılıdır. Standın altında, arkası ile duvar arasına sıkıştırılmış, bükülmüş koyu mavi plastik bir halka bulunmaktadır.

"Bir saattir buradayız. Planımız, hiçbir şey önce sizinle birlikte etrafı gezmek," diye açıklıyor Burke, sanki bu turu isteyen benmişim gibi, ki aslında bu bir tur değil.

Bu bir av.

"O zaman Sil varsa kanıtları toplayacak," diyor. "Eğer bulursak parmak izlerini kaldıracak. Ama burada ilgi çekici birinin olduğunu sanmıyorum. Buranın bir suç mahalli olduğunu sanmıyorum. Bu noktada kimin ne kadar süre önce girip çıktığını bilmek zor ve bu cevapları kesinlikle alacağız, ancak ilgili olacakları şüpheli."

Şimdiye kadar buna ikna olduğu çok açık ve muhtemelen buraya gelmeden önce de ikna olmuştu.

"Boğuşma ya da şiddet izi yok ama uzman olan sizsiniz," diyor bana bir savunma avukatı gibi. "Olası bir soygun açısından hiçbir şey eksik görünmüyor. Yatak odasında, şifonyer çekmecesinde oldukça pahalı bazı mücevherler var, hiçbir şey karıştırılmış ya da rahatsız edilmiş gibi görünmüyor. Arabası garajda kilitli."

"Bakmak isteyeceğiz," diyor Benton. "Göstergeleri kontrol etmek, ne kadar benzin olduğunu kontrol etmek, varsa GPS'i kontrol etmek isteyeceğiz."

Burke, "Sil bir kamyon çağırdı," diyor.

"İyi, çünkü araba burada incelenmemeli," diye cevap veriyorum.

"Laboratuvara, kanıt bölümüne gitmeli."

Beni buraya uzman olarak çağırdı ve ben de öyle olacağım. Kapıdan çıkıp gidebilirim ama gitmeyeceğim.

Benton, "Akü muhtemelen bitmiştir," diye yorum yapar.

"Kahretsin." Burke bir mendille burnunu siler. "Bu lanet toz yüzünden gözlerimi oyacağım."

"Peki ya arabanın anahtarı?" diye sorar.

"Şu masanın üzerinde, kasenin içinde, muhtemelen zaman bıraktığı yerde." "Cep cüzdanı mı, cüzdan mı?" Keskin ve yakışıklı yüzü beyaz polipropilen.

"İkisinden de iz yok," diyor Burke. "Görünüşe göre bir yere gitmiş ve sonra ne olduysa . Tabii ki cinayete kurban gidip gitmediğini bilmiyoruz. Cinayete kurban gittiğini kesin olarak bilmiyoruz, değil mi Kay?"

O sormuyor. Test ediyor.

"Araba kullanmadıysa ortadan kaybolmayı nasıl başardığını düşünüyorsunuz?" diye soruyorum. "Bu evi bir noktada fiziksel olarak terk etti. Yine de arabasının anahtarı burada mı? Arabası burada mı?"

"Mesele şu ki"-Burke şemsiye standının yanına çömelip dokunmadan bükülmüş plastik halkaya bakmamı izliyor- "Cambridge'den, hatta Massachusetts'ten kaybolduğunu kesin olarak bilmiyoruz."

"Cesedinin bulunduğu yerin Massachusetts olması dışında." Tekrar ayağa kalktım. "Florida'da, Illinois'de kaçırılmış olabilir, kim bilir Nerede?" Bunu bir varsayım olarak ortaya atıyor ve ben onun böyle düşündüğüne inanmıyorum.

"Haklısınız. Tüm gerçeklere sahip değiliz," diye cevap veriyorum. "Ama cesedi buraya geldi. Bu tartışma götürmez."

"Öyle olsa bile, nereden kaybolduğunu bilmiyoruz." Hiç değilse Burke bana FBI'nın neden bu işin içinde olduğunu hatırlatıyor, suçlar eyalet sınırlarını aştığında Büro'nun yetki alanını hatırlatıyor, davetsiz misafir gibi hissetmemin ve yüzleşmemin neden haklı olduğunu hatırlatıyor. "Kasabadan kendi ayrılmış, girip çıkmış ve sonunda buraya gelmiş olabilir. Belki de biriyle birlikteydi ve doğal nedenlerle öldü ve bir nedenden dolayı öncelik cesetten kurtulmak oldu."

"Hiçbir şey onun doğal nedenlerle öldüğünü göstermiyor," diye iddia ediyorum. "Ve hiçbir şey aksini göstermiyor," diye karşılık veriyor.

"Muhtemelen birisi onu rehin almış ve cesedini aylarca soğuk hava deposunda tutmuş. Sonra da onu körfezden çıkarmaya çalıştığımızda parçalanacak şekilde bağlamış. Bu da doğal sebeplerden ölmediğinin bir göstergesi diyebilirim."

"Ama anladığım onu neyin öldürdüğünü bilmiyorsun?" Aynı sorunun havada asılı kalmasına izin veriyor

"Şu anda bilmiyorum."

"Bir tahmininiz yok."

"Tahmin etmiyorum."

"O zaman bilmiyorsun."

"Şu anda kesin olarak bilmiyorum."

"Vücut nispeten iyi durumdayken bu alışılmadık bir durum değil mi?"

Burke gözlerini benden ve aklıma yalan söylediğimi düşünebileceği .

"Evet," diye cevap verdim. "Bu vakayı son derece karmaşık ve olağandışı buluyorum. Muhtemelen bir toksin vakası ya da asfiksi olacak. Bunu çözmek biraz zaman alabilir."

"O zaman burada aşırı doz, zehirlenme ya da boğulmaya işaret edebilecek herhangi bir şey arayacağız" diyor. "İlaçlar, ilaçlar, onu boğmak için kullanılmış olabilecek plastik bir kuru temizleme torbası gibi bir şey."

"Sonra ne olacak?" Ona hatırlatıyorum. "Birisi cesedini kimse görmeden buradan çıkarıp körfeze mi attı?"

"Bana söyleyeceğinizi umuyorum. Soğuk depolama mı, sıcak depolama mı?" Benton etrafına bakıp bize bakmazken, soruları bir sorgulama gibi gelmeye başlıyor.

"Tutulduğu yer soğuktu," diye cevap verdim. "Çok soğuk ve kuruydu."

Bot kılıflarım çam zemin üzerinde plastik sesler çıkarırken Burke
"Elimizde gerçekler yok," diyor küçümseyerek.

"Kedilere alerjin var mı?" diye sordum.

"bakarsanız, korkunç bir şekilde. Ben de Benton'ın medyum olduğunu
sanıyordum." "Yerdeki plastik halka." Şemsiyenin arkasında ne olduğunu
gösteriyorum

Stand. "Bir kedi oyuncağı."

"İz yok, ama görünüşe göre varmış."

"Yakın zamanda mı?" Benton ilgileniyor.

"Ebeveyn banyosunda bir kum kabı var," diyor Burke. "Su ve mama
kapları mutfak zemininde."

"Ama ölü ya da diri kedi yok mu?" Benton bunun ne anlama gelebileceğini
düşünmektedir. "Şimdilik yok."

"Arabasının anahtarı nerede şimdi?" Girişteki masayı inceliyorum, eski
yıpranmış ahşaptan dövülmüş bakır aksanlarla yapılmış, çanağı mavi kuş
desenli yüksek opalesan cam.

Aldım ve arkasını okudum. Lalique, bir başka pahalı antika ve Peggy
Stanton'ın Fransa'da çok zaman geçirip geçirmediğini merak ediyorum.

"Anahtar Sil'de. Arabanın kilidini açmadan önce, arabanın kilitli olduğunu
varsayarak, anahtarı ve anahtarlığı DNA testine tabi tuttu, olası parmak izi ya
da herhangi bir şey var mı diye kontrol etti," diyor Burke. "Ama itfaiyeciler
bizi içeri soktuğunda, anahtar tam orada, baktığınız kasenin içindeydi. 1995
model Mercedes'in anahtarı gibi görünüyor. Anahtarlığın eski bir pusula
vardı, belki de eski bir izci pusulası? Birisi eve girerken anahtarların orada
olmasını beklersiniz. Anahtarları koymak için tipik bir yer, kapının hemen
içi."

"Ama garajdan geliyorsa, ön tarafa kadar yürüyüp merdivenlerden çıkıp
verandaya çıkması pek olası değil, özellikle de yiyecek bir şeyler taşıyorsa,"
diye cevap veriyorum. "Garajdan mutfak kapısı olduğunu tahmin ettiğim yan
kapıya giden bir yol var."

"Anahtarlıkta araba anahtarı ve pusuladan başka bir şey var mı?" Benton
soruyor. "Ev anahtarı, garaj anahtarı?"

"Hayır."

"Peki ya posta?" Kapı aralıklarından bakıyor ama odaların içine girmiyor.
"Ön tarafta bir posta kutusu fark ettim."

"Boş."

"Mektupları başka bir adrese mi yönlendiriliyordu?" Kaseyi el yapımı
masanın pürüzsüz tablasına bıraktım ve bir an bile inanmadım

Peggy Stanton'ın arabasının anahtarını ya da herhangi bir anahtarı girişte tuttuğu dakikalar. "Eğer postaları yönlendirilmediyse, posta kutusu dolup taşmış olmalı."

Burke, "İçinde birkaç genelge ve önemsiz postadan başka bir şey yok," diye yanıtlıyor. "Görünüşe göre birileri bir sebepten dolayı alıyormuş."

Benton sanki biliyormuş gibi, "Faturalarını ödeyen ve onu taklit eden aynı kişi," diyor. "Önce garajı kontrol etmek, Machado'yla birlikte araziye dolaşmak, sonra da Kay'e ihtiyacı olan şeyler için yer açarak evi gezmek istiyorum. Doug, belki ona burayı gezdirebilirsin."

Yaptığı şey bana alan açmak ama yalnız kalamayacağımı biliyor. Kendimi sadece protokolü uyguladığına ikna ediyorum çünkü beni buraya ve Douglas Burke'e, iptal etmeyi göze alamayacağım bir sorgulamayı gelişigüzel ve kendiliğinden sürdürebilmesi için teslim ettiğine inanmak istemiyorum.

Kamera kayışını boynuma dolayarak ve olay yeri çantamı alarak, kayıtlara geçmesi için ona evin belirli alanlarını çok ayrıntılı bir şekilde incelemeyi planladığımı ve tüm bu süre boyunca benimle birlikte olmasının önemli olduğunu söylüyorum. Tanık olmadıkça çekmeceleri açmayacağımı, ecza dolaplarının da dolapların içine bakmayacağımı ve doğrudan cesetle ilgili olmadıkça kendim herhangi bir kanıt toplamayacağımı açıklıyorum.

Örneğin biyolojik materyaller, ilaçlar, diyorum ona. Ama izin verilen her şeye bakacağım, fikrimin faydalı olduğunu varsayarak, kendimi açıkça ifade ediyorum.

"Elbette, hepsi yardımcı oluyor," diyor. "Genelde kendi fotoğrafçılığınızı yapıp yapmadığınızı merak ediyorum."

"Genelde hayır."

"Yani Marino müsait değilse, diğer dedektiflerden birini getirmezsınız. Elinizde ne var? Yaklaşık altı tane mi?"

"Marinoyu ya da başka birini buraya getirmezdim," diye cevap verdim. "Bu şartlar altında olmaz."

yirmi dört

GİRİŞ YOLUNUN SOLUNDA YEMEK ODASI BULUNMAKTADIR, küçüktür ve Wedgwood-

Mavi duvarlar, beyaz pervazlar ve , şöminenin önündeki maun masa ve koyu kırmızı kadife döşemeli altı antika sandalye.

Gömmе bir dolapta altınla süslenmiş kraliyet mavisi tabaklar, eski Fransız Sakson porselenleri ve yine Fransız ve antika olan dolaplardaki gümüş sofrа takımları ahşap sandıklarda saklanıyor, tüm parçaların üzerinde kararmış bir patina var. Masanın ve şöminenin üzerindeki beyaz mumlar hiç yakılmamış ve perdeli pencerenin yanındaki saksı bitkileri çoktan ölmüş, her şey aylardır rahatsız edilmeyen tozla kaplı, tahmin ediyorum. Bir duvar düğmesini çeviriyorum ve hiçbir şey olmuyor, avize ve apliklerin ampulleri yanmış.

"Zamanlayıcıları gibi görünmüyorlar." Peggy Stanton'ın belirli ışıkları açıp kapatmaya programlamasına izin verebilecek herhangi bir güç şeridi veya başka cihaz izi aramak için duvar anahtarlarını ve prizleri tarıyorum. "Buraya geldiğinizde bu anahtarlar açık konumda mıydı?"

"Evet." Burke cep telefonuyla ilgileniyor.

"Ve onları açık konumda mı bıraktın?" Önemli olduğu için soruyorum.

"Yanmış ışıklar varsa, açık bırakıldıkları içindir.

eve en son kim girdiyse." E-postaları karıştırıyor.

"Evine en son geldiğinde yemek odasının ışıklarını açık bıraktığını ya da başka birinin bıraktığını varsaymak muhtemelen güvenli olacaktır."

"Buradaki pencere caddeye bakıyor." Bir yandan e-postalarını okuyor, bir yandan da mendiliyle burnunu siliyor. "Belki de evde biri varmış gibi görünsün diye yemek odasının ışıklarını açık bırakma alışkanlığı vardı."

"Çoğu insan dışarı çıkarken kristal bir avize ve kristal aplikleri açık bırakmaz, özellikle de şehirden ayrılıyorlarsa. Ampulleri değiştirmek çok zahmetli." Burada görmem gerekeni gördüm ve Burke beni zar zor dinliyor.

Yemek odasından çıkıp antreye doğru yürüyorum ve olan bitenin ne kadarının Benton tarafından planlandığını merak ederken bir sonraki adımın ne olacağını bekliyorum. Ne kadarına izin veriyor? Burke beni bu evden geçiriyor çünkü başka bir şeyden geçirmeye niyetli.

"Arabasıyla gelip gitmek onun alışkanlığıysa, garajı aydınlatan ışıkları açık bırakmak daha mantıklı olabilirdi." Yine de ona düşüncelerimi anlatıyorum, bugün Jill Donoghue mahkemede benimle oyun oynarken hissettiklerimi hissediyorum.

Resmi oturma odasındaki çiçekli döşemeli kanepenin yanında duruyorum ve muhtemelen Fransız olan daha fazla Avrupa antikasına bakıyorum, her şey tertemiz ve tozlu. Kanatlı koltuğun yanında yerde duran kanvas çantayı fark ediyorum; içinde yün çileleri, örgü iğneleri ve yarıya kadar tamamlanmış gibi görünen lacivert bir atkı var. Yaz için şehirden ayrıldıysa, başladığı bir projeyi yanında götürmeyi ihmal etmiş olabilir mi? Şöminenin üzerinde huş ağacı kütüklerine benzeyen bir gazlı ocak, şöminenin üzerinde de bir kumanda var.

"Şömine çalışıyor; kontrol ettim," diyor Burke.

"Çoğu insan pilot ışığı yazın kapatır ve sonbaharda tekrar . Evi doğal gazla mı ısıtıyor? Burası çok sıcak." Termostatu buldum. "Isı açık ve yetmiş dereceye ayarlı."

"Doğal gaz olup olmadığından emin değilim."

"Büyük ihtimalle öyledir. Pilot lambaları da gaz yakar. Birini beş ya da altı ay açık bırakırsanız gazın bitme ihtimali yüksektir. Bu yüzden yakıt teslimatı alıyor."

"Birileri onun postalarını topluyor, faturalarını ödüyor, gaz teslimatlarının durmadığından emin oluyor ve gazetesini askıya alıyor." Bunun ona ne düşündürdüğünü ya da kayda değer bulup bulmadığını belirtmiyor. "Size işinizi nasıl yapacağınızı söylemek istemiyorum."

"Bu iyi, çünkü mümkün değil." "Seni sorgulamak istememiştin."

"Tabii ki biliyorsun. Ama devam et." Sehpanın üzerindeki çiçeklere bakıyorum, o kadar solmuşlar ki bir zamanlar ne olduklarını söylemek zor.

"Körfezde ölmediğinden emin misin?"

"O ." Muhtemelen baharla ilişkilendirdiğim laleler ve zambaklar, vazoya sıkışmış boş bir plastik kartlık.

"Bağlanıp denize atılması ve boğulması mümkün değil mi?"

"yok," diye cevap veriyorum. "çoktan ölmüştü. Yaz için şehirden ayrılacak olsa, taze bir çiçek aranjmanını masanın üzerinde bırakır mıydı? Neden atmıyor?"

"Peki ne kadar suda kaldı?" Burke çiçeklerle ilgilenmiyor.

"Cesedi bulunduğu yirmi dört saat bile suda kalmamış olduğunu tahmin ediyorum."

"Neye tahmin? Sormamın sakıncası yoksa."

"Benim için fark etmez," diye cevap veriyorum, çünkü fark etse de fark etmez, ne isterse soracağından eminim ve kocamla yatıp yatmadığını merak ediyorum.

Bunun ne kadarının rekabetçi ve kişisel olduğunu merak ediyorum.

"Tahminim, örneğin önemli daldırma değişiklikleri veya deniz tahribatına dair hiçbir kanıt olmamasına dayanıyor" diye açıklıyorum.

"Deniz yağması' mı?"

"Balıklar, yengeçler. Hiçbir şey onu yemeye başlanmamıştı." "Doğru. Yani başka bir yerde öldü."

"Evet, öyle yaptı."

"Otopsiye dayanan düşünceleriniz?"

"Muhtemelen kaçmaya çalıştığı bir yerde rehin tutulduğunu düşünüyorum," diye cevap veriyorum. "Otopsi bulguları aylardır ölü olduğunu gösteriyor."

"Düşündüğünüz kadar uzun süredir ölü olmama ihtimali var mı?" Burke beni sanki parçalarına ayırıp yeniden oluşturabileceği bir yapbozmuşum gibi inceliyor.

"Ne kadar zamandır ölü olduğundan emin değilim," diye cevap veriyorum. "Hafta, gün ya da saat olarak değil, eğer istediğiniz cevap buysa. Ama şu ana kadar gördüklerime dayanarak, bana öyle geliyor ki, havalar hala tutacak kadar serin olduğundan beri eve gelmemiş. Buralarda, bu geçen Mart ya da Nisan olabilir. Bu çiçek aranjmanında kart olmadığını varsayıyorum?"

"Ben dokunmadım, Sil de dokunmazdı. Demek ki değmemiş." Elindeki mendille burnunu sıkıyor, perişan ve sinirli görünüyor.

"Bu çiçeklerin ne zaman ya da kim tarafından teslim edildiğini biliyor muyuz?" "Teslimatla ilgili bir kayıt olup olmadığını görmek için bölgedeki çiçekçileri kontrol edeceğiz."

diyor. "Çiçekleri kendi almış olabilir mi diye kredi kartı faturalarını da kontrol edeceğiz."

"Acaba bunları da birileri mi ödüyordu?"

"Banka hesabına erişimi olan biri. Çeklerine sahip olan biri," diyor Burke. "Ailesinden biri olamaz. Ailesi öldü."

"Çoğu insan kartı aranjmandan atmaz. Eğer çiçekler onlar için önemli olan birinden geldiyse bunu yapmazlar."

"Henüz çöpü kontrol etmedim."

"Sorunuzu elimden geldiğince kesin bir şekilde yanıtlamak için mi?" üzerindeki dergilere bakıyorum. "Vücudunun durumuna bakarak, aylardır ölü olduğunu tahmin ediyorum."

Antikalar ve Koleksiyonculuk, Antika Tüccarı, Smithsonian Aralık'tan Nisan'a kadar.

"Ne kadar sürdüğünü bilmek gerçekten çok önemli" diyor Burke ve benden istediği de bu ve buna itiraz etmek niyetinde çünkü ne aradığını ve neyi kanıtlayabileceğine inandığını kafasına koymuş.

Şu anda anlayamadığım bir teori, ama bu evi gezmemin tahmin ettiğim nedenlerle istenmediğinden hiç şüphem yok. Buraya şiddet kanıtı, boğulma ya da aşırı doz uyuşturucu kontrolü için gelmedim. Marino yüzünden buradayım.

Burke'ün sormak istediği şey o ve içimde kurşuni bir kaçınılmazlık hissi var, kaçamadığım, cesaret bile edemediğim karanlık ve ağır bir şeyin üzerime yayıldığını hissediyorum, çünkü daha kötü olacak. Beni neyin derinliklerine sürüklediğini biliyorum ve Benton bunun geldiğini gördü. Buraya gelirken beni kendi yöntemiyle uyardı. Burke, Marino'nun geçmişi hakkında aranabilir kayıtlarda bulunmayan detayların farkında.

"Aylar mı? İki, üç, beş ay mı? Bir cesede bakıp hesap yaptığında bu nasıl işliyor?" diye soruyor ve ben de antika meşe masanın ve el yapımı demir avizenin hakim olduğu mutfığa girerken neyin basit olmadığını açıklamak için elimden geleni yapıyorum.

Çift porselen lavabo boş ve kuru, bistro kahve makinesinin fişi çekilmiş ve temiz, garaja açılan kapının iki yanındaki pencerelerin panjurları kapalı. Beni takip ediyor, yolu göstermeme izin veriyor, telefonunu kontrol etmeye ve araştırmaya devam ederken söylediklerime neredeyse hiç dikkat etmiyor, kim ve ne olduğumu parçalıyormuş gibi hissettiren şeyi sürdürüyor. İhanete uğramış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Benton'ın kendi tarafını seçtiğini ve bu tarafın benim tarafım olmadığını düşünmeden edemiyorum ama aynı zamanda onu tamamen anlıyorum ve ondan daha azını beklemiyorum.

FBI benim işimi yaptığım gibi kendi işini yapıyor ve Burke bana Mirandizing yapmadan istediği her şeyi sorabilir çünkü ben polis gözetiminde değilim. Bir suçun şüphelisi değilim, hatta şüpheli bile değilim. Marino öyle. Douglas Burke'ü istediğim zaman durdurabilirim, ama bu sadece onun hakkındaki şüphelerini daha da artırır.

"Koşulları bilmediğiniz sürece bir beden ne kadar hızlı kuruduğunu kesin olarak belirlemek imkansızdır." Mumyalamayı açıklıyorum, o ise bu konuda söylediğim her şeyi sorgulamaya devam ediyor. "Ne kadar sıcak? Ne kadar soğuk? Ne kadar nemli? Stanton ismi Fransızca değil." Etrafıma bakıyorum. "Bu evdeki antikalar ve diğer bazı eşyalar Fransız ve oldukça güzel ve biraz da eşsiz. Soyadı neydi?"

"Margaret Lynette Bernard. Peggy Lynn. On iki Ocak 1963'te New York'ta doğdu. Babası New York, Paris ve Londra'da dükkanları olan bir Fransız antika satıcısıydı. Şehirde büyüdü, Columbia'da sosyal hizmet alanında yüksek lisans yapıyordu ama muhtemelen evlenip bir aile kurduğu için bitiremedi."

Araştırma yapıyor, kayıtları inceliyor, bir göz açıp kapayıncaya kadar ya da Valerie Hahn gibi bir siber uzmanın tuşlarına basarak bir ömürlük tarihi inceliyor. Burke'ün telefonuna durmadan e-posta geliyor.

"Tüm o fedakârlıklar. Onun için nelerden vazgeçtiğine bak ve adam kötü koşullarda uçmaya karar veriyor." Bir noktada durdu, sulu gözleri üzerimdeydi. "Pilot hatası." Hapşırды ve ben ironiyi düşündüm.

Evin her yerinde Marino'nun değil, FBI'ın DNA'sı olacak.

"Bu NTSB'nin sonucu mu yoksa sizin mi?" Soruyorum.

"Aşırı yüklü bir uçakla havalandı, hava hızını koruyamadı, dokuz yaşındaki kızı Sally'nin kontrollerde olması muhtemel-"

"Uçağı dokuz yaşında bir çocuk mu uçuruyordu?"

"Dersler alıyordu, görünüşe göre oldukça yetenekliydi, son küçük Amelia Earhart hakkında medyada çok fazla ilgi vardı."

Merkezden canlı yayınlar, sanırım. Arama motorları haberleri tarıyor ve Burke'e indiriyor, böylece fırsatı varken beni tuzağa düşürebilir. Çıkıp gidebilirim.

"Her neyse, uçak Nantucket'tan havalandıktan sonra durdu. Yüzde yüz pilot hatası. Yüzde yüz ebeveyn hatası." Burke bunu yargılayarak söylüyor.

"Bu çok üzücü. Eminim bir baba asla böyle hata yapmak istemez," diye cevap veriyorum. "Peki Peggy Lynn tüm ailesi öldükten sonra hayatta ne yaptı?"

"Görünüşe göre haberlere konu olan birkaç kamu hizmeti ödülü almış," diyor Burke. "Yaşlılarla gönüllü olarak çalışıyor, onlara hobiler, sanat ve zanaat öğretiyor. Tam olarak ne zamandır ölü olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyor, sanki buna henüz cevap vermemişim gibi.

Siyah granit tezgâh derli toplu ve çoğunlukla çıplak, telefonun yanında bir kâğıt ve kalem var ve altı onsluk bir somon aromalı kedi maması poşetinin yırtılarak açılmış ve tekrar kapatılmış olduğunu fark ediyorum.

"Sanırım bu toplanmalı." Eldivenli parmağımla kedi ödülleri dürtüyorum ve altındaki boşluk tozdan arınıyor.

Burke yaklaşımdan tezgâhın üzerindeki çantaya bakıyor, benekli yüzünde boş bir ifade var.

"Kedi kayıp gibi görünüyor," diye hatırlatıyorum ona. "Ve görünüşe göre birisi ona ödül maması vermiş, bu da kedinin ev hala doluyken kaybolmadığını gösteriyor."

"Buradan ayrıldığında nereye giderse gitsin kediyi de yanında götürürdü." Sesi genizden geliyor. "Ve belli ki buradan ayrılmış ve kaçırılmak yerine kendi isteğiyle ayrıldığını söyleyebilirim. Ve belli ki bu evden ayrıldığında bir süre geri dönmeyecekti." Sanki sabrını zorluyormuşum ve sabrını tüketmek üzereymişim gibi bana bunları söylüyor.

"Yani kedisiyle birlikte ama arabası olmadan, muhtemelen Illinois ya da Florida'ya gitmek üzere yola çıktı ve yolda bir şeyler ve sonunda körfeze atıldı." Mantıksız olanı özetliyorum.

"Biriyle buluşmadığını varsayamayız." Tyvek kolundan yeni bir mendil çıkarıyor. "Belki de onu arabasına biri, bu yüzden arabası hâlâ burada. Belki de yanlış biriyle, örneğin internette tanıştığı biriyle ilişkiye girmiştir."

Kedi kapları dışarı açılan kapının yanında, yerde bir paspasın üzerinde duruyor ve biri boş, diğerinde ise yaş mamadan arta kalan sert bir kalıntı var.

"Pete Marino'yu uzun tanıyorsunuz," diyor Burke.

"Ben olsam toplardım," diyerek kedi ödülleri hakkındaki önerimi yineliyorum. "Bana yersizmiş gibi geliyor. Başka hiçbir şey dışarıda bırakılmamış ve açılmamış. Parmak izi ve DNA kontrolü için laboratuvara gitmeli. En iyisi ona dokunmamanız."

Burnunu siliyor ve hapşırıyor. Eldivenleri temiz değil.

"Benton bana ondan biraz bahsetti." Kedi konusunda beni görmezden gelmeye niyetli ama ben buna izin vermeyeceğim.

"Tabaklardan biri boş çünkü su buharlaşmış olmalı," diye devam ediyorum. "Diğer tabakta yemek vardı ve yıkanmamıştı. Bazen küçük bir şeyin önemi yokmuş gibi görünür."

"Sorunlu ve değişken bir evlilik. Karısına kötü davranıyor."

"Doris'e kötü davrandığından haberim yok. Fiziksel olarak değil," diyorum ve Doris'in telefonu açtığına ya da kapısını açtığına FBI'in Marino hakkında onu sorgulamak için orada olması durumunda yaşayacağı şoku hayal bile edemiyorum.

"Organize suçlara karışmış ve Polonya'da öldürülmüş bir oğul." Burke telefonuna bakıyor.

Çantayla kendim de ilgilenebilirim ama bunu yapmamayı tercih ediyorum çünkü cesetle ilgisi yok, biyolojik değil ve olay yeri açıyorum. Burke bana başka seçenek bırakmadı. Kedi ödülleri topluyorum ve çantayı etiketleyip paraflıyorum.

"Ona olanlardan sorumlu olabilecek kişinin, olaydan sonra bu eve girmiş olma ihtimalini göz ardı etmemelisin." Kayıp ev anahtarlarını ve cüzdanı düşünmeye devam ediyorum. Pahalı bir antika Lalique kaseinin içine bırakılmış bir araba anahtarını düşünüyorum; eşyaları konusunda titiz biri anahtarları ya da narin camı veya cilalı eski ahşabı kırabilecek veya çizebilecek herhangi bir eşyayı asla saklamazdı.

"Virginia'daki dava yaklaşık dokuz yıl önceydi, o sırada Marino sizin için çalışıyordu." Burke acımasızdır, artık bu konuda en ufak bir incelik göstermemektedir. "Richmond'a döndünüz, Gilly Paulsson adında küçük bir kızın çözilemeyen ölümü üzerine danışman olarak çağırıldınız."

Sanırım artık arama motorları bunu buldu.

"Sen ve Marino oradayken onun bir sorunu vardı" diyor. Bu internette yer almazdı ve Marino'nun ona söylemesi de pek olası değil.

Belki Benton yapmıştır. Gilly Paulsson'ın annesinin çoktan olması da mümkün. Lucy, Marino'nun neyle suçlandığını biliyor ama Douglas Burke'le asla konuşmaz ya da ona zaman ayırmaz.

"Tamamen asılsız olduğu kanıtlanmış bir suçlama." Çok kararlı olmamaya ya da bir sonraki adımın ne olacağından emin olduğumu göstermemeye çalışıyorum.

"Polise herhangi bir ihbarda bulunulmadı." Burke başka bir e-posta yazıyor. "Rapor edilmedi çünkü bu, Marino'nun bulaşacak kadar akılsız olduğu rahatsız bir kişi tarafından yapılan asılsız bir suçlamaydı." Ona söyledim.

"Görünüşe göre o da kendi payına düşen akılsızca şeyleri yapmış."

"Çoğu insanın ilişkilerine bakarsanız, pek çok akılsızca şey içerdiklerini görürsünüz."

"Listesinin pek de tipik olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, muhtemelen değildir." Buzdolabının kapağını açtım.

yirmi beş

İÇİNDE KONDİSYONLAR VE ŞEKERSİZ MEYVE REÇELLERİ DIŞINDA HİÇBİR ŞEY YOKTUR. Hayır.

Ya Peggy Stanton şehirden ayrılacağı için buzdolabını boşalttı ya da bir başkası başka bir nedenle, kötü niyetli nedenle boşalttı. Burke'ün her hareketimi, her yüz ifademi izlediğini hissediyorum.

Beni inceliyor, her yerimi didikliyor ve ben de buna izin veriyorum. Her kararlı araştırmacı gibi, ona izin verdiğim kadar ileri gidecek ve başka nedenleri de var ve belki de psödoefedrin ona yol gösteriyor, onu aşırı agresif yapıyor.

"Onu neredeyse hayatının yarısından beri , değil mi Kay?"

Metal çöp kutusunun ayak pedalına basıyorum ve içinde boş bir poşetten başka bir şey bulamıyorum. Lavabonun altındaki dolabı açıyorum ve açık bir kutu mutfak çöp torbası çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Belki biri çöpü boşaltmıştır," diye açıklıyorum. "Belki ondan başka biri. Belki de buraya birtakım şeyler yapmak için gelen biri."

"Oldukça sinirli biri, rehabilitasyondan geçti ve son aylarda yeniden içmeye başladı." Burke, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapının yanında dururken benden başka hiçbir şeye bakmıyor.

"Bu parmak izi ve DNA için kontrol edilmeli. Eğer siz toplamak istemiyorsanız, ben toplarım." Çantamdan bir kese kağıdı çıkardım ve kanıt kendim topladım.

"Peggy Stanton'a tweet atmaya başladığı sıralarda yeniden içmeye başladı."

"İşçi na kadar ölmüştü." Sonra çöp kutusunu boş torbayı topluyorum. "O zamandan çok önce ölmüştü."

"Marino'nun yeniden içmeye başladığını ne zaman fark ettiniz?"

"Marino'nun tekrar içmeye başlayıp başlamadığını ve ne zaman başladığını bilmiyorum."

"İşçi Bayramı'ndan çok önce mi ölmüştü? Bundan kesinlikle emin misin?" Ona emin olduğumu söyledim.

"Ve inanıyor görüldüğünüz şeye nasıl ulaştığının bir müjde olduğunu ise sadece kafa karıştırıcı buluyorum." Yine telefonuna yazıyor. "Aslında bu, üç kör insanın bir filini tarif etmesi kadar öznel."

"Ölüm zamanı birçok faktöre bağlıdır ve karmaşıktır." Beni savunmaya geçirme zevkini ona tattırmayacağım.

"Bana bu kadının bahardan beri ölü olduğundan neden bu kadar emin olduğunuzu söyleyin. Dergilerdeki tarihlerden, çiçeklerin ne kadar solmuş olduğundan, kaç tane yanmış lamba olduğundan ya da bahçenin ne kadar büyümüş olduğundan başka bilgilere dayanarak bana nedenini söyleyin."

Ocaktaki gaz brülörlerini kontrol ediyorum ve alev alıyorlar.

"Böcek hasarı olmaması, yüzündeki ve boynundaki küf ve Organların çürümesi ve vücut ısısı, havanın kuru ve çok soğuk olduğu kapalı bir yapıda saklandığını gösteriyor," diye tekrar söylüyorum. "Muhtemelen donmuştu."

"İncelediğim makalelere göre, tam mumyalaşma iki hafta gibi kısa bir sürede gerçekleşebiliyor. Yani bu kadının ne kadar süredir ölü olduğu gerçekten tartışmaya açık."

"Gerçekten öyle değil."

"Sen aylar diyorsun. Bir başkası haftalar diyor."

Kileri açtım ve saklanamayacak hiçbir şey bulamadım. Her zamanki konserve ürünler, hepsi sodyum içermeyenler ve tam tahıllı gevrekler, pirinç ve makarna.

"Bilinçli bir görüşe sahip olmak için internette gezinmekten daha fazlası gerekir."

Ona birisinin tam da bunu yaptığını, muhtemelen e-postaları gönderen kişinin bu işi yaptığını söyledim.

"Eminim sizin eğitim seviyenize sahip, sizinkinden çok farklı fikirleri olabilecek uzmanlar bulabilirim." Onu kızdırdım.

"Eminim yapabilirsin." Gözlerini sırtımda hissediyorum. "Bu, o fikirlerin doğru olacağı anlamına gelmez."

Görünüşe göre Peggy Stanton çok fazla salata yemiştir. Bir raf yağsız İtalyan sosu şişeleriyle dolu, Whole Foods'ta özel olarak satılan iki düzine kadar şişe olmalı. Kilerin kapısını kapattım.

Dikkatli, kendine ve kedisine iyi bakan bir kadındı. Tutumluydu. Geride bıraktığı dünyayı sıkı bir şekilde kontrol ederdi.

"İki hafta." Burke'ün daha önce söylediklerini düşündüm. "İki hafta içinde tamamen mumyalaşan bir ceset vakası mı? Bu çok ilginç."

"Literatürde var." Açıkça tartışmacı ve böylesi daha iyi.

Bu daha kolay. Bırakın gelen kutusuna ne düşerse göz gezdiresin ve çekişlesin.

"Peki bu nerede olabilir? İnsan kalıntılarının sadece iki hafta sonra tamamen kuruduğu yerde mi?" Mutfaktan çıktım. "Size kesinlikle tam olarak nerede olduğunu söyleyemem. Sadece bunun mümkün olduğunu söyleyebilirim."

"Sahra Çölü'nden bahsediyorsanız, sanırım." Üst kata çıkıyorum. "Gezegendeki sıcak çöl ve o koşullardaki bir vücut kısa sürede dehidrasyon nedeniyle yüzde yetmiş oranında hacim kaybına uğrayacaktır. Kurutulmuş et gibi kurumuş olacaktır."

Burke tam arkamda.

"Tamamen mumyalaşmış yüz kırk kiloluk bir insan belki kırk ağırlığında olacak, kemiklerin üzerinde deri olacak, sert kurumuş deri yarılacak," diye haber verdim. "Aşırı sıcak ve kuraklık bunu yapar. Buralarda bulabileceğiniz bir şey değil."

"İnsanlar yaratıcıdır. Özellikle de uzmanlarsa, profesyonel olarak yaptıkları şey buysa." Tabii ki Marino'yu kastediyor. "Ölüm soruşturması ve ilgili tüm adli kanıtlar konusunda uzmanlar."

Sahanlığın solunda bir misafir odası ve hemen ileride açık bir kapıdan geçince ebeveyn yatak odası var. Neden bu kadar pervasız olduğunu görmezden geliyorum.

"Bugün mahkemede Mildred Lott'un cesedinin sabuna dönüşmesinin aylar alacağını söylediğiniz için tüm haberlerde sizden alıntı yapıldı." Burke bunu getiriyor, hiç şaşırmadım ve acaba bu ona da e-posta ile gönderildi mi diye merak ediyorum. "Şartlardan birinin soğuk suya daldırma olduğunu söylemiştiniz."

Orta boy yatağın üstü örtülü, siyah-beyaz damask yorgan pürüzsüz ve üç yastığın altına düzgünce sıkıştırılmış. Telefonun takılı olduğu komodine en yakın olanı dolgunlaştırılmış ama kırışmış, yastıkların üzerinde uyunduğunda görüldüğü gibi.

"Ama aynı sabun benzeri durumu cesetler su geçirmez tabutlarda ve mahzenlerde mühürlendiğinde de buldular, bu doğru değil mi?" Burke pes etmeyecek, etmeli de. "Cesetler su olmadığında adipocere oluşturuyor."

"*Su geçirmezlik* her zaman söylendiği gibi değildir," diye cevap veriyorum. "Yanılmaz olduğuna inanıyor gibisin."

"Kimse yanılmaz değildir. Ancak pek çok insan yanlış bilgilendiriliyor."

geri çekiyorum, altındaki çarşaf ve yastıklar yatağın bir tarafında tamamen pürüzsüz, telefona yakın tarafta ise kırıışık. Kısa ve grimsi beyaz görünen kedi tüylerini fark ediyorum.

"Burada en son kim yattıysa çarşaf lar değıştirilmemiş." Baktığım her şeyin fotoğrafını çekmeye devam ediyorum. "Birisi yatağın sağ tarafında, telefonun yanında uyumuş ya da uzanmış. Görünüşe göre kedi de bir ara yatağın içindeymiş. Başucu çekmecesini kontrol etmek istiyorum."

Mavi plastik bir kap içindeki gece koruyucusunun üzerinde Peggy Stanton'a bu kadar çok zarar veren ve gereksiz masraf yaptıran West Palm Beach dışçisinin adı ve adresi yazıyor. İki reçete şişesini masanın üzerine koyup fotoğraflarını çektikten sonra ayrı plastik kanıt torbalarına yerleştiriyorum.

"Diş hekimi Dr. Pulling tarafından reçete edilen kas gevşeticiler," diye Burke'e bildirdim. "Herhangi bir ilaç laboratuvara gitmeli. Gece korumalarını da almak istiyorum. Dr. Adams onlara bir göz atmak isteyebilir."

"Nereye varmaya çalışıyorum Kay ve senden objektif bir yorum yapmanı istiyorum-" diye söze başladı ve ben sözünü kestim.

"Neden objektif olmaktan başka bir şey olabileceğimi düşündün ki?" Dolabın kapağını açıyorum.

"Eminim neden endişeli olabileceğimi tahmin edebiliyorsunuzdur." Ses tonu artık suçlayıcı ya da düşmanca değil, sanki Marino'yu neden koruduğumu, onun için otopsi bulgularını neden çarpıttığımı ya da hatta tahrif ettiğimi anlayabiliyormuş gibi sempatik.

Eldivenli ellerimi askılardaki giysilerin üzerinde gezdiriyorum; bir sürü pantolon, pantolon ve bluz, eski moda ve sedir tahtaları çubuk boyunca aralıklarla asılmış. Elbise ya da etek görmüyorum ve hiçbir blazer ceket ya da ceketin antika askeri düğmeleri yok, hatta ayırt edici düğmeleri bile yok.

"Onu önemsiyorsun," diyor Burke, sanki bu iyi bir şeymiş gibi.

Peggy Stanton ailesini kaybetti ve asla onun ötesine geçemedi, her şey eski ve aynıydı, dört gözle beklediği gelecek o uçakla birlikte düştü. Varlığı katı bir şekilde sürdürüldü ve saplantılı bir şekilde korundu ve onun Twitter'da olduğunu hayal etmek benim için zor.

"Acaba bir bilgisayara rastladınız mı?" diye sordum. "Henüz rastlamadım."

Masalarda ve şifonyerlerde sergilenen fotoğraflar, Peggy Stanton'ın hayatında sevdiği insanların olduğu bir döneme ait; kocası, yaramaz kara gözleri ve bir tutam siyah saçı üzerine düşen hoş görünümlü bir adam.

Kaş, iki kız atlara ve yüzmeye, biri de uçaklara meraklı. Fotoğrafların hiçbirini yeni değil. Peggy Stanton hiçbirinde yok.

"Madem bilgisayar yok, Twitter'a nasıl girmiş?" diye sordum.

"Belki yanına aldığı bir dizüstü bilgisayar. Belki telefonu, iPad'i, Buradan ayrılırken yanında ne varsa."

"Teknolojiyle ilgilendiğini gösteren hiçbir şey göremiyorum," diye cevap veriyorum. "Aslında, tam tersine, buradaki eski televizyona, prenses telefona bakarsanız."

Başka bir dolabı açıyorum, burada düğmeli kazaklar raflarda katlanmış, aralarına sedir blokları sıkıştırılmış ve yerdeki bir rafa dizilmiş ayakkabılar krep tabanlı ve alçak topuklu, stil için değil rahatlık için yapılmış. Peggy Stanton'ın saçlarının vaktinden önce beyazlamış olmasına ve boyamak ya da şekillendirmek için zahmet etmemiş olmasına ya da ojesinin neredeyse ten renginde, abartısız bir soluk pembe olmasına şaşırmadım. Dişçinin ona yaptıklarının ötesinde çekici ya da cazibeli olmak için herhangi bir çaba sarf ettiğini gösteren hiçbir şey görmüyorum ve bu işlemlere ikna edildiğinden şüpheleniyorum.

"Tulle, Audrey Marybeth ya da Peruvian Connection yok, böyle tek bir etiket bile yok." Dolabın zemininde toz içinde duran, kapağında düzgün blok harflerle FOTOĞRAFLAR yazılı bir erkek şapka kutusuna bakıyorum.

"Giysilerinin sekiz ya da on beden, altı beden değil. Bunu açmak istiyorum."

İçeride çerçeveli fotoğraflara bakıyorum, hepsi , simsiyah saçları ve koyu parlak gözleri olan güzel bir kadın, canlı ve cesedini ve şimdi eşyalarını inceledikten sonra onu hayal ettiğim gibi değil. Binicilik kıyafetleri içinde, yürüyüş yaparken, kayak yaparken ve yirmili yaşlarında Paris'te çekilmiş bir fotoğrafı, maceraperest ve hayat dolu biri, dünyası durmadan önce.

"Romantik bir ilişki aradığından ya da internette kendine Ahbap diyen bir yabancıyla bağlantı kuracak türden biri olduğundan şüpheliyim," diyorum. "Hevesli bir bowling oyuncusu olduğuna dair en ufak bir işaret yok, bowling ayakkabısı, topu ya da kupası yok sanırım? Fotoğraflarda gördüğüm hiçbir giysi ya da takı da cesedin üzerindeki uzaktan yakından benzemiyor. Doğru beden gibi görünmüyor. En azından hayattayken ve mumyalanmamışken onun için çok küçük olurdu."

Burke, "Merak ettiğim şey, bir bedeninin hızla mumyalaşması için gerekli koşulların üretilip üretilmeyeceği" diyor.

"Kaçırıldığında ya da ortadan kaybolduğunda üzerinde her ne varsa," diye ekliyorum, "koyda giydiği şey bu değil. Giyinikti. Sahnelenmişti."

Birisi bunu bir sebepten ötürü yaptı."

Onun zevki için. Benton'ın söylediklerini düşünüyorum. Katil, kendisini önemli ve güçlü hissettiren şeylerin koreografisini yapar. Bu her neyse, onunla hiçbir ilgisi olmayan kurbanlarla oynuyor. Kaçırıp öldürdüğü kişiler onlar değil.

"Mumyalama yapay olarak gerçekleştirilebilir mi?" Burke diyor ve ben onun ne istediğini biliyorum.

"Yani ceset çok sıcak ve kuru bir yere konsa, örneğin" - ona beklediği adımı veriyorum - "ve susuz kalmaya bırakılsa mı?"

Banyoya giriyorum, siyah beyaz metro fayansları ve pirinç çapraz kulplu muslukları olan pençe ayaklı bir küvet.

"Bunun için de böyle bir yere erişiminizin olması ve yaptığınız şeyin keşfedilmeyeceğinden emin olmanız gerekir." Onu zaten gittiği yola yönlendiriyorum.

"Sıcak ve kuru olan kapalı bir yapıda mumyalamanın on bir gün gibi kısa bir sürede gerçekleşebileceği doğru değil mi?" Şimdiye kadar onun teorisi olduğunu anladığım şeyi bana bildiriyor. "Ya kişi bodrumuna bir sauna kurduysa? Bu işe yaramaz mı?"

"Marino'nun yaptığı gibi mi?"

"Evet," diyor. "Geçtiğimiz yaz evini satın aldığı anda yaptığı gibi."

"Klozet kapağından çok daha geniş olmayan bir bankta oturan bir kişinin sığabileceği bir kitten inşa ettiği saunayı mı kastediyorsunuz?"

Duş kabini de aynı fayansla kaplı, sabun kalıpları kurumuş ve hiçbir şey yeni kullanılmış gibi görünmüyor. Mermer kabuklu ayaklı lavabonun üzerindeki aynalı ecza dolabının kapağını açıyorum, kulplar ve bağlantı parçaları malakit ve bronz.

"Porta-John'a benzeyen o korkunç küçük ter kutusu mu?" Ben soruyorum.

Her biri aynı West Palm Beach diş hekiminden olmak üzere daha fazla gece koruması var.

"Altmış dakikalık zamanlayıcısı olan ve insanın sürekli sıfırlamak zorunda bir sauna mı?" Devam ediyorum ve Burke kapı aralığında sessiz kalıyor.

Reçete şişelerini, daha fazla kas gevşetici, Flexeril, Norflex ve anti-enflamatuar ilaçlar Vioxx ve Celebrex'i aldım. Antidepresan nortriptilin, bu diş hekimi Dr. Pulling tarafından reçete edilen ve TME olarak bilinen temporomandibular eklem ve kas bozukluğuna yönelik tedavilerle tutarlı olan tüm ilaçları alıyordu.

Kötü bir vakası vardı. Kronik ağrılar çekebilirdi. Çenenin kilitlenmesine veya yerinden çıkmasına, kulakların çınlamasına ve boyundan ve omuzlardan aşağı yayılan ve güçten düşüren sürekli bir ağrıya neden olabilen bu sefil durumu hafifletmek için diş işlerini yaptıрма girdabındaydı.

"Yani sanırım onu yavaş yavaş susuz bıraktı, kızılötesi ısıtıcıyı sıfırlamak için saat başı aşağıya koştı, geçen hafta da dahil, şehir dışındayken, Florida'dayken?" Alaycı görünmemeye dikkat ediyorum. "Ve bu arada, kilo vermesine yardımcı olacağını düşündüğü için satın aldığı o kit, vücudun oturma pozisyonunda desteklendiği anlamına geliyordu."

Yatak odasından çıkıyorum.

"O pozisyonda kuruyup gidecekti." Merdivenlerden inerken konuşmaya devam ediyorum, Burke de arkamda. "Peki ya ceset suda bağlıyken ağırlıklar ya da şamandıralar tarafından çekilerek düzleştirildiyse? Eklem yerlerinde gerginlik olursa deri yarılır. Derisinde yarılma yok ve vücut ısısı körfezden daha soğuk, bu da ceset soğutulmamışsa, muhtemelen dondurulmamışsa mümkün değil."

Girişe geri döndük. Peggy Stanton'ın arabasının anahtarını hiçbir zaman saklamadığından emin olduğum cam kasenin bulunduğu masanın yanında duruyorum ve Burke ile ben, kapüşonlu ve beyazlar içinde, hiçbir numara ya da samimiyet göstermeden birbirimize bakıyoruz.

"Beş yıl önce Charleston, Güney Carolina'da sana saldırdı." Sakladığı ateşliyor. "Gece geç saatlerde evinize geldi ve size tecavüz çalıştı ve siz bunu polise bildirmediğiniz."

Sesinde bir zafer notası var ve hayal görmediğime eminim.

o.

"Neden şimdi bize onun başını belaya sokabilecek bir şey söyleyesiniz ki? O zaman, onun yaptıklarından sonra bunu yapmayı reddettiniz mi?" diyor.

"Gerçekleri bilmiyorsun." Ön verandada ayak sesleri duyuyorum.

"Senden onları istiyorum."

Cevap vermiyorum, çünkü vermeyeceğim.

"Güney Carolina'da cinsel saldırı için zaman aşımı süresinin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Ben değilim."

"Bunu aşmadınız," diyor. "Konuyla ilgisi yok."

"Yani hâlâ onu koruyorsun."

"Gerçeklere sahip değilsin," diye tekrarlıyorum.

"İşte bir gerçek. Eskiden hazine avcılığıyla ilgilenirdi. Yine de hakkında bildiğiniz başka bir şey var," diyor Burke ve yapmak için beklediği şey de bu.

Bu yüzden burada, bu evin içinde seninleyim.

"Ve Peggy Stanton'ın ceketinde İç Savaş düğmeleri vardı. Marino size antika düğme koleksiyonu yapan bir kadınla tweetleştikten bahsetme zahmetine girdi mi?"

"Bu evde antika düğme koleksiyonu olduğuna dair bir kanıt görmedim," diye cevap veriyorum, onun algılayabileceği bir duyguyla değil.

"Sana ne yaptığı hakkında benimle konuşmayacaksın."

"Konuşmayacağım."

"Yaşadığım sorunu anlıyor musun? Bu konuyu açmaktan hoşlandığımdan değil. Özür dilerim-" Douglas Burke söze başlarken ön kapı ardına kadar açılır ve içeri yağmur girer.

Benton havluya sarılı bir şey taşıyor.

"Eğer gerçekten bana tecavüz etmeye kalkışsaydı, sizi temin ederim ki başarılı olurdu." Kimin duyacağı umurumda değil. "Pete Marino çok iri bir adam ve bu olay gerçekleştiği sırada silahlıydı. Yani beni fiziksel olarak etkisiz hale getirmek ya da kafama silah dayayıp istediğini yaptırmak isteseydi, bunu yapabilirdi. Ama yapmadı. Hiç başlamaması gereken bir şeyi durdurdu. Ama durdu."

Benton ve Machado Fransız avizesinin altındaki plastik kaplı halıya damlıyorlar, havlu kirli ve ıslak, gri tüylerin dışarı çıktığını fark ediyorum.

"Paravanı olmayan kırık bir pencere," diyor Machado ve az önce kulak misafiri olmuş gibi görünüyor. "Biliyorsun, yere yakın ve garajın alarmı yok, belki de kedi bir şekilde onu itip açmış ve paravanı dışarı itmiştir. Sanırım bunca zaman garaja girip çıkmış, orada bir kutuda yatak yapmış. Muhtemelen buralarda bolca yiyeceği vardır ya da belki insanlar onu besliyordur."

Benton'dan kediyi alıyorum, kısa tüylü gri-beyaz, altın gözlü ve düz kulaklı, benzeyen bir Scottish Fold, boynundaki pire tasma solmuş ve eskimiş.

"Etiketi yok," diyor Benton ve Burke'e attığı bakış delici. "Belli ki bir ev kedisi. Bir kız. Senin adın ne?" Onu bir kundağa sarıyorum. temiz havlu, ve o bana karşı koymuyor. "Anlıyorum. Söylemeyeceksin."

Zayıf ve kirli ama nispeten iyi görünüyor, pençeleri çok uzun, kıvrık ve iğne gibi keskin.

"Evden kendi başına çıkmadı." Benton bana bakıyor ve az önce ne olduğunu biliyor. "Ve kesinlikle onu terk etmezdi."

Peggy Stanton kedisini sokağa bırakıp şehri terk etmezdi ve öfkesi giderek artıyor.

"Peki kedisini kim dışarı saldı?" Beyaz kapüşonunu çıkarıyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "İnsan hayatına saygı duymayan ama bir hayvana zarar vermeyen biri." Çizmelerinin kılıflarını çıkarmak için eğiliyor. "Evde bırakılsaydı açlıktan ölürdü. O yüzden geri geldi. Kendisi içeri girdi. Alarm kodunu biliyordu. Anahtarları da ondaydı."

"Tezgahın üzerinde açık bir ödül poşeti vardı." Kedi başını çenemin altına soktu ve mırıldıyor. "Belki de onu dışarı çıkarabilmesi için cezbetmek için bir ödülüdür?"

"Nerede bu ikramlar?" Machado botlarının kılıflarını çıkarır, dışarıda yürüdüğü için ıslak ve kirlidirler.

Girişteki masanın üzerine koyduğum kanıt torbalarını gösteriyorum.

Benton, "Eğer kediye cezbetmesi gerekiyorsa, o zaman tanıdık biri değildi," diyor.

"Senden kaçtı mı?" diye sordum.

"Biz garajın içindeyken yanımıza geldi."

"Şey, çok arkadaş canlısı görünüyor ama belki de onunla birlikte değildi. Belki de onu temkinli yapan bir şey hissetmiştir," diye cevap veriyorum, onunla ne yapacağımı merak ederken.

Onu burada bırakmayacağım.

"Görünüşe göre elektrik panosu yakın zamanda değiştirilmiş." Benton bunu bana söylüyor ve Douglas Burke'ü görmezden geliyor ve ne zaman öfkelendiğini anlıyorum. "Kurallara uymayan bir alt panel. Bodrum katında."

"Neye bağlı?" Kedi kulağıma sürtünüyor, mırıldanıyor.

"Hiçbir şeye. Ana panelde hiç boşluk kalmamış. Görünüşe göre biri gelmiş, belki bir tamirci, belki bir elektrikçi, ama yapılan şey standartların altında. Görünüşe göre bir kesiciye bağlanması gereken bir şey kurmayı planlamış." Benton Burke'e bakmıyor, neredeyse sırtı ona dönük. "Yeni bir kablo alt panelden duvar boyunca yeni bir prize uzanıyor."

"Yeni bir iş; ne kadar yeni?" Burke soruyor ve Machado cevap veriyor ama Burke ona cevap vermiyor.

Bana bodrumda bir çalışma alanı olduğunu, içinde boya fırçaları, kurabiye kalıpları, ahşap mutfak eşyaları ve oklava bulunan büyük bir masa olduğunu anlatıyor.

"Sanki orada yemek pişirecekmiş gibi," diyor ve tekerlekli portatif bir lavaboyu tarif ediyor ve ne demek istediğini anlamıyorum.

"Taşınabilir bir lavabo mu?" Bilmece gibi. "Bir musluğa mı bağlı? Neden bodrumda pişirsin ? Neden mutfağını kullanmıyor?"

"Daha çok tekerlekli bir stand üzerinde plastik bir leğen gibi. İsterseniz size gösterebilirim" diyor Machado.

"Evet, tüm bunları önce." Koruyucu giysileri kastediyorum. "Onu tutmama aldırmıyor gibi görünüyor, yüzden bakmamıza aldıracağını sanmıyorum. Dışarı açılan bir bodrum kapısı var mı?"

"İtfaiyeciler geldi."

"Aşağı inip oradan çıkabiliriz."

"Lavabo ya da leğen olduğa yeni görünüyor, tam da yeni prizin olduğu yerde." Temiz izme kılıfları giyiyor. "Etrafa dağılmış bir sürü kesik kablo parçası var. Siyah, beyaz, yeşil, nötr ve topraklama çubuklarına bir kutup devresine bağladığınız gibi altı numaralı kablo," diye açıklıyor. "Ama her ne bağlamayı planladıysa, bunu yapmamış. Belki bir fırın koyacaktı diye düşünüyorum ama kurabiye ya da başka bir şey pişirmek için garip bir yer olduğuna katılıyorum. Elektrik işini kimin yaptığını bulmamız gerekiyor."

yirmi altı

Eve tek başıma dönerken yağmur durdu, gece soğuk ve selli,
Sadece kedi benimle.

Benton arabasını alabilmek için Burke'ten kendisini CFC'ye bırakmasını istedi ama gerçek sebebin bu olduğunu sanmıyorum. . Onun psödoefedrin kullanması, hızlı olması ve bana saldırgan bir şekilde saldırması ve alerjilerinin canı cehenneme hakkında ne düşündüğünü ona söyleyecek. Yaptığı şey haddini aşmaktı. Sebebi umurumda değil, o da umursamayacak ve duyduklarına çok öfkelenecek, öfkelenmeli de.

Burke'ün neden Marino hakkında bilgi sahibi olması gerektiğini anlamadığımdan değil, ama soruşturmacı ben olsaydım, onun yaptığı gibi zorlamazdım. Bu yanlıştı. Baş belasıydı. Zorbalıktı. Benimle neyi yüzleştireceğini nasıl bildiğinin tek bir cevabı olabilir ve Benton'la konuştuğunu hayal ediyorum ve onun neyi açıklamak zorunda hissettiğinden hiç şüphem yok. Yalan söyleyemez ya da , elbette. Kendime, dürüst olduğu için onu suçlayamayacağımı ve Marino'nun hiçbir zaman şiddet potansiyeli göstermediğini söyleyemeyeceğini söylüyorum -özellikle de cinsel şiddet- çünkü .

Ancak Burke'ün kanlı ayrıntılara ihtiyacı yoktu, sanki bunu hayal etmek istiyormuş gibi beni sorguladı, sanki aşağılamak ve ezmek, Marino'nun yaptığını tam olarak yapmak niyetindeymiş gibi ve beni rahatsız eden de bu. Sebebinin ne olduğu konusunda endişeleniyorum ve olayların geçmişte o kadar geriye gitmesine rağmen bir virajı dönüp tekrar önümüze çıkmasına şaşıyorum. Marino'nun beş yıl önce yaptığı şey doğrudan önünde, kadar yakın ki dokunabiliyorum, duyabiliyorum, posttravmatik bir flashback gibi kokusunu alabiliyorum. Uyuşmuş olan sinirlerim canlandı, araba kullanırken karıncalanıyor ve sızlıyor ve bunu atlatacağım ama Douglas Burke'ü affetmeyeceğim. Onu, gerekli olmadığı halde, haklı olmadığı halde ve lanet olası amacını kanıtlamak için kesinlikle gerekli olmadığı halde kasten yaralanmaya neden için suçluyorum.

Massachusetts Bulvarı'nı Harvard Meydanı'na kadar takip ediyorum, kedi kucağımda havluya kıvrılmış ve adını bilmemek beni rahatsız ediyor.

Bunu bilme ihtiyacı beni takıntı haline getiriyor, çünkü uzunca bir süredir, muhtemelen yavru bir kedi olduğundan beri onun adını taşıyor ve ona farklı, yanlış bir şey demek istemiyorum. Yeterince şey yaşadı.

Dışarıda, Tanrı bilir ne travmalar yaşadı, ne kadar yalnız, aç ve rahatsızdı ve Peggy Stanton'ı mutfaktaki kaplara yemek ve su koyarken hayal ediyorum. Cüzdanını ve anahtarlarını topladığını, bir yere gittiğini ve tamamen eve dönmeye niyetli olduğunu hayal ediyorum. Ama bir dahaki sefere kapı açıldığında, içeri giren o değil.

Evin anahtarını kullanan bir yabancı ve muhtemelen komşular ya da sokaktaki herhangi biri tarafından görülmemek için mutfak kapısından girmiş. Onu bir şekilde kaçırıp öldüren bu kişi alarm kodunu girip odadan odaya dolaştı, bazılarının ışıklarını açık bıraktı ve ben çiçekler ve kimden geldikleri konusunda şüphelenmeye devam ediyorum. Lalique kasede bulunan ve bu kişinin kasten bıraktığını düşündüğüm araba anahtarı beni rahatsız ediyor.

Kimin için bıraktın?

Kartsız çiçekler. Hiç taze çiçekler. Mutfaktaki yiyecekler ve bozulabilecek her şey temizlenmişti ama çiçekler temizlenmemişti ve katilin kullandığından şüphelendiğim bir kapının yanındaki girişe yerleştirilmiş anahtarı düşündükçe bu konuya geri dönüyorum.

Bu şeyler gerçekten kimin için bırakılmıştı?

Telefonumun kilidini açıp Sil Machado'yu arıyorum çünkü Marino'yu arayamıyorum. "Ben Dr. Scarpetta."

"Ne tesadüf." "Neden

tesadüf?" "Oluyor,

Doktor?"

"Arabasının garajın içinde olduğunu düşünüyorum." Kuzeye, Porter Meydanı'na doğru gidiyorum.

"Körfezinize sağ salim teslim edildi bile. Neden? Ne oldu?" "Evin içinde bulduğun anahtar," diyorum. "Araba anahtarı olduğuna emin misin?"

"Evet. Hızlıca bakmak için sürücü kapısının kilidini onunla açtım ama hiçbir şeye dokunmadı ya da çalıştırmaya çalışmadı."

"Bu çok iyi. Peki ya anahtarlık?" "Anahtar bende, anahtarlık. Evet."

"Bir ara onları görmek isterim."

"Sadece bir anahtar, çek-ayır zinciri ve küçük kızlardan birine ait olabileceğini düşündüğüm eski siyah bir pusula," diyor. "Bir izci pusulası. Belki de küçük kızları izciydi. Ya da Brownie'lerdi sanırım. Bir kızın Brownie'den İzci Kız'a geçmesi için kaç yaşında olması gerekir?"

"Kızlarının Brownie ya da izci kız olup olmadığını bilmiyoruz." "Pusula. Kesinlikle bir kız izci pusulası."

"Bence arabasını evine götürmüş, garajına geri getirmiş ve anahtarları genellikle nerede sakladığını bilmediği için anahtarı oraya bırakmış olabilir," diyorum ona. "Çünkü muhtemelen onu tanııyordu. Ama daha da önemlisi, belki de anahtarı oraya bir nedenle, muhtemelen sembolik bir nedenle bıraktı."

"Bu çok ilginç."

"Evine daha önce hiç girmemiş ve öldükten sonra evin içinde dolaşmış olabilir," diye devam ediyorum. "Ama bunun bilinmemesi için dikkatli olmamız gerekiyor. Bunu sana söylediğimden emin olmak istedim çünkü birilerinin bunu anlayacağını fark etmemiş olabileceğine dair güçlü bir his var içimde."

"Yani evine geri döndüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Yani oraya girmiş olmasını kastediyorum. Sadece bir kez olsa bile."

"Bunu söylemeniz ilginç, çünkü alarm kayıtlarını yeni aldım. Bunun dışında

"İtfaiyeciler bodrum kapısını holiganla mı açıyor?" Halligan aletini kastediyor. "Alarm sistemi en son yirmi dokuz Nisan'da, bir Pazar günü, saat on bir buçukta devre dışı bırakılmış. Birisi yaklaşık bir saat boyunca evin içinde kalmış ve sonra alarmı sıfırlamış. Belli ki bu kişi evden ayrılmış ve bir daha geri dönmemiş. Dediğim gibi, bu geceye kadar herhangi bir alarm faaliyeti olmadı."

"Yanlış alarm bile mi?"

"Sahip olduğu tek şey kapı kontakları. Hareket sensörü ya da cam kırılması yok, her zamanki şeylerden hiçbiri yok."

"Peki yirmi dokuz Nisan'dan önce?"

"Bir önceki Cuma, ayın yirmi yedisi," diyor. "Birkaç giriş çıkış oldu, sonra biri akşam altı gibi çıktı, alarmı sıfırladı ve yirmi dokuzuncu Pazar günü size söylediğim saate kadar alarm tekrar devre dışı bırakılmadı. Neredeyse gece yarısı."

"Muhtemelen o Cuma gecesi dışarı çıkan oydu. Bir yere gitti, muhtemelen arabasıyla. Pazar günü geç saatlerde geri gelen kişi ise başka biriydi."

"Şu ana kadar seninleyim."

"Çöp bir şey olup olmadığını fark ettiniz mi?" diye sordum.

"Tamamen boş," diyor.

"Çöpler pazartesi günleri toplanıyor," diye cevap veriyorum. "Merak ediyorum, bu kişi bozulabilecek şeylerden arındırdı mı, çöpü dışarı çıkardı mı ve süper kutusunu kaldırım kenarına yuvarladı mı?"

"Sonra da yan sundurmanın altına geri mi yuvarladın?"

"Evet. Muhtemelen aynı kişi posta kutusunu temizlediğinde ve gazete dağıtımını askıya aldığında."

"Tanrım. Bunu kim yapar? Bir yabancı değil."

"Kadın ona yabancı olmayabilir. Ama bu adamın ona yabancı olmadığı anlamına gelmez. Yollarının kesişmediğini söylemiyorum ama bu onunla kişisel bir ilişkisi olduğu ya da ondan haberdar olduğu anlamına gelmez." Benton'ın kişi hakkında söylediği her şeyi düşünüyorum. "Yapmak istediğim şey sabah ilk iş arabasında iz ve gizli parmak izi aramak. Başka bir deyişle, tam saha pres. Sadece kilometreyi ve GPS'i kontrol etmek değil, her şeyi kontrol etmek. İçeri gelebilir misin?"

"Ziller takılıyken."

"Peki ya veteriner kayıtları ya da faturalar gibi evraklara rastlarsanız? Belki kedinin adı yazan bir şey vardır?" "Şu cipslerden bir tane alabilir."

"Onu veterinerde taratacağım," diye cevap veriyorum. "Belki Bryce onu yarın götürebilir. Ulusal Evcil Hayvan Sicili'nde kontrol edebileceğimiz bir kimlik numarası olup olmadığına bakarız."

Telefonu kapatıp White Street'ten sağa dönüyorum ve onu nasıl arayacağımı bilemediğim için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Gerçekten üzgünüm ama sana öylece 'kedi' diyemem," diyorum ve o da yüksek sesle mırlıyor. "Eğer konuşabilseydin bana seni evden kimin attığını, bunu hangi kötü insanın yaptığını söyleyebilirdin. Sadece iyi olmayan biri değil, kötü biri ve ondan korktuğundan şüpheleniyorum çünkü onun gerçekte ne olduğunu hissettin. Kimsenin iki kere düşünmediği bir adam. Ama zalim biri. Ve evinize girdiğinde bunu anladınız, değil mi? Tezgâhta gördüğüm o ikramlarla seni kandırana kadar ona yaklaştımadın."

Düz kulaklı başını okşuyorum, o da yüzünü avucuma sürtüyor. "Ya da belki kapıdan kaçtın. Belki kaçmışsındır. Sana bir çanta dolusu ikramlar. Aynı şey, somonlu Greenies, çünkü biliyorum ki

Annem sizin için almış, dolapta bir sürü poşet var. Ayrıca mutfakta gördüğüm tahılsız hindi ve somon balığından da bolca . Senin iyi beslendiğinden, sağlıklı şeyler yediğinden emin oluyordu, değil mi? Piren yok gibi görünüyor ama seni yıkayıp temizleyeceğim, bu yüzden muhtemelen bana kızacaksın."

Shaw's süpermarketinin otoparkına girdiğimde neredeyse gece yarısıydı, uzun ışık standartlarıyla aydınlatılmış ve oldukça azalmış bir rüzgarda hareket eden çıplak ağaçlarla çevrili.

"Sanırım sana Shaw diyebilirim, çünkü bu birlikte ilk gezintimiz." Tuğla sütunlu girişin yakınına park ediyorum. "Kim olduğunu tam olarak bilmediğim için özür dilerim ve endişelenmeni istemiyorum ama seni birkaç dakikalığına arabada bırakmak zorundayım çünkü evde bir kedi için hiçbir şeyim yok. Sadece köpek için olan şeyler, onun çok sıkıcı balık diyeti ve tatlı patates ödülleri. Sock adında yaşlı bir tazi, çok utangaç ve muhtemelen sizden korkacak."

Onu havluya sarılmış halde sürücü koltuğunda bırakıyorum, kapıyı kapatıyorum ve kilitlemek için kumandayı doğrultuyorum ki başka bir araba dönerken farlar gözümü alıyor. Bir an için göremiyorum, sonra bir cam açılıyor ve Sil Machado bana sırtıyor.

"Hey, ne yapıyorsun, Doktor?"

"Kedi alışverişi." Crown Vic'ine doğru yürüdüm. "Beni mi takip ediyorsun?" "Gerçekten onun kedisi olduğuna emin miyiz?" Arabayı parka çekti ve

kolunu kapı çerçevesine dayadı. "Ve evet. Seni takip ediyorum. Biri yapmalı."

"Mantık sana onun kedisi olduğunu söyler. Ama bunu kesin olarak bilmiyorum. Kesinlikle kayıp ve evsiz görünüyor." Neredeyse boş olan arsaya baktım.

uçta alışveriş arabasını çeken biri vardı. "İçeri geliyor musun?"

"Dükkânda bir şeye ihtiyacım yok," diye yanıtlıyor. "Sadece eve sağ salım döndüğünden emin olmak istedim."

Bu onun için garip bir şey gibi görünüyor.

"Her saat her yerde gezmeye alışkın olduğumu biliyorum. Ama sadece emin olmaya çalışıyorum," diye tekrarlıyor.

"Benim bir şey mi biliyorsun?" Karanlık arka koltukta, aralarında benim topladıklarımın da bulunduğu kanıt torbalarını fark ettim.

"Cambridge'i bilen biri, değil mi?"

"Evine, mahallesine aşina olan biri. En azından kendini tanıdık kılan biri." Bir adım geri çekilip

Cipimin şoför camından kedinin iyi olduğundan emin oluyorum.

Havlunun üzerinde oturuyor.

"Mektuplarını kutusundan çıkarıyorsun, değil mi? Belki çöpünü boşaltıyor ve tenekesini açıyordur?" Machado bana bakıyor ve granit kadar ciddi ve inatçı. "Bence bu adam buralarda çok rahat. Kutusundan ne zaman posta alacağını biliyor mu, muhtemelen haftada en az bir kez? Çöplerin ne zaman toplanacağını biliyor. Orada olanlardan nefret ediyorum. Burke sınırların dışındaydı."

"Ne kadar posta aldığını bilmiyorum." Az önce bahsettiği konuyu tartışmayacağım.

"Ben ve Marino birlikte Harley sürüyoruz. Bu yüzden aramız iyi." Machado bana bakıyor. "Pizza getirmeye, kahve içmeye gelir, bazen spor salonunda buluşuruz, gerçekten iyi bir adamdır ve sana çok saygı duyar. Hiçbir fikrim yoktu. Yani, senin hakkında ne hissettiğini bilmek dışında ne diyeceğimi bilmiyorum. Kurşunu göze alacağını biliyorum."

"Bu kişinin haftada bir ya da ayda birkaç kez, görülme ihtimalinin olmadığı bir saatte mektuplarını aldığını varsayıyorum. Bariz olan nokta, ceset hala elindeyken ve onu aylarca sakladığı yerde tutarken şüphe uyandırmak ve insanların onu aramasını istememiş olması." Onunla Marino hakkında konuşmayacağım. "Anahtarlık yanında mı?"

"Tamam, tabii." Koltuğun arkasına uzanır ve kahverengi kâğıt torbayı bulur.

Çantayı açıyor arabanın anahtarı olan daha küçük bir çanta çıkarıp pencereden bana uzatıyor.

"Birinin bu kadar yüz­süz olduğu bir vaka hiç olmamıştı. Bu normal değil, Doktor."

"Cinayet ne zaman normaldir?" Şeffaf çantayı havaya kaldırıyorum ve telefonumun ışığıyla aydınlatıyorum.

"Yani siz onun hastalıklı bir fantezi dünyasında yaşayan bir sapık olduğunu düşünüyorsunuz ama o sokaktaki sıradan bir adama benziyor."

"Ne düşünüyorsun?" Araba anahtarı , pilli, pusula ise her iki ucunda ayrıık halkası olan hızlı anahtar çıkarma zinciri ile ona bağlı.

"Evet, buna hiç şüphe yok. Birbirine karışan biri. Kimsenin iki kere düşünmediği biri."

"Oldukça yeni görünen bir çek-ayır anahtarlık." Çantayı ona geri . "On sekiz yıllık bir Mercedes'in anahtarını eski model bir pusulaya bağlıyorum."

"Vintage ne demek? Araba kadar eski mi?" Plastik torbayı kahverengi kâğıt torbaya geri koyuyor.

"Yani bence izci kızların yakın buna benzer pusulalar kullanmadığını göreceksiniz. En az elli yıl olduğunu tahmin ediyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Belki de Peggy Stanton'ındır."

"Kırk dokuz yaşındaydı, yani onun da zamanından önceydi ve pusulayı nereden aldığına ya da birinin nereden bağlı." Kediye tekrar kontrol ediyorum. "Eski bir pusula, eski bir madeni para yüzüğü ve üzerindeki cekete dikilmiş antika düğmeler mi? Tarih ve koleksiyonla ilgilenen biri, ama kim?"

"Sen içeri gir," diyor Machado. "Ben bekleyeceğim ve emin olmak için seni eve kadar takip edeceğim. Kendimi daha iyi hissederim."

Girişin üzerindeki yeşil tenteye yönelip içeri giriyorum ve bir el arabasını evcil hayvan malzemeleri reyonuna götürüyorum; burada bir kum kabı ve kepeci, topaklanan kum, Wellness maması ve ödül maması ile birkaç oyuncak buluyorum. Yatıştırıcı yulaf ezmesi, pire şampuanları ve bir tırnak makası buluyorum ve SUV'uma dönüp arka kapıyı açtığımda Shaw arka koltukta arka ayakları dışarıda, Scottish Fold'ların oturduğu şekilde oturuyor, ki bu diğer kedilerin oturma şekline hiç benzemiyor.

". " Onu kucağıma aldım, Machado' yakınlarda park etmiş, farlarının yandığının farkındaydım. "Seni tekrar havluya ve kucağıma alalım, tamam mı?"

Machado hemen arkamdayken eve dönerken bana en ufak bir şekilde karşı koymuyor ya da direnmiyor ve onun neden endişelendiğini merak ediyorum. Söylemediği bir şey bildiğinden şüphelenmeden edemiyorum, belki de Marino'yla ilgilidir, ama Machado'nun Marino'nun Peggy Stanton'ın ölümüyle ya da kayıp paleontologla bir ilgisi olduğunu bir an için bile düşünmesi imkansız görünüyor. Ama bu Machado'ya ne söylendiğine bağlı, özellikle de söyleyen Burke ise.

Güneye, Garfield'a, Oxford'a, Harvard'ın ilahiyat fakültesine, Norton's Woods'a, Amerikan Sanat ve Bilim Akademisi'nin yoğun ağaçlık arazisinde karanlık olduğu yere doğru ilerliyorum. Kirkland'dan Irving Caddesi'ne döndüğümde kaldırım lastiklerimin altında ıslak bir şekilde tıslıyor, Machado hemen arkamda. Üç katlı Federal tarzdaki evimiz beyaz, siyah panjurlu ve arduvaz çatılı.

Eve. Dar tuğla garaj yolumuza girip müstakil garajın bir tarafına park ediyorum ve Machado sokakta durup ben arabamdan yiyecekleri ve Shaw'u çıkarırken bekliyor.

Camlı verandanın kapısını açıyorum ve alarm ötmeye başlıyor. Şifreyi girdikten sonra içeri adım atıyorum ve Sock'un tırnakları oturma odasından gelen parke üzerinde tıkırdarken kapıyı kalçamla iterek kapatıyorum. Benton burada değil. Sock koridorda belirdiğinde Shaw'un havlunun içinde gerildiğini hissedebiliyorum ve onu doğru düzgün karşılayamıyorum.

"ziyaretçimiz var," diye konuşuyorum ağzı kırılmış ve asla acelesi olmayan kurtarılmış kızıl tazımızla. "Ve siz ikiniz arkadaş olacaksınız."

Odalardan geçerken ışıkları açıyorum ve kiraz dolaplar ve paslanmaz çelik aletlerden oluşan mutfağımda alışveriş poşetlerini bırakıyorum ve Shaw'ı kilerin içine kapatıyorum ki kaçmasın ya da saklanmasın. Sock'u gül bahçemin son çiçeklerini de kaybettiği ve merdiven boşluğundaki vitray pencerenin arkadan aydınlatılmış ve canlı olduğu arka bahçeye götürüyorum. Eve bu kadar geç geldiğim için Sock'tan özür diliyorum ve e-postalardan hizmetçinin onu en son saat beşte dışarı çıkardığını ve ona birkaç ikramda bulunduğunu biliyorum. Ama Benton ilgilenmediyse karnını doyurmamış ve kendimi ihmalkâr bir anne gibi hissediyorum.

Sock zayıf, uzun bacaklı bir silüet, sivri burnunu kokluyor, mahalle çocuklarının tırmanmaktan hoşlandığı taş duvarlı bahçede bir gölge gibi hareket ediyor ve hareket sensörlü ışıkların favori noktaları var. Sonra beni içeri kadar takip ediyor, ben de onu besliyor, sevip okşuyor ve havluları toplayıp Benton'ın nerede olduğunu merak ederken lavaboyu ılık suyla doldurmaya başlıyorum.

"Uzun zamandır bir kedim olmamıştı," diye konuşuyorum onunla, onu kilerden alırken ve o mırıldanırken. "Mutlu olmayacağını biliyorum ama bunu bir spa olarak düşünmeye çalış."

Mutfak masasından bir sandalye çekip onu kucağıma oturtuyorum ve pençelerini .

"Görünüşe göre bunu daha önce yaptırmışsınız ama belki banyo yaptırmamışsınızdır. Kediler sudan nefret eder, ya da bize öyle söylenir, ama kaplanlar yüzmeyi sever, yani neyin doğru olduğunu kim bilebilir?"

Lastik eldivenleri takıp onu ılık suya indiriyorum, pire şampuanıyla köpürtüp yulaf ezmesiyle tamamlıyorum ve kocaman, yuvarlak gözleriyle bana bakıyor ve ben ağlamaya başlıyorum.

Nedenini bilmiyorum.

"Çok sportmensin." Onu büyük, yumuşak bir havluyla ovuyorum. "Hiç bu kadar sportmen bir kedi görmemiştim."

Gözlerimi siliyorum.

"Sen daha çok bir köpeğe benziyorsun." Kapının yanındaki yatağında yatan Sock'a bakıyorum. "İkiniz de aynı şekilde yetim kaldınız."

Biraz daha ağlarım.

"Birlikte insanlar artık yanında değil, sonra seni eve getiriyorum ve aynı olmadığını fark ediyorum."

Hayvanların neler hatırladığını ya da bildiğini hayal bile edemiyorum ama Shaw, Peggy Stanton'ın en iyi arkadaşı olabilir ve onu kimin öldürdüğünü görmüş ve bana söyleyememiş olabilir. Kimseye söyleyemez. Şimdi bu dilsiz tanık evimin içinde, bir havlunun üzerine sırtüstü uzanmış, onurlu bir kedinin asla bulunmayacağı bir pozisyonda. Cep kapılarını kapatıyorum ve ısıtabileceğim bir şey var mı diye dondurucuya bakıyorum ama hiçbir ilgiyi çekmiyor. Bir şişe Valpolicella açıp bir bardak dolduruyorum ve basit bir domates soslu taze makarnaya karar verip kilere dönüyorum. Shaw ayaklarımın dibinde.

Soyulmuş bütün domates kutularını alıyorum ve bir tencerede tuzlu tereyağını eritip ikiye bölünmüş bir soğan ekliyorum. Bacaklarıma sürtünüyorum, mırıldanıyorum.

"Benton burada olsaydı dışarıda İtalyan sosisi ızgara yapabilirdik," diyorum kediye. "Evet, hava soğuk ve ıslak ama bu beni durdurmaz. Endişeli görünme. Endişelenmeyeceğim. Dışarıda karanlıkta tek başıma olmaz."

Machado'nun umarım gittiği aklıma geliyor ve alarmı sıfırlamayı hatırlıyorum ve tuzlu su kaynatıyorum. Oturma odasındaki sehpayı kurup ateşi yakıyorum ve daha fazla şarap içip Benton'ı birkaç kez daha arıyorum. Telefonu anında sesli mesaja geçiyor. Şu anda saat bire yakın. Machado'yu arayabilirim ama ona kocamın nerede olduğunu sormak istemiyorum. Douglas Burke'ü arayabilirim ama önce cehennemin donması gerekirdi ve ocağı kapattım. Shaw kucağımda, Sock yanıma sokulmuş, ikisi de uyurken gaz ateşinin önünde oturup içiyorum ve yeterince içtiğimde yeğenimi arıyorum.

"Uyanık mısın?" Lucy cevap verdiğinde soruyorum. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Bu sesli mesaj. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diyor.

"Geç olduğunu biliyorum." Arka planda birinin sesini duyuyorum ya da sanıyorum. "Bu senin televizyonun mu?"

"Neler oluyor Kay Teyze?" Yalnız değil ve bana söylemeyecek.

yirmi yedi

ALARM OLMADAN UYANDIM VE BİR AN İÇİN NEREDE OLDUĞUMU BİLEMEDİM Ya da yatakta benimle kimin olduğunu. Elimi yorganın altına götürdüğümde Benton'ın sıcak, ince bileğini ve sivriltilmiş parmaklarını hissediyorum ve rüyamda hissettiklerimi hissettiğimde içim boşalıyor. Birlikte olduğum kişi Luke'tu.

O kadar canlı bir rüya ki, hisler ellerinin ve ağzının olduğu yerde kalıyor, sinirler canlı ve istekli, Benton'a yaklaşıyorum ve çıplak göğsünün ve karnının yağsız kaslarını okşuyorum ve onu uyandırdığımda istediğimizi yapıyoruz ve konuşmuyoruz.

Hiçbir şey kalmadığında duş alıp yeniden başlıyoruz, sıcak su sertçe iniyor ve o sert, neredeyse öfkeli, şehvetimiz aldattığımız ve yalan söylediğimiz zamanki gibi, dış sakinliğimizin altında öfkelenen şeyi tatmin etmek için çaresiz ve rahatlama asla uzun sürmedi. Birbirimizden uzak kalamıyorduk ve doyamıyorduk ve ben bunu geri istiyorum.

"?" Ağzının içine söylüyorum ve beni ıslak fayans duvara doğru hareket ettiriyor ve su gürültüsü ve ona tekrar soruyorum.

Bana söylemeden burada olduğunu söylüyor ve ben de buradayım ve ona aidim ve bunu inkar etmek mümkün değil. Yanlış olduğu zamanlardaki gibi sevişiyoruz, mutsuz olduğu bir karısı ve ona pek faydası olmayan kızları varken ve sonra uzun bir süre ortadan kaybolduğunda.

Hiçbir yerde değildi ve geri döndü, benimleydi ama değildi ve Marino bunu daha da kötüleştirdi ve ondan sonra dokunmak farklı hissettirdi. İhanet ve kıskançlık bizi yeniden kırılması gereken bir kemik gibi onarana kadar hiçbir şey aynı değildi. İncinmek zorundaydık.

"Bu sefer kal," diyorum ağzına, buharlı su üzerimize dökülüyor. "Bu sefer kal Benton."

Giyinirken bana ne hayal ettiğimi sordu.

"Sana bir rüya gördüğümü düşündüren nedir?" Dolabımda asılı takım elbiseleri gözden geçiriyorum ve bu bana Peggy Stanton'ın kıyafetlerini incelemeyi hatırlatıyor.

"Fark etmez." Boy aynasının önünde duruyor, saçlarını bağıyor.

Kr

av "Önemli, yoksa sormazdın."

at. "Rüyalar başka bir şeye dönüşmedikçe rüyadır." O izler
Şık olmayan bir pantolon, bir kazak ve sıcak tutan pratik botlar giymeye karar verdiğimde yansımam.

Uzun bir gün olacak, umarım dünkü kadar uzun olmaz, ancak kadife pantolon ve kablo örgü hırkayla rahat edeceğim ve hava çok soğuk, sıcaklık donma noktasının altında.

Çıplak ağaçların ve yaprak dökmeyen ağaçların üzerinde buz oluşmuş, sanki cilalanmış ya da şekerle sırlanmışlar ve ben aşağıdaki caddeyi görmek ve araba kullanmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmek için gölgeyi hareket ettirirken, Benton parke ve halı üzerinde yürüyor ve kollarını bana dolayarak boynumu öpüyor.

Elleri dakikalar önce kendisine ait olanı yeniden keşfediyor ve az önce giydiğim her şeyin altını itiyor.

"Unutma," diyor. "Ben hiç unutmadım."

"Son zamanlarda unuttun. Dün ."

"Devam et ve ." Gördüklerini söylemesini istiyorum, sadece devam etmesini ve söylemesini istiyorum.

Elleri istediği yerde. "Yaptın mı?" diye soruyor.

"Ne yaptım?" Bunu onun için kolaylaştırmayacağım. "Bilmek istediğin şeyi bana sorman gerekiyor."

"Ona yapacağını söyledin mi? Yapacağını düşünmesine izin verdin mi?" "Ona yapmayacağımı söyledim."

"Sana dokunuyordu," diyor Benton, bana dokunurken. "Yapacağını düşündü. Bunu istediğini."

"Ona yapmayacağımı söyledim, o kadar," diye cevap veriyorum ve beni yatağa geri götürüyor.

"Gerçekten hepsi bu mı? Daha fazlası var mı?" "Bundan daha fazlası yok." Kemerini çözdüm.

"Çünkü daha fazlası varsa, onu öldürebilirim. Hatta öldürürüm ve paçayı kurtarırım."

"Yapmayacaksın." Pantolonunun fermuarını açtım. "Ve bundan kurtulamazsın." "Onu Viyana'da öldürmek istedim çünkü o zaman bunu biliyordum."

"Bilinecek bir şey yok. Zaten bildiğinden daha fazla bir şey yok," diye cevap veriyorum ve onu soruyorum. "Gömleğini kırıştıracaksın." Douglas Burke'ü soruyorum. "Kırıştıracığım. Onu mahvedeceğim."

Beyaz pamuk ve koyu ipek çıplak tenimde pürüzsüz duruyor ve ona tekrar soruyorum ve sonra mutfığa gidip köpeği ve kediye besleyene kadar başka bir şey sormuyorum.

"Shaw kesinlikle kendini evindeymiş gibi hissediyor." Yemeğini bir tabağa kaşıkla koydum ve kiler kapısının yanındaki paspasın üzerine yerleştirdim. "Sanki hep burada yaşıyormuş gibi, ama eve iyice alışana kadar onu misafir odasına, dar bir alana kapatmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Yine de içimden bir ses Bryce'ın onu isteyeceğini söylüyor. Ona bir kez bakacak ve hepsi bu kadar."

"Veteriner tarafından kontrol edilmeli." Benton kahve dolduruyor; uzun boylu, koyu renk takım elbiseli, gümüş rengi saçları nemli ve geriye doğru taranmış.

Douglas Burke hakkında bana cevap vermiyor.

"Bryce'ı bugün bir ara onu almaya göndereceğim, baştan kontrol ettireceğim." Bir kutu köpek maması açıyorum. "Arabada ne bulduğumuzu görmek için ofisime gelecek misin?"

"Marino sorunuyla ilgilenmem gerekiyor."

"Onunla konuşacak mısın?"

"Onunla konuşmanın hiçbir faydası yok. Onunla yeterince konuşuldu ve başka bir şey yok. Ve hiçbir şey olmadı Kay," diyor Benton ve tamamen başka bir şeyden bahsediyor. "Hiçbir şey olmadı ama onun yüzünden değil. Ama benim yüzümden."

Douglas Burke'ün ondan etkilendiğini ve bu konuda bir şeyler yapmaya çalıştığını bana bildiriyor. Ona aşık olabilir ve bunu söylediğinde, aşık olduğunu anlıyorum. Kötü durumda olduğunu biliyorum.

"Bu da sorunun bir parçası olabilir." Sock'un kabını Shaw'un minderinden güvenli bir mesafede olan minderine koyarken kahvesini yudumluyor ve bana bakıyor, ancak ikisi de birbirleriyle barışık görünüyorlar, sanki neler yaşadıklarını biliyorlar ve hiçbir canlıyı kurtarma nezaketinden mahrum bırakmayacaklarmış gibi.

"Ne demek?"

"Birlikte çalışmaya ilk başladığımızda onun gerçekten eşcinsel olduğunu düşünmüştüm.

Bu yüzden çok kafa karıştırıcı oldu." Bana bir kahve uzattı.

"Nasıl oldu da birdenbire bu kadar kalın kafalı oldun? Yaşamak için ne yapıyorsun? Birdenbire mankafa mı oldun?"

Gülümsüyor. "Kendim söz konusu olduğunda o kadar zeki değilim belki. Her zaman en son öğrenen ben oluyorum."

"Saçmalık, Benton."

"Belki de bilmek istemedim."

"Bu daha olası bir hikaye."

"Eşcinsel olduğuna bahse girerdim."

"Her ne olursa olsun, dün gece yaptığını yapmamalıydı." "O bunu biliyor, Kay. Senin için ne kadar kötüyse, onun için de o kadar korkunç. FBI ajanı olup kontrolünü böyle kaybetmek. Kontrolünü kaybetti. Kaybetti. Kötü bir şekilde. Ve bu konu benim onu azarlamamın ötesinde ele alınmalı."

"Onu istemiyorsun." İtiraf etmesi için ona bir şans daha verdim.

"Onu şekilde istemiyorum ve aslında onun da Lucy'yi istediğinden emindim."

Lucy'nin yanında inanılmaz derecede telaşlanırdı," diyor.

"Lucy, Rahibe Teresa'yı bile kızdırabilirdi."

"Hayır, ciddiylim." Benton buzdolabını açıp bir sürahi kan-portakal suyu getiriyor ve her birimize birer bardak dolduruyor. "En son ne zaman bu kadar bariz olduğunu düşünmeye çalışıyorum, neredeyse utanıyordum. Doug beni Lucy'nin beni karşılayacağı Hanscom'a bırakıyordu. Helikopteri yeni kapatmıştı ve pistte yürüyordu, Doug'ın dikkati o kadar dağılmıştı ki park halindeki bir uçağa çarpabileceğini düşündüm."

"Geçtiğimiz Haziran ayında, doğum gününden hemen önce Lucy seni New York'a uçurduğunda," diye hatırlıyorum. "Son zamanlarda neler olup bittiğini anlamadın mı?"

"Yüzü kızarmıştı, elleri titriyordu, tedirgindi ve gözleri delik deşikti."

"Sudafed ya da her ne ona benziyor."

"Şimdi merak ediyorum," diyor. "Şimdi gerçekten merak ediyorum." "Lucy de olabilir. Lucy'ye tepki veriyor olabilir."

Buzdolabından yumurtaları alıp bir kaseye kırmaya başladığımda. "İnsanlar her zaman tek bir şey değildir. Neredeyse hiçbir zaman, eğer bu konuda dürüstlerse. Lucy'nin mümkün olduğunca ondan ve diğer FBI ajanlarından uzak durmaya dışında birbirlerini gerçekten tanıdıklarını sanmıyorum."

"Orada çelişkili bir şeyler olabilir." Benton kendi fincanını doldurup benimkini kontrol ediyor. "Bana onu sordu."

"Sana Lucy'yi mi sordu?"

"Lucy'nin FBI geçmişini merak ediyor. Büro'dan neden ayrıldığını. ATF'den neden ayrıldığını."

"Ona ne söyledin?" Ocağın altını açtım. "Hiçbir şey."

"Sadece merak ediyor mu, yoksa soruları eleştirel olma çabası mı? Belki de kendisini Lucy'den üstün hissetmesini sağlayacak bilgileri öğrenmek istiyordur."

"Doug rekabetçi."

"Muhtemelen yarısını bile ." Bir dolabı açtım, tencere takımlarına karar verdim.

"İkimiz hakkında konuşmuyorum, ona sır vermiyorum, hiç vermedim ve vermem de." "şaşırmadım. Bana neredeyse hiç sır vermiyorsun."

"Doug'ın her türlü kullandığını, alerjilerle ilgili ciddi sorunları olduğunu biliyorum ama bunu hiç düşünmemiştim."

"Başından beri buna benzer belirtiler ve davranışlar gördünüz mü?" Yumurtaları ırpıyorum ve bir tencerede tereyağı eritiyorum. "Peki ya onunla ilk yakın çalışmaya başladığınız zaman?"

"Açık ve kapalı sonra . Son birkaç aydır mı? Her zaman açık. Aşırı hızlanmış bir motor gibi." İngiliz keklerini tost makinesine atıyor. "Bunun onun ruh hali, onun sorunu olduğunu sanıyordum."

"Onun seninle sorunu var. En st rafta doğranmış kuşkonmaz ve taze fesleğen olmalı. Buzdolabı bir. İncir reçelleri ikinci buzdolabının kapağında." Evde bol miktarda yiyecek bulundurma konusunda aşırı titizimdir.

Eğer bir varsa, o da yemek pişirmek için ihtiyaç duyabileceğim hiçbir şeyin tkenmediğinden emin olmaktır, özellikle de hava kötüye gidiyorsa.

"Sonunda ne hissettiğini anladığımda, o zamana kadar oldukça kötüydü ve bunu benim yanımdayken endişeli, stresli olmasına bağladım." Reçel kavanozunu, fesleğeni ve kuşkonmazı tezgahın üzerine, koydu. "Peynir?"

"Parmesan zaten rendelenmiş. Reellerden de sen sorumlusun." Kavanozu ona doğru geri kaydırıyorum. "Keklerin zerine iyi gider."

Bugün markete gitmem lazım. Muhtemelen zaman olmayacak. Dün gece geç saatlerde rendelediğim Parmigiano-Reggiano'yu ve Benton'ın eve gelmesini beklerken doğradığım kuşkonmazı ortaya çıkarıyorum. Yumurtaları ırpıyorum, tuz ve karabiber ekliyorum.

"Psödoefedrin yapısal olarak amfetamine benzer ve performans arttırmak için kullanılmıştır." Fesleğen yapraklarını koparıyorum ve karıştırıyorum.

"Örneğin sporcular tarafından yaygın olarak kötüye kullanılır, öfori ve sınırsız enerjiye neden olur ve insanlar günde üç ya da dört kez hatta daha fazla alarak bağımlı hale gelebilir. Bazıları kilo vermek için kullanıyor çünkü iştah kesici."

"Kesinlikle kilo vermesine gerek yok." "Belki de bu yüzden."

"Başka bir saha ofisine transfer edilmesini talep etmesini öneriyorum."

"Sen mi önerdin yoksa sen mi önereceksin?" Isıyı düşürüyorum çok düşük. "Peki bunca zaman onun eşcinsel olduğunu varsaydıktan sonra aydınlanma anı nasıl gerçekleşti?"

"Ağustos ayında birlikte Quantico'ya gittiğimizde." Kekleri kontrol ediyor ve kolları tekrar aşağı bastırıyor. "Odama gelmek istedi ve ilgisinin ne olduğu oldukça açıktı ve ben de bunun olmayacağını açıkça belirttim."

"Peki ya dün gece?" Kızartıcının ısındığından emin olmak için fırının kapağını açıyorum. "Arabayı alman için seni bıraktığında ve sen iki saat sonrasına kadar eve gelmediğinde mi? O zamana kadar yarım şişe şarabı tek başıma bitirmiştin ve yemek mahvolmuştu."

"Senin otoparkında oturup konuştuk," diyor ve ben ona inanıyorum. "Bunu atlatamıyor."

"Seni unutamıyor."

"Sanırım unutamıyor."

Hayır."

"Sanırım bir FBI ajanının bile kişilik bozukluğu olabilir. Narsist? Borderline? Sosyopat, ya da birazcık ya da üçü birden? O ne? Çünkü bildiğinizi biliyorum."

"Onun için üzülmeni beklemiyorum, Kay."

"Güzel." Tutacakları aldım. "Çünkü ben üzülmiyorum."

Paslanmaz çelik tencereyi induksiyonlu ocaktan alıp fırının içine, üst rafa yerleştiriyorum.

"Bu sadece on saniye sürecek ve keklerin yapılması gerektiğinden eminim," diyorum. "Kocamı baştan çıkarmaya çalışıyor, Marino'nun hapse girmesini istiyor ve beni yalancılıkla suçlayıp lastik hortumları andıran sorgulama yöntemlerine başvuruyor."

"Muhtemelen izne ayrılması gerekiyor."

"Niyeti, rekabeti yok etmek değilse bile aşağılamaktı."

"Muhtemelen birini görmesi gerekiyor." Kekleri çıkarıp hızla bir tabağa bırakıyor ve üzerlerini yağıyor. "Boston'dan ve açıkçası benden uzakta olmaya ihtiyacı var. Onun benden uzakta olmasına ihtiyacım var."

Üstü hafifçe kahverengileşen frittata pişti ve Benton bana Douglas Burke hakkındaki endişelerini anlatmaya devam ederken ben onu tencereden çıkarıp bir tabağa koydum ve pizza gibi dilimledim.

"Sorun şu ki, danışmanlık alıyorsunuz, özellikle de ilaç kullanmanız gerekiyorsa, bu sadece sizin özel işiniz değil." Kahvelerimizi ve çatal bıçak takımlarımızı pencerenin yanındaki kahvaltılık masasına taşıyor. "Büro'da hiçbir şey sadece senin özel işin değildir. Yani ihtiyacı olduğu halde yardım istemiyor."

"Kendisi için tehlikeli olabileceğinden mi endişeleniyorsun?" "Bilmiyorum."

"Eğer bilmiyorsan, bu evet demekle aynı şeydir." Bir sandalye çekiyorum, pencerenin ardındaki sabah aydınlanıyor ve caddeden geçen bir araba buz yüzünden yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerliyor. "Kendisi ya da başkaları için güvenli olup olmadığını bilmiyorsan, olmadığını varsaymak zorundasın. Bu konuda ne yapıyorsunuz?"

"Korkarım Jim'le konuşmam gerekecek."

Jim Demar Boston Saha Ofisi'nden sorumlu özel ajan. "Ne yazık ki bir şey hayat verecek." İnciri yayıyor yarım çöreğin üzerine reçel koyup bana ikram etti. "Ücretli idari izne çıkarılabilir, bu ona kafasını toparlaması için zaman verirse, belki de taşınmasını ve yeni bir başlangıç yapmasını sağlarsa en kötü şey olmaz."

"Nerede?"

"Onun geldiği Louisville, Kentucky'yi tavsiye edeceğim. Orada yeni bir ofis, harika bir tesis ve pek çok fırsat var. Belki Ortak Terörizm Görev Gücü ya da İstihbarat Füzyon Merkezi ya da yabancı karşı istihbarat veya kamu yolsuzluğu."

"Aklını senden ne uzaklaştırırsa," diye cevap veriyorum.

"İyi olacağından eminim. Sadece burası onun için uygun değil."

CFC'ye geri dönerken bunu düşünüyorum, *iyi bir uyum değil* ve yine de Douglas Burke'ün sorununun Boston'la hiçbir ilgisi yok ve her şeyin Benton'la ilgisi var. Safça davranıyor ve bu beni endişelendiriyor.

profilci kocamın kalın kafalı, düpedüz kalın kafalı hemen herkese garip gelebilir. Daha önce hiç böyle bir çıkmaza girmemiştim. Kocamla bu derece takıntılı biriyle hiç uğraşmak zorunda kalmamıştım ve o bunu benim gördüğüm gibi görmüyor. Douglas Burke kendisi için tehlikeli ve başka kimler için tehlikeli olduğundan emin değilim.

yirmi sekiz

BİNAMIN ARKASINA ÇEKİLİYORUM VE otoparktaki arabalara bakarak burada bulunan ve ihtiyacım olan kilit kişileri belirleyebiliyorum. Luke ve Anne, Ernie, George ve Cybil ve Toby'nin kamyonetini fark ediyorum. Bu gece nöbetçi ve bugün izinli olması gerekiyordu. Kırmızı Tacoma'sı dün bindiğim beyaz Tahoe'nun yanındaki soruşturma alanına park etmiş ve aklıma Lucy'nin gece birde konuştuğumuzda söyledikleri geliyor.

Sanki bir açıklama gerektiriyormuş gibi bana o saatte hala ayakta olmasının nedeninin Marino ile oldukça şiddetli bir şekilde tartışıyor olmaları olduğunu söyledi. Marino onun evinde kalmayı reddetmiş, Marino da onu arabasını alması için CFC'ye götürmeyi reddetmiş ve onu Cambridge'deki evine de götürmemiş. Bundan adamın içki içtiği ya da şu veya bu nedenle güvenilmez olduğu sonucunu çıkardım ve kadın bana bunları anlatırken arka planda o olmayan birinin sesini duyabiliyordum.

Lucy, Marino' sonunda ahırda kalmayı kabul ettiğini söylerken karşısındaki kişi alçak ve kısık bir sesle konuşuyordu, aslında artık ahır olmayan bir ek binaydı çünkü Marino burayı bir yıkama ve detaylandırma bölümüne dönüştürmüştü. Üst katta, ikinci katta bir misafir odası, bir apartman dairesi var ve bunları anlatırken hareket ediyordu ve artık diğer kişiyi duyamıyordum ve bu muhtemelen kasıtlıydı.

Lucy'nin Boston'un batısında Sudbury Nehri kıyısındaki altmış küsur dönümlük, geçtiğimiz yılı yerçekimine meydan okuyan makinelerden oluşan koleksiyonu için yenileyerek ve güçlendirerek geçirdiği, ahır devasa bir garaja, padokları ise artık beton bir helikopter pistine dönüştürdüğü at çiftliği olarak adlandırdığı kır evine davet uzun zaman olmuştu. Lucy, Marino'nun *makul iyi olduğunu* ve endişelenmemem gerektiğini söyledi.

yaz başında Provincetown'da birden fazla kez buluştuğu bir kişiyle çıkıyordu.

Tabii ki Marino üzgün. Kızgın, diye açıkladı Lucy ve ben de dün taktığı altın mühür yüzüğü düşünmeden edemedim. Onu sorgulamadım. Ne zaman sorgulamam gerektiğini bilirim, ama çok tedirgin ve temkinli görünüyordu ve aklıma Marino'yla kavga ettikleri şeyin Marino'nun içinde bulunduğu karmaşayla hiçbir ilgisi geldi. Belki de Lucy'nin birlikte olduğu, hakkında konuşmak istemediği, Marino'nun onaylamadığı biri yüzünden ahıra taşınmıştı ve Lucy'nin yaptığı seçimlerle ilgili fikrini söylemekten hiç çekinmemişti.

CFC yalnız görünüyor, Marino'nun yokluğu hissedilir bir boşluk ve ben binama bölmeden giriyorum. Lucy'nin arabasını göremiyorum, bugün her ne sürmeye karar verdiyse artık, ama şimdiye kadar istediğim konuda bana yardım etmek için buraya doğru yola çıkmıştır. Twitter'da bir sahtekâr nasıl takip edilir ve bana kesik bir kulağın video klibini ve görüntüsünü gönderen kişi aynı zamanda Peggy Stanton gibi davranmış ve Marino'yu tweetlemiş olabilir mi? Zamanlama olmasaydı, her şey aynı anda korkunç bir şekilde gerçekleşmeseydi, bu pek olası görünmezdi.

Otopsi katına açılan kapının kilidini açıyorum, güvenlik masasında durup kayıtları kontrol ediyorum. Dün gecedan beri beş vaka gelmiş, iki olası aşırı doz uyuşturucu, bir ateşli silah cinayeti, bir otoparkta ani beklenmedik ölüm, bir yaya vur-kaç, otopsiler çoktan başlamış. Luke'a bensiz başlamasını ve bir noktada Howard Roth'u tartıştığımızdan emin olmasını söyledim. Olay yeri fotoğraflarını gözden geçirmek, kıyafetlerini incelemek ve serbest bırakılmadan önce cesedine bakmak istiyorum. Bulabildiğimiz kadar tarih istiyorum çünkü bodrum merdivenlerinden düşerek göğsünün parçalandığına inanmıyorum.

Başka bir kapıdan geçerek bir rampadan aşağı iniyorum, kanıt bölmesi duvarla çevrili penceresiz bir alan, hepsi beyaz Tyvek ve yüz siperliği giymiş personelim burada çalışıyor. Kafa derilerinden ayak tabanlarına kadar evleri, ticari binaları, tekneleri, arabaları ve postaları sarmak için kullanılan aynı su ve bakteri geçirmez polietilen bariyerle kaplanmışlar. Plastiğin arkasına saklanmış ve beyaz bir parıltıyla kozalanmış yüzler, tanıdığım insanlar olarak zorlukla tanınabilir, neredeyse hiç insan değiller, hareket ederken sentetik kırıks sesler çıkarıyorlar.

Işıkların loşlaştırıldığı bir alanda, kapıları ve bagajı ardına kadar açık 1995 model soluk sarı Mercedes sedanın etrafına fanlı ve nemlendiricili siyanoakrilat buharlaştırıcıları yerleştiriyorlar. İz

Kanıt denetçisi Ernie Koppel turuncu gözlüklerini takmış ve sürücü koltuğundaki ALS cihazını kullanıyor, ben de kıyafetlerimi giyip eldivenlerimi takıyorum. Ona şimdiye kadar ne yapıldığını sordum.

"önce ince dişli bir tarakla üzerinden geçmek istedim," diyor ve başlık kelliğini örterken zaten dolgun olan yanaklarını şişiriyor, dişleri ve burnu doğal olmayan bir şekilde büyük görünüyor. "Eğer bakacaksan bunları takmak isteyebilirsin." Sanki filtre gerektiren dalga boylarını kullanırken gözlük takmam gerektiğini bilmiyormuşum gibi bana her zaman yaptığı gibi gözlükleri uzatıyor.

Açık sürücü kapısının yanına çömelmiş, siyah bir kabloya bağlı koni şeklinde bir lambaya benzeyen kılavuzu hareket ettiriyor. Lekeli ve yıpranmış kahverengi halının üzerine ultraviyole ışık tutuyor ve yüksek sesle acaba paspaslar vardı da biri onları mı kaldırdı diye düşünüyorum. Belki de katil arabayı garaja geri götürdüğünde bunu yapmıştır ve Peggy Stanton'ın neden öldüğünü bilmesem de bir katilden bahsetmekte en ufak bir tereddüt duymuyorum. Toksikoloji sonucu negatif çıkarsa, ölüm nedeni belirlenmemiş bir cinayet olarak kayıtlara geçmesine karar verdim bile.

"Araba getirildiğinde önünde ya da arkasında paspas yoktu," diyor Ernie. "Daha önce var mıydı bilemem ama gördüklerime bakılırsa olmayabilirmiş gibi geliyor." Bana göstermek için ışığı yönlendiriyor. "Çoğunlukla bu bölgede." Ön koltuğun sürücü tarafını kastediyor.

Lifler, UV ışığı üzerlerinden geçerken beyaz, turuncu, neon yeşili ve gökkuşağı karışımlarını floresanlayan tel parçacıkları gibi görünüyor. Ernie her birini bitirdiğinde bana verdiği yapışkan karbon bant koçanlarına uzanıyor. Onları vidalı kapaklı şişelerin içine yerleştiriyorum, bulundukları yer ve Ernie'nin bana verdiği diğer bilgilerle etiketlediğim poşetlerde mühürlüyorum.

"Zaten arka ve yolcu tarafına geçtim." Tulumundan ve patiklerinden plastik sesler çıkıyor ve arabanın içindeyken ara sıra sesi boğuklaşıyor. "Önce beyaz ışıkla, sonra mavi ışıkla, ince kan sıçraması ya da atış artışı olması ihtimaline karşı. Gizli maddeler için yeşili denedim. Meni, tükürük, idrar için UV. Şimdiye kadar bu arabada kötü bir şey olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Tozlu ve yalnız, tabii bir araba yalnız olabilirse, yaşlı bir insanın arabası gibi."

"Yaşlı değildi ama sanırım yaşlıymış gibi yaşadı."

"Grimsi beyaz bir kedi tüyüne benzeyen bir şey buldum," diyor. "Arkadaki halının üzerinde, birinin evcil hayvan taşıyıcısı koymasını bekleyebileceğiniz bir yerde."

"Bir kedisi olduğundan oldukça eminim." Bryce'la Shaw'ı veterinerine götürme konuşmam gerek.

"Tek yolcusu olabilir," diye tahmin ediyor Ernie. "Genellikle tek kişi tarafından, özellikle de yaşlı bir kişi tarafından kullanılan bir araçta gördüğüm tipik bir durum. Şoför mahalline taşınmış ve halının içine girmiş yüksek yoğunlukta lif, saç ve diğer kalıntılar var, bunları kesip çıkarabilirim ama önce bariz olanları toplamayı tercih ederim. Fark ettiğim ve sizin de en çok ilginizi çekecek olan şey buradaki malzeme."

Eldivenli eliyle bana bir koçan daha uzatıyor.

"Neden bahsettiğimi görmek için bir merceğe ihtiyacınız olacak" diyor. "Floresan değil çünkü UV" emiyor ve siyah görünüyor, kan gibi, ama kan değil. Normal ışıktaki ve lens altında koyu kırmızıdır. Fren ve gaz pedalının yanındaki halıda oldukça fazla miktarda var, sanki birinin ayakkabısına bulaşmış gibi."

Arabadan uzaklaştım ve gözlüklerimi çıkardım. Arabadan bir büyüteç alarak koçanı inceliyorum ve kanın böyle görünmeyeceği konusunda Ernie'ye katılıyorum. Odunsu madde tanıdık geliyor.

"Bu şeyin malç olabileceğini düşünüyorum,"

diyor. "Ne tür bir odun olduğunu biliyor musun?"

"Bunun için kimyasal spektrumlar bir ya da iki gün sürebilir. Tümünün aynı bölgeden, örneğin aynı ağaçtan gelip gelmediğini bilmek istediğinizi varsayarsak?"

Trace'den George ve Cybil çadırı ne zaman kurmaya başlayabileceklerini öğrenmek istiyorlar. Arabayı tamamen çevreleyecek, böylece kimse süper yapıştırıcı dumanı solumayacak ya da buna maruz kalmayacak. Onlara henüz olmadığını söyledim.

"Bu özgüllük derecesini belirlemek için mi? Topraktan, çeşitli elementlerin alımına bağlı; ne yersek oyuz. Bu her şey için geçerli, ağaçlar için bile," diyor Ernie Mercedes'in içinden ve Peggy Stanton'ın cesedinden çıkardığım şeyi düşündüğünü biliyorum.

Ayaklarının altındaki ve tırnaklarının altındaki lifli kırmızı malzeme, arabasının içinde bulunduğu şeyle aynı görünüyor.

"Bu düzeyde bir ayrıntı istiyorsanız, ahşap analizi konusunda uzmanlaşmış bir laboratuvara örnek göndermem gerekebilir." Mercedes'in içindeki UV ışınlarını boyamaya devam ediyor. "Bunun gibi eser miktarlarda halkaları tam olarak sayamayacağınızı söylemeye gerek yok."

"Ağaç türüne razı olurdum. Çam, kızılğaç, selvi, sedir. Malç gibi görünüyor."

Siyanoakrilat monomerini ve kabloları paketinden çıkaran bilim adamları, yumuşak kenarlı taşıma çantalarını koydular.

"Ağaç kabuğundan yapılan malç yerine sert ağaç parçalanmış malç" diye belirtiyorum.

"Görebildiğim bir ağaç kabuğu yok," diyor Ernie bana.

"Rendelenmiş buğdaya benziyor," diye tarif ediyorum ona bakarken. "Lifli, tüylü. Neredeyse pamuk gibi. Makinelerle kesilen ya da testereyle biçilen odunlar gibi öğütülmemiş. Ama son derece ince. Büyütmeden neredeyse toprak gibi, kir gibi, ince kahve telvesi gibi görünüyor. Sadece koyu kırmızı."

"Hayır, öğütülmemiş. Tamamen düzensiz. Kırmızı renkli bir malç ve genellikle malç, hurda paletlerden ve yongalanmış diğer ahşaplardan yapılır." Başını sürücü tarafına eğmiş. "Pek çok insan arasında popüler değil, çünkü yağmurda akıyor ve boya, bahçenizde, özellikle de sebze bahçenizin yakınında istemeyeceğiniz işlenmiş keresteyi maskeliyor. Geri dönüştürülmüş CCA, kromatlı bakır arsenat ve bu her neyse, CCA'dan eser yok, o kadarını söyleyebilirim. Cesette bulduğunuzla aynı şey olduğunu varsayıyorum. Demir oksit buldum, bu da bir boyadan ya da topraktan kaynaklanıyor olabilir."

Ona arabasının içinde bulunduğu şeyi incelemesinin çok faydalı olacağını ve bunu mümkün olduğunca çabuk yapmasını söylüyorum. Çok önemli olabileceğini de ekliyorum ve laboratuvarına döndüğünde stereomikroskop, polarize ışık dürbünü ve Raman spektrometresi ile bir göz atacağına söz veriyor.

Peggy Stanton'ın cesedinden topladığım kırmızımsı maddeye baktığında gördüğü aynı kimyasal parmak izini, aynı girişim renklerini ve aynı çift kırılmayı bulacağından emin.

"Kırmızı lekeli ahşap ama lekeli değil." Bana uzattığı başka bir koçanı inceliyorum. "Eğer öğütülüp üzerine boya püskürtülseydi, böyle mi görünürdü?"

"Olabilir. Dr. Zenner'in dün bana gönderdiği dosyayı incelediğimde bazı liflerin kömürleşmiş olduğunu fark ettim," diyor Ernie. "Ve bunu malçta bulmayı pek beklemiyorum. Ama bu tamamen neyden yapıldığına bağlı. Örneğin yangın çıkmış olabilecek yıkık bir binadan çıkan odun artıkları mı? Ayrıca içinde odun kömürü ve çok sayıda mineral de buldum."

"Asıl soru, kömürün ve minerallerin bu malç benzeri malzemeye özgü mü yoksa yerdeki ya da halıdaki kirden mi geldiği."

"Asıl soru da bu." Ernie ayağa kalkıyor ve sanki kaskatı kesilmiş gibi sırtını dikleştiriyor. "Dünyaya mikroskopla bakmaya ve tuz, silis, demir, arsenik, böcek parçaları, deri hücreleri, saç, lifler, kutsal bir dehşet görüyorsunuz."

"Görünüşe göre arabayı o kullanmış." Bundan eminim. "Onu nereye götürdüyse yerde, zeminde bu kırmızımsı kalıntılar olmalı."

"Belki bir peyzaj işi veya çok fazla kırmızı renkli malç kullanılan bir alan. Golf sahaları, apartman kompleksleri, bir park. Ya da belki malç üreten bir yer. Evinin etrafında buna benzer bir şey gördünüz mü?"

"Hayır. Adam onu nereye götürürse oraya basıyordu, adam da basıyordu ve arabasına kadar takip ediyordu. Bu kıymıksı madde giysilere, halıya, deriye, saça işliyor ve cırt cırt gibi her şeye yapışıyordu."

"Deri koltuklarda bazı sentetik lifler var," diyor bakarken. "Muhtemelen giysilerden ve her yerde oldukça fazla miktarda beyaz saç."

"Saçları beyazdı. Uzun. Omuz uzunluğunda."

"Aynı ahşap liflerden biraz." Daha fazlasını bulur. "Muhtemelen giysilerden bulaşmış. Onun ya da bir ." ALS'nin panelindeki bir düğmeyi çevirerek dalga boylarını değiştiriyor ve ışık yeşil-maviye dönüyor.

Gözlüklerimi tekrar takıyorum, turuncu filtre kanıtlar tarafından emilmeyen ışığı engelliyor ve arabaya dönüyorum. Ernie direksiyon simidini, ön paneli, konsolu ve emniyet kemerinin metal tokası ile dilini boyuyor, bu bölgeler daha sonra DNA için örneklenecek. Bazı lekeler yanıyor ama fark edilebilir bir şey yok, herhangi bir şey yapabileceğimiz gizli bir iz yok ve buna şaşırmadım.

Belki de arabanın içi ve dışı süper yapıştırıcı olarak bilinen siyanoakrilatla dumanlandığında şansımız yaver gider ama fazla umutlanmak istemiyorum. Bir katilin Peggy Stanton'ın Mercedes'ini sürdüğünü ya da evini keşfettiğini ve eldiven giymediğini, ellerini kapatmadığını ya da her şeyi silmediğini hayal edemiyorum, ancak kendi düşüncelerimi başkalarına yansıtmamam gerektiğini de iyi biliyorum. Kötü insanlar inanılmaz derecede aptal olabilirler, özellikle de hiç yakalanmamış ve bir veri tabanında bulunmayan kibirli olanlar.

"Bu lanet şeyin içinde kendimi hep korkunç kardan adam gibi hissediyorum," diye yakınıyor Sil Machado yürürken. "Ya da belki Pillsbury Doughboy."

Telefonuma bir mesaj daha gelirken Ernie ne bulduğumuzu açıklıyor. Lucy'den üçüncü bir mesaj, beni üst katta görmek istiyor.

Machado, Ernie'ye "Evinin içinde böyle bir şey görmedim," diyor. "Ne bodrumda. Garajda da. Ne de bahçesinde. Kırmızı malç yok. Eski malç bile yok. Bir dakikan var mı?" dedi bana. "Aslında, birden fazlasına ihtiyacım olacak."

"Ben de birkaç şeyi halletmek için yukarı çıkıyordum," diye cevap veriyorum. " gel."

yirmi dokuz

BURAYA DAHA ÖNCE GELECEKTİ AMA LUKE BU SABAH ERKEN ARAYIP Howard Roth hakkında sorular sordu. Görünüşe göre Luke, Sil Machado'ya acil olduğunu söylemiş.

"Nedenini açıkladı mı?" Kanıt bölmesine doğru yürüyorum.

"Evet, Howie'nin merdivenlerden düştüğünü düşünmediğini söyledi." "Howie mi?"

Machado, "İnsanlar ona ne derdi?" diye yanıtlıyor.

"Merdivenlerden inmediğini söylemiyorum. Yardım almış olabileceğini söylüyorum," diye açıklıyorum. "Yaraları tipik bir düşmeyle uyumlu değil."

"Dr. Zenner birinin onu dövmüş olabileceğini düşündüğünüzü söyledi."

Umarım Luke böyle söylememiştir ve Tyvek'i çıkarıp çöpe .

"Ben de hemen onun evine gittim." Machado sanki onlardan nefret ediyormuş gibi tulumunu, patiklerini ve eldivenlerini çıkarıyor. "Ve itiraf etmeliyim ki ilk seferinde cinayet olduğunu düşünerek bakmadım. Ama gördüğüm en bariz senaryo neydi? Tanınmış bir sarhoş kaza yapar ve düştüğü merdivenlerde kan vardır, size söylüyorum Doktor, varsayımlarda bulunmam. Ama bu çok açıktı. Hâlâ onun bir cinayet olabileceğini düşünmeniz beni şaşırtıyor."

"Onu kim buldu?"

"Birkaç blok Fayth House'un bakımında çalışan bir dostum. Bugün izinli olduğunu söyledi, bira içmek için uğradı. Görünüşe göre Howie orada bazı tuhaf işler yapıyormuş. Yeterince ayık olduğunda genel işler."

Machado bana içinde çek olan şeffaf bir plastik torba uzatıyor. Tekrar asansörün düğmesine basıyorum, asansör benim katımda kalmış gibi görünüyor.

"Bu onun alet kutusundaydı. İlk seferinde bakmadım çünkü o merdivenlerden bodruma düşen bir alkolikti, değil mi? Yani, cesedi orada bulundu. Yataktaymış gibi iç çamaşırlarıyla duruyordu. Kafasında çizikler var, kaburgaları kırılmış, merdivenlerden düşmüş gibi yara bere içinde ve dediğim gibi merdivenlerin üzerinde ve dibinde kan var."

Peggy Stanton'ın kişisel çekleri için seçtiği tasarım, Charles Wysocki Americana'sını anımsatan bir halk sanatı; beyaz çitli tuğla bir ev, yanından geçen bir at arabası.

Machado, "Tüm göstergeler onun düştüğünü gösteriyor, bu yüzden eski bir alet kutusunun içinde dolaşmam için bir neden yoktu" diyor. "Özel bir şey aramadığım sürece, ki ilk başta aramıyordum."

"Merdivenlerden inmiş olabilir ama önce yaralanmış da olabilir," diye yineliyorum ve şimdi çek yüzünden buna daha da ikna olmuş durumdayım.

Siyah mürekkeple el yazısıyla Howard Roth'a yüz dolar olarak yazılmış.

"Onu öldüren şeyin düşme olduğunu sanmıyorum," diye ekliyorum.

"Kanamadan ve muhtemelen künt travmanın neden olduğu solunum sıkıntısından öldü, öyle ki göğüs kafesinin bazı bölümleri göğüs duvarından ayrıldı ve kaburga başına iki ila dört kırık oluştu. Altta yatan ciddi akciğer hasarı var."

Çekin not kısmı "ev onarımı" ile doldurulmuş.

"Kafasının arkasında künt cisim travması var. Bunu gerçekten nasıl aldığını biliyor?" Ben soruyorum.

"Beton basamaklara vurmak hepsini yapamaz mı?"

Asansörün en üst kattan hareket etmesini beklerken Machado'ya "Çok endişeliyim," diyorum. "Peggy Stanton ve onun arasında bir bağlantı olduğu için daha da endişeliyim."

"Hayal etmesi kolay. Banyonun hemen yanındaki bodrum kapısı."

Howard Roth'un alkolle ilgili bir kaza olduğuna dair ilk inancını savunmaktan vazgeçmeyecek. "Gecenin bir yarısı kalktığını düşündüm. Sarhoş. Yanlış kapıyı açar ve insan için küçük bir adım, büyük bir takla olur."

Çekin sol üst köşesinde banka hesabı sahibinin adı yazılıdır: *Bayan Victor R. Stanton*.

"Alet kutusu neredeydi?" Ben sordum.

Çekin üzerinde adres ya da telefon numarası yok ve ben ona bakmaya devam ediyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum.

"Oh, Tanrım, Doktor. Kafanda canlandırmalısın, tamam mı? Bu eski döküntü yer, gerçekten küçük, gerçek bir bok kutusu."

"Olay yeri fotoğraflarını gözden geçirmem gerekecek."

İmzası *Peggy Stanton*'a ait ve iyi bir taklit değil.

"Karanlık bir çukur, bir çöplük," diyor Machado. "Bir çıplak ampul ve aşağı inen altı beton basamak, korkuluk için bir ip. Alet kutusu aşağıdaydı. Sanırım çeki alet çantasında yanında taşıyordu."

"Cambridge'de dolaşıyor. Belki de parasını istediği için onun evine uğramıştır. Belli ki çeki hiç bozdurmamış." Hareket etmeyen asansörün düğmesine dokunuyorum, şüphesiz biri kapıyı açık tutuyor.

Sabırsızlığım bana Marino'yu hatırlatıyor.

"Fayth House yatılı bir bakımevidir," dedim. "Peggy Stanton'ın orada gönüllü olarak çalışıp çalışmadığını kontrol etmeye değer olabilir. Onunla nasıl bağlantı kurduğu ve ara sıra kendisi için bir iş yapması konusunda ona neden güvendiği anlaşılabilir. Yüz dolar önemsiz bir miktar değil. Bence bahçesini tırmıklamaktan ya da bir gideri açmaktan daha fazlasını yapmış."

Asansörün aşağı inmesi sonsuza kadar sürerken, bodrum katında yakın zamanda yapılan standart altı kablolamayı düşünüyorum.

"Onun hakkında başka ne biliyoruz?" Ben soruyorum.

"Görünüşe göre orduda tamirciymiş. Oraya ilk gittiğimizde Irak'ta görev yapmış ve sonrasında pek de iyi yapmamış. Eve travmatik beyin hasarı ile dönmüş, patlayıcı bir patlamadan kaynaklanan bir TBI. Terhis oldu, Cambridge'deki evine geri taşındı, bir işte tutunamadı, karısı yedi yıl önce onu terk etti. Çok içti."

"Luke'un daha önce telefonda bana söylediği şeyi tekrarlıyorum, sorunlu vakası hakkındaki tartışmamız oldukça kısa ve sinir bozucuydu.

Ne Machado ne de Luke davayı keşke ciddiye , çünkü çok açık görünüyordu.

"Zehirlenme seviyesi onu kendisine zarar vermek isteyen herhangi birine karşı daha savunmasız hale getirecektir," diye ekliyorum. "Eğer siroz , aşırı kanaması da . Otopsi bulgularını henüz ayrıntılı olarak incelemedim. Ama inceleyeceğim."

Machado, "Emekli maaşını her ay hemen hemen tüketiyor ve elinden geldiğince para kazanıyordu," diyor. "Evinde bir sürü çöp torbası vardı, başka bir şey yoktu, istifçi gibi torba üstüne torba. İçi teneke kutularla, şişelerle doluydu ve belli ki bunları para karşılığında veriyordu, muhtemelen çöp kutularını karıştırıyor, insanların kaldırım kenarına bıraktıkları geri dönüşüm kutularından alıyordu."

Çekin tarihi geçtiğimiz Haziran ayının ilk günü ve Machado'ya Peggy Stanton'ın o sırada hayatta olduğundan şüphelendiğimi söylüyorum.

"Eğer öyleyse," diye ekliyorum, "kendi evinde değildi, çünkü alarm kayıtlarına göre eve en son yirmi dokuz Nisan'da girilmiş."

"Belli ki birisi onun kimliğine bürünmek için yeterli bilgiye ulaşmış. Bazı boş çeklerini çalmış olmalı, ATM için PIN numarasını almış çünkü bazı nakit para çekimleri var, anormal bir şey yok ama hayatta ve iyi olduğunu düşünmeniz için yeterli. Alarminin almış, kim bilir daha neler var? Herhangi bir işkence izi var mı?" diye sorar, asansörün kapıları nihayet açılırken.

"Emin olmadığım bazı garip kahverengimsi bölgeleri var." Onları tarif ediyorum. "İşkenceyle ilişkilendirebileceğim belirgin bir yara ya da iz yok. Ama her şey iz bırakmaz."

"Muhtemelen kadının ödünü kopardı ve ona zarar vermeyeceğine inanarak ne isterse söyledi."

"Howard Roth'un karısıyla konuştun mu?" Marino'nun "Çin'in en yavaş teknesi" dediği şeyle yukarı çıkıyoruz.

"Dün. Buraya geldi ve bir fotoğrafı teşhis etti, ben de onunla bir süre konuştum ve sonra buraya gelirken onu geri aradım. Görünüşe göre, Cambridge'in müdavimlerindenmiş. Aslında, sanırım onu etrafta dolaşırken görmüştüm ve birlikte çalıştığım birkaç kişi de onu tanıyor. Eski sevgilisine göre ufak tefek işler yapıyor, oldukça iyi bir tamirci ve dürüst, zararsız biri. Ama bir sarhoşla kalamazdı," diyor Machado. "Arabası yok. Ehliyetinin süresi dolmuş. Gerçekten üzücü bir vaka."

Zarfı ona geri veriyorum ve Peggy Stanton'ın evinde bulduğu kişisel çeklerin ve çek defterlerinin bunun gibi olduğunu, tıpatıp aynısı olduğunu doğruluyor.

"Gerçekten ilginç bulduğum bir diğer şey de bu," diye ekliyor. "Tüm banka hesap özetleri bir dosya çekmecesindeydi, bilirsiniz, tüm iptal edilmiş çekleriyle birlikte. Yılların birikimi, ama sadece geçtiğimiz Nisan ayına kadar."

"Çünkü biri postalarına el koymaya başladı." Yedinci kata çıkıyoruz, Toby kutularla dolu bir arabayı itmekte zorlanıyor gibi görünüyor. "Onu Howard Roth'un öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Her şeyi düşünmek her zaman akıllıcadır. Ama onun bu olayla bir ilgisi olduğunu düşünmek mantıklı olmaz."

Koridoru takip ederek bilgisayar laboratuvarına doğru ilerlerken, "Farkında olmasa da bu işle bir ilgisi vardı," diye cevap veriyorum. "Asansör kapısını açık tutan sen misin?" Yanına vardığımızda Toby'ye söylüyorum.

"Bunun için üzgünüm. Sıkışmış bir tekerlekle ilgili sorun yaşıyorum, sonra onu iterken ters döndü."

"Bugün izinli olduğunu sanıyordum."

"Marino burada olmadığı için içeri girmenin iyi olacağını düşündüm." Gözlerimin içine bakmıyor ve kutuların bilgisayar malzemeleri olduğunu fark ediyorum.

Machado ve ben oradan ayrılırken, "Kocasını öleli on üç yıl olmasına rağmen onun adını kullanmaya devam etmesi çok şey anlatıyor," diye yorum yaptım.

Toby arabayı itiyor, birkaç adımda bir durup tekerleği düzeltiyor.

Machado, "Belki de insanların yalnız yaşadığını bilmesini istememiştir," diye tahmin ediyor. "Benim kız arkadaşım da öyle, çeklerinin üzerine adresini ya da telefon numarasını yazmıyor. Birileri kapısına dayanabilsin diye bilgilerinin ortalıkta dolaşmasını istemiyor, yabancıların aramasını istemiyor. Tabii benimle birlikte olmak ve olan bitenle ilgili tüm hikayelerimi dinlemek onu biraz paranoyak yaptı."

"Sizce çeki neden bozduрмаdı? Tarifinize göre, elindeki her kuruşu kullanabilirdi."

"Bahse girerim denemiş ve yapamamıştır," diyor Machado.

"Cambridge'de dolaşıp şişe ve teneke kutu toplayan, herhangi birinin onu işe alabileceği her şeyi yapan bir tamirci. İnsanların ona çekle ödeme yaptığından şüpheliyim."

Lucy'nin açık kapısından içeri giriyoruz, o masasının başında, büyük düz ekran monitörlerle çevrili, Toby de arabayı peşimizden içeri itiyor. Kutuları duvara dizmeye başlıyor.

"Bunları özel bir yere götürmek ister misin?" diye soruyor.

"Bırak onları." Bunu bir emir gibi söylüyor, ona bakıyor.

"Yaprakları tırmıklamak, bahçe işleri, ev onarımları, hatta elektrik işleri ve eski karısına göre hiçbir konuda lisansı yok. Muhtemelen nakit ödüyordur" diyor Machado bana.

"Muhtemelen insanlara fatura postalamıyordu," diye . "Evinde böyle bir şeye dair iz yok."

"O zaman neden Howard Rotha borcu vardı? Neden ona işi yaptığı zaman ödeme yapmadı? Belki de bitirmediği bir iş içindi?" Ben önerdim.

"Ben de senin gibi düşünüyorum," diyor Machado. "Bodrumdaki iş. Henüz hiçbir şey bağlanmadı. Belki bitirmek için birkaç kez uğrar ve kapıyı kimse açmaz. Belki de posta kutusuna bir not bırakmıştır."

"Belki."

"Ve onu kim taklit ediyorsa ona bir çek gönderiyor. Failin elinde onun adresi olmalı." Machado benimle konuşuyor ve Lucy'ye bakıyor.

"Kırk iki Howard Roth, hafta sonu Cambridge'in merkezindeki evinde öldü." Az önce çıkardığı şeyi okuyor. "Bateman Sokağı. Googleda aratabilirsiniz."

Machado, "Belki de bu şekilde çeki postadan almıştır," diyor. "Peggy Stanton'ın bankasında hesabı yok ve veznedarın ona yüz dolar vermesini gerektirecek hiçbir şey yok."

"Bankasında imza kartı vardır ve bu da iyi bir taklit değil." Lucy'nin yanına oturdum.

"Bu konuda sana katılıyorum."

Machado bir sandalye çeker ve çantasının fermuarını açar. "Eğer onun imzasıyla bunu yan yana koyarsanız?"

İki plastik torba çıkarıyor ve Toby acele etmiyor.

"Belki de veznedarın biri imza kartını çıkardı ve kötü bir hisse kapıldı, onun için bozduрмаdı, ayrıca dediğim gibi ehliyeti de geçerli değil. Banka da bu yüzden aramış olabilir," diyor Machado. "Telesekreterinde Wells Fargo'dan gelen ve aramasını isteyen birkaç mesaj var. İlki Haziran başında, çek Howie'ye postalandığı zaman."

"Postalandığını nereden biliyorsun?" Lucy her ekranda kayan bilgileri tarıyor, arama motorlarının bulduğu dosyalar olduğunu anlıyorum.

Ne olduklarını söyleyemiyorum. Ne gördüğümü çözemiyorum ve bu kasıtlı, çünkü yalnız değilim.

"Buna çıkarım gücü deniyor." Machado yeğenime sanki zamanını boşa harcamıyormuş gibi bakmaya devam ediyor.

Üzerinde solmuş bir kot pantolon, dar ve ütülenmeye ihtiyacı olan uzun kollu beyaz bir tişört ve taktik botlar var. Kablosuz fareyi hareket ettirirken işaret parmağındaki büyük yüzüğün farkındayım. Kolonyasının kokusunu alıyorum ve aklımda önemli bir şey olduğu için insanların bizi yalnız bırakmasını istediğinde bunu anlayabiliyorum.

"Eğer biri onun kimliğini çaldıysa," diyor Machado, "o zaman bu kişi Howie'nin evine gelip ona bir çek vermeyecekti, değil mi? En güvenli şey postalamak olurdu. Tahminimce bu kişi diğer faturalarında da aynı şeyi yapıyordu. Çekleri taklit edip post alıyor ve banka muhtemelen gaz, elektrik ve telefon şirketlerine yazılan çekleri sorgulamayacaktır. Ancak evsiz birine benzeyen biri içeri girdiğinde onun imza kartını inceleyebilirler."

Lucy, "iyi bir taklit değil, ciddi bir girişim de sayılmaz," diyor.

Elimde yan yana iki şeffaf plastik torba var: Howard Roth'un hiç bozduurmadiğı çek ve Machado'nun Peggy Stanton'ın evindeki banka hesap özetleri dosyasında bulduğı daha önce iptal edilmiş bir çek.

"İmzalı değil ama yazılı ya da temelde çizilmiş." Bana yaklaşıyor, Toby nihayet ayrılırken gözleri ona kilitlenmiş durumda.

Machado, "El yazısı uzmanı olduğumu bilmiyordum," diyor ve şimdi de yeğenimle açıkça flört ediyor.

"Uzman olmama gerek yok." Ayağı kalkıp kapıyı kapatıyor Machado onu bir tartar gibi izliyor. "Berbat biri."

"Belki de bu işte daha iyi olmuştur," diye cevap veriyorum. "İlk Haziran erken gelmişti." Lucy tekrar yerine . "Toby ne zamandan beri posta işlerinden sorumlu?"

"Bryce'ı ayak işlerine gönderdim," diye cevap veriyorum. "Shaw'u veterinerine götürecektir. Aslında, ona aşık olacağını ve Indy'nin bir kız kardeşe ihtiyacı olduğuna karar vereceğini umuyorum."

"P harfinin şaftı mı?" Lucy plastik torbaları yaklaştırır.

Machado'nun önünde Toby hakkında konuşmayacak. Bana söylemesi gereken bir şey var.

"Eğimler farklıdır ve kişinin nerede tereddüt ettiğini görebilirsiniz" diyor. "Yapmak yerine düşünmek ve çizgi biraz eğri, şaft öyle. Ayrıca, onun *t'sinin* yüksek bir çapraz çubuğu var, diğerinin yok. Onun *a'sı* iyi biçimlendirilmiş, diğerinki değil. Onun *n'si* daha çok *w'*ye benziyor ve üst kısımları sivri, diğeri ise yuvarlak." Tarif ederken bize gösteriyor ve ekliyor, "Sadece benim düşüncelerim. Uzman değilim."

"Hiç mahkemede bu ifade verdin mi?" Machado gözlerini ondan alamıyor.

"Mahkemede hiçbir konuda ifade
vermem." "Anlamıyorum. Mahkemede
harika olurdun." "Beni şart koşamazlar."
"Neden olmasın?"

Cevap vermiyor. Lucy kolluk kuvvetleri tarafından kovuldu. O bir hacker.
Kurnaz bir avukat onu tanık kürsüsünde mahveder.

" oluyor?" Beni görmesi gerektiğini söyleyerek mesaj atan o olduğu için
ona söylüyorum.

"İşin bitince mi?" Bu bana Sil Machado'nun gitmesi gerektiğini söyleme
şekli.

otuz

LUCY, PEGGY STANTON'IN paleontologla BAĞLANTILI OLDUĞUNU AÇIKLIYOR
Alberta, Kanada'da kayıp.

Yeğenim, Marino'yu kandırmak için kullanılan sahte Twitter sayfasının, Wapiti Nehri'ndeki jet botun video klibini e-posta ile gönderen kişi tarafından kurulduğunu söylüyor. Görüntüler Emma Shubert'in iPhone'una, buradan binlerce mil kuzeybatıda kaybolduğu sırada kaydedilmiş.

"*Pretty Please rumuzlu* Twitter hesabı yirmi beş Ağustos'ta açıldı ve Twitter bunu *BLiDedwood*'a gönderdiği e-posta ile doğruladı." Lucy kullanıcı adını heceliyor. "Avatar, Yvette Vickers'ın ellili yıllardaki en parlak dönemine ait bir fotoğrafı."

Kim olduğunu , yeğenimin bulunduğu alana bakarken içinde.

"Marino'nun olmadığı bir aktris. Ben de değildim. I Bunu anlamak için yüz tanıma yazılımı kullanmak zorunda kaldım." diyor Lucy. "2010 yılında doğal nedenlerle öldüğüne inanılıyor, cesedi Los Angeles'taki köhne evinde bulunmadan bir yıl önce ölmüş. Mumyalanmış."

"Avatar için onun seçilmesi muhtemelen tesadüf değildir." Benton'ın söylediklerini düşünüyorum.

Bir seri katil. Yaşlı biri. Yok etmeyi kafasına taktığı güçlü birini temsil eden olgun kadınları hedef alıyor.

"Marino'nun Peggy Lynn Stanton'dan ilk tweet'i aldığı anda göreceği tek şey güzel ve seksi bir kadının resmi olacak," diyor Lucy. "Kendisini *eski ve karakterli şeylerle ilgilenen* biri olarak tanımlıyor ve *skor tutmayı umursamıyor çünkü onunki etkileyici*."

"Twitter hesabı, Emma Shubert'in Grande Prairie'deki kamp alanında kaybolmasından iki gün sonra açıldı." Bu gözlemi

diğerlerini yaparken.

Lucy'nin ofisi Spartan, parlak ışıklı, onun emrettiklerini yapan gümüşü elektronik ekipmanlar, kalın kablo demetleri, çeşitli cihazları şarj etmek için yuvalar, yönlendiriciler, tarayıcılar ve çok az kağıtla dolu. Hiç fotoğraf yok, kişisel hiçbir şey yok, sanki hiç hayatı yokmuş gibi, ama ben daha iyi biliyorum. Onda bir şeyler var ve işaret parmağındaki büyük mühür yüzüğünün sürekli farkındayım, onun olduğuna inanmadığım pembe altın bir yüzük. Başka birinin yüzüğünü taktığını hiç bilmiyordum ve bunu öğreneceğim.

Lucy, "Birinin Emma Shubert'i kaçırap öldürmesi ve bu bölgeye geri dönmesi için iki gün yeterli bir süre," diye tahmin yürütüyor. "Ama bağlantı nedir? Neden dinazorlar ve katranlı kumlar diyarındaydı ve bunun Cambridge'deki bir kurbanla ne ilgisi var?"

"Bunun Emma Shubert'in telefonu olduğundan kesinlikle emin misin?" Soruyorum. "Onun iPhone'unu aldığından?"

"Evet ve bunu açıklayacağım."

"Kanada polisi, FBI . . . ?" Yine bir seri katil olduğunu düşünüyorum ve bu saydıklarım Lucy'nin bana anlattığı ayrıntıları bilmiyor.

Lucy, "Onlara Emma Shubert ve Peggy Stanton'ın bağlantılı olduğunu kesin olarak söyleyemem," diye cevap veriyor ve bunu anlıyorum, ama bir şeyler yapmam gerekecek yapacağımı biliyor.

Vardığı sonuçlara nasıl ulaştığını açıklamadığı sürece polise ya da Federallere söyleyemez.

"Tabii ki Emma Shubert'e ne olduğunu bilmiyoruz ama iyi bir şey olmadığını tahmin ediyorum," diyor Lucy, kasvetli ve sert, kararlılığı inatçı.

"Ya bir kurban ya da bu işin içinde," diye yorum yapıyorum.

"İki aydır kimse ondan haber göre, ya biri ya diğeri diyebilirim. Ya masum değil ya da öldü."

"Marino avatarda kullanılan aktrisin fotoğrafını bilmiyor olabilir mi, yoksa bilmiyor *muydu*?" Lucy'nin ona ne söylediğini bilmek istiyorum.

"Bilmiyor, bilmiyordu" diyor. "*Pretty Please*'i Peggy Stanton adında seksi bir genç kadın sanarak yirmi yedi kez tweetledi. Bu konuda çok öfkeli. Dün gece bunu tartışıyorduk çünkü bu onu aptal gibi hissettirdi. Bu noktada işini kaybetti. Çıldırmış durumda, birini öldürmeye hazır."

"Onu hiç çalışmadı mı? Kim olduğunu doğrulamak için , telefon numarasını bulmaya hiç çalışmadı mı? Tanrım, ne tür bir dedektif, ne

bir araştırmacı, mi?" Onun bu dikkatsizliği karşısında hayal kırıklığına uğramaktan ve öfkelenmekten kendimi alamıyorum.

"Tweet atarken bir araştırmacı gibi davranmıyordu," diyor Lucy. "Yalnızlık çekiyordu."

Nasıl bir dünyada yaşıyoruz? Bence öyle.

"Bu sosyal paylaşım sitelerindeki pek çok insan tweet attıkları, doğrudan mesaj gönderdikleri ya da yorum yaptıkları kişileri araştırmıyor. Buluşma ayarlıyorlar ve hiçbir fikirleri yok. İnsanların bu kadar güvenmesi inanılmaz."

"Aklıma *çaresizlik* geliyor."

"Aptalca," diyor. "Gerçekten aptalca. Ve ona söyledim."

"Marino daha iyi bilmeli." *Lanet olsun ona.*

"Peggy Stanton'ın profilindeki hiçbir şey yerel ya da Massachusetts'li olduğunu göstermiyor." Lucy bilgisayar ekranındakileri gösteriyor.

"Marino'nun siber flörtten fazlasını yaptığından emin değilim."

"Siber flört mü? Lanet olası seri katil ya da teröristle flört ediyor olabilirsin."

"Belli ki bu yüzden başı belada," diyor. "Onunla gerçekten tanışmak ya da çıkmak konusunda ciddi olduğundan emin değilim. İşe yarayabilecek hiçbir şey ayarlamadılar. Sadece konuştular. Bunun güvenli olduğunu düşünüyordu."

"Size hiçbir şey ayarlamadıklarını mı söyledi, yoksa tweetlerden mi anladınız?"

"Ondan yirmi yedi," diye tekrarlıyor. "On bir tanesi ondan, onu taklit eden kişiden. Tampa'ya gideceğini ve belki onun da '*biraz eğlence ve güneş için uğramak* isteyebileceğini' söylemesine rağmen, birlikte olduklarını gösteren hiçbir şey yok."

"Ne zaman gideceğini söyledi mi?" Zamanlamayı tekrar düşünüyorum. "Ne zaman geliyordu ve ne zaman gidiyordu?"

Video klip, bir haftadır Tampa'da bulunan Marino'nun uçağının geçtiğimiz Pazar günü Boston'a inmesinden bir saat bile geçmeden bana e-posta ile gönderildi.

"Tamamdır," diyor Lucy. "Bilgiyi bir tweet ile verdi ve kadın hiç cevap vermedi. Dediğim gibi, hepsi konuşmaydı. Ama bunun polis ve FBI için neden bir sorun olduğunu anlayabiliyorsunuz."

"Hâlâ öyle mi?"

"Bilmiyorum. Onu hiç aramadı, onunla hiç tanışmadı. Ama şu anda siperinde kalması gerekiyor."

"Hâlâ senin evinde mi?"

"Orada kalması gerekiyor. Biz görmeden kimse onu rahatsız edemez."

Bununla neyi kastettiğinden ya da bunu kimin görebileceğinden emin değilim. "Sorun şu ki, o eve gitmek istiyor ve ben de onu

onun iradesine karşı. Hesap artık yok." *BLiDedwood* e- posta hesabını kastediyor. "Kötü adam"- her kimse ona böyle sesleniyor -"oluşturdu, sonra video klibi size e-posta ile göndermeden hemen önce sildi."

"Kafam karıştı," diye itiraf ediyorum. "İki ay önce, Ağustos sonunda oluşturulduğunu sanıyordum. Oysa video klibi *ve BLiDedwood*'dan gelen e-postayı Pazar günü aldım."

"Karmaşık görüldüğünü biliyorum," diyor. "Ama aslında öyle değil ve size genel hatlarıyla anlatacağım çünkü ne olduğunu biliyorum, bu konuda kesinlikle netim. Kötü adam yirmi beş Ağustos'ta *BLiDedwood* kullanıcı adıyla bir hesap açıyor. İnternet servis sağlayıcısı, IP, Berlin'deki bir proxy sunucusunda son buluyor."

Lucy'nin bir proxy sunucusu. "Nereden gönderilmiş?" diye sordum. "Belli ki Almanya'dan değil."

"Logan Havaalanı. Daha sonra olduğu gibi. Yaptığı şey bu. Telsizlerini ele geçiriyor."

"O halde yirmi beş Ağustos'ta Alberta, Kanada'da hesap açmıyordu."

"Kesinlikle hayır," diyor Lucy. "Bu bölgeye geri dönmüştü ve havaalanına kablosuz sinyali alabilecek kadar yakındı."

Bir tekne, diye hatırladım ve Ernie Koppel'e cafcıflı yeşil boyaya benzeyen silinti hakkında bir e-posta gönderdim.

Midyeden, kırık bambu parçasından bir şey çıktı mı? Ona yazdım.

"Bu kişi daha sonra aynı gün, yirmi beş Ağustos'ta Peggy Stanton'ın Twitter hesabını ," diye açıklamaya devam ediyor Lucy, "ve *BLiDedwood* e-posta kullanıcı adını gönderiyor, böylece Twitter hesabı doğrulamadan önce bu adresle iletişime geçip var olduğundan emin olabiliyor."

Eski bir şey, yeni bir şey, Ernie neredeyse anında cevap yazıyor. "Sonra çok yakın bir zamanda kötü adam o e-posta hesabını siler, *BLiDedwood*, ve yeni bir anonim oluşturmak için farklı bir uygulama kullanır

Aynı isimde ama farklı bir uzantıya sahip bir hesap, bu *gizli posta*," diyor Lucy, Ernie'den bir mesaj daha telefonuma düşerken.

Eğer tekneyi bulabilirsek, kesinlikle eşleştirebiliriz. Laboratuvara dönünce ararım.

Lucy, "Yani yirmi dokuz dakika bekliyor ve video dosyasını ve jpg'yi size gönderiyor ve sonra hesap bir köprünün havaya uçması gibi yok oluyor," diyor. "Yine, Logan Havaalanı'na fiziksel olarak yeterince yakındı ve e-postayı size onların kablosuz ağından gönderdi."

"Aynı zamanda Peggy Stanton'ın cesedinin körfezde bulunduğu bölgede, belki de oraya atılmıştı, muhtemelen bu e-postanın bana gönderildiği saatlerde, Marino'nun Tampa'dan uçağının geldiği saatlerde," diye cevap veriyorum. "Sebebini anlamıyorum."

"Oyunlar." Lucy, şiddetli bir fırtına öncesindeki durgun hava gibi sakin ve sessiz. "Fantezilerinin ne olduğunu bilmiyoruz ama tüm bunlardan zevk alıyor."

Alay eden biri.

"Kurbanlarına her ne yaparsa yapsın, bu çok daha büyük bir resmin parçası," diyor aynı tonda. "Öncesi, sonrası birer takıntı. Sadece yakalamak ve öldürmek değil. Bunu bilmek için profilci olmanıza gerek yok."

Daha önce öldürdü ve yine öldürecek, belki de öldürdü.

"Marino'yu suçlama girişimi mi?" Ben soruyorum.

"Her neyse, onu mahvetmek için. Bu kadar sorun çıkarmak eğlenceli olmalı," diyor öfkeyle. "Benton'a buraya gelmesi gerektiğini söyledim."

"Emma Shubert'in telefonundan haberi var mı?"

"Kontrol etmek isteyebilecekleri bir olasılık, her şeyin onunla bağlantılı olabileceğini öne. Hiçbir şeyi gerçek olarak ifade etmedim."

Olgun ve başarılı bir kadın, kazı alanlarına teknelerle giden, açık havada çalışan ve laboratuvarlarda yetenekli bir paleontolog, diye düşünüyorum. Meslektaşları tarafından azimli, yorulmak bilmeyen, dinazorlar konusunda tutkulu ve proaktif bir çevreci olarak tanımlanıyor.

"MAC adresi, yani Makine Erişim Kodu, gönderdiği e-postalar, kaybolmadan önce indirdiği tüm uygulamalar ve veriler için aynı ve ben bunu Benton'a söylemedim." Lucy bildiği ama FBI'a ayrıntılı olarak aktarmadığı şeyleri anlatmaya devam ediyor. "Size gönderilen kesik kulağın video dosyası ve jpg'si için aynı MAC. Bu Twitter hesabı için de aynı MAC." Peggy Stanton'ın sahte hesabını kastediyor.

"Twitter hakkında konuşalım." Bu benim sorma şeklim ama detayları istememek daha iyi.

"Oldukça basit, gerçekten," diyor Lucy. "Varsayımsal olarak mı?"

Yeğenim *varsayımsal olarak* dediğinde, bu genellikle onun yaptığı şey anlamına gelir ve ben de onu kendi haline bırakırım. Sorgulamıyorum.

"Twitter, Facebook, Google Plus, bu sosyal ağlardan herhangi birinde çalışan birini bulun" diyor. "Çalışan listeleri, çeşitli görevlerde çalışan insanlar, unvanları ve hatta önem düzeylerine ilişkin ayrıntılı açıklamalar var. Çalışan bilgilerini elde etmek zor değil ve belirli bir çalışanın takip ettiği ve takip ettiği kişiler zincirinde yukarı doğru ilerliyorum ve tıklamaları için bir bağlantı gönderiyorum ve tıkladıklarında bana kendilerinden habersiz şifrelerini veriyor. Sonra da o kişi olarak oturum açıyorum."

Bana bir taklitten diğerine atladığını söylüyor ve onun mükemmel kabul edilebilir davranış olduğunu düşündüğü şeyi dinlemek benim için zor.

"Ve nihayet sistem yöneticisi bunun üst düzey bir meslektaşının ona gereken önemli bir şey gönderdiğini düşünüyor" diye itiraf ediyor. "Tıklayın. Ve şimdi her türlü özel ve hassas bilginin bulunduğu onun bilgisayarındayım. Sonra da sunucuya giriyorum."

"FBI'da aynı bilgilerden herhangi biri var mı? Herhangi biri?" Valerie Hahn' düşünüyorum ve sonra Douglas Burke'ü hatırlıyorum ve o ruh halime yayılan karanlık ve çirkin bir şey.

"Bilmiyorum," diyor Lucy. "Mahkeme kararları benim yaptığımdan biraz daha yavaş."

Buna cevap vermeyeceğim.

"Ama Marino'nun tweetleri ve sahte kişinin tweetleri? Tek yapmanız gereken sayfalarına girmek. Tweetler tüm dünyanın görmesi için orada," diyor. "Sadece nereden geldiklerini biliyorum. Gerçek çöp, her kimse. Ne yazık ki, zeki biri. Ama kibirli. Ve kibir her zaman sonunda sizi bulur."

Ekranda dolaşan tweetlerini okumak için sandalyemi yaklaşıtıyorum ve bunlar beni üzüyor. Peggy Stanton'ın taklitçisi Marino'ya ilk kez yirmi beş Ağustos'ta neredeyse gece yarısı yazmış ve hayranı olduğunu söylemiş.

U'dan etkilenmiş, tweet atmış. Saldırıyorum ve yedekte hiçbir şey bırakmıyorum, tek oyunu tam UR sokağında olan dürüst bir kız.

Altı tweet sonra antikalarla ilgilendiğini, eski askeri düğmeler topladığını ve onları gururla taktığını söyledi ve bu

Marino'nun dehşet verici olmasa da saldırgan bulduğu yorumlar.

U'nun basmak istediğini bildiğim düğmelerim var," diye tweet attı ona, yazışmalarının sonuna doğru. Kiskanılacak göğsümün her yerinde ölü askerler var.

Marino on Ekim'de onu takip etmeyi bıraktı.

"Neden?" Bunun amacını ve kim olduğunu hayal etmeye çalışıyorum.

"Toby ile bir sorunumuz var ama o çok aptal," dedi Lucy.

diyor ve bir araba dolusu kutuyla kapısında belirlediğindeki tavrına bakarak ona ulaşacağını düşündüm.

"Bunu yapmasına imkan yok," diye ekliyor.

"Belli ki bir şeyler yapıyor." Güvenecek insan bulmanın neden bu kadar zor olduğunu merak ederken bana ne olduğunu söylemesini bekliyorum.

"Onun önünde söylediğin ya da duyabileceği veya görebileceği herhangi bir şey konusunda dikkatli olmalısın." Lucy son haftalarda, Channing Lott'un davasının başladığı sıralarda Toby'den şüphelenmeye başladığını söylüyor.

Toby'ye binanın genellikle olması gerekmeyen yerlerinde rastlıyordu. Örneğin posta odasında, bilgisayar laboratuvarına, çeşitli ofislere ve girişe, otopsi odalarına, konferans salonlarına, soyunma , dinlenme odasına uğramak için bahane veren paketleri başladığı yer. Sık sık güvenlik masasındaki kayıtları incelediğini anlatıyor, sanki dışarı çıkan ve içeri giren cesetler hakkında yoğun bir merakı varmış gibi, özellikle de kimlikleri belirsizse, çalışmadığı zamanlarda meydana gelen vakalarda.

"Tipik bir durum değildi," diyor Lucy. "İlk başta bunun Marino yüzünden olduğunu düşündüm, çünkü artık elektronik takvimle uğraşmıyor, evde kalıyor, süsleniyordu ve belki de Toby bir fırsat gördü. Ama gerçek şu ki, toplantıların devam ettiği, insanların konuştuğu, bilgilerin herkesin gözü önünde olduğu odalara girip çıkmak için bahaneler uyduruyordu."

Bana Pazar gecesi rahatsız edici e-postayı aldıktan sonra Toby'yi araştırmaya karar söyledi; Toby, içinde RFID çipi bulunan anahtar kartı kimliği olmadan Soruşturma da dahil olmak üzere CFC'deki hiçbir şeye erişemiyor. Ayrıca tüm araçlarımızda uydu takibi olduğunu ama Toby'nin onun bakacağını düşünmediğini söyledi.

"Sanırım kaseti geri sarıp kameralar ve araç GPS'i tarafından kaydedilenleri kontrol edeceğim hiç aklına gelmedi.

yer belirleyiciler," diyor ve Toby'yi dün körfezin içindeyken güvenlik monitörlerinde izlediğimi hatırlıyorum.

Telefonda biriyle tartışıyor gibiydi. Bu konuda beni etkileyen, rahatsız eden bir şey vardı. Normal görünmüyordu.

"olmayan her türlü alana giriyor," diye devam ediyor Lucy. "Senin ofisine. Luke'un ofisi."

"Ofisimin kilidini açamaz." Anahtar kartıyla girilemiyor ve ben de boynumda böyle bir kimlik taşıyorum.

Başparmağımı okutarak binadaki tüm kapıları açabiliyorum ve Lucy, Bryce ve ben, benim biyometrik anahtar dediğim iskelet anahtara sahip olan tek personeliz.

Lucy, "Ve eğer binadaysanız sizin kapınız genellikle ardına kadar açıktır ya da Bryce'ın kapısı ardına kadar ," diye . "Hem kendi kapısını hem de senin ofisini onunkine bağlayan kapıyı hep açık bırakıyor. Böylece Toby bir şeyler teslim etmek, şunu ya da bunu kontrol etmek, bir soru sormak, bilgi aktarmak ya da paket yemek siparişlerini almak için gönüllü olmak için nedenler buluyor. Ya da kimsenin bakmadığını düşündüğü zaman içeri girip çıkıyor."

Lucy jürinin kararını açıkladığını söylediğinde sandalyemden kalkıp telefona uzanıyorum. Bir an için Toby'den bahsettiğini, ona ne yapılacağını belirsiz olduğunu söylediğini düşünüyorum. Sonra başka bir şeyi kastettiğini anladım.

Otopsi odasının dahili numarasını çevirdiğimde, "İnternette her şey yazıyor," diyor. "Jüri duruşma salonunu terk etti ve uzmanlar onu suçsuz bulacaklarını tahmin ediyorlar."

Luke'a ulaşıyorum ve ondan Howard Roth'un kıyafetlerini kimliğe yerleştirmesini ve tüm fotoğrafları bana e-posta ile göndermesini istiyorum, şimdi aşağı iniyorum.

"Belki Toby? O burada. Belki o yapabilir. ?" Luke meşgul. "Hayır. Bunu bizzat yapmanı ve kapıyı kilitlemeni istiyorum. İstemiyorum. giysilerin ve onunla birlikte gelen diğer şeylerin yakınında bulunan herkes."

"Şort, çorap, tişört, ilaçları. Poliste diğer kişisel eşyaları, cüzdanı, evinin anahtarları var, hepsinden emin değilim." Luke otopsinin ortasında ve bölünmek istemiyor ama bu çok kötü.

"Teşekkürler. Bir göz atacağım."

"Yani, bunu düşünmelerine bile gerek yoktu. Suçlu değiller," diyor Lucy, koridordayken ve kapısını kapatıp kilitli olduğundan emin oluyor.

"Toby hakkında şüphelendiğin şey yüzünden mi dün sabah ofisimin etrafında dolanıyordun? Bu yüzden mi sanki birisi

beni gözetliyor olabilir mi?" Ben soruyorum.

"Merdivenlerden çıkalım." Bizi ışıklı bir çıkış tabelasına yönlendiriyor. "Birileri casusluk yapıyor ama gözetleme cihazlarını kullanarak değil. Kontrol ediyorum." Metal kapıyı açıyor. "Toby gizli aygıtlar yerleştirecek kadar sofistike değil, hele bulmakta zorlanacağım aygıtlar hiç değil, ama arıyordum. Ve casusluk yapıyordu."

"Neden?"

"Dün cesedi sudan çıkarırken Channing Lott'un helikopterinin sizi nasıl çektiğini sanıyorsunuz?" diye soruyor.

"Toby, Marino ve benim ne yapmaya gittiğimizi bilen tek kişiydi," diye hatırlıyorum. "Bryce dışında. Muhtemelen Luke, eğer Marino otoparkta karşılaştıklarında bir şey söylediyse."

Merdivenlerden iniyoruz ve seslerimiz yüksek çıkıyor, betonda yankılanıyor. "Luke'a detayları vermediğime eminim." Hatırlamaya çalışıyorum.

aynen söylediğim gibi.

Körfeze doğru yürümek üzereydim ki birdenbire neredeyse dokunacak kadar yakınımda durmasıyla irkildim ve bana nereye gittiğimi sordu. Ona limandan bir ceset çıkarmaya gittiğimi söyledim ve bana sertifikalı bir dalgıç olduğunu hatırlatarak seve seve yardım edebileceğini söyledi. Cesedin bir kadına ait olduğunu söylemedim. Söylemediğimden oldukça eminim ama bir süredir dikkatimi dağıttığı gibi onun da dikkatini dağıtmıştım ve bir daha da dağıtmaya niyetim yok.

"Toby Sahil Güvenlik üssüne gideceğinizi saatler öncesinden biliyordu," Lucy. "Cesedi taşıyabilmek için sizinle minibüsle buluşacağını biliyordu. Bir kaplumbağaya dolanmış bir kadın cesedi."

"Ve bir şekilde Channing Lott'un pilotlarıyla bağlantı kurdu?" Buna inanmıyorum.

"Jill Donoghue ile temasa geçti, o da pilotlarla temasa geçti." "Bunu kesin olarak biliyor musun?"

"Onun lüks hukuk firmasına iş başvurusunda bulunduğunu ve şirket araçlarını onun binasına, Prudential Center'a götürdüğünü biliyor musunuz?" Lucy soruyor. "Sanırım herkesin nereye gittiğine dair GPS haritalarına bakabileceğimi ve CFC hesaplarını kişisel iletişim için kullanacak kadar aptallarsa herkesin e-postalarına bakabileceğimi unutmuş. Hacklememe bile gerek yok."

"Tanrım."

"Aynen öyle." Alt kata açılan kapının kilidini açar.

otuz bir

TOBY KORİDORDA, ELİNDE BİYOTEHLİKE ÇÖPLERİNDEN OLUŞAN KIRMIZI ÇANTALAR TAŞIYOR

Lucy'ye onunla kimlikte buluşacağımı söyledim. Hemen kanıt bölümünden çıktığını söylüyor ve ben vicdan azabı çeken birini gördüğümde tanırım.

"Sanırım az önce mahkemede olanlardan haberdarsınız," diyorum ona ve etrafta bizi duyacak kimse yok, Ron camın arkasındaki güvenlik görevlisi biraz uzakta.

"Mahkemede mi?" Toby'nin üzerinde önlük ve nitril eldivenler var; dövmeleeri ve tıraşlı kafası onu tekinsiz gösterebilir, eğer gözlerindeki şey olmasaydı.

"Evet, buradaki güvenlik ihlalleri konusunda endişe yaratacak bir beraat kararı," diyorum ve onun cevabı aptalı oynamak oluyor. "Eminim CFC sunucusundaki iletişimin gizli olmadığının farkındasınızdır ve eğer silinmişse hala mevcuttur."

"Ne gibi?" Etrafına bakıyor, gözlerim dışında her yere bakıyor. "Ne iletişimi?"

"Başka bir deyişle, CFC e-postaları ne ortadan kaybolur ne *de tamamen kişisel* olarak kabul edilir. Bu nedenle, bu e-postalar devlet kaynaklarının kötüye kullanılması ya da gizlilik ve CFC politikasının ihlalini içeren bir disiplin soruşturmasında kanıt olabilecekse, bir çalışanın özel işi değildir." Doğrudan ona bakıyorum ama o bana bakmıyor. "Bu tür durumlarda, kişisel yazışmalar Kamu Kayıtları Kanunu kapsamında ifşa edilebilir."

"Neden bilmiyorum." Ama biliyor ve yüzü kıpkırmızı.

"Neden?" Ona soruyorum ve o da aslında ne sorduğumu biliyor.

"O zengin adam neden kurtuldu?" Kaşlarını çatır, korkar ve anlamamış gibi davranır.

"Sana iyi bir tavsiye verirdim Toby. Ben kimseyi geride tutacak biri değilim. Burada mutlu değilsen ya da takdir edilmediğini düşünüyorsan ya da daha iyi bir fırsat olarak gördüğün şeyin peşinden gitmek istiyorsan tek yapman gereken bana söylemekti."

İşinden geçmiş zaman kipinde bahsettiğimi anlamıyor değil. Kırmızı poşetleri başka bir eline geçiriyor, gözleri dalıyor.

"Ama en azından Bayan Donoghue tam olarak ne elde edeceğini biliyor," diye ekliyorum. "Yine de bana bunu yaparsan ona da yapacağın gerçeğine dikkat çekeceğim. Ya da en azından bu düşünce aklından geçecektir ve tahminimce çoktan geçmiştir."

"Eve gidemediğim için işte uyuyor değilim." Marino'ya bir yumruk atar ve bu atacağı son yumruk olur.

"Hayır, düşmanla yatıyorsun ve bu daha kötü," diye cevap verdim. "Bir sonraki girişiminde sana başarılar dilerim, her ne olursa olsun. Eşyalarını hemen toplaman en iyisi."

"Elbette." Tartışmayacaktır.

Hatta rahatlamış bile olabilir.

"Anahtar kartına ihtiyacım var." Elimi uzattım ve boynundaki kordonu çıkardı.

"Bu konu soruşturulurken, açıkçası burada bulunamazsınız." Bunu açıkça anladığından emin oldum.

"Zaten bırakacaktım."

Onu kabul alanına götürdüm ve Ron'dan yardım istedim. "Evet, efendim, Şef." Masasından kalktı ve dışarı çıktı.

Koridorda, yüzündeki ifadeden neler bildiğini ve belki de Lucy'nin keşfettiği aynı davranışın farkında olduğunu söyleyebilirim. "Toby artık CFC'de değil,"

diye Ron'a haber verdim. "Eğer Toby'nin Ekipmanlarını teslim ettiğinden ve Bryce ile çıkış görüşmesi için buluştuğundan emin olacak. Olağan ayrıntılarla o ilgilenecek. Rutini biliyorsunuz."

Ona anahtar kartını veriyorum ve Toby'ye atık odasına kadar eşlik etmesini, böylece otoklava biyolojik tehlike torbaları bırakabileceğini söylüyorum ve biri davrandığında hep yaptığım şeyi düşünürken Bryce'a mesaj atarak az önce ne olduğunu bildirerek oradan uzaklaşıyorum: *Böylesine büyük bir sadakatsizliğe, böylesine bir saygısızlığa yol açacak ne yapmış ?*

Toby, tıbbi ölüm soruşturması konusunda hiçbir eğitimi olmayan bir doktor asistanıydı ve birkaç yıl önce iş için onunla görüştüğümde bana anlattığına göre bu onun hayaliydi. Ona bir şans verdim. Ona bir şans verdim.

Onu New York ve Baltimore'daki temel ve ileri adli tıp eğitim akademilerine gönderdim ve ölüm mahallerinde ona bizzat eğitim verdim ve otopsileri açıklamak ve ona yardımcı olmayı öğretmek için zaman harcadım.

"Para ve miyopluk," diyor Lucy, beyazlara büründüğü ve ruh halimi sezdiği antreye girdiğimde. "İnsanlar pisliktir."

"Her zaman pislik olmaktan daha fazlası varmış gibi görünüyor."
Raflardan kıyafet topluyorum. "Sanki doğru yapmadığım bir şey varmış gibi geliyor."

"Bu kişisel bir şey değil, Kay
Teyze." "O zaman neden öyle
hissettiriyor?"

"Sana göre buradaki herkesin başına gelen her şey kişisel." Lucy inançlarını yumuşatma konusunda yetenekli değildir. "Ama hissettiklerin asla karşılık bulmuyor, hiçbir zaman da bulmadı."

"Eğer şu anda ya da geçmişte benim için çalışan herkesin kendi hırslarından, kendi benliklerinden hiçbir şeyi umursamadığını söylüyorsanız, bu çok iç karartıcı."

"Onlar için hiçbir zaman sizin için olduğu kadar kişisel değildir, çünkü çoğu insan ne istediğini bilir ve başkalarını umursamaz."

"Herkesin olduğuna inanmıyorum." "Ben
herkes demedim. Ben öyle değilim."

"Kesinlikle değilsin. Sana para bile vermiyorum." Eldiven ve maske buldum. "Bana paran yetmez."

"Kimse yapamaz."

Lucy, "Toby'nin kamu sektöründe kazanabileceklerinin, Jill Donoghuelar için müfettişlik yaparak kazanabileceklerine kıyasla bir sınırı var," diyor ve elbette haklı. "Evlenmek üzere, çocuk istiyor ve kamyonunu alırken kendini aşırı zorladı. Sanırım sorunlarını başlatan da bu oldu. Bu konuda çok şikayet ediyor, görünüşe göre değerinden daha fazla borcu var. Dövmeler için harcadıklarından bahsetmiyorum bile."

"Ne kadar iç karartıcı. Dövmeler ve bir kamyonet için dünyaya ihanet etmek." "Amerikan rüyası. Her şeyi krediyle satın almak ve vücut sanatı ve piercing ile gün batımı pişman olacaksın."

"Yaptığının hiçbir mazereti yok." Kanıt odasının kapısını açıyorum. "Ve Jill Donoghue'ya yazıklar olsun."

"Gerçekten harika." Lucy beni takip ediyor.

"Luke fotoğrafları e-posta ile göndermiş olmalı ve Machado'dan da bir tane bekliyorum. Kontrol edebilir misin?" Donoghue'nun ne kadar zeki olduğunu duymak istemiyorum.

"Her şey adil. Elindeki kaynakları kullanan kurnaz savunma avukatı." Lucy'nin mavi eldivenli elleri, e-postama girerken biosafe klavyede yazıyor. "Müvekkilinin kendi pilotları ve havadan çekim yapabilen bir helikopteri var."

"Sadece Yargıç Conry'nin onun ne yaptığını bilmemesine üzülüyorum." "Neden umursasın ki?"

Güzel bir soru. Kelimenin tam anlamıyla, hakim televizyon haber görüntülerinin mahkemede oynatılmasına izin verdi. Sanığın helikopterinden alınan görüntülere izin vermedi, ki yargıç bunu kabul edilemez bulacaktı. Ancak haber görüntülerinin kaynağı o bilinmiyor ya da sorgulanmıyordu ve artık çok geç.

"Yasadışı şey yok," diyor Lucy. "Yasal açıdan uygunsuz bile değil."

"Sanki alkışlıyormuş gibi konuşuyorsun." "Belki ben de aynı şeyi yapardım."

"hiç şüphem yok," diye yorum yapıyorum ve onun ne yaptığı ya da yapabileceği konusuna girmek istemiyorum.

Howard Roth'un kıyafetleri kirli ve şekilsiz görünüyor ve su geçirmez beyaz kâğıt üzerinde kimsesiz gibi duruyor; büyük siyah bir tişört, kırmızı ekose desenli bir çift dokuma pamuklu boxer şort ve koyu, neredeyse siyah olan kanla beneklenmiş beyaz çoraplar. Uzak duvara dayalı başka bir masada köpek sandığı ve vıcık vıcık çöp torbaları, sarı ip ve eski olta takımı ve ıslakken fark etmediğim bir ayrıntı olarak hafifçe aşınmış olduğunu fark ettiğim sarı tekne usturmaçası var.

"Toby'ye iş yerinde kulak misafiri olduğu her şeyin yardımcı olabileceğini söylemesinde yanlış bir şey yok." Lucy ne olduğunu düşündüğünü canlandırıyor. "Ve kesinlikle adaletin yerini bulmasını isterdi ve bu arada, CFC için çalışmaktan nasıl hoşlanıyor ve geleceği hakkında hiç düşünüyor mu?"

Donoghue'nun Toby'ye söylediği cümlelerin nasıl olması gerektiğini hayal ettiğini anlatmaya devam ediyor ve ben de bir mezura arıyorum.

"Dün sabah mahkeme başlamadan hemen önce müvekkiliyle birlikteydi ya da belki de çoktan onunla birlikte savunma masasında oturuyordu ve Toby'den elektronik bir mesaj aldı. Körfezde bir kadın cesedi bulunmuştur. Belki de cesedin tırnaklarının ojeli olduğu, uzun beyaz ya da sarı saçlı olduğu gibi detayları bile öğreniyor. Lanet olası bir hediye."

"Böyle tahmin mi ediyorsun, yoksa biliyor musun?" Bir çekmece açtım ve aradığım şeyi buldum, bir cep çubuğu, bant türü

Olay yeri çantalarımızda taşıdığımız ölçü.

"Sikorsky pilotlarının ATC'ye ne dediğini biliyorum," diye yanıtlıyor Lucy. "Hanscom'dan yeni havalanmışım ve Logan'ı telsizden izliyordum ki, sonradan Channing Lott'un helikopteri olduğunu öğrendiğim S-Seventy-six, telsizle Beverly dışında olduklarını ve bir istekleri olduğunu bildirerek Approach ile temasa geçti. Dış limanda bazı çekimler yapmak istiyorlardı."

Sert metal bandı sprey dezenfektanla silerek temiz olduğundan emin oluyorum.

"Vay canına, kafasının arkasında epey bir yara var," diyor Lucy. "Saçları tıraş edildikten sonra iyice belirginleşmiş."

"Pilotları telsizden saat kaçta duydunuz?" Bilgisayar ekranındaki otopsi fotoğraflarına .

"Koydaki cesetle ilgili ihbarı aldıktan yaklaşık iki saat sonra," diyor.

"Kesinlikle künt kuvvet, keskin kuvvet değil," diye gözlemliyorum.

"Dokunun nerede yırtıldığını ve yaranın derinliklerinde köprüleşme olduğunu görebilirsiniz." Açık yarık boyunca iplik gibi uzanan sinirlerikan damarlarını ve diğer yumuşak dokuları gösteriyorum. "Kafası, belirgin bir kenarı olmayan bir yüzeye çarpmış."

"Yani beton bir basamağın kenarının onu kafatasının tabanından buna neden olmamış."

"Bundan ciddi olarak şüpheliyim."

"Kafanın o kısmının yere nasıl çarptığını anlamıyorum?" Lucy başının arkasını, kafatasının boynunun çukuruyla birleştiği yeri hissediyor.

"Bu rahatsız edici," diye katılıyorum.

Üzerine eğilip diğer otopsi fotoğraflarına bakıyorum.

"Açık, hafif çökük, parçalı bir kırık" diye not düşüm. "İntrakraniyal ve intraserebral kanama."

Elimi Lucy'nin omzuna koyarak daha fazla bakıyorum ve onun ne kadar güçlü olduğu beni her zaman şaşırtıyor.

"Çürüklerin ve kanamaların üzerinde subdural hematoma. Kafasının arkasına önemli bir darbe almış ama çok az şişlik var. Uzun yaşamamış." Teknedönüp ölçmeye başladım. "Marino Toby'nin ne yaptığını biliyor mu?"

"Önümüzdeki yüz yıl boyunca yollarının kesişmemesi muhtemelen en iyisi." Çamurluk ağır hizmet tipi vinil, elli sekiz santime on sekiz santim ve soruyorum

Lucy eğer boyut önemliyse interneti kontrol ederken tuşlar tıklar.

"Denizcilik dünyasında bu, ekstra büyük anlamına geliyor," diyor. "Yatlarla ilişkilendirilen usturmaçalar."

"Ve şişirilebilir değil," diye belirttim. "Yani ekstra büyük usturmaçalar tekne dışında değil de teknede saklanıyorsa, gerçekten büyük bir usturmaça olmalı. İlk başta bunu yapanın yeni aldığını düşündüm. Köpek sandığı, çöp torbaları gibi. Bu kişinin izi sürülemeyecek yeni eşyalar için alışveriş yaptığını düşündüm."

Ölçüm bandını temizleyip çekmeceye geri koyuyorum ve eldivenlerimi değiştiriyorum.

"Ama bu çamurluğun bir şeye sürtündüğünü görebiliyorsun, bu da yeni olmadığını gösteriyor," diye açıklıyorum. "Kullanılmış. Muhtemelen büyük bir tekneden sökülmüş."

"Parası olan biri," diyor Lucy. "Channing Lott'un Boston'da demirlediği yüz elli metrelik bir yatı var. Bazı zamanlar Gloucester'da, çok tanınmış bir yat."

"Neden Beverly'deki havaalanı?" Helikopteri orada tutmak için özel bir neden olmadığını soruyorum.

"Beverly'de bir hangarı var, pek çok yerde hangarı var," diyor Lucy. "Beverly, okyanus kıyısındaki malikanesinin bulunduğu ve karısının kaybolduğu Gloucester'a çok yakın."

Büyük siyah plastik bir kutuyu açıp el tipi suç lambasını ve gözlükleri çıkarıyorum, Lucy de odadaki ışıkları karartıyor. Mavi dalga boyuyla başlıyorum, siyah tişörtün üzerine boyuyorum ve bir lif ve döküntü galaksisi farklı renk ve yoğunluklarda floresan veriyor. Turuncu-sıcak bobinlere ve çok renkli olanlara benzeyenler muhtemelen sentetik ve kaba olanları halı ile ilişkilendiriyorum. Kıyafetin önü ve arkası inşaat tozu ve , boya ve cam parçalarıyla, hayvan ve insan kıllarıyla kirlenmiş; bunların zeminle temas ettiğinden şüpheleniyorum.

Siyah kumaşın üzerinde zar zor görebildiğim kurumuş kanın kalın sertliğini, Howard Roth'un kafasından muhtemelen kanın damladığı karanlık boşlukları hissediyorum ve Lucy'den ışıkları tekrar açmasını istiyorum. Kanın çoğu yakasının arkasında ve omuzlarında yoğunlaşmış, sanki yüzüstü yatarken başının arkasından kanamış ve kan altına sızmış gibi. Luke'un neden cesedin merdivenlerin dibindeki bodrum katına düştüğünde yaralandığını düşündüğünü tahmin edebiliyorum ama buna inanmıyorum.

"Eminim karısının başına gelenlerin diğerlerine benzediğini aklınızdan geçirmişsinizdir." Lucy, Channing Lott hakkında konuşmaya devam eder.

"Roth'un cesedinin bulunduğu yerin fotoğraflarına ihtiyacım var. Machado'nun gönderip göndermediğini kontrol edin."

"Kayıp karısı da aynı yaş grubunda, şu ya da bu nedenle seçkin, zorlu bir kadın." Lucy bilgisayara geri döner. "Kesinlikle yüksek risk kategorisinde görünmüyor, hatta tam tersi. Sahne resimleri geldi. Hemen açıyorum."

"Sırt üstü mü, yan mı, yüzüstü mü?" Dolabı açıp yüzde üç hidrojen peroksit .

"Sırtında ve sol kalçasında, bir tür yığın halinde bükülmüş," diye yanıtıyor.

Bilgisayarın başına geçip bir göz attım. Howard Roth'un cesedi bodrum katında, merdivenlerin dibinde bir tarafa çevrilmiş. Dümdüz yukarı bakıyor, dizleri çekilmiş, kolları iki yanında bükülmüş ve kan pıhtılaşarak ensesinin altında kuruyor ve omuzlarının altında kaybolan bir lekeye yayılıyor. Bu pozisyona düştüğünde hareket etmediğinden oldukça eminim.

Lucy, "Channing Lott'un şüpheli haline gelmesinin tek nedeninin, işe almaya çalıştığı iddia edilen kişiyle arasında geçen bir e-posta alışverişi olması beni rahatsız ," diyor. "Sanırım bunun farkındasınız?"

"Tam olarak değil." Dolaba dönüyorum ve sodyum asetat ve 5-sülfosalisilik asit kavanozları buluyorum.

"İnternet haberlerinden bulup çıkaracağım," diyor bunu yaparken. "Yani geçtiğimiz 4 Mart'ta, bir Pazar günü? Channing Lott'un kişisel hesabına, daha sonra tanımadığını iddia ettiği ancak nakliye ofislerinden biri olduğunu düşündüğü bir kullanıcıdan bir e-posta gönderildi. Doğrudan ifadesinde, dünya çapında kendisi için çalışan herkesin ismini bilmesinin mümkün olmadığını söyledi."

Lucy hikayede alıntılananları okuyor.

Sizinle doğrudan e-posta yoluyla iletişime geçmemin uygun olmadığının farkındayım, ancak çözüme geçmeden önce ortaklığın ve müteakip alışverişin doğrulanması gerekiyor.

"Peki Channing Lott ne cevap verdi?" Sülfosalisilik asidi hidrojen peroksit içinde çözdüm.

"Hala yüz bin dolarlık bir ödöl vermeyi taahhüt ediyor muyuz?" diye yazdı.

"Kulağa kesinlikle suçlayıcı geliyor." Leuco Crystal Violet, LCV reaktifini kontrol ediyorum, sararmadığından, beyaz ve taze olduğundan emin .

"E-posta alışverişinin nakliye şirketinin sunduğu parasal bir ödülle ilgili olduğunu sandığını iddia ediyor. "Sera gazı emisyonlarını azaltmaya yönelik uygulanabilir çözümler üreten bilim insanlarını ödüllendirmek için sık sık diğer deniz taşımacılığı şirketleriyle ortaklık yaptığını söyledi."

Katyonik bir triarilmetan boya olan LCV'yi döküyorum ve manyetik bir karıştırıcı ile karıştırıyorum.

Lucy, "Ödül miktarı aslında yüz bin dolardı," diyor.

"Jill Donoghue'nun bir argümana benziyor." Solüsyonun bir kısmını sprey şişesine aktarıyorum.

Lucy, "Mildred Vivian Cipriano Ödülü'nün on yıldan uzun bir süredir var olması dışında," diyor. "Yani e-postaları açıklamak için savunması için uydurulmuş bir şey değildi. Ve bu e-postaları başlatan kişi hiç tutuklanmadığı ya da kimliği bile tespit edilemediği için, Lott'a gönderilen e-postanın izlenebilir olmadığı sonucuna varıyorum.

Tanıdık , değil mi?"

"Şu dolaba girip D-Seventy'yi alabilir misin?" Ona hangi lensi istediğimi söyledim. "Siyah pamuk üzerinde başka türlü görünmeyecek kanlı izler olup olmadığını görmek için kızılötesini deneyeceğiz."

Farklı filtreler, enstantane hızları ve mesafeler kullanarak fotoğraf çekmeye başlıyoruz. Önce kimyasal iyileştirme yapmadan deniyoruz ve tişörtün ön ve arka tarafında ve ekose boxer şortun üzerinde, bir şeyin temas etmesiyle kumaşa kanlı bir kalıntının bulaştığı belirsiz alanlar var. Sonra LCV'yi püskürtüyorum ve kandaki hemoglobine tepki veriyor ve fark edilebilir şekiller elde ediyorum, ürkütücü olanlar.

Ayakkabı görüntüleri, dış taban, bir topuk, bir ayak parmağı, canlı bir mor renkte parlıyor, biri Howard Roth'un göğsüne, yanlarına, karnına, kasıklarına, o sırt üstü yatarken, muhtemelen zaten bodrum katındayken defalarca tekme ve yumruk atarken kanlı şekiller birbirinin üzerine biniyor. Kafasındaki yarıktan kan akıyordu, burnundan ve ağzından kan akıyordu, parçalanmış kaburgalarından akciğerlerini delen köpüklü kan akıyordu ve ben bunu hayal etmeye çalışıyordum.

Sarhoş ve zar zor giyinmiş bir adam ve katili ortaya yatakta olduğuna inanmıyorum. Çoğu insan yatarken çorap giymez, özellikle de sıcak havalarda. Olay yeri ve otopsi fotoğraflarını tekrar inceledim ve tatmin olmadım.

Ben Sil Machado'yu arıyorum.

"Bir kuş kadar özgür" ağzından çıkan ilk kelimeler. "Ve Donoghue tüm övgüyü sana veriyor."

"Harika."

"Jüriye, *haklı* olarak, Mildred Lott'un öldüğünün kanıtlanamayacağını, hele hele bunu kocasının yaptığıının kanıtlanamayacağını hatırlattığınızı söylüyor."

"Şu an neredesin?"

"Neye ihtiyacın var?"

Antrede koruyucu giysilerimi çıkarırken benimle Howard Roth'un evinde buluşmasını rica ediyorum ve koridora açılan kapı açılıyor.

Benton burada.

Machado'ya "Bana yaklaşık yirmi dakika ver," dedim. "Eğer oraya ilk siz varırsanız, dışarıda beklemeniz faydalı olur." Benton'ın gözleriyle karşılaştım. "Görünüşe göre Howard Roth'un ölmeden hemen önce bir ziyaretçisi olmuş. Alet kutusunda bulduğun çek mi? Teslim ettiniz mi?"

"Latentste var," diyor Machado. "Ve arada, arabayı dumanladıklarında dikiz aynasından bir parmak izi aldılar. Ve bu Peggy Stanton'a ait değil."

otuz iki

BENTON ARACINI CHARLES BOYUNCA BATIYA SÜRÜYOR, Polaroid'in Art Deco tarzındaki eski genel merkezinin ve patine bakır çatılı DeWolfe Kayıkhanesi'nin yanından geçiyor. Öğle vakti ve yer yer buzlar erimiş, güneş ışığı suda parlıyor ve eski Shell tabelasını aydınlatıyor. Ben Ernie'nin çağrısına cevap verirken Central Square'e doğru ilerliyoruz.

"Deniz boyası," diyor hemen. "Büyük bir sürpriz değil, çünkü kaplumbağa belli ki bir şeye çarptığında ya da bir şey ona çarptığında suyun içindeydi. Midye ve benzeri canlıların büyümesini engellemek için bakır içeren bir zehirli boya. Ayrıca astarla uyumlu olacak şekilde çinko."

"Ve renkle tutarlı," diye cevap veriyorum. "Bu yeşil, çinko bazlı bir astarı akla getiriyor."

"Mikroskobik olarak birden fazla renk var" diyor. "Aslında, üç tane var."

Massachusetts Caddesi'ni geçiyoruz, Belediye Binası ileride, Romanesk tarzda, çan kulesi ve granitle süslenmiş taş duvarları var ve Ernie, midyeye ve bambu direğin kırık ucuna bulaşan boya izlerinin bir teknenin dibinden geldiğini açıklıyor. Muhtemelen bir pervane ya da bir çapa veya çapa zinciri, diyor, bir zamanlar, muhtemelen birkaç yıl önce siyaha boyanmıştı.

"Genellikle bir teknenin altını boyamak için kullanılan her şey, tekne demirliyken su altında kalan diğer alanlarda da kullanılır" diye ekliyor.

Benton YMCA'ya dönerken, "Bunu yapmanın hızlı ve kirli bir yolu," diye cevap veriyorum. "Her şeyde aynı boyayı kullan."

Ernie, "Çabuk ve kirli olan birçok insanın yaptığı şeydir ve bir de hiç umursamayan, gerçekten özensiz ve sorumsuz olanlar vardır," diyor.

"Aradığınız tekneyi boyayan kişi bu kategoriye giriyor."

Bu benim onun hakkında düşündüklerime uymuyor: Düzenli ve titiz, kötücül hayal dünyasında planlar yapan bir katil.

"Çinko bazlı astar, zımparalanmamış eski boyanın üzerine ; birileri zahmet etmemiş." Ernie, çıplak gözle neredeyse görülemeyen bir renk lekesinde ne bulduğunu anlatmaya devam ediyor.

Bu kişinin kötülüğü için kullandığı bir tekne ama boş zamanları için değil, keyfi için değil.

"Ve bunun üzerine de genellikle ahşapta kullanılan bakır veya bakır oksit içeren koyu kırmızı bir kaplama" diyor. "Aradığınız teknede çok sayıda yontulmuş, soyulmuş veya hasar görmüş kırmızı son kat ve bazı bölgelerde açıkta kalmış astar olduğunu hissediyorum. Başka bir deyişle, hiç de bakımlı olmayan bir şey."

Muhtemelen kendi adına kayıtlı olmayan ya da yaşadığı yere, hatta oraya yakın bir yere yanaşmamış, kötü durumdaki eski bir tekne.

"Eğer bir pervane olsaydı, kaplumbağanın daha fazla zarar görmesini beklemez miydiniz?" diye sordum.

"Eğer pervane dönüyorsa, evet. Ama belki de dönmüyordu. Belki de kişi yaptığı şeyi yaparken motoru durdurmuştur."

Yaptığını yaptı.

Tekneyi durdurup motoru kapatarak köpek kasasını, tekne usturmaçasını ve cesedi denize itebildi. Gözümde canlandırmaya çalışıyorum ve içinde yüz elli kilodan fazla kedi kumu bulunan bir sandığı kaldırıp, onu ve bir cesedi yüksek bir yan küpeşteden aşağı atmayı hayal edemiyorum. Bir dalış platformu, açık kış yatırması olan bir tekne, diye düşünüyorum. Buralarda ıstakoz teknelerinin kesik kış tarafları, kürekleri ve şamandıraları denize indirmeyi kolaylaştırıyor, her saatte ve her türlü havada her yerde bulunan, dikkat çekmeyen tekneler ve ben onu yeniden inşa etmeye çalışıyorum.

Yeniden boyanmış eski bir ahşap teknenin açık kış aynası ve sandık, usturmaça, devasa bir deri sırtlının eski bir bambu oltayla olta takımına dolandığı anda suya itilen ceset orada. Vuruşu, karşılaşmayı görüyorum, neredeyse görebiliyorum. Kaplumbağa hava almak için yüzeye çıkıyor, etrafına dolanan olta takımını sürüklüyor ve bir teknenin dibine doğru koşuyor, belki de pervanesine çarpıyor ve şimdi sarı naylon şamandıra misinasına tehlikeli bir şekilde bağlanmış, ağırlaşıyor, yavaşlıyor, yükünü neredeyse onu altına çekene kadar çekiyor.

Büyük olasılıkla katil deri sırtlıdan haberdar değildi, ne olduğunu bilmiyordu. Bir kere, havanın karanlık olduğundan şüpheleniyorum ve e-postanın Emma Shubert'in iPhone'undan gönderildiği Logan yakınlarındaki tekneyi hayal ediyorum

Pazar günü saat altı-yirmi dokuzda ve sonra bu kişi kimsenin onu görmeyeceğinden emin olana kadar muhtemelen saatlerce bekledi.

"Neden *birkaç yıl önce* dedin?" Ernie'ye sordum. "Gövdenin ilk olarak ne zaman siyaha boyandığını söyleyebilir misin?"

"TBT izleri," diyor.

Boyanın tribütültin oksit içerdiğini, bunun da deniz canlılarını -özellikle de kabuklu deniz canlılarını- öldüren ve mutasyona uğramalarına neden olan bir zehirli biyosit olduğunu belirtiyor. TBT, dünya sularına kasıtlı olarak salınan en zehirli kimyasallardan biridir ve 1980'lerin sonlarından bu yana liman ve koylar gibi trafiğin yoğun olduğu bölgelerde yasadışıdır. Ancak bu yasak ne yazık ki petrol tankerlerini ve askeri gemileri kapsamıyor.

Benton, Machado'nun Crown Vic'inin yakınındaki caddede park yeri ararken, "Yani söz konusu tekne askeri ya da tanker değilse, ki bundan ciddi olarak şüpheliyim, o zaman aradığınız tekne en az yirmi yaşında olabilir," diye ekliyor.

Howard Roth'un araba yolu yok, küçük çerçeve evi Bigelow Caddesi'ndeki terk edilmiş bir fabrikanın arkasında, tarihi evlerin, Harvard apartmanlarının ve uygun fiyatlı konutların bir karışımı olan bir bölgede ağaçlar ve çalılar tarafından kaplanmış. Bulunduğumuz yerden göremesem de Fayth House'un Lee Caddesi'nin birkaç blok batısında, buradan kolayca yürünebilecek bir mesafede olduğunu biliyorum. Peggy Stanton'ın orada gönüllü olarak çalışıp çalışmadığını merak etmeye devam ediyorum.

"Amacınız için önemli olan nokta?" Ben cipten inerken Ernie kablosuz kulaklığımdan konuşuyor. "Tekneyi uygun hale getirmek için yeniden boyayan her kimse, yasağın bir nedeni olması umurunda bile değil."

Olay yeri çantalarını arkadan alıyorum.

Ernie, "Görünüşe göre, kişi orijinal siyah boyanın üzerine sadece astar ve kırmızı boya katları atmış, bu da TBT'nin dışarıya ve suya sızmaya devam etmesini engellemiyor," diye ekliyor ve ben Lucy'nin bana az önce söylediklerini düşünüyorum.

Channing Lott'un denizcilik şirketi, çevreyi korumaya yardımcı olan çözümler için yüz bin dolarlık bir ödül sunuyor. Tankerlerinden herhangi birinin tehlikeli bir biyositle boyandığını ya da sahip olabileceği herhangi bir teknenin, hele de bazen Boston Limanı'na demirlediği yatının boyanacağını düşünemiyorum.

"Her şey olabilir," diyor Benton, ben ona söyledikten sonra, Howard Roth'un üç odalı çerçeve evinin yıpranmış ahşap ön merdivenlerini tırmanıyoruz, ki bu ev bakımsız görüldüğü kadar yoksul da görünmüyor. "Her türlü

Bir şamandıradan bir kazığa veya bir denizaltıya kadar orijinal olarak zehirli boya ile boyanmış gemi veya deniz nesnesi. Sonra yeniden boyandı."

"Bir denizaltının yeniden kırmızıya boyanacağından şüpheliyim." Dışarıdaki musluğa bağlı sarmal bir bahçe hortumu fark ediyorum ve Howard Roth'un bunu ne için kullandığını merak ediyorum.

Çimen yok, sulayacak bir şey ve arabası da yok.

"Büyük olasılıkla, astar boya ile yeniden boyanmış ve ardından çevre açısından güvenli ve yasal olan kırmızı bir zehirli boya ile boyanmış bir tekne tabanından ve belki de pervanesinden bahsediyoruz." Eldivenlerimizi ve galoşlarımızı giydik ve paslanmış bir paravan kapıyı açtım.

Sil Machado, teneke kutu ve şişelerle dolup taşan açık siyah çöp torbalarıyla dolu bir verandada bekliyor. Alışveriş arabaları poşetlerle dolu ve daha fazlası metal çatalı bir sundurma planörünün koltuklarına yığılmış durumda. Howard Roth'un geri dönüşüm malzemelerini nasıl geri dönüşüm merkezine götürdüğünü merak ediyorum ve Machado'ya bilip bilmediğini soruyorum.

"En yakını Webster Bulvarı'nda." Bir kanıt etiketineıştırılmış tek bir anahtarla ön kapının kilidini açıyor. "Sanırım Fayth House'dan arkadaşı onu gezdiriyordu. Jerry, onu bulan bakım elemanı."

İçeri girmemize izin veriyor ve dışarıda kalıyor çünkü görünürde kan bulamazsam kan aramak niyetindeyim ve içeride çok az yer var. Machado açık kapıdan Roth'un arkadaşının, belki de tek arkadaşının alkollü araç kullanmaktan ceza aldığını ve ehliyetine el konulduğunu anlatıyor.

Machado, "Pazar günü öğleden sonra çağrıya cevap verdiğimde bana ehliyetini geri alır almaz Howie'nin tüm bunları yardım edeceğini söyledi" diyor.

"Bu ne zaman olmuş olabilir?" Benton soruyor, kapının hemen içindeyiz, örtüyoruz. "Ehliyetini ne zaman geri alacaktı ve onu ne zaman götürecekti?"

Machado, "Bu onun ilk suçuydu, bu yüzden ehliyeti sadece bir yılığına iptal edildi," diyor. "Daha üç ayı var. Howie'ye zemin önce toplamayı bırakmasını, onu götürebileceğı zamana kadar beklemesini söylediğini söyledi. Ama o yine de her gün dışarı çıkıp çöpleri karıştırıyormuş. Bu şeyler için ne aldığından emin değilim. Belki bir torba için birkaç dolar, toplam? İçtiğı bokun bir litresine yeter."

Açık bir olay yeri yanına çömeliyorum, LCV sprey şişesini ve kamerayı çıkarıyorum, bir şey yapmadan önce etrafımı tarıyorum. Oturma odası ve mutfak, Formika tezgahla ayrılmış açık bir alan.

Bir duvara yaslanmış eski bir televizyon, önünde kahverengi vinil bir koltuk ve birinin oturabileceği tek yer orası.

Metal kutu, cam ve plastik şişe torbaları bir kanepenin, küçük bir masanın ve sandalyelerin üzerine yığılmış durumda ve Machado'nun ceset bulunduktan sonra buraya ilk geldiğinde takındığı tavrı anlayabiliyorum. Takıntılı ve hasta insanların topladıkları, istifledikleri ya da atmaya zahmet etmedikleri şeylerle dolup taşan bir ölüm mahalline girmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum.

"Bu sadece parayla ilgili değil." Benton mutfak yanında durmuş, her ayrıntıya bakıyordu.

"Bu üzücü," diye katılıyorum. "Belki de tüm bunları ufak tefek paralar için toplamaya başladı ama sonra bu bir takıntı haline geldi."

"Başka bir bağımlılık."

"Çöpleri karıştırmaya bağımlıyım," diye cevap veriyorum, tüm pencere perdelerinin kapalı olduğunu fark ediyorum, ışık parlarken sararmış kumaşın arkasından şişe ve teneke kutuların şekilleri görünüyor.

Machado'ya buraya ilk geldiğinde perdelerin böyle olup olmadığını soruyorum. Her penceredeki perdeler inik miydi, açık kapıdan bana öyle olduğunu söylüyor ve ben de ona lambaları ya da tepe ışıklarını soruyorum. Açık olan tek ışığın bodrumdaki tek ampul olduğunu söylüyor ve muhtemelen hala yanıyor, diye ekliyor, tabii yanmadıysa.

"İşiniz bittiğinde," diyor, "tüm düğmelerin tozunu alacağım, gerekirse üzerlerini Birinin dokunmuş olabileceği her şeyin üzerinden geçeceğim."

"İyi fikir," diye yanıtlıyorum ve içeri biraz ışık girmesi için perdeleri açmanın sorun olup olmayacağını soruyorum.

"Buyur doktor. Elimde her şeyin eski halinin fotoğrafları var," diyor. "Yani bir şeyi değiştirmeniz ya da yerini değiştirmeniz gerekirse sorun yok."

Pencere koleksiyonluk eski şişeler ve gazoz kutuları, Coca-Cola, Sun Drop, Dr Pepper ve çocukluğumdan hatırladığım bir müsilaj tutkalı ve macun kavanozu ile kaplı. Birisi tavan arasını temizlerken atılmış eşyalar ve Howard Roth'un onları çöpten kurtardığını ve evinde bir kupa, bir hazine gibi sergilediğini hayal ediyorum.

"Peki ya televizyon? Cesedi bulunduğu anda açık mıydı, kapalı mıydı?" Benton evin arka tarafına giden halı kaplı koridora bakıyor.

"Buraya geldiğimde kapalıydı," diyor Machado ve ben koltuğun yanında yerde duran iki adet kırk onsluk Steel Reserve 211 malt likör şişesi ve üç adet vidalı kapakla ilgileniyorum.

Ne zamandır orada olduklarını merak ediyorum.

"Peki ya arkadaşı buraya geldiğinde? Adı neydi? Jerry mi?" Benton banyo kapısını açar.

"Onun anlattığına göre mi? Ön kapı kilitli değilmiş ve Howie cevap vermeyince içeri girip ona seslenmiş. Öğleden sonra dört civarı olduğunu söylüyor."

"Pazar öğleden sonra mı?" Benton bodruma açılan kapıdan içeri adım atar.

"Doğru. Buraya saat dört buçuk gibi geldim."

"Bu Jerry denen adamın birine zarar vermek için bir nedeni var mıydı? Belki birlikte ucuz malt likörü içiyorlardır, belki tartışıyorlardır, belki bir şeyler kontrolden çıkmıştır?"

"Hayal bile ," diyor Machado ön kapıdan. "Ama parmak izlerini aldım, DNA testi yaptım. Daha fazla işbirliği yapamazdı, Howie'nin kapısını hiç kilitlemediğini söyledi. Jerry, içeri öylece girmeye alışık olduğunu söylüyor."

Kumanda televizyonun üstünde, tam ortasına düzgün bir şekilde yerleştirilmiş ve Machado'ya onu almak isteyebileceğimizi öneriyorum. Şüpheli görünüyor ama sorun olmadığını söylüyor ve ben de kumandayı kanıt olarak paketleyip kapı aralığından ona uzatıyorum.

"Sadece neden birinin ona dokunduğunu düşündüğünü merak ediyorum," der ve Benton koridordan yatak odasına doğru yürür.

"Yatar koltukta, iç çamaşırları ve çoraplarıyla, muhtemelen televizyon açıkken bira içiyor ve orada uyuyakalmış olabilir." Tezgâhın altına sıkıştırılmış çöp poşetlerinden birinin ağzının bağlanmış olduğunu ama diğerlerinin öyle olmadığını fark ediyorum. "Eğer bir sorun yoksa mutfak dolaplarının içine bakmak istiyorum."

Lavabonun altında dokuz kutu ticari teneke kutu astarı var, bir kartonda yüz tane, ağır sınıf ve ucuz değil ve Roth'un onları nereden aldığını merak ediyorum.

"Bunları satın aldığını sanmıyorum." Açık bir kutuya uzanıyorum ve tezgahın altındaki çantanın etrafına dolanmış olanın aynısı olan yeşil plastik bağları çıkarıyorum.

Machado'ya Fayth House'u kontrol etmesini ve hangi marka endüstriyel atık kutuları stokladıklarını görmesini öneriyorum. Ona bu büyüklükte ve bu kalitede torbalar içeren bir kartonun otuz ya da kırk dolara mal olabileceğini söyledim.

Roth'un içlerine yerleştirdiği geri dönüştürülebilir malzemeler için çok daha fazla.

Belki de bakımevinde çalışan arkadaşı Jerry, Roth'u iyi bir şekilde stokluyordu ya da belki de Roth girip çıkarken çantaları alıyordu, hala orada ara sıra ufak tefek işlerde çalışıyordu. Machado'ya Peggy Stanton'ın Fayth House'da gönüllü çalışıp çalışmadığını öğrenmemiz gerektiğini hatırlatıyorum.

"Alarm sistemi olan ve çeklerinin üzerinde adresinin ve telefon numarasının bulunmasını istemeyen dikkatli, tedbirli bir kadın evine herhangi birinin girmesine izin vermezdi." Açık karton kutuları topluyorum. "Onunla bir bağlantısı olmalı; evinde ya da arazisinde herhangi bir iş yapmasına izin verdiğine göre kendini güvende hissediyor olmalı."

"Tabii bu adamı kim öldürdüyse mazeret çeki alet çantasına koymadıysa." Machado benden bir kanıt torbası daha aldı.

"Neden?" Televizyona geri döndüm.

"Onu buluruz ve Howie'nin öldürdüğünü varsayalım. Dava çözüldü. Marino'ya kurduğu tuzak , değil mi? Bu orospu çocuğunun yaptığı şey bu, değil mi?"

Haklı olduğuna hiç inanmıyorum ama tezgâhın altındaki çöp poşetinin bağını çözdüğümü söylerken onun teorisini çünkü tek kapalı olanın o olması tuhaf. Diğerlerinin hepsi açıktı ve belki de Howard Roth tüm şişeleri, tenekeleri ve kavanozları duruladığı ve her şey kurusun diye poşetleri açık bıraktığı için onları bu şekilde bırakmıştı.

Machado'ya dışarıda bir bahçe hortumu olduğunu ve çoğu geri dönüşüm tesisinin geri dönüştürülebilir maddelerin boşaltılmasını ve durulanmasını gerektirdiğini ve ayrıca herhangi bir koku fark etmediğimi belirttim. Eğer itiraz etmezse bu poşette ne olduğuna bakacağımı ve sonra da kan arayacağımı söyledim.

"Mesele şu ki, çeki buluyoruz ve bingo." Machado mümkün olmadığını düşündüğüm şeyi anlatmaya devam ediyor. "Peggy Stanton'ı öldüren bir serseri. Ustası yaptı ve sonra sarhoşken kaza geçirip öldü. Katil bunu ayarladı ve biz de davanın kapandığını düşündük."

"Peki katil, Roth'un onu sözde öldürdükten sonra cesedi nerede sakladığını varsayacağımızı mı düşünüyor?" Kravatı çözerken soruyorum. "Mumyalaşmaya başlamasına yetecek kadar uzun süre nerede tutmuş olabilir? Yaz boyunca bu evde olmadığı kesin ve Howard Roth'un bir teknesi ya da tekneye erişimi olduğuna inanmamız mı gerekiyor?"

Machado, "Belki de katil mumyalanmış gibi görünmeyeceğini düşünmüştür," diyor. "Belki de suda kaldıktan sonra susuz kalmayacağını düşündü."

bir süreliğine su."

"Mumyalanmış kalıntılar dondurularak kurutulmuş meyveler gibi yeniden oluşmaz. Ölü bir bedene tekrar nem ekleyemezsiniz."

Çantayı açtım ve şişe diğer şişelerin, teneke kutuların ve kavanozların hemen üstündeydi. Tam canavarın yerleştirdiği yerde.

"Ama ortalama bir insan kurumuş bir vücudun rehidrate olmayacağını bilir mi?" Machado soruyor.

Kırk onsluk Steel Reserve 211 şişesi, koltuğun yanında duran ve her birinin üzerinde Shop Quik'ten alınmış bir fiyat etiketi bulunan iki boş şişeye aynı.

"Bununla hiçbir şey yapmayacağım," diyorum Machado'ya, şişeyi eldivenli ellerimde tutup pencereden sızan güneş ışığında çevirirken. "Sırt detayı görüyorum ve kan görüyorum."

otuz üç

ANLAMİYORUM NEDEN BİR KATİLİN YABANCI fantezileri ve önceden planlıyor ve titiz görünüyor, önemli olan kanıtları saklamak için çok az çaba sarf ediyor. Aslında, Benton'a şaşkın olduğumu söyledim.

"Onun önceliklerine odaklanmalısınız," diyor bizi Cambridge'in ortalarına doğru götürürken. "Kafasının içine girmeli ve neye değer verdiğini bilmelisiniz. Düzenlilik, tertip, her şeyin tam istediği gibi olması. Öldürdükten sonra düzeni sağlamak. İyi bir adam, terbiyeli bir adam, medeni biri olduğunu göstermek. Peggy Stanton'ın evindeki çiçeklerin ondan geldiğinden şüpheleniyorum. Arabasını iade edip evine girdiğinde ne kadar iyi bir adam olduğunu göstermek için çiçek bıraktı."

"Bir teslimat kaydı bulabildiniz mi?"

"Bölgedeki çiçekçilerden hiçbirisi değil. Kontrol edildi." Telefonuna bakıyor ve ona çok fazla bakıyor. "Bence kart yoktu çünkü hiç olmadı, annesini görmeye gelen düşünceli bir evlat gibi elinde bahar aranjmanı ile içeri girdi. Bu kişi için kendisi hakkında inandığı şeylerin öldürüldükten sonra yeniden ortaya konması çok önemli. Harika bir adam. Bir centilmen. Anlamlı ilişkiler kurabilen biri."

"Howard Roth'a yaptığı şey tam olarak centilmence değildi ve kesinlikle ona çiçek bırakmadı."

"Howard Roth'un hiçbir değeri yoktu." Benton başka bir mesaja bakıyor ve ben de her iki dakikada bir ona yazanın Douglas Burke olup olmadığını merak ediyorum. "O, çöplerden daha iyi olmayan bir nesneydi ve katil de ona değer vermeyeceğinizi varsaydı. Bunun sizin ilginizi hak etmeyen bir dava olacağını varsaydı."

"Özellikle ben mi?"

"Bu bana her kimse seni şahsen tanımadığını söylüyor. Seni tanıdığına, Marino'yu tanıdığına dair endişelerimle ilgili daha önce söylediklerimi geri alıyorum."

Sizi, ofisinizi biliyor ama sizi tanımıyor," diyor Benton, sanki bundan hiç şüphesi yokmuş gibi. "Yanlış anlıyor. Hatalar yapıyor. Belki Bryce'a mesaj atıp on beş dakika içinde orada olacağımızı haber verebilirsin."

Saat neredeyse öğleden sonra üç ve Benton'ın TelePresence konferans odamda planladığı toplantıya geç kalacağız ve Douglas Burke'ün de toplantıya dahil edilmesinden memnun değilim. Benton'ın artık birlikte çalışamayacaklarını açıkça belirttiğini sanıyordum.

"Suçlarını önceden planlanmış ve kesin bir şekilde sahneliyor, insanlara komplo kurmayı içeren oyunlara takıntılı ve sonra parmak izleri ve kan konusunda dikkatsiz mi?" Benton ve Burke arasında bir şeyler olabileceğinden tekrar endişeleniyorum.

"Böyle bir kanıtın kendisini suçlamayacağına inanmak için sebepleri var," diyor, geldiğimiz yoldan CFC'ye geri dönerken, nehri takip ederek, su alacakaranlık, gökyüzü soluk mavi bir pus. "Bir kere, muhtemelen bulunamayacağını varsaydı. Senin bakacağını düşünmedi. Önemli olan da bu, Kay. Senin zahmet ettiğin hiçbir şeyle zahmet edeceğini düşünmedi. Seni tanımıyor, hem de hiç tanımıyor," diyor tekrar.

Douglas Burke konferans odamda bekliyor olacak ve onu gördüğümde ne yapacağımdan emin değilim.

"Şişenin her yerinde sırt detayı var," diye cevap veriyorum. "Kimlik tespiti için yeterli ayrıntı olduğunu görmek için toz pudraya ya da ALS'ye bile ihtiyacım olmadı."

"Ama kimin kimliği olduğunu bilmiyoruz." Benton kucağındaki telefona, az önce inen şeye bakıyor. "Roth'un parmak izleri olabilir. Büyük ihtimalle malt likörü o satın aldı ve içti."

"Önemli olan nokta, katilin şişeyi silme zahmetine bile girmemiş olması, ki bu gerçekten dikkatsizlik," diye tekrarlıyorum. "Yapılacak en akıllıca şey şişeyi yanında götürmek ve asla bulunamayacağı bir yere atmak ."

"Silahın Roth'un topladığı şişe ve teneke kutularla dolu bir çantaya atılması, katilin kurbanını tamamen umursamadığını, tamamen kayıtsız kaldığını gösteriyor." Benton tekrar telefonuna bakıyor. "Roth onun için bir hiçti, bir rahatsızlıktan başka bir şey değildi ve katil herkesin böyle hissedeceğini varsayıyor çünkü başka türlü nasıl hissedeceğini bilmiyor. Sahip olmadığı değerleri size ya da bir başkasına yansıtamaz."

"Özellikle bana mı?"

"Evet, sana, Kay. Seni tanımıyor." Benton bunu içine gömdü. "Ne yapacağınızı ya da nasıl hissedeceğinizi hayal edemiyor çünkü empati kuramıyor. Bu yüzden de insanları yanlış tanıyor."

"Peggy Stanton'ın dikiz aynasındaki parmak izinin şişedekiyle eşleşip eşleşmediğine bakacağız." Endişelenirken sesli düşünüyorum ve endişelenmek istemiyorum.

Benton'a güvenmek istiyorum. Bana söylediği her kelimeye inanmak istiyorum. "Belki aynada bir parmak izi bırakmıştır ama AFIS'te bir eşleşme yok." Benton kaydırıyor mesajlar aracılığıyla. "O sistemde değil. Kimsenin şüphelenmeyeceği biri. Hiç tutuklanmadı ve parmak izlerinin veri tabanında olması için bir nedeni yok. Asla şüpheli olmayacağı konusunda oldukça rahat ve beklemediği bir soruna neden . Asıl soru, şimdiye kadar bunun farkında olup olmadığı."

"Keşke araba kullanırken o şeye bakmasan." Telefonunu alıyorum. "Ben yanımdayken bunu yapıyorsan, ben yokken ne yapıyorsun?"

"Endişelenmen gereken kimse yok, Kay." Elini uzattı. "Sen yanımda değilken gerektirecek hiçbir şey yapmıyorum."

"Onunla konuştuğunu sanıyordum." Telefonunu geri veriyorum.

"Marino'yu yalnız bırakmıyor. Muhtemelen bu toplantıyı yapmamızın en büyük nedeni bu."

"Ama bildiklerimizi duyunca onu rahat bırakacaktır," diye tahmin ediyorum, çünkü Burke kesinlikle bırakmalı.

"Bu çok saçma," diyor. "Marino'nun parmak izleri, seninki gibi, benimki gibi, dışlama amacıyla dosyada tutuluyor ve Peggy Stanton'ın dikiz aynasındaki onun parmak izi değil. Ve Howard Roth'u öldürmediği de kesin. Roth öldürüldüğünde Marino Tampa'daydı. Toplantı buna bir son verecek."

"Muhtemelen hâlâ bunun bir kaza olduğuna inandığımızı düşünüyordur." Marino'yu değil, Burke'ün araması gereken kişiyi düşünüyorum.

Katili düşünüyorum.

"Tabii bizi takip etmiyorsa," diye ekliyorum. "Bu durumda, ne yaptığımızı biliyor olabilir. Eğer etrafta dolaşıp bizi izliyorsa."

"Bundan şüpheliyim."

"Neden?"

"Gergin değil," diyor Benton. "Bu kişi kendine güveniyor ve hata yaptığını asla düşünmüyor. Her şeyi püskürteceğini asla hayal etmedi"

kimyasallarla zahmet etmediği kanı bulursunuz." "Temizlemiş olamaz," diye cevap veriyorum. "Hepsini değil."

Çıplak gözle görülemeyen, orta şiddette bir darbe sıçraması, künt bir kuvvetle ilişkilendiriyorum. Yatar koltuğun sol tarafında, kahverengi vinil kolçağın üzerinde ve Howard Roth'un kafa derisini yırtacak ve kafatasını çatlatacak kadar sert bir darbe aldığına inandığım yerin solundaki koyu kahverengi panelli duvarda çeşitli boyutlarda uzun damlalar vardı.

Benim için mor renkte parlayan kan lekesi deseni, bir katil görünüşe göre hiç kilitlenmemiş bir kapıdan içeri girdiğinde televizyonun önünde uyuduğu ya da sarhoş bir şekilde sızdığı kalpsiz hikayeyi anlatıyordu. Roth'un kafasının arkasına bir kez, katilin ağzını bağladığı bir çöp torbasının içine yerleştirdiği malt likörü şişesiyle vurulmuştu.

Kirli, lekeli ve koyu renkli halıda kanlı çizgiler ve lekeler, oturma odasından bodrum kapısına kadar uzanan kanlı sürüklenme izleri vardı ve kazara ölmüş olsaydı kan olması beklenen yerlerde kan açıkça görülüyordu. Bodruma inen altı beton basamakta damlalar ve lekeler vardı, bilinçsiz bedeni merdivenlerden aşağı itilmiş ve sonra düştüğü yerde tekmelenmiş ve ezilmişti. Katil, Roth'un hayatta kalamayacağından emin olmuş ve kimsenin onun bir cinayet olduğu ihtimalini düşünmeyeceğini, bunun aklımızın ucundan bile geçmeyeceğini varsaymıştı.

Kayıkhanenin, eski Polaroid binasının önünden geçerken Benton, "Yaptığı şeyi gizlemek için biraz çaba göstermiş," diyor. "Gece geç saatlerde ortaya çıkıp onu vurabilir, bıçaklayabilir, boğabilirdi ama bu çok açık olurdu. Bir kısmını doğru yaptı ama geri yapamadı çünkü normal insanların ne yapacağını tahmin edemiyor."

"Hiçbirimizin umursadığını hayal bile edemez."

"Bu doğru. Boş, içi boş biri. Muhtemelen onu buralarda görmüştür."

Benton, katilin Roth'u Cambridge'de fark ettiğinden, aylardır onun farkında olduğundan, tamirci adamın iş aramak için dolaştığını, çöp kutularını ve geri dönüşüm kutularını karıştırdığını, bazen bir market arabasını ittiğini gözlemlediğinden şüpheleniyor. Benton, bu katilin bir sonraki kurbanını takip ederken herkesin farkında olduğunu söylüyor. Sinsice dolaşüyor, geziniyor, araştırıyor, kalıpları gözlemliyor ve hesaplıyor. Acımasız fantezilerini beslemek için deneme sürüşleri yapıyor.

Ama bu Howard Roth'un ismen kim olduğunu bildiği anlamına gelmez. Katil, Peggy Stanton'ın faturalarını o öldükten çok sonra ödemeye devam ettiği için muhtemelen postayla gönderdiği yüz dolarlık bir çekin sahtesini yapmıştır. Ama bu

Bu, çeki yazdığı Howard Roth'un Cambridge'de çöpleri karıştırırken gördüğü evsiz görünümlü adam olduğuna dair bir fikri olduğu anlamına gelmiyor.

Benton, "Emin olduğum tek şey, Roth'u öldürmesinin bir nedeni olduğu," diyor. "Bu, duygudan yoksun, amaca yönelik bir cinayetti."

"Onu ezmek ve tekmelemek oldukça duygusal görünüyor." "Kişisel bir şey değildi," diye cevaplıyor

Benton. "Hiçbir şey hissetmedi."

"Öfkeli olarak yorumlanabilir. Çoğu tepinme vakasında öfke vardır," diye cevap veriyorum.

"Bunu yapması gerektiğini hissetti. Bir böceği öldürmek gibi. Roth'un yakın zamanda onun evine gidip merak ediyorum." Benton yine telefonuna bakıyor. "Belki de parasını istiyordu ve kötü bir zamanlamaydı."

"Roth ortaya çıktığında katil Peggy Stanton'ın postalarını çalışırsa, bu kötü bir zamanlama olurdu, daha kötü bir olamazdı." Binam görüş alanımda. "Ama bunu gündüz vakti yapmasını beklemezdim."

"Roth'un sadece gündüzleri dışarı çıktığını bilmiyoruz. Peggy Stanton'ın yaşadığı yerin her tarafında gece pazarları var, birçoğu Cambridge Caddesi'nde, hemen köşeyi dönünce yirmi dört-yedi açık olan bir Shop Quik var," diyor Benton. "Birası biterse saat kaç olursa olsun dışarı çıkacaktı ve parasını istediği için onun mahallesine sık sık gitmiş olabilir."

"Hava karardıktan sonra kötü aydınlatılmış bir sokakta mı?" Cevap veriyorum. "Yüz yüze olsalar bile Roth'un onu iyi görememe ihtimali var."

"Güvenli davranmak için bir sebebi olduğunu hissetti." Benton katilin bunu yaptığını söylüyor. "Onu öldürme niyetiyle evine kadar takip etme riskini almak yeterince sebebi vardı."

Memorial Drive'a sapıyoruz ve Howard Roth'un Shop Quik'e gittiğini ya da oradan döndüğünü hayal ediyorum. Peggy Stanton'ın kutusundan posta alan birini görseydi, bu kişiyle konuşabilir, nerede olduğunu ya da ne zaman evde olabileceğini sorabilir ve hatta neden sorduğunu açıklayabilirdi. Engelli bir gazi, çöp kutularını ve geri dönüşüm malzemelerini karıştıran bir alkolik, zararsız olarak tanımlanan yarı zamanlı bir tamirci. Katilin yüzüne baksa bile, Roth'u öldürmek neden göze alınmaya değer bir riskti?

Acaba katilin Howard Roth'u tanımak için başka bir nedeni var mıydı, birbirlerini daha önce görmüşler miydi? Birbirlerini isim olarak değil ama görüntü olarak, bağlam olarak tanıyor olabilirler.

CFC kapısında durduğumuzda Benton, "Gerisi kolaydı," diyor ve telefonum çalmaya başlıyor.

Bryce.

"Kapısını kilitlemeyen bir sarhoşu evine kadar takip et." Benton vizöre tutturulmuş uzaktan kumandaya basmak için uzanır.

Bryce ben içeri girene kadar bekleyemeyecek ne istiyor? Burada olduğumu biliyor. Masasındaki monitörde, binanın herhangi bir yerindeki neredeyse tüm monitörlerde bizi görebiliyor ve ben de *cevap* tuşuna basıyorum.

"İzle ve bekle." Benton içeri girer. "Bırakalım birkaç litre içsin ve sandalyesinde sızıp kalsın. Muhtemelen ona neyin çarptığını asla anlayamaz."

Personel şefime "Şimdi içeri giriyorum," dedim.

"Aman Tanrım, haberlerim var." O kadar heyecanlandı ki sesi kısmak zorunda kaldım.

"Bizi bekleyen insanlar olmalı-" diye söze başlıyorum.

"Onları bekliyor muydun? Oh, Tanrım. Onları lobide beklettim." "Ne yaptın?"

"Kediyi seviyorum, seviyorum. Küçük Shaw'ın kedi sağlığı mükemmel." *Mükemmel* diyor. "Tamam, bekle, şimdi Ron'u arıyorum, onu cep telefonundan arayacağım, kesinlikle üzgünüm. Tanrı aşkına, şeyleri bana bildirirseniz çok yardımcı olursunuz. Ron mu? Onlara hemen eşlik edebilirsiniz. Beklendiklerini bilmiyordum; kimse bana bir şey söylemiyor.

"Kesinlikle özür dilerim ama beni bilgilendirir misiniz? Hiçbir fikrim yoktu?" Bryce bana döndü ve tek kelime edemedim. "Shaw neredeyse tüm A-plus'ları aldı. Cildi biraz kuru, biraz kansız, veteriner sürekli yalnız kalmamasının en iyisi olduğunu söylüyor, çünkü o kötü şey olana kadar sürekli biriyle birlikteydi, travma geçirdiğinden bahsetmiyorum bile. Ethan da haftanın üç günü kendi ofisinde çalışıyor ve bence ona bakmalıyız, özellikle de Indy'nin başına gelenlerden sonra, ki kendisi iyi, sorduğunuz için teşekkürler-"

"Bryce!" Üçüncü kez sözünü kesiyorum. "Ne!"

"Neden FBI'ı lobimizde bekletiyorsunuz?" diye sordum. "Ya da güvenlik eşliğinde yukarı çıkmalarını?"

"Hayır. Oh, hayır, iki kadın ajan mı? Onlar değil. Tanrım, fark etmemiştim. Savaş odasındalar ve kastettiğim onlar değil, oh, kahretsin." Sesi şok olmuş gibi geliyor. ", , bırak onu yakalayayım. Ron! Onlara eşlik etme. Şimdi de onlarla mısın? Oh, kahretsin," diyor.

otuz dört

RANDEVU VERMEDİĞİ VE SONRA GELDİĞİ İÇİN ONU SUÇLUYORUM

CFC'ye habersiz geldi ama benimle konuşmaya hakkı olmadığını söyleyemem. Channing Lott ve arkadaşlarının üst kata çıkarılmasına karar verdim.

"Yerleşmem için bana bir dakika verin," diye cep telefonumdan Bryce'a talimat veriyorum. "Onları dinlenme odasına götür, su ve kahve getir. Onları sadece birkaç dakika görebilirim. Lütfen bir toplantıya geç kaldığımı açıkla. Hazır olduğumda sana mesaj atarım, sen de onları ofisime getirirsin."

Yedinci kat için asansör düğmesine basıyorum ve Benton'ın ne için ısrar edeceğini biliyorum ama bu söz konusu bile değil.

"Kay, seninle olmalıyım-" diye başladı ve bitirmesine izin vermedim.

Başımı salladım. "Onun tartışmak istediği her şeye katılmanız, herhangi bir aile üyesi, merhumun herhangi bir sevdiği olsaydı olacağından daha uygun değil. O, davası benim davam olan birinin kocası."

"Cesedi bulunmadı. O sizin davanız değil."

"Onun hakkında bana danışıldı ve o da bunu biliyor. Duruşmasında onun hakkında ifade verdim ve onun zihninde o benim davam. Tanrı aşkına, birinin davası olmalı, çünkü hala hayatta olması pek mümkün değil. Kabul edelim, Emma Shubert'ten daha fazla hayatta değil."

"Bu bağlantıyı gerçeklere dayanarak kuramazsınız." Bunu söyleme şekli çok açıklayıcı.

"İnsanların ne zaman bir daha kapıdan içeri adım atmayacağını bilirim Benton." Onu dikkatle inceliyorum. "O kadınlar öldü."

Hiçbir şey söylemiyor çünkü o da buna inanıyor. Söylediğinden daha fazlasını biliyor. Oldukça geç kalmak üzere olduğum toplantıyı düşünüyorum ama her ne beklemek zorunda.

"Ya Channing Lott'un karısının kaybolmasıyla gerçekten bir ilgisi yoksa ve benim gibi insanlar onunla konuşmuyorsa?" Ben soruyorum.

"Senin gibi insanlar mı?" "Mecburum Benton."

"Bu tehlikeli, Kay."

"Kiralık katil suçlamasından beraat etmesine saygı duymak zorundayız ve tehlikeli olan onun yas tutmadığını, perişan olmadığını, yıkılmadığını varsaymaktır." Kararım kesin. Pazarlığa açık değil. "FBI'ın araya girmesine vermeyeceğim. Aslında, FBI ofisime yeterince müdahale etti."

"Karışmaya çalışmıyorum. Seni korumaya çalışıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Ona bakıyorum ve ne kadar mutsuz görebiliyorum. "Ve buna izin veremem."

Tartışmanın ne zaman sonuçsuz kalacağını farkındadır ve ben her zaman onun fikirlerini ve beni uyardığı şeyleri dinlesem de, sorumluluklarımı doğru bildiğim şekilde yerine getirmeliyim. Eğer onun karısı olmasaydım, az önce yaptığı öneriyi asla yapmazdı. CFC'nin içinde şüpheli yok, masum ya da suçlu yok, sadece ölü ya da kimsesiz insanlar var. Channing Lott kimsesiz biri ve onu görmezden gelmek yemin ettiğim şeyi ihlal etmek olur.

"Bana zarar vermeyecek," diyorum Benton'a. "Kendi binamın içinde bana saldırmayacak."

"Ne yapacağı konusunda endişeli değilim," diyor. "Ben onun ne istediği konusunda endişeliyim."

"Sizinle ve iş arkadaşlarınızla birkaç dakika içinde buluşacağım. İyi olacağım."

Benim katımda iniyoruz ve Benton'ın uzaklaşmasını izliyorum, koyu renk takım elbisesi içinde uzun ve zayıf, saçları gür ve gümüş rengi, adımları her zamanki gibi kararlı ve kendinden emin, ama isteksizliğini hissediyorum. O, savaş odası olarak adlandırılan TelePresence konferans odasına doğru ilerliyor, ben de diğer tarafa gidiyorum.

Ofisime giden kavisli koridoru takip edip kapının kilidini açıyorum, banyo lavabosunun üzerindeki aynada kendimi incelemek, yüzümü yıkamak, saçlarımı ve dişlerimi fırçalamak ve ruj sürmek için bir an ayırıyorum. Biçimsiz eski bir kadife pantolon, balıkçı kazağına benzeyen bir şey ve düz siyah bilekli botlar giymek için onca gün arasından.

Birçok kişinin hala karısının cinayetini düzenlediğine inandığı bu kötü şöhretli güçlü adamla buluşacağımı bilseydim, seçeceğim şey bu olmazdı ve bir an için araştırma alanına geçmeyi düşündüm

kıyafetler, kargo pantolonlar, CFC armalı bir tişört. Ama bu aptalca ve zamanımız yok.

Bryce'a mesaj atıyorum ve davetsiz misafirlerimize hızlı olması gerektiğini, başka bir toplantıya geç kaldığımı hatırlatmasını rica ediyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse FBI'ı bekletmek umurumda değil, özellikle de Douglas Burke'ü bekletmek; onu yüz yıl bekletmek umurumda olmazdı. Ama ihtiyacım olursa bir çıkış yolu istiyorum. Channing Lott'un ne planladığını ya da neden yanında adam getirdiğini bilmiyorum.

Koridorda Bryce'ın her zamanki aşırı akıcı halini duyuyorum ve buna engel olamıyor. Konuşma ihtiyacı hava alma ihtiyacı gibi. Kapımı çalarken açıyor ve Channing Lott güvercin grisi takım elbisesi ve kravatsız gömleğiyle karşımda duruyor. Arkadan örülmüş uzun beyaz saçlarıyla oldukça dikkat çekiciydi ve elimi sıcak bir şekilde sıkıp gözlerimin içine baktı ve bir an için bana sarılacağını düşündüm. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmam ve ona eşlik eden kadın ve erkeği tanımam bir anımı alıyor.

"Buraya oturabiliriz." Onlara fırçalanmış çelik masayı gösterdim. "Bryce'ın içecek bir şeyler aldığınızdan emin olduğunu görüyorum."

"Bu Shelly Duke, mali işler müdürüm ve Albert Galbraith, operasyon şefim" diyor Lott ve ben dün öğleden sonra güvenlikten geçerken ikisinin birbirine sokulup adliye binasının dışındaki limana baktığını hatırlıyorum.

Otuzlu yaşlarının sonunda, kırklı yaşlarının başında olduklarını tahmin ettiğim, iyi giyimli, çekici, iyi maaşlı yöneticiler, hiçbiri mavi gözleri yoğun, bana tüm dikkatini verirken yüzü canlı olan patronları kadar sıcak veya arkadaş canlısı değil. Oturduğumuzda ona ne konuda yardımcı olabileceğimi sordum.

"Öncelikle ve en önemlisi, size teşekkür etmek istiyorum, Dr. Scarpetta." Lott korktuğum şeyi söyledi. "Başınıza gelenler iyi bir zaman ." Mahkemede olanları kastediyor ve bana yargıç tarafından para cezasına çarptırıldığımı ve Lott'un kendi avukatının beni her yönden suçlamaya çalıştığını tatsız bir şekilde hatırlatıyor.

"Bana teşekkür edecek bir şey yok Bay Lott," diye cevap veriyorum, helikopterin beni çektiğini düşünürken. "Ben işimi yapan bir kamu görevlisiyim."

"Önyargısız" diyor. "Bunu önyargı ya da peşin hüküm olmadan yaptınız. Sadece doğru olanı ifade ettiniz ve bunu yapmak zorunda değildiniz."

"Birinin neden öldüğüyle ilgili olmadığı sürece taraf tutmak ya da fikir beyan etmek benim işim değil."

"O benim karım değil," diyor ve Peggy Stanton'ın kimliği henüz .
"Mahkemede televizyon görüntülerini oynattıklarında onun olmadığını
anladım. Anında anladım ve bir soru olması ihtimaline karşı size kendim
söylemek istedim."

Acaba Toby kimliği Jill Donoghue'ya sızdırdı mı ve o da müvekkilinin
burada olduğunu biliyor mu?

"Cesedin durumu ne kadar korkunç görünse de, Millie olmadığını
tereddütsüz söyleyebilirim." Lott bir şişe suyun kapağını çıkarıyor. "Böyle
görünmesi mümkün değil ve eğer onun tıbbi kayıtlarını ya da fiziksel
tanımıyla ayrıntılar size verildiyse, söylediklerimin doğru olduğunu
anlayacaksınız."

Bu kayıtları incelediğimi ve Mildred Lott'un neredeyse iki metre boyunda
olduğunu bildiğinden hiç şüphem yok. Channing Lott'un cinayetle bir ilgisi
yoksa ya da avukatına söylenmediyse bilmemesi gereken Peggy Stanton ise
ancak 1.80 boyundaydı. Cesedini Stokes sepetine koyarken televizyonda
göründüğünde, uzun boylu olmadığı belliydi. Onu muayene ettiğimde
saçlarının beyaz olduğunu, sarıya boyanmadığını ve yakın zamanda geçirdiği
estetik ameliyatlardan, karın germe ameliyatından, ritidektomiden yara izi
olmadığını gördüm.

"Haberlere çıktığında hepimizin aklına gelen ilk şey buydu." Al Galbraith
kahvesine uzanıyor ve sanki konu tatsız bir gibi tedirgin görünüyor.
Patronunun kayıp karısı hakkında bir şeyler söylemek zorunda hissediyormuş
gibi garip bir şekilde, "Durum ne olursa olsun, birilerinin boyu kısalıyor,"
diyor.

"Ölüm sonrası değişiklikler, ölümden sonraki değişiklikler, insanı daha
kısa yapmaz," diye katılıyorum.

Galbraith, "Heybetli bir kadın," diyor ve aklımda ondan hoşlanmadığı
titreşiyor. "Sanırım Bayan Lott'la tanışan herkes onun heybetinden
etkilenmiştir."

"Kesinlikle," diye katılıyor Shelly Duke ve burada olmak istemedikleri
aklıma geliyor. "Çarpıcı, ezici bir kadındı. İçeri girdiğinde bir odayı doldurur,
odaya hükmederdi ve bunu en iyi şekilde ifade ediyorum," diye ekliyor
inandırıcı olmayan bir hüznle.

Lott gelmelerini sağladı. Adli bir tesiste olmalarını bekleyebileceğiniz
kadar tedirginler, benimle oturmuşlar ve hakkında kararsızlık duyduklarını
hissettiğim birini tartışıyorlar. Bu planlanmamış toplantıyı Jill Donoghue'nun
planlayıp planlamadığını merak ediyorum ama bir neden düşünemiyorum. O

bu davada çifte tehlike olmayacağını, müvekkilinin aynı suçlamayla ya da benzer bir şeyle tekrar yargılanmayacağını cesurca ifade etti.

Donoghue bu sabah beraat kararı açıklandığından beri medyaya bu *kabusun bittiğini ama en bitmediğini* söylüyor. Şimdi Channing Lott kendi mağduriyetiyle uğraşacak, çünkü burada asıl mağdur o, diyor, işlemediği bir suç yüzünden hapse atıldı, sanki karısının trajik kaybı yeterince korkunç değilmiş gibi.

"Dr. Scarpetta, size bir soru sorabilir miyim?" Tamamen bana odaklanmış, çok dik oturuyor ve iki icra kurulu başkanının neden onunla birlikte olduğunu anlatacak şekilde dönüyor.

Onlara sırtını dönüyor ve hiçbir şey için ikisine de bakmıyor. Onlar tanık, güvenilir arkadaş değil. Lott hayatta sahip olduğu şeyleri saf ya da aptal olarak elde etmedi. Ben onun niyetleri hakkında endişelensem de, o sorun çıkaran tarafın ben olmayacağımı garanti ediyor.

"Cevap verebileceğime söz veremem ama devam edin." Gloucester dedektifleri Lorey ve Kefe'nin Mildred Lott ortadan kaybolduktan sonra benimle görüştüklerinde söylediklerini hatırlıyorum.

"Ayrıntıları biliyorsunuz sanırım. Millie, Mart ayının on birinde, bir Pazar günü Gloucester'daki evimizde yalnızdı," diyor Lott, sanki bir açılış konuşması yapıyormuş gibi.

Dedektifler bana, zengin ve ünlülere kur yapan, Beyaz Saray'ı birden fazla kez ziyaret eden ve hatta Kraliçe ile tanışan kibirli bir kadın olduğunu anlattılar ve Mildred Lott'un başına kötü bir şey gelmesini isteyebilecek birini tanımadıklarını sorduğumda, telefon rehberini çıkarıp işaret etmelerini söylediler.

Herhangi bir sayfayı gösterin dediler. Üzerine bastığı, fazla çalıştırdığı, az maaş verdiği ya da *yardımcısı* gibi davrandığı herhangi biri olabileceğini iddia ettiler ve o zaman kurbanların sevimsiz olmasının ne kadar yaygın olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Hiç kimse kaçırılmayı, tecavüze uğramayı, öldürülmeyi, soyulmayı ya da sakat bırakılmayı hak etmez, ama bu o kişinin bir şeyi hak etmediği anlamına gelmez.

"Bizi Gloucester'a yeni taşımıştı. Kışın en kasvetli aylarında evi kapalı tutuyoruz" diyen Lott, belli ki daha önce defalarca söylediği şeyi tekrarlıyor. "Onunla benim için sabah, onun için akşam dokuz sularında konuşmuştum ve tabii ki çok üzgündü. Asya'da iş için bulunuyordum ve aslında köpek yüzünden seyahatimi kısa kesmeye karar vermişim. Millie yıkılmıştı."

Shelly Duke, "Jasmine'den haberi olmayabilir," diye soruyor. "Onların köpeği," diyor bana.

"Shar-pei'miz sekiz Mart'ta ortadan kayboldu," diye açıklıyor Lott. "Peyzajcılar kapıyı yine açık bırakmışlar. Bu daha önce de olmuştu ve Jasmine dışarı çıkmıştı. En son çılgınca kaybolduğunda polis onu bulmuş. Yerel polis onu tanıyor ve bir memur onu alıp bize geri getirdi. İlk başta o kadar şanslı değilmışız gibi görünüyordu. Polis birinin onu çaldığından şüphelendi, nadir bulunan bir safkan, minyatür ve ucuz değil ve Millie kendini kaybetti. Ne kadar üzgün olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum."

Channing Lott gözyaşlarını tutamıyor.

"Köpeğiniz karınızdan üç gün önce ortadan ," diyorum ona. "Evet."

Boğazını temizliyor.

"Jasmine hiç ortaya çıktı mı?"

"Millie kaybolduktan iki gün sonra, Jasmine evimizin birkaç mil kuzeyinde, Annisquam Nehri'ne yakın bir yerde başıboş dolaşırken bulundu," diyor ve aklıma Peggy Stanton'ın kedisi geliyor. "Wheeler Sokağı'nın yukarısında, çok sayıda çalı ve kayanın bulunduğu, tasmaşız bir yürüyüş alanında. Köpekleriyle dışarı çıkan bazı insanlar onu bulmuş."

"Kayıp olduğu süre boyunca serbest olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben soruyorum. "Olamazdı, yağmurlu ve çığ bir havada bir hafta boyunca Hava geceleri kırklara kadar düşüyordu, aç ve susuzdu. O kadar süre dışarıda kalamayacak kadar iyi durumdaydı. Sanırım onu kim aldıysa fikrini değiştirmiş. Jasmine agresif olabilir, ne yapacağı belli olmaz, yabancılardan hoşlanmaz."

İnsan hayatına saygı duymayan ama bir hayvana zarar vermeyen biri.

"Kızıl Şef'in Fidyesi." Channing Lott'un kahkahasının içi boş ve benim için önemli olan kronoloji.

Büyük olasılıkla Peggy Stanton'ın kedisi, sahibi ortadan kaybolduktan ve muhtemelen çoktan öldükten sonra dışarı çıkmış ya da dışarı bırakılmıştır, ancak Mildred Lott'un köpeği herhangi bir suç işlenmeden önce ortadan kaybolmuştur.

"Karımın kazara boğulmuş olabileceği öne sürülüyor." Bu konudaki fikrimi soruyor ve benim bir cevabım olması mümkün değil. "Ya da belki de kendi canına kıydı."

Donoghue, bazıları mahkemede Donoghue tarafından tekrarlanan, sonu gelmeyen ve teorileri anlatmaya devam ediyor. Mildred Lott sarhoştur ya da uyuşturucu kullanıyordu ve dışarıda dolaşıp okyanusa düştü ya da

bilerek kendini boğmak için soğuk suya girdi. Bir ilişkisi vardı ve kocasının gazabından korktuğu için her kimse onunla kaçtı. Milyonlarca doları offshore hesaplarda saklıyordu ve şu anda Karayipler'de, Akdeniz'de, Güney Fransa'da, Marakeş'te sahte bir kimlikle yaşıyor. İnternetin her yerinde görüldüğü iddia ediliyor.

"Fikrinizi merak ediyorum." Bana bir fikir için baskı yapıyor. "Bir kişi kazara boğulur ya da öldürülür veya intihar eder? Ceset eninde sonunda ortaya çıkmaz mı?"

"Sudaki cesetler her zaman bulunmaz," diye cevap veriyorum. "Denizde kaybolan insanlar, gemilerden denize düşen ya da güçlü akıntılar tarafından sürüklenen insanlar. Cesedin bir şeye takılıp takılmadığına bağlı olarak-"

"Sonunda geriye hiçbir şey kalmayacak mı?" "Geriye ne kaldıysa bulunması gerekiyor ve bu her zaman olmuyor."

"Ama karım okyanusa düşse, belki kayalara takılsa ya da iskelemizden düşse, ortaya beklemez miydiniz?" Cesurca ve kolay olmayan bir şekilde ısrar eder.

Gözleri gerçekmiş gibi görünen bir kederle parlıyor. "Böyle bir durumda, genellikle, evet," diye cevap veriyorum.

"Al, rica etsem?" Lott ona bakmadan söylüyor.

Al Galbraith evrak çantasını açıyor ve masanın üzerinden bana doğru ittiği bir zarf çıkarıyor ve ben zarfı açmıyorum. Ona dokunmadım. Tam olarak ne olduğunu ve görmem gereken bir şey olup olmadığını öğrenene kadar da dokunmayacağım.

"Güvenlik kamerası kayıtlarının bir kopyası," diye açıklıyor Lott. "Gloucester dedektiflerinin, FBI'ın ve avukatların elindekinin aynısı. Jürinin gördüğü şey. Yirmi altı saniye. Fazla bir şey değil ama Millie'nin son görüntüleri, ortadan kaybolmadan önce yaptığı son şey. Onbir Mart Pazar günü gece yarısından tam onüç dakika önce evimizin arka kapısını açıyor. Yatmak için giyinmişti ve o saatte arka bahçeye çıkması için hiçbir neden yoktu. Kesinlikle Jasmine'i dışarı çıkarmıyordu. Jasmine hâlâ kayıptı. Hava soğuktu, oldukça kapalı ve rüzgarlıydı ve Millie evden çıkarken havaya uygun giyinmemiştir ve biraz paniklemiş görünüyordu."

Bu noktada, meslektaşlarına bakmak için döner.

"Hâlâ doğru kelime seçimi değil. Yüzündeki ifadeyi, vücut dilini tam olarak tarif etmeye çalışırken zorlandığım bir kelime." O

içtenlikle şaşırmış ve gerçekten acı çekmiş görünüyor. "Bunu nasıl tanımlarsınız?" diye soruyor baş yöneticilerine. "Acil, sıkıntılı, telaşlı?"

Galbraith sanki daha önce söylemiş gibi, "İzlediğimde bunu anlamıyorum," diyor.

Kulağa düz geliyor. Prova edilmiş gibi.

Lott'un operasyon şefi "Sadece bir amacı varmış gibi görünüyor" diyor. "Evden sanki bir nedeni varmış, yönlendirilmiş gibi çıkıyor. Videoya baktığımda *panik* kelimesini düşünmezdim ama çok hızlı ve birine bir şey söylemesi dışında çok net değil."

"Bu bakışı acil olarak tanımlayabilirim, evet." Shelly Duke başını sallar. "Ama üzgün değil ve kesinlikle paniklemiş değil." Bunu Lott'a yönlendiriyor. "Kötü birinin etrafta gizlendiğinden ya da içeri girmeye çalıştığından endişelenen biri gibi korkmuş görüldüğünü sanmıyorum."

Lott, "Korkmuş olsaydı ve birinin içeri girmeye çalıştığından endişelenseydi," diye yanıtlıyor ve ben onun çekiciliğinin altında kızgınlık ve sabırsızlık seziyorum, "alarmı kapatıp o saatte karanlıkta dışarı çıkmazdı. Orada yalnızken değil."

Kendisi kadar zeki ve kararlı olmayan insanlara karşı sinirlenen bir tiptir ve bu neredeyse herkes olabilir.

Lott bana "Millie güvenlik konusunda çok bilinçliydi" diyor. "O gece kesinlikle bir ses duyduğu, birinden ya da bir şeyden korktuğu için evden dışarı çıkmadı. Kesinlikle çıkmadı. Bu son şeydi. Korktuğu zaman polisi arardı. Dokuz-bir-bir'i aramakta kesinlikle tereddüt etmedi. Eminim Gloucester polisiyle konuşmuşsunuzdur ve onu ve mülkümüzü oldukça iyi tanıdıklarını biliyorsunuzdur. Aslında, Jasmine'in kaybolmasından birkaç gün önce birkaç polis memuru eve gelmişti."

Channing Lott'a çok üzgün olduğumu ama beni bekleyen insanlar olduğunu söyledim. Güvenlik kayıtlarını incelemekten memnuniyet duyacağım, ancak daha önce görüntüleyenler tarafından gözlemlenmemiş bir şey eklemem pek olası değil. Sandalyemi geri itiyorum çünkü onun masumiyetini kanıtlamaya çalıştığını hissediyorum ve manipüle edilmeye niyetim yok.

"Sadece beni rahatsız ediyor." Gitmek için bir hamle yapmıyor. "Kimdi o? konuşuyor olabilir? Savcılığın davul gibi çalmaya devam ettiği yaygın teoriye göre benimle konuşuyordu. Bahçeye çıktı ve bana bir şeyler söylüyor."

"Neye dayanan bir teori?" Ona soruyorum ve muhtemelen daha fazla bir şey sormamam . "Güvenlik videosunda ses var mı?"

"Yok ve onu sadece yandan görebiliyorsunuz. Dudaklarının nasıl hareket ettiğini tam anlayamazsınız. Size daha net cevap vermek gerekirse, Dr. Scarpetta, bu teori, benimle ilgili tüm teoriler gibi, savcılığın, hükümetin davayı kazanma kararlılığından başka bir şeye dayanmıyor."

Kızgın görünüyor. Haksızlığa uğramış görünüyor ve Dan Steward'a ismiyle hitap etmemesi dikkatimden kaçmadı.

"Eminim tüm haberlerde savcılığın gerçekten seyahat etmediğimi öne sürdüğünü görmüşsünüzdür," diyor. "Millie'nin kaybolduğu gece Tokyo'da olmamın bir şekilde bir hile olduğunu, aslında buraya döndüğümü ve onu öldürmesi için kiraladığım iddia edilen kişiyle işbirliği içinde olduğumu. Savcılığın bıkmadan usanmadan vurguladığı nokta, karımın, sesini duyduğu kişi tamamen güvendiği biri olmasaydı, gece geç saatlerde evden asla çıkmayacığıydı."

Shelly Duke, "Kesinlikle doğru, kim olduğunu bilmeseydi yapmazdı," diye katılıyor.

Al Galbraith, "Evet, Bayan Lott hakkında hepimiz bunu biliyorduk," diyor. "Hayatta sahip olduğu konum göz önüne alındığında, risklerin son derece farkındaydı. *Paranoyak* kelimesini kullanmak istemiyorum."

Lott bana "Fidyeye için kaçırma" dedi. "Köpeğimize olanlarla ilgili ilk düşüncesi de buydu."

Mali işler müdürü Shelly Duke, "Birisi Jasmine'i kaçırdı ve çok geçmeden fidye talep edecekti," diyor. "Adam kaçırma milyar dolarlık bir sektör ve bazı kişilerin, özellikle de uluslararası seyahat edenlerin uygun sigorta kapsamına sahip olması gerektiği iç karartıcı bir gerçek. Millie bana birkaç kez aynı sigortanın Jasmine için de yapıldı sordu."

"Birinin gecenin bir yarısı bir tekne çekebileceğinden endişeleniyordu." Lott'un insanların sözünü kesmeden konuşmak gibi bir huyu var. "Somalili korsanlar o İngiliz çifti yatlarından kaçırdıktan sonra mı?

Bu Millie için yeterince üzücüydü ve haydutlar Kenya'daki lüks tatil köyünde bir turisti öldürüp karısını kaçırdıca oldukça endişelenmeye başladı. Takıntılı bir şekilde endişeliydi. Mülkümüz çitle çevrili ve kapılı, ancak derin su rıhtımının savunmasızlığından endişe ediyordu,

Cipriano'yu zaman zaman oraya demirlediğimden, kesinlikle yapmak istemediğim bir şey olan ondan kurtulmamı isteyecek kadar endişeliydi."

"Yatınız mı?" Soruyorum, çünkü değil.

Eğer gerçekten başka bir suçla suçlanırsa, muhtemelen yine savunma için bir tanık olacağımı garanti edim.

"Kaybolduğu gece yatınız orada mıydı?" Sonra soruyorum, çünkü Jill Donoghue umurunda değil.

Gerçeği önemsiyorum.

"Değildi," diye yanıtlıyor. "Kışı Saint-Tropez'de geçiriyordu. Genellikle Mayıs ayına kadar bu bölgeye geri getirmem."

Ofisime bitişik olan kapıyı Bryce'inkine açıyorum ve ona zarfı verip güvenlik videosunun kopyalarını Lucy ve bana e-posta ile göndermesini söylüyorum. Konuklarımızı dışarı çıkarabileceğini bildiriyorum ve Channing Lott bana krem rengi ağır kağıt üzerine işlenmiş bir kart veriyor. Üzerine özel telefon numaralarını yazmış.

"Millie kafasına silah dayansa bile kimseyle gitmez." Koridorda duraklıyor, gözleri yoğun bir şekilde benimkilere kilitlenmiş. "Eğer biri onu arka bahçemizde yakalamaya çalışsaydı, gibi dövüşürdü. Onu hemen oracıkta vurmak zorunda kalırdı."

otuz beş

PEGGY STANTON'IN DURUMUNDA TOKSİKOLOJİ, İĞNEDE İĞNE ARAMAYA BENZİYOR

iğne iğne olmayabilir ve saman da olmayabilir. Elimdeki saman çöplerine bakıp çılgınca tahminlerde bulunamam. Örnekler tükenmeden ve Phillis Jobe'un sabrı tükenmeden akla gelebilecek her türlü özel uyuşturucu taramasını talep edemem.

Telefonda baş toksikoloğuma "Kabul ediyorum, çileli bir iş," diyorum. "Çok şey istiyorum ve çok az şey sunuyorum, biliyorum."

Karaciğer, böbrek ve beynin dondurulmuş bölümleri kötü durumda ve yaptığımız her testte daha da kötüleşecek ve tükenecek. İdrarım ya da camsı sıvım yok. Tek bir tüp kanım bile yok.

"Taştan kılıç çıkarmak gibi bir şey ama yapılabileceğine inanıyorum." Daha önce hissetmediğim bir güvenle olasılıkları araştırırken kapıların kapalı olduğu ofisimdeki masamdayım. "Çok pratik bir yaklaşım denersek bir şansımız olduğuna inanıyorum."

Mildred Lott hakkındaki yeni bilgiler Peggy Stanton hakkında bildiklerimle birleşince daha belirgin bir yöne doğru gidiyor ki bu yönün iki ya da üç ya da Tanrı korusun daha fazla olsun, her kurban için aynı yön olduğundan kuvvetle şüpheleniyorum. Benton'ın öngördüğü şey doğruysa ve katil her seferinde aynı kadını, belki annesini ya da başka bir güçlü kadın figürünü öldürüyorsa, o zaman muhtemelen en azından sembolik olarak aynı kadın tipini seçiyor ve onu alt etmek için aynı yolu seçiyor.

"Onu gönderirken bulduğunuz olası enjeksiyon bölgeleri yok mu?" Phillis bunu halleder.

"Görebildiğimiz kadarıyla yok," diye cevap verdim. "Cildi çok iyi durumda değildi, ancak enjeksiyon yerlerini ve herhangi bir yaralanmayı göz önünde onu çok dikkatli bir şekilde inceledik. Bu noktada belirgin olmasa da muhtemel görünen şey, en son yirmi yedinci Nisan Cuma akşamı erken saatlerde evde olduğu ve kedisini beslediği,

cüzdanı ve anahtarlarıyla dışarı çıktığında, akşam altı sularında alarm sistemini açıp sıfırlamış. Büyük olasılıkla Mercedes'iyile yola çıkmış ve rehin tutulduğu ve öldürüldüğü yerde bir karşılaşma yaşamıştır. Muhtemelen cesedinin dondurulduğu ya da soğuk hava deposunda tutulduğu yerle aynı yerdir, ta ki dün ya da önceki gece ağırlaştırılıp körfeze atılana kadar."

Phillis, "Eğer Mildred Lott'u da aynı kişi öldürdüyse, cesedinin neden bulunamadığını merak ediyorum," diyor.

"Henüz bulunamadı." Benton'ın fikrini biliyorum, katil cesetleri saklıyor çünkü onlardan vazgeçmek istemiyor. "Fantezinin bir parçası da cesetlerin peşini bırakmamak, onlarla kurduğu tuhaf ilişkiyi sürdürmek olabilir," diye açıklıyorum.

"Nekrofilî?"

"Peggy Stanton'la ilgili kanıt yok, ama bunu kesinlikle göz ardı edemem. Dürüst olmak gerekirse bundan şüpheliyim. Ancak Mildred Lott onun ilk kurbanıysa, onun sembolize ettiği şeye olan bağlılığı, fantezisi, onun durumunda muhtemelen daha güçlüdür. Kadın onun için daha kişisel olabilir ama bu ilgisinin açıkça cinsel olduğu anlamına gelmez. Benton bunun aşağılamak, güç ve yıkımla ilgili olduğunu düşünüyor."

"Bundan yaklaşık altı hafta önce ortadan ." Peggy Stanton'dan önce demek istiyor Phillis. "Daha önce kaybolmuş olabileceğini bildiğimiz başka kayıp kadın var mı?"

"Her zaman kayıp insanlar vardır. Ama aklıma benzer bir vaka gelmiyor. Eğer Mildred Lott onun ilkiyse, muhtemelen onunla ilgili daha güçlü hisleri ve fantezileri vardır," diye ısrarla tekrarlıyorum, çünkü anahtarın o olduğuna inanıyorum. "Onun için farklı bir şeyi, daha büyük bir ödülü temsil ediyor olabilir."

"Bir milyarderin sosyetik karısı oldukça büyük bir ödüdür."

"Onun için daha büyük bir ödül olmasının nedeni bu olmayabilir. Kadının statüsü ve zenginliğinin onu hedef almasıyla hiçbir ilgisi olmayabilir. Büyük olasılıkla temsil ettiği şeyle ve bunun onda tetiklediği şeyle ilgisi var" diye cevap veriyorum ve konferans odamdaki FBI ve ne kadar geç kalacağım konusunda endişelenmeliyim.

Ama aklımda başka sorunlu konular var. Benton'ın anlattığı gibi Howard Roth'u öldürmek *uygun* olabilir. Ama aynı zamanda kötü bir karardı. Düşüncesizceydi. Muhtemelen gerekli değildi ve korkarım ki gelecek şeylerin habercisi. Eğer birisi katilin yoluna çıkarsa, sıradaki o kişi olabilir.

"Ama Mildred Lott onun ilk kurbanıysa, onun için önemli olduğunu, ona daha güçlü bir bağlılığı olduğunu düşünmeden edemiyorum," diyorum. "Cesedinin bulunamamasının nedeni de bu olabilir. Hâlâ onda olabilir."

Phillis, "Muhtemelen yiyeceklerine ya da içeceklerine kattığı bir uyuşturucu," diye düşünüyor. "Katiliyle bir restoranda ya da halka açık bir yerde tanıştığını söylüyor." Peggy Stanton'dan bahsediyor. "Belki de internette, Craigslist'te, Facebook'ta, Google Plus'ta tanıştığı biri. Şu arkadaşlık sitelerinden birinde, çocuklarıma sürekli yapmamalarını söylediğim şey, Tanrı aşkına."

"Bundan gerçekten şüpheliyim," diye cevap veriyorum. "Peggy Stanton'ın ya da Mildred Lott'un internette yabancılarla takıldığını düşünemiyorum ve bunu yaptıklarına dair bir kanıt da yok. Ama güvende olmak için Rohypnol, gama-hidroksibutirat, ketamin hidroklorür taraması yapmalıyız." Tecavüz ilaçları listesini gözden geçiriyorum, katilin tekrarladığı bir çalışma yöntemi olduğuna ve bu yöntemin şiddet radarındaki biriyle randevulaşmayı ya da sosyal bir karşılaşmayı içermediğine dair inancıma rağmen.

Mildred Lott, oldukça uzun boylu ve spor salonunda özenle çalışan, baskın, iddialı ama son derece temkinli bir kadındı. Birinin onu istemediği bir yere götürmesine izin vermezdi ve kocası da biri ona zarar vermeye kalkıştırsa buna direneceği konusunda kararlıydı.

Karısı hakkında söylediklerini dinledikten ve Peggy Stanton hakkında bildiklerimi öğrendikten sonra, katilin kurbanlarını etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulduğuna ve muhtemelen her seferinde aynı yöntemi kullandığına ikna oldum. Bu kadınların onunla isteyerek bir yere gittiklerini sanmıyorum. Bence pusuya düşürüldüler ve kaçırıldılar.

"Poppers, snappers, whippets, insanların kokladığı ve huffladığı ya da çantalarından soluduğu dumanlar." Gördüğümüz vakalarda tipik olarak kötüye kullanılan uçucuları öneriyorum. "Aromatik ve alifatik hidrokarbonlar, keçeli kalemlerde bulunan çözücüler, yapıştırıcılar, tutkallar, boya incelticiler, propan, bütan veya temizlik sıvılarındaki alkil halidler. Ancak bunlardan herhangi birini kaçırma amacıyla birisini zapt etmek için kullanmak zor diye düşünüyorum."

Baş toksikologum "Birini bilinçsiz hale getirebilecek çok sayıda uçucu organik bileşik var" diyor. "Toluen, karbon tetraklorür, bir-bir-bir-trikloroetan, tetrakloroetilen, trikloroetilen, yeterince yüksek seviyelerde kullanırsanız."

"Neredeyse her şey zehir olabilir ya da yanlış şekilde, kasıtlı olarak zararlı bir uygulandığında birini bilinçsiz hale getirebilir." Ne olduğunu düşünüyorum

tarif ediyor. "Ancak bu, neyin pratik ve erişilebilir olduğu ve bir failin aklına neyin gelebileceği ve neyle rahat edebileceği ilgili bir mesele."

"Temel olarak, silah olarak kullanılabilecek şeyler."

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum. "Ve eğer niyetiniz o kişiyi anında etkisiz hale getirmekse, örneğin bir beze tiner ya da kuru temizleme sıvısı döküp birinin burnuna ve ağzına sıkıştıracağınızdan emin değilim. Ve işe yarayacağından emin değilseniz kesinlikle bunu denemezsiniz."

"Dietil eter, nitroz oksit ve kloroform." Bilinen en eski üç genel anesteziği sayıyor. "Kloroform, eğer bir endüstride yer alıyorsanız ya da çözücü olarak kullanıldığı bir laboratuvarında çalışıyorsanız kolayca elde edilebilir. Ne yazık ki, artık tüm dünyanın bildiği gibi, bunu evde yapmak da mümkün. İhtiyacınız olan tek şey klorlu ağartıcı tozu ve aseton, tarifi internette mevcut."

Kısa bir süre önce sansasyonel bir haber olan, Casey Anthony'nin iki yaşındaki kızı Caylee'yi öldürmekten beraat ettiği Florida'daki çok ses getiren davayı ima ediyor. Televizyonda yayınlanan ifadelerde Anthony'nin evindeki bilgisayarın internette kloroform yapımıyla ilgili aramalar için kullanıldığı ve Casey Anthony'nin arabasının bagajında kloroform izlerine rastlandığı iddia edilmişti. Bunların hiçbirisi mahkumiyetle sonuçlanmamış olsa da, deli bir insanın aklına şeytani bir fikir yerleştirmiş olabilir. Bir kişi nalburdan alışveriş yapabilir ve garajda, mutfakta ya da işyerinde kloroformu karıştırmak ve onu etkisiz hale getirmek ya da öldürmek için kullanmak üzere internette talimatlar bulabilir.

"Belki de onları bayıltıyordur." Phillis olasılıklar sunmaya devam ediyor. "Onları arabasının bagajında götürür, böylece yolda gelirlerse sorun yaratamazlar, onunla mücadele edemezler."

Bana söylenenleri hatırlayarak, "Tekne kullanabilir," diye cevap veriyorum.

Mildred Lott, Gloucester'daki malikanenin arkasına bir adam kaçırma ya da suç işleme niyetinde olan başka birinin tekne bağlamasından o kadar korkuyordu ki, sigorta hakkında bilgi aldı ve derin su rıhtımının kaldırılmasını istedi, ancak kocası yatı nedeniyle bu talebi reddetti. Kocasını ve ekibinin önemli üyeleri dışında kim onun bu endişeyle yanıp tutuştuğunu biliyordu? Bu yanlış kişiye yapılacak tehlikeli bir öneri olurdu.

Olmasından korktuğunuz şeyi duyurmayın, yoksa kötü biri bunu gerçekleştirebilir.

"Beyin en iyi seçeneğiniz olacak. Kloroform proteinlere ve lipitlere bağlanır. Nöronlara sızar," diyorum Phillis'e, masamdan kalkıp

Kapının açılmasını beklerken güvenlik kameralarına yakalanan iki SUV'a dikkat edin.

Channing Lott'un kullandığı siyah Yukon aşağıdaki caddede doğuya dönüyor, belki de Boston'daki Marine Endüstri Parkı'ndaki genel merkezine dönüyor. Lott'un genç ve çekici CFO'suyla yalnız olması, Galbraith'in ise ızgaralı gümüş bir Jeep'le ters yönde Harvard'a doğru ilerlemesi ilgimi çekiyor.

Phillis Jobe, "Kurbanın kullanıldıktan sonra uzun süre canlı tutulmadığını varsayarsak," diye haber veriyor. "İki ya da üç saat, belki dört. Ondan sonra onu bulamayabiliriz."

Ne için hayatta tutuldu? Fiziksel olmayabilecek bir tür saldırı ve Peggy Stanton'ın sindirilmemiş yemeğini düşünüyorum. O Nisan gecesi bir yerde yemek yediğini ve park ettiği yere dönerken yakalandığını ya da bayıltıldığını, sonra da muhtemelen kendi arabasıyla bir yere götürüldüğünü hayal ediyorum. Emin olduğum şey, bir noktada tırnaklarını kıracak ve ayaklarının altına gömülen kırmızı lekeli ahşap liflere basacak kadar uzun süre bilincinin yerinde olduğu ve dolaplarının ve şifonyerinin içini hatırlıyorum.

Raflarda ve çekmecelerde asılı, düzgünce katlanmış giysileri, pantolon ve pantolon takımları, kazaklar ve bluzlar, eski ve şık olmayan ve tek bir çift naylon çorap bile olmayan, ancak cesedinin üzerinde yırtık külotlu çoraplar olduğunu hayal ediyorum. Bir kâbusun içinde uyandığını hayal ediyorum, onu tuttuğu yerde, keşfedilme korkusunun olmadığı ve onu tamamen kontrol edebildiği bir yerde.

Acaba o zamana kadar ona bir hortum, bir etek, antika düğmeleri olan bir ceket giydirmiş miydi, bilinci yerine geldiğinde ona uymayan ve ona ait olmayan giysiler içinde miydi? Yoksa onu, kendisi için bir anlam ifade eden bir kostümü, belki de bir zamanlar nefret ettiği kişi ve şeylerin asıl kaynağına ait olan giysileri giymeye mi zorladı?

Peggy Stanton'ın sağ kolunun üst kısmında parmak ucu morlukları gibi görünen bir dizi çürük vardı ve Luke'un bunların giysiler aracılığıyla değil, birinin çıplak tenini kavramasıyla oluştuğu yönündeki spekülasyonunu düşünüyorum. Katilin, savaş esirlerine işkence edildiği gibi onu çırılçıplak soyarak terörize ettiği ve aşağıladığı teorisini ortaya attı ve ben bunun doğru olduğunu düşünmüyorum.

Katilin onu çıplak istediğine inanmıyorum. Bence sadistçe ona biçtiği rol için giyinmesini istiyordu ve öldürüldükten aylar sonra

Ölü ve kurumuş haldeyken gardırobu, mücevherleri ayarlamış, böylece mumyalanmış cesedi körfeze iterken düşmelerini engellemiş. Telefonla kanıt toplamaya devam ederken tüm bunları Ernie Koppel'e anlatıyorum.

"Evinden çıkarken bu şekilde giyinmiş olup olmadığını elemem gerekiyor," diyorum ona. "Mümkünse buna cevap vermek isterim. Bu kötü bir durum, Ernie."

"Biliyorum."

"Ve ben herkesi zorluyorum."

"Düşünsenize," diyor sportmence.

Ona Peggy Stanton'ın Mercedes'inin içinden çıkardığı lifleri soruyorum ve evinde, cesedini sudan çıkardığımda üzerinde olanlara benzer hiçbir giysi görmediğimi açıklıyorum.

"Bakma fırsatınız oldu mu bilmiyorum," diyerek ısrarcı ve her zaman aceleci olduğumu belirtiyorum. "Arabasından topladığınız liflerin üzerindeki kıyafetlerden gelmiş olma ihtimali var mı? En son dışarı çıktığında, büyük ihtimalle geçtiğimiz yirmi yedinci Nisan'da, olağandışı bir nedenden dolayı bu şekilde giyinmiş olabilir mi?"

Özellikle, yerde, koltuklarda ve bagajda bulunan liflerin lacivert yün Tallulah ceketten, gri yün etekten ve mor ipek bluzdan gelmiş olup olmadığını öğrenmek istiyorum ve Ernie hayır diyor.

"Halı lifleri, sentetikler," diyor ve sonra malç olduğunu düşündüğü ahşap liflerine geliyor.

"Öyle değiller," diye bana haber veriyor. "Bu maddenin ne için kullanıldığını bildiğimi söylemiyorum ama odun ya da ağaç kabuğunu bir öğütücüden geçirip üzerine boya püskürterek yapılmıyor."

Mercedes'in sürücü bölümünden çıkardıklarını analiz etmek için gaz kromatografisi-kütle spektrometresi (GC-MS) kullandığını ve kırmızı lekeli ahşap kalıntılarının Amerikan meşesi ile uyumlu belirli bir döngüsel polialkol profiline sahip olduğunu söylüyor.

"Deoksiinositoller, özellikle de proto- Quercitol bakımından zenginliği ile karakterize edilir" diye açıklıyor. "Şarap ve alkollü içkilerin yıllandırılmasında kullanılan doğal ahşapların botanik kökenini belirlemenin çok ilginç bir yolu, tabii ki orijinallliği garanti etmek için. Bilirsiniz, bir şarap üreticisi veya distribütör kırmızı bir şarabın Fransız meşe fiçılarında yıllandırıldığını iddia eder ve GC-MS hayır, öyle olmadığını söyler. Amerikan meşe fiçilerde yıllandırılmıştır, bu yüzden bir servet ödemek üzere olduğunuz şeyin Premier Grand Cru Bordeaux olmasına imkan yoktur. Oldukça bilimsel bir iş,

ve nedenini tahmin edebilirsiniz. Eğer bir distribütör size genç bir şarabı iyi bir şarapmış gibi satmaya çalışıyorsa?"

"Bordeaux mu?" Ben soruyorum. "Bunun şarapla ne alakası var?" "Arabasındaki odun lifleri" diye yanıtlıyor.

"Bunların şarap fiçilerinden olduğunu mu düşünüyorsun?" Bunun ne anlama gelebileceğini hayal bile edemiyorum.

"Adi meşe, fiçi yapımında kullanılan beyaz meşe ve aynı zamanda ikincil bir tanik asit kaynağı ya da kırmızı şarapta bulunan tanenler" diyor. "Sizin durumunuzda kırmızı şarap rengine boyanmış, büyük olasılıkla fiçinin içinin kızartılması ya da kömürleştirilmesi olarak bilinen işlemde kaynaklanan yanmış odun ve şeker kristalleri ile vanilin, laktonlar gibi diğer türevlerin izlerini taşıyan Amerikan meşesinden bahsediyoruz."

"Malç gibi görünen ama malç olmayan odunsu bir döküntü. Şarap imalathaneleri ya da şarap fiçilerinin kullanıldığı bir yer," diye sesli düşünüyorum. "Ama fiçilerin yapıldığı yerlerde değil, çünkü yeni fiçiler lekeli olmaz."

". "O zaman ne olacak?"

"Bu sinir bozucu" diyor. "Size bu malzemenin kökeninin muhtemelen şarap fiçileri olduğunu söyleyebilirim, ancak neden parçalandığını, kesinlikle toz haline getirildiğini veya ne için kullanıldığını söyleyemem."

İnsanların eski şarap fiçilerini parçalara ayırıp kömürleştirerek yıllandırdıkları viskinin içine atmalarının yaygın bir uygulama olduğundan bahsediyor.

"Ama bu şey bunun için çok ince, toprak gibi ince," diyor. "Planyalama ya da zımparalamadan kaynaklanmış gibi de görünmüyor, ama sanırım enkaz eski şarap fiçilerinin geri dönüştürüldüğü ya da bir şey için yeniden kullanıldığı bir yerden gelmiş olabilir."

Şarap yıllandırmak için artık uygun olmayan fiçilerin el işçiliğiyle mobilya haline getirilebildiğini biliyorum ve Peggy Stanton'ın evindeki bazı sıra dışı parçaları, arabasının anahtarının bulunduğu girişteki masayı, mutfaktaki meşe masayı hatırlıyorum. Gördüğüm her şey antikaydı ve kesinlikle kullanılmış fiçilerden geri dönüştürülmemiştii ve şarap topladığına, hatta içtiğine dair hiçbir kanıt yoktu.

"Peki ya ayaklarının altındaki ve tırnaklarının altındaki odunsu lifler?" diye sordum. "Aynı şey mi?"

"Amerikan meşesi kırmızıya boyanmış, bir kısmı kömürleşmiş," diye yanıtlıyor. "Yine de şeker kristalleri ve aynı türevlerden bazılarını bulamadım."

"Suda çözünmüş olmalılar. Vücudunda ve arabasında bulunanların aynı kaynaktan geldiğini varsaymak muhtemelen güvenli olur," diye karar verdim. "Ya da daha iyi bir ifadeyle, muhtemelen enkazın kaynağı aynı yerdir."

"Bunu varsayabilirsin," diye kabul ediyor. "Bu şarap fıçısı enkazının ne olabileceğini bilip bilmediklerini görmek için buradaki bazı şarap imalathanelerini kontrol etmeyi düşünüyordum-"

"Buralarda mı?" Sözümlü kestim. "Ben olsam yapmazdım."

otuz altı

Ordudan bilim adamları ve doktorlar da dahil olmak üzere uzmanların ve araştırmacıların hem yüz yüze hem de uzaktan toplandıkları SAVAŞ odasına girdiğimde saat neredeyse öğleden sonra dördtü. Burada kapalı kapılar ardında yüksek çözünürlüklü video ve CD kalitesinde ses kullanarak düşmana karşı savaşıyoruz ve kimin konuştuğunu tanıyorum.

General John Briggs'in derin ve buyurgan sesinin Washington eyaletindeki bir Hava Kuvvetleri uçağındaki nakil hakkında bir şeyler söylediğini duyuyorum. Bir C-130, diyor ve tanıdığım birinden bahsediyor.

"Az önce McChord'dan havalandı, bir saat içinde inecek." Silahlı Kuvvetler Tıbbi Muayene Şefi, patronum, geometrik şekilli bilgisayar konferans masasının etrafındaki entegre LCD'leri dolduruyor.

"Elbette denetlemeyecek. Gözlemlemek için orada olacak," diyor Briggs ve koyu mavi akustik döşemeli duvarlarda bana yabancı gelen sahne fotoğrafları, bir kafatası, dağınık kemikler ve insan saçı sergileniyor.

Benton'ın yanında, haki takım elbiseli ve ciddi bir ruh hali içinde olan Val Hahn'ın karşısındaki sandalyeye oturuyorum ve o da bana başıyla selam veriyor. Onun yanında siyahlar içinde Douglas Burke oturuyor ve bana bir bakış bile atmıyor. Önümdeki HD ekranı açarak, Briggs'in monitörümdeki sert yüzüne bakıyorum, Alberta, Edmonton'daki Baş Tıbbi Muayene Ofisi'nin nezaketen ne yaptığını açıklıyor çünkü bizim yargı yetkimiz yok.

"Bunu tartışabiliriz ama tartışmayacağız." Briggs'in otorite taslamak ve insanları buna inandırmak gibi bir huyu var. "Yetkin bir adli soruşturma yürütme kapasitesine sahip bir müttefikin söz konusu olduğu bir davada sidik yarıştırmayacağız. Bu Jonestown ya da Sudan'da öldürülen Amerikalı misyonerler değil. Kanadalı dostlarımızla tam bir koordinasyon içinde çalışacağız."

Arkasındaki raflarda bulunan askeri para ve anıt bayraklardan Dover Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki morg ofisinde masasında oturduğunu anlayabiliyorum. Önlük giyiyor çünkü işi henüz bitmedi, haberlerden öğrendiğime göre gün sonuna kadar bir uçak dolusu bayraklı nakil vakası gelmesi planlanıyor. Bir helikopter düşürüldü. Bir tane daha.

Briggs, AFME'nin Seattle'daki danışman adli patoloğu hakkında "Onun rolü gözlemlmek, onlarla bizim aramızda bir kanal olmak" diyor.

"Özür , geciktim." Monitörümle konuşuyorum ve Briggs bana ve herkese bakıyor.

"Sana bilgi vereyim, Kay." Bana Emma Shubert'in öldüğünü söyledi.

Çürüyen kalıntıları, evinin beş mil uzağında bulundu.

Pipestone Creek kamp alanı, 23 Ağustos gecesı meslektaşları tarafından en son görüldüğü yer. Dr. Ramon Lopez Edmonton'a uçuyor ve AFME danışmanı, Seattle'ın emekli şefi, bir arkadaşım, bilgi sahibi olur olmaz benimle temasa geçecek.

"Bazı çocuklar dinozor kemikleri arıyor." Briggs zaten herkese açıkladığı şeyi bana da açıklıyor. "Görünüşe göre, Kırk Üç Otoyolu'nun dışındaki ormanlık bir alanı keşfediyorlarmış ve birkaç küçük kemik fark etmişler. İlk başta başka bir kemik yatağı bulduklarını düşündüler ve bir anlamda bulmuşlardı da. Ama bu kemikler taşlaşmış ya da eski değildi. Büyük olasılıkla hayvanlar tarafından etrafa saçılmış küçük insan el ve ayak kemikleri. Sonra bir taş yığınının yanında bir insan kafatası ve kötü bir koku."

"Bu ne zaman oldu?" Tekrarlamak zorunda kaldığı şey için tekrar özür diliyorum. "Dün öğleden sonra. Cesedin çoğu kayaların altındaydı.

Belli ki biri üstüne yığılmış. Yani gördüğünüz gibi tamamen iskeletleşmiş değil."

Briggs duvara monte edilmiş düz ekranlarda büyük ve grafik olan bir dizi fotoğrafa tıklıyor. Küçük insan kemikleri, karpaller, metakarpaller ve falankslar, ağaçlarla boğulmuş kuru bir dere yatağında beyaz ve gri taşlara benzeyen şeyler ve sanki oraya yuvarlanmış veya belki de bir hayvan onu dürtmüş gibi bir çalının altına sıkışmış bir kafatası.

Üst üste yığılmış kayaların kenarında keçeleşmiş grimsi kahverengi saçlardan oluşan bir post ve ardından sığ mezar açığa çıkınca kalıntılar yerinde, mavi paltolu ve gri pantolonlu, yan yatmış bir ceset ortaya çıkıyor. Giysilerle korunmayan bölgeler, baş, eller, ayaklar, muhtemelen böcekler ve vahşi yaşam tarafından avlanmış ve kemirilmiş, parçalara ayrılmış ve dağılmıştır.

"Peki ya botlar ya da ayakkabılar?" Soruyorum.

"Elime geçen kıyafet envanterinde yok." Briggs göremediğim bir klavyede yazıyor ve gözlüklerini takıyor. "Bir mavi yağmur ceketi, bir gri pantolon, bir sutyen, bir külot, mavi cırt cırtl kordonlu gümüş metal bir saat, ister inanın ister inanmayın, hâlâ çalışıyor."

"Ayakkabı ya da çorap yok," diye yorum yapıyorum. "İlginç, çünkü Peggy Stanton ölmeden önce bir noktada yalınayaktı."

"Psikolojik engelleme," diyor Benton ve ne zamandır bildiğini merak ediyorum. "Kurbanı itaatkâr ve hükmedilen hale getirmek."

"Ayrıca koşmayı da zorlaştırıyor," diyor Douglas Burke ona ve başka kimseye.

Geniş gözlü bakışları vahşi bir hayvanı, kuduz bir hayvanı akla getiriyor. "Kuzeybatı Alberta'da serin ve yağmurlu bir yaz oldu."

En çok

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki güçlü adli patolog bana bilgi vermeye devam ediyor. "Ve tabii ki Ekim ayı boyunca hava oldukça soğuktu. Yani iki ay geçmiş ve cesedin büyük bir kısmı, neredeyse soğutma koşullarını taklit eden sıcaklıklar ve ayrıca giysiler ve kayalar onu bir şekilde koruduğu için makul ölçüde bozulmamış. Bıçaklanma, vurulma, künt kuvvet, hatta muhtemelen boğulma gibi bir durum söz konusuysa, bunu anlamamıza yetecek kadar yumuşak doku olabilir.

Dış çizelgelerine göre kimlik doğrulandı ve DNA bekliyoruz, ancak o olduğuna dair bir şüphe yok gibi görünüyor."

"Görünürde bir yaralanma var mı?" Ben soruyorum.

"kadarıyla hayır," diyor. "Kafasından vurulmadığını biliyoruz.

Kafatası kırığı yok." Masasındaki bilgisayara bakıyor, belli ki elektronik bir dosya üzerinde geziniyor. "yok, röntgende kırık yok. Henüz otopsi yapmadılar, Dr. Lopez'i bekliyorlar."

Benton bana "Kanadalı yetkililer onun münferit bir vaka olmadığına inandığımızı anlıyorlar" dedi ve daha önce asansördeyken Emma Shubert'in öldüğünden bahsettiğimde bunun doğru olduğunu biliyordu.

Bunu kesinlikle biliyordu. Bu toplantıyı başlatan oydu.

"Burada en az bir, muhtemelen iki, muhtemelen daha fazla cinayetle bağlantılı olduğunu anlıyorlar," diye beni bilgilendiriyor Benton ve Emma Shubert'in kaybolmasıyla ilgilenen Grande Prairie dedektifleri ve Kanada Kraliyet Atlı Polisi'nin, kalıntıların ona ait olduğunu anladıkları anda FBI ile temasa geçeceklerinden hiç şüphem yok.

O bir Amerikan vatandaşıydı. Muhtemelen onunla ilgili rahatsız edici bir jpg görüntüsü ve video dosyası iki gün önce isimsiz olarak bana e-posta ile gönderildi ve yerel polis ve RCMP bundan haberdar. Benton'ın Amerikan vatandaşı olduğundan şüpheleniyorum.

Edmonton'daki OCME ve Dr. Lopez ile temasa geçen General Briggs'i bilgilendirdi ve onunla temasa geçti. AFME Emma Shubert vakasını bilmek isteyecektir çünkü nihayetinde Savunma Bakanlığı da bilmek isteyecektir. Ofisim federal yargı yetkisinde olan ve Kanada'daki bir cinayetle bağlantılı bir seri cinayet soruşturmasının ortasında, General John Briggs'in bilgilendirilmesi gerekir. Her detayı ve sürekli güncellemeleri talep edecektir.

"Zamanlama. Zamanlamayı bir reklam panosu kadar yüzümüze vuran tek kişi ben miyim?" Burke diyor ki, gözleri cam gibi.

Psödoefedrin ya da çok daha tehlikeli bir şey onu heyecanlandırıyor, çok kısa etekli bir takım elbise giymiş ve üzerine hava ile fırçalanmış gibi görünen çok dar kırmızı bir kazak giymiş. Benton'ın tam karşısında, kamerasının açısına ve masaüstü ekranında ne görüntülendiğine bağlı olarak ona bir bakış atacak, bana ve muhtemelen Briggs'e de bir bakış atacak şekilde kendini ayarlıyor.

"İki ceset de aynı gün mü bulundu?" Briggs'e karşı kararlı, neredeyse tartışmacı. "Peggy Stanton'ın cesedi burada, Massachusetts Körfezi'nde, Emma Shubert'in Kanada'da bulunduğu gün mü ortaya çıkıyor? Bu biraz fazla tesadüfi değil mi, John?"

Briggs sakın ve soğukkanlı bir şekilde, "Tam olarak öyle, bir tesadüf," diyor ve kadının kadını özellikleri tamamen göz ardı edilse de onun gözünden kaçmıyor. "Ormanın ortasında üzerine taş yığan her kimse, fosil arayan, dinozor kemiği arayan çocukların bunu ne zaman bulacaklarını kontrol edememiş olmalı."

Benton, "Bu farklı," diyor ama bunu Burke'e söylemiyor. "Katil, Peggy Stanton'ın cesedinin bulunduğu anda bulunmasını istiyordu ve cesedi körfezden çıkarmaya çalışan herkesi şok etmeyi amaçlıyordu, muhtemelen tam olarak istediği şeyi elde etti, bu da kamuoyunda büyük yankı uyandıran bir gösterinin heyecanıydı. Yaptığı iş tüm haberlerde yer aldı. Buna karşılık, Emma Shubert'i öldürdüğünde cesedini bulanları şoke etmeyi amaçlamamıştı, çünkü cesedin bulunmasını hiç istememişti. Cesedi muhtemelen otoyoldan ormana taşıdı ya da sürükledi ve üzerini taşlarla örttü."

İşte bu noktada Mildred Lott'tan bahsediyorum. Daha sonra ortaya çıkan kayıp evcil hayvanlar ile kaçırılma korkusu ve kocasının birinin bunu son derece zor olacağı yönündeki iddiası arasındaki paralelliği anlatıyorum. Bir saldırganla eğer oracıkta vurulmayı isterdi,

Ona göre, onu tanıyanlar onu küçümseyici ve zorba buluyordu, açıklıyorum.

Herkese nazik ya da adil davranmıyordu ve Peggy Stanton kendi özel yasının kapalı alanına çekilmiş, hayır işleri dışında pek dışarı çıkmıyor . Emma Shubert, tarih öncesi bir geçmişin sert ve soğuk kalıntıları tarafından tutulmuş, herhangi biriyle bağlantı kurduğuna dair çok az kanıt bulunan tekil bir odağa sahipti.

"Bu kadınların üçü de kaçırılma ve cinayet için olası adaylar değil," diye öneriyorum. "Ortadan kaybolduklarında kendi işlerini yapıyorlardı, kendi mülklerindeydiler ya da olağan rutinlerini yerine getiriyorlardı. Zorlu insanlardı ve erişilebilir ya da sosyal olmaları gerekmiyordu ve çabuk güvenmiyorlardı. Aslında, hiç güvenmedikleri izlenimini edindim."

Briggs sormuyor ama "Tek bir fail olduğundan oldukça eminsin, Kay," diyor.

"Bence keşfedeceğimiz ve aklımızda tutmamız gereken şey bu." "Tek bir kişi," diye katılıyor Benton. "Ve Emma Shubert de fırsat. Onu önceden planladığını ya da en azından başına gelenlerin diğer ikisi kadar önceden planlanmış olduğunu sanmıyorum. Normal yaşam alanının dışında olduğundan ve Grande Prairie bölgesinde bulunmasının bir sebebi olduğundan şüpheleniyorum."

Burke, sorulmamış bir soruyu yanıtlıyormuş gibi, "Onu kuzeybatı Alberta'ya ve aynı zamanda Cambridge'e bağlayan bir şey," diyor.

"Belki tanıştılar. Belki de tanışmadılar. Ama bir şekilde karşılaştılar," diyor Benton Briggs'e, sanki gerçekmiş gibi, çünkü başka türlü olması mümkün değil.

Emma Shubert katilin dikkatini çekti, hedef haline geldi ve muhtemelen bunun farkında değildi. Katil onu takip etmiş ve muhtemelen en son canlı olarak görüldüğü uzak ormanlık kamp alanında bekliyor olabilir.

"Hiç ışıktandırma yok. Sadece ormanda geniş aralıklarla yerleştirilmiş küçük karavanların ortamdaki ışıltısı var," diyor Benton. "Ve o gece hava kapalıydı ve yağmur yağıyordu."

otuz yedi

FBI SİBER EKİBİNDEN VAL HAHN Grande'deki YAZ GÜNLERİNİ ANLATIYOR
Bölgenin kuzey enlemi nedeniyle şafağın erken sökmesi ve karanlığın akşam saat 10'a kadar inmesi ile kırlar sonsuzdur.

"Yirmi üçüncü Ağustos gecesi," diye anlatıyor General Briggs'in bize canlı olarak aktarılan görüntüsünü, "bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve nefesinizi görebileceğiniz kadar soğuktu. Emma iş arkadaşlarıyla yemek yedikten sonra yemekhaneden karavanına dönerken kamp alanı zifiri karanlıktı."

Sivrisineklerin kötü olduğunu ve ayılarla ilgili uyarılar yapıldığını ekliyor ve paleontologlara, ıslak ve berbat havanın onları Çöp Konteynırlarına çöp taşımaktan alıkoymaması için bir e-posta notu gönderildiğini .

"E-postada '*Aç ayılar ıslanmayı umursamaz*' yazıyordu." Hahn sahneyi bizim için kurmaya devam ediyor. "Bir gece önce de bir ayı piknik masasının üzerine bırakılan çöp torbalarını karıştırmış ve bir karavana girmeye çalışmıştı. Emma'nın meslektaşlarına göre, ayılardan korkuyormuş. Herhangi bir ses duyduğunda kulak kesilir ve ayı olabilecek herhangi bir hareket olup olmadığına bakarmış. Sıra dışı bir şey duymuş ya da fark etmiş olsaydı karavanına yaklaşmaz, hatta ona doğru yürümeye devam etmezdi."

"Belli ki sinsi biri." Douglas Burke bunu sanki aklında belli bir şüpheli varmış gibi söylüyor. "Bir hayalet kadar sinsi. Ücretli bir suikastçının sahip biri."

Benton, sanki Burke hiçbir şey söylememiş gibi, "Kamp alanı ve o geceki hava," diyor. "Görünmez, sessiz ve tamamen beklenmedik olmak isteyen bir şiddet suçlusu için ideal. Bir ayı beklenebilir ama bir insan avcı beklenemez."

"Burayı bildiğini varsayıyorum." Briggs gözlüklerini tekrar takmış ve masasına bakıyor. "Eğer şehir dışından geliyorsanız, alışılmışın dışında bir yer. Kamp yapmayı sevmiyorsanız, bana öyle geliyor."

"Bildiğini varsaymak gerekir. Evet efendim, katılıyorum," diye yanıtlıyor Hahn. "Paleontologlar en kötü hava koşullarına maruz kaldıklarında, geç saatlere kadar çalışır ve yemek yerler. Peki fail bunu biliyor muydu? Bence biliyordu. Onların alışkanlıklarının farkında olması gerektiğini düşünüyorum."

Emma Shubert'in yazlarını geçirdiği Alberta'nın Barış Bölgesi'ndeki günlük yaşamından bir kesit devam ediyor; bu isim şimdi daha ironik görünmüyor. Sağanak yağışlar ya da şiddetli rüzgarlar sırasında, o ve meslektaşları genellikle kamp alanındaki karavanlarda kalırlardı; kemik yataklarında çalışanların geçici barakalar olarak düşündükleri, sıkışık, seyrek döşenmiş, benzinle çalışan jeneratörlerle sağlanan elektrik. Sabahları erken saatlerde bilim insanları yemekhanede kahvaltı için buluşur, ardından Pipestone Deresi üzerindeki bir yaya köprüsünden geçerek ormandan ve çamurdan geçerek pachyrhinosaurus alanına giderlerdi.

Hahn, muson yağmurları olabileceğini ve bilim insanlarının fiziksel olarak bir kazı alanına erişebildikleri sürece kazmaya devam edeceklerini ve her zaman yerel olana erişebileceklerini söylüyor. Çamurlu ve çok kaygan, ama uzun bir araba yolculuğu ya da jetboat yolculuğu ve kaya tırmanışı ekipmanı gerektiren dik bir nehir kıyısı ya da yamaç değil. Bir yeri kazacaklar, tortul çamuru kazıyacaklar ve şeyleri yontacaklar, eğitimsiz gözlere kayadan başka bir şey gibi görünmeyen şeyleri ortaya çıkaracaklar, dünyanın bir bölümünde dışarıda çalışılabilecek aylar sınırlı çünkü toprak donduğunda mümkün değil. Sonbahar sonu, kış ve ilkbahar başında paleontologlar laboratuvarlarda. Öğretmenlik yapıyorlar ve Emma Shubert gibi birçoğu geldikleri yere geri dönüyor.

"Bize verilen röportajlara ve yaptığım diğer araştırmalara göre," diyor Hahn, "yirmi üç Ağustos'ta paleontologlar, yirmi küsur yıl önce keşfedilen bir pachyrhinosaurus kemik yatağı olan ve yüzlerce dinazorun boğulduğu, bir doğal afetle yok olduğu bir toplu mezar olduğuna inanılan Pipestone Creek sahasında çamur denizinde kazı yapıyorlardı. Yağmur, Emma'nın genellikle kazı yaptığı Wapiti bölgesinin tepelik yamacına erişimi imkânsız hale getirdi. İyi bir günde bile oraya çıkmak için halatlara ihtiyacınız var, bu yüzden sağanak yağmurda bunu unutun."

"Olmak istediği yer de orasıydı," diyor Benton. "Nispeten yeni bir alan, kendi bölgesi olarak belirlediği bir alan. Pipestone Creek bölgesi

Val'in de söylediği gibi daha uzun süre buralarda olacak."

Hahn, "Seçildi ya da en azından Emma meslektaşlarıyla yaptığı görüşmelere dayanarak böyle düşündü," diyor ve Briggs başka bir şeye, muhtemelen e-postaya bakıyor.

"Önemli olan" diye ekliyor Benton, "Emma'nın rutinini hava durumu belirliyordu. Eğer Wapiti kemik yatağına jetboat ya da arabayla bir saatlik bir yolculuk , genellikle kamp alanında kalmıyordu. Kendisinin ve diğer bazı ziyaretçi paleontologların kullandığı karavanlar, çalıştıkları yer Pipestone Creek kemik yatağı ise, kamp alanından kolayca yürünebilecek bir mesafede kalmanın rahatlığı içindi. Emma'nın kaybolmadan iki gün önce önemli bir pachyrhino dişi keşfi yaptığı Wapiti kemik yatağı Grande Prairie'nin yaklaşık yirmi mil kuzeyindedir. Ve Emma orada çalıştıktan sonra sık sık şehirde, College Park'ta kiraladığı bir stüdyo dairede kalırdı."

"Yani yağmur yağmasaydı," diyor Briggs, "nehirin yukarısına, her zamanki yerine gidip kasabada kalabilirdi ve belki de hâlâ hayatta olurdu."

Benton, "Yağmur yağmamış olsaydı, her zamanki kemik yatağını kazmış olacaktı," diye doğruluyor. "Bu onun hayatını kurtarmış olabilir, ama bunu söylemek zor. Belki de söylemek imkânsız."

"Bana takip ediliyormuş gibi geldi." Briggs yine masasına bakıyor ve masanın üzerinde ne olduğunu göremesem de onu tanıyorum.

Çoklu görev yapıyor. Eğer FBI soruşturmanın detaylarını anlatmak isterse, dinleyecektir. Önündeki işle ilgilendiği sürece, ki bu her zaman bir şeydir, en belirsiz ayrıntıları bile dinleyecektir.

"Her onu izliyordu, evet," diyor Benton. "Katilin onun rutinlerini bilmesi için yeterli, tabii onu yakalamaya karar verdiği gece kamp alanının zifiri karanlık çamur çukurunda kaldığı çok şanslı değilse."

"Yerel biri olup olmadığını merak ediyorum." Briggs bir şeye uzanıyor.

"Ya da bölgeye girip çıkmıştır." Burke'ün kendi teorisi var.

Ona baktığımda kanıtlaması gereken bir şey olduğunu anlıyorum, muhtemelen onu başka bir saha ofisine, belki de Kentucky'deki bir ofise transfer etmek isteyen Benton'a kanıtlaması gereken bir şey. Henüz ona söyledi mi bilmiyorum ama söylediğinden şüpheleniyorum,

tavırlarına dayanarak, taş gibi, inatçı ve baştan çıkarıcı. Fikirlerini ve kendini göstermeye devam ederken öfkесinin için için yandığını hissedebiliyorum.

"Bölgeyi bilen biri," diyor, "Emma hakkındaki ayrıntıları ve paleontologların kötü havalarda Wapiti sahasında çalışmadıklarını bilecek bir nedeni vardı."

"Tortul argillit," diyor Benton ona değil bize. "Nehir kili. Aborijinler bundan tütün pipoları yaparlardı ve çimento gibi ayakkabılara ve giysilere yapıştırdı. Emma'nın canlı olarak görüldüğü son gün kemik yatağını kazdıktan sonra, o da dahil olmak üzere kimse yapmamıştı. Doğrudan yemekhaneye yürümüşler ve sonunda karavanına gittiğinde son derece çamurluydu, hava koşullarına uygun giyinmişti ve üzerinde cesedin üzerinde olduğu anlaşılan mavi kapüşonlu yağmur ceketi vardı."

"Geceleri," diyor Hahn bize, "kamp alanı o kadar karanlık oluyor ki insanlar etrafta dolaşırken el feneri kullanıyor çünkü ay dolunay olmadığı sürece hiçbir şey göremiyorsunuz, ki o gece kesinlikle öyle değildi. Meslektaşları tarafından gürültülü olarak tanımlanan çorba gibi bir karanlık, sanki tam gaz çalışan bir duş gibi."

Benton, "Yakınına bir araç park etmek çok kolay olurdu," diyor. "Ve onu yakalamak."

"Özellikle de önce etkisiz hale getirilirse," diye belirtiyorum.

Briggs, "Tabii kendi isteğiyle gideceği birinden bahsetmiyorsak," diyor ve raporları okuyup parafladığı anlaşıyor.

"Meslektaşlarının haberi olmadan bunun mümkün olduğundan şüpheliyim," diye yanıtlıyor Benton onu. "Birine bir şeyden bahsetmeden ve bize aktarılan görüşmelere, e-postalarına, sesli mesajlarına dayanarak, Emma tamamen mesleğine odaklanmıştı. Romantik anlamda kimseyle görüşmüyordu, kemik yataklarında ya da laboratuarda çalışırken sadece profesyonel ilişkileri vardı. O gece yemekhaneden çıktığında yorgun olduğunu söylemişti. Yatacaktı ve sabah herkesi görecekti, belki şansları yaver gider ve yağmur dinerdi. Kamp alanına doğru tek başına yürüdü."

"Karavanında lastik izi ya da ayak izi var mı?" Briggs soruyor.

Benton, "Yağmur nedeniyle derin su birikintileriyle dolup taşan yapışkan bir çamur denizi" diyor.

"Yani katilin ona karavanının kapısını açtığını mı düşünüyorsunuz?" Briggs bir fincandan kahve yudumluyor, şüphesiz ve eğer burada başka kimse olmasaydı ona her zaman yaptığım şeyi söylerdim.

Bütün gün ve gece boyunca kahve içiyor ve sonra uykusuzluktan şikayet ediyor. Dover liman morgundaki altı aylık adli radyolojik patoloji bursum sırasında, öğleden sonraları kafeinsiz kahveye geçmesini, uzun yürüyüşler yapmasını ve sıcak banyolara girmesini sağlamayı başardım. *Eski kötü alışkanlıklar zor ölür ve yeni iyi alışkanlıklar uzun sürmez, Kay*; ona öğüt verdiğimde her zaman söylediği şeyi söyleyeceğine şüphe yok.

Benton, "Düşünce, onu içeri girmeden önce yakaladığı yönünde," diye tahmin yürütüyor. "Karavanına geri döndüğüne, gerçekten içeri girdiğine dair hiçbir kanıt yok. Çamurlu botlar ya da ıslak giysiler bulunmadı ve kapı aralıktı, sanki arkasından biri geldiğinde kilidi açıyormuş gibi."

"Anahtarlarını, el fenerini bulabildiler mi?" Briggs yine bize bakıyor.

Hahn, polisin bunları karavanın alüminyum basamaklarının dibindeki çamurlu bir su birikintisinde bulduğunu, bunun da kendisine saldırıldığında kapının kilidini açtığına dair şüpheleri artırdığını söylüyor.

"Toksikolojik olarak araştırdığımız şey," diyorum başkomutanıma, "kloroform gibi uçucu bir organik bileşiğin kullanılmış olma ihtimali. Muhtemelen kişiyi hızla bilinçsiz hale getirecek bir inhalant, böylece kurbanlarını istediği yere, istediği amaçla götürebilir."

"Edmonton'daki dostlarımızın bu ve senin farklılığında olan diğer her şey için ekrana çıkmasını sağlayacaksın." Briggs, sanki şu anda kapısında biri varmış gibi kamerasının arkasından bakıyor.

"Önemli bir soru," diyor Burke, "Emma Shubert'i önce bir yere götürüp götürmediği."

Briggs, "Eğer o civarda yaşamıyorsa," diye cevap verir ve dikkati dağılır, "bu riskli gibi görünüyor. Bir motel ya da otogar, ya çırpınır ya da çılgılık atarsa?"

Benton, "Büyük olasılıkla onu kendi aracında ya da kiraladığı her neyse onda tutuyordu" diyor. "Bir minibüs, bir karavan, uzak bir bölgeye park edebileceği bir karavan." "Birkaç yüz millik bir alanda tüm kiralama ve satın alma işlemlerini kontrol ediyoruz.

Söz konusu zaman dilimi için yarıçap," diyor Burke, kendisini zar zor dinleyen Briggs'e. "Airstreams gibi A sınıfı karavanlardan beş tekerlekli seyahat karavanlarına, yani çekilebilir araçlara kadar. Kızın kaldığı kamp alanına çekebileceği ve karanlık, yağmurlu bir gecede dikkat çekmeyecek bir şey."

Benton bana, "Kadının bilincinin yerinde olmaması onun için pek çok sorunu çözecektir," diyor. "Kafasına vurmak ya da silah zoruyla alıkoymaya çalışmak zorunda kalmadan. Garantisi yok ve işler bir anda kötüye gidebilir. Onu bir kimyasalla bayıltıp aracına bindirmek ve ne yaparsa yapsın, fantezisi neyse onu gerçekleştirmek için uzaklaşmak çok daha tercih edilir."

"Kulağını kesmek de buna dahil gibi görünüyor," diyor Burke. "Bir dekompanasyon, bozulan bir otokontrol, bir kasırğa gibi güç kazanan bir dürtü gösteriyor. Eğer Emma en son kurban ise, sakatlama işine giriyor, daha da vahşileşiyor. İçinde birikenleri rahatlatmak için daha fazlasını alıyor" diyor ve artık profil uzmanı o ve Benton yorum yapmıyor.

"Bir kulağın kesilip kesilmediğini bilmemiz mümkün değil," diye cevap veriyorum. "Kafadan geriye kalan tek şey kafatası. Kemikte bir kesik izi sürece bunu söyleyemeyiz."

"Channing Lott'un Kanada'nın bu bölgesiyle önemli profesyonel ve hayırseverlik bağları olduğunu belirtmek gerekir." Burke daha hızlı ve daha agresif konuşuyor. "Özellikle, dünya çapındaki nakliye şirketi, Alberta'nın gelişen petrol sahalarının merkez üssü olan Fort McMurray'den demiryoluyla taşınan petrol ve sıvı petrol gazlarını çeşitli limanlara taşıyor."

Benton şimdi ona bakıyor, yüzü ifadesiz.

"Bazı petrol rafinerilerine çok sayıda ziyarette bulundu." Burke'nün sesi daha da yükseldi. "Ve geçen yıl iştiraklerinden biri Grande Prairie'de inşa edilen dinozor müzesine büyük bir katkıda bulundu."

"Hangi iştirak?" Hahn, sanki bu Burke'nün paylaşmadığı bir bilgiymiş gibi kaşlarını çatıyor.

Burke, Briggs'e "Birinin adı Kristal Karbon-İki," diyor.

Yine masasındaki bir şeye bakıyor ve bir konuşmayı bitirdiğini her zaman anlayabiliyorum.

Burke, "Yeşil temizlik ekipmanları gıda işlemede, boya sıyırmada, baskı makinelerinin ve kağıt endüstrisinde kullanılan makinelerin temizliğinde kullanılıyor" diyor. "Zararlı emisyonlar veya zehirli kimyasallar yok. Petrol rafinerilerinde de giderek daha popüler bir teknik haline gelen katı karbondioksit püskürtme."

Briggs, "Dün denizcilerimiz için kötü bir gündü," diyor ve Burke'nün susturulmaya niyeti yok.

Bize Channing Lott'un ekipmanlarını Alberta'nın kuzeybatısında pazarladığını ve FAA'ya sunulan uçuş planlarına göre son iki yıl içinde Gulfstream jetini Edmonton ve Calgary'ye yarım düzine kez uçurduğunu söylüyor. Emma Shubert çok açık sözlü bir çevreciydi ve kemik yataklarında yaptığı kazılar, finanse edilmesine yardımcı olduğu bu müzede son bulacaktı.

"birkaç makale var." Hahn kendisine yeni söylenenleri araştırmaya başladı. "Geçen yıl yaptığı beş milyon dolarlık bağışla ilgili duyurular. Kesinlikle Grande Prairie'deydi."

Briggs göremediğimiz birine başını sallayarak hemen orada olacağını işaret ediyor. "Bay ve Bayan Channing Lott bir Dino Balosuna katıldılar. onuruna bir bildiri sunuldu. Crystal Carbon-Two'dan gelen hediye hakkında bir duyuru yapıldı." Hahn bilgisayarında aradıkları arasında gezinirken bir şeyler okuyor. "Bundan bir yıl önce, geçtiğimiz Temmuz ayında."

"Elimde bir sürü dava var, kötü bir gün geçiriyorum." General Briggs yeterince şey duydu. "Bir başka lanet helikopter, dün Afganistan'ın doğusunda düşen Chinook. O on iki şehit kahramanı taşıyan C-Seventeen inişe geçmek üzere. Dr. Lopez'den daha fazlasını öğrenir öğrenseni aramasını istedim, Kay," diyor Briggs bana ve ayağa kalkıyor ve LCD'ler deniz mavisine yeşil önlük gömleğiyle doluyor. "Böylece varsa ne kadar örtüşme olduğunu görebilirsin."

Sonra gitmiş, kamerası devre dışı kalmış.

"Peki ya kişisel eşyalar? Kıyafetler, mücevherler, cesetle birlikte bulunan herhangi bir şey?" Benton'a sordum. "Kıyafetlerine ek olarak, yağmur ceketi? Peki ya telefonu?"

"Telefon yok," diye yanıtlıyor.

Lucy'nin Emma Shubert'in ilk nesil iPhone'u, sahte e-posta hesapları ve proxy sunucuları hakkında söyleyeceklerinden bahsetmiyorum.

Hahn, Benton'a "Bunun ne anlama anlayamıyorum," diyor ve Benton da biliyor.

Belki Benton, Lucy'nin neredeyse anında ve yasadışı olarak keşfettiği şeyi öne sürmenin gizli bir yolunu bulmuştur, ancak Hahn bilmesi gereken şeyi öğrenmiştir. Emma Shubert'in son jetboat yolculuğunun video görüntülerinin kendi iPhone'uyla çekildiği bilgisine sahip. Paleontologlar nadir görülen güneşli bir sabahta Wapiti kemik yatağına giderken bir meslektaşları tarafından kaydedildiğinden şüpheleniyorum, masumca yapılmış ve kaydedilmiş ve daha sonra bir canavar tarafından bakılmış bir dosya. Muhtemelen iPhone'da kayıtlı her dosyayı

Kulağı olduğunu varsaymamız gereken kesik bir kulağın fotoğrafını çekmek için kullandığı telefon.

Videoyu ve jpg'yi bana e-posta ile gönderen aynı telefon.

"İstediyini aldı." Douglas Burke sandalyesini geri itiyor ve kimse ona cevap vermiyor. "Dışarıda, özgür bir adam, değil mi?" Öfkeli görünüyor. "Channing Lott olan bitenden fayda sağladı ve aslında bundan fayda sağlayan tek kişi o."

Ayağa kalkıyor ve kapalı konferans odasının kapısına doğru yürüyor. Birini incitecek kadar kızgın görünüyor.

"Peggy Stanton ortadan kaybolduğunda o hapisteydi." Benton sakince ona ve o da meydan okurcasına ona bakar. "Emma Shubert kaybolduğunda da hapisteydi. Hapisteyken onları ya da herhangi birini öldürmediği kesin."

"Suçlar özenle sahnelenmiş, bu yüzden seri cinayetler olduğunu düşünüyoruz. Neden?" Burke bunu Benton'a söylüyor, sanki Val Hahn ve ben burada değilmiz gibi. "Örtbas etmek, nihai hedefi gizlemek için, yani karısından kurtulmak ve paçayı kurtarmak için."

"O kilit . Bu bir gerçek," diyor Benton.

Burke ona, "Yani birisi onun emrini yerine getirdi," diye cevap veriyor. "Birisi Peggy Stanton'ın cesedinin tam zamanında ortaya çıkmasını ve filme alınmasını sağladı ve o da beraat etti. Dahice olduğunu söylemeliyim. Paranın satın alabilecekleri inanılmaz."

"Bu katil tek başına hareket ediyor," diyor Benton. "Ayrıntılı, evet. Ama biz seri cinayetleri *düşünün*. Onlar seri cinayetler."

"Biliyor musun Benton?" Konferans odasının kapısını açar. "Her zaman haklı değilsin."

otuz sekiz

MAKARNA VEYA PİZZA İSTİYORUM VE BENTON'DAN EVİNE DÖNERKEN
DURMASINI İSTEDİM,

CFC'den ayrı ayrı ayrılırken, yakın zamanda olmayacağı konusunda beni uyarmıştı.

İkimiz de yalnızdık. Hazırlıklı ve meşgul. Gitmemiz gereken yere gidiyoruz ve bu da tek tek ve birlikte bizim toplamımız. Bir şeyin benden başka kimse için önemli olmadığını çok iyi bilirim.

Park yerimden tek başıma çıkarken kocama "Yemek," dedim. "Tanrım, çok açım. Açlıktan ölüyorum," dedim ve kimsenin uğraşamayacağı bir şeyi halletmeye giderken dikiz aynamı tekrar kontrol ettim ve koyu mavi Ford LTD hemen arkamdaydı.

Charles Nehri'ni takip ediyorum, kıvrılıyor ve yılan gibi kıvrılıyor, binamdaki koridorlar gibi kıvrılıyor, beni başladığım ve bittiğim yere, gittiğim ve gideceğim yere götürüyor, DeWolfe Kayıkhanesi'ni tekrar geçiyorum, Morse Okulu'nun oyun alanını tekrar geçiyorum, Howard Roth'un mahallesi yönünde ilerliyorum, Fayth House'a gidiyorum. Koyu mavi Ford tamponumda duruyor ve dikiz aynamda koyu renk gözlüklü bir yüz görüyorum.

Beni izliyor, bana meydan okuyor. Yüzsüzce beni takip ediyor.

"Yemek ve şarap," dedim Benton'a bir süre önce telefonda, bunun olacağını bilmiyordum ve şok oldum.

Öfkeliyim ve inanamıyorum ama aynı zamanda neden şaşırdığımı da bilmiyorum.

"Birlikte yiyeceğiz, birlikte olacağız, hepimiz," dedim, yalnız ve açtım ve her şeyden yıpranmış hissetmeye başlamıştım, karanlık düşüncelerimin karanlık ufkunda tek soru yanıyordu.

Arkamdaki arabayı izliyorum, kalbim hayati bir şeyin ölmesi gibi sertleşiyor ve kendi duygu yatağında taşlaşıyor. Bence *çok ileri gittin*. Gerçekten *çok ileri gittin* ve Lucy ile akşam yemeğini hayal ediyorum,

Benton, Marino. Açım, öfkeliyim ve değer verdiğim insanlarla birlikte olmak istiyorum ve bu kadar yeter, çünkü artık çok fazla. River Caddesi'nden sağa dönüyorum ve Douglas Burke de dönüyor, koyu renk gözlükleriyle bana bakıyor.

Blackstone ve River Caddelerinin kesiştiği noktadaki Rite Aid'in otoparkına giriyorum ve ona son on dakikadır peşimde olduğunun farkında olduğumu, onun tarafından taciz edilmeyeceğimi ondan korkmadığımı bildiriyorum. Cipimin camını açtım ve iki polis gibi, yoldaş gibi sürücü kapısından sürücü kapısına geçtik, ki kesinlikle öyle değiliz.

Biz düşmanız ve bunu bana açıkça söylüyor.

"Ne , Douglas?" Ona hiçbir zaman Doug ya da Dougie diyemedim. Ona bir şey diyebilmek için elimden gelen tek şey bu.

"Bunu onların önünde söylemeyecektim." Gözlükleri koyu yeşil ya da siyah ve güneş alçakta, Cambridge'in eski alçak binaları uzun gölgeler bırakıyor, alçak bir öğleden sonra buralarda yılın en alçak , New England'ın acımasız kışına doğru ilerliyor.

"Mesleki saygımdan dolayı, onlar odadayken bu konuyu açmadım," diyor.

"Onların önünde mi?" Soruyorum, kimseye profesyonel saygısı yok, hele bana hiç yok

Koyu renk gözlükleri bakıyor.

"Benton'ın önünde demek istiyorsun," diye tahmin ediyorum.

"Yeğenini biliyorum." Bu kelimeleri itilen, sürülen, saldırganlıkla hareket ettirilen hayvanlar gibi itiyor.

Ona cevap vermiyorum.

"Web sitelerindeki güvenlik açıklarını istismar etmek, bilgi toplamak." Sanki bana nasıl zarar vereceğini bildiğine inanıyormuş gibi küçümseyerek konuşuyor. "Hackerların yaptıklarını tarif etme biçimlerine bayılıyorum. Yeğeninizin durumunda bu, adaleti engellemek amacıyla ilgilendiği sunucuya kaba kuvvetle saldırmaktan başka bir şey değil."

"'Kaba kuvvet saldırısı' mı? Bunu gerçekten kimin yaptığını merak ediyorum." Ona baktım. İki parmağıyla koyu renk maskeli gözlerini işaret ediyor ve sonra beni gösteriyor. "İzliyorum," diyor dramatik bir şekilde.

"Lucy'ye söyle, o kadar da

de olsa zekisin ve onun dublörlüğüne ortak oluyorsun, peki ne için? Bizden beş dakika önce bir şeyler bulabilsin mi? FBI'dan önce? Çünkü kıskanıyor."

"Lucy kıskanacak bir tip değil." Sesim gayet makul geliyor. "Ama bence sen öyle olabilirsin."

"Eminim sürekli etrafınızda olan bir şey tarafından kovulmak korkunç bir şey olmalı."

"Evet, bu korkunç olmalı" diyorum, çünkü Douglas Burke'ün etrafı sürekli Benton ve onu hatırlatan şeylerle çevrili ve o kovuldu.

Ortağı olarak kovuldu ve uzak bir yere transfer edilmesini istiyor ve perde arkasında bundan daha fazlasını öneriyor olabilir. Özel Ajan Douglas Burke görev için uygun değil. Silah taşımamalı ya da kimseyi tutuklamamalı ve ona elimden geldiğince diplomatik bir dille Lucy'ye bulaşmasının akıllıca olmayacağını söylüyorum. Yeğenimin mülkünde öylece belirmesi, habersizce uğraması ya da beni takip ettiğı gibi onu takip etmesi akıllıca olmaz.

Lucy'nin sahip olduğı her ateşli silahtan, Massachusetts'te kayıtlı ve taşıma ruhsatına sahip olduğı her tabanca ve yüksek kapasiteli silahtan haberdar olan Burke'e "Geçmişini biliyorsun, sanırım ne demek istediğimi anlıyorsun" diyorum.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Gülümsüyor ve işte o zaman onun son derece dengesiz, hasta ve muhtemelen şiddet yanlısı olduğundan emin oluyorum.

"İnsanları tehdit etmek benim tarzım değil" dedim ve şimdi çok endişeliyim.

"Bu davayı çözmekten korkmuyorum, biliyorsun," diyor sonra. "Diğerlerinin aksine, öyle görünüyor. Korkmuyorum ve bana rüşvet veremezler."

Onun için, onun güvenliğı için endişeleniyorum. Diğer insanlar için de endişeleniyorum.

"Birilerinin siyasi bağlantıları ya da parası beni korkutmuyor ya da etkilemiyor," diyor, "federal yargıçlar ve ABD savcılarıyla aynı yatakta değilim, hapisteki birinin dışarıda onun emirlerini yerine getiren insanlar olmadığına inanacak kadar aptal . Ödenecek küçük bir bedel. Nefret etmeye başladığın karından kurtulmanın karşılığında yarım yıl hapis yatmak."

"Ve bunu biliyorsun. Ondan nefret ettiğini biliyor musun? Bunu nereden çıkardın?" Mantıklı olması mümkün olmayan biriyle tartışmaktan kendimi alıkoyuyorum.

"Sadece onu neden koruduğunu bilmek istiyorum. Yeğeninizi neden koruduğunuz belli, ama neden Channing Lott?"

"Buna bir son vermelisin," diye cevap veriyorum, çünkü onu ikna etmek mümkün değil.

"Sana ne söz verdi?"

"Daha fazla ilerlemeden bunu durdurmanız gerekiyor."

"Seni görmeye geldi," diyor. "Şimdi, bu mükemmel değil mi? Sana başka ne söyledi, Kay? Kayıp köpeği mi? Karısının ne kadar korktuğunu ve daha neler neler... Yeğenin güvenlik duvarlarını aşarken ve sen beni şehirden kovmaya çalışırken, beni mahvetmeye çalışırken o sana nasıl yalvardı? Ve bunu yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Kendini mahvetmeni istemiyorum."

Beni takip etmeye devam ederse, kışkırtıcı ve suçlayıcı ifadeler kullanmaya devam ederse ciddi bir sorun yaşayacağı onu uyarıyorum, tehdit altında hisseden benim.

Ona "Saha ofisine geri dönmelisin," diyorum çünkü ne yapmak istediğine dair güçlü hislerim var ve Benton'ın onun hakkında söylediği her kelimeyi ve Lucy'nin yanında nasıl davrandığını hatırlıyorum ve aynı zamanda daha iyi biliyorum.

sadece psödoefedrin da kullandığı uyuşturucu değil. Douglas Burke'ün kanıtlaması gereken şey bu ve o dinlemeyecek çünkü dinleyemez.

"Benimle olması çok daha iyi." Benton'ı kastediyor.

Douglas Burke'ün hayatında çözmesi gereken nihai dava bir banka soygunu ya da seri cinayetler değil, kendi varoluşunun suçudur. Ona ne olduğunu bilmiyorum, muhtemelen çocukken. Umurumda da değil.

Büro arabasının açık camından bana, "O da biliyor," diyor. "Onun için en iyisini istememen çok yazık. Beni sabote etmeye çalışman senin acınası evlilik bahanene yardımcı olmayacak, Kay."

"Ofisine dön ve biriyle konuş." Kışkırtıcı görünmemeye dikkat ediyorum. "Az önce bana anlattıklarını birine anlat, bilgiyi paylaş, belki SAC'inle, Jim'le." Bunu klinik bir şekilde, tarafsızca, neredeyse nazikçe söylüyorum. "Biriyle konuşman gerek."

Yardıma ihtiyacı var ve yardım alamayacak ve ne yapacağına dair içimde güçlü bir his var ve Cambridge'in ortalarına doğru uzaklaştığımda Benton'a haber verdim.

"Sanırım Channing Lott'la yüzleşmek niyetinde." Ona sesli mesaj bırakıyorum çünkü telefonuna cevap vermiyor. "Sınırları aştı ve birinin müdahale etmesi gerekiyor. Birinin onu kendisinden korumak için derhal durdurması gerekiyor."

Sanki düşüncelerimi toplamama yardımcı olacakmış, sanki kafein beni sakinleştirecekmiş gibi bir Starbucks'a girip kahve alıyorum, duble shot, sade, ve birkaç dakika arabamda oturup Benton'ı tekrar deniyorum. Sonra ona mesaj attım.

Douglas Burke aptalca, tehlikeli ve muhtemelen onarılamaz bir şey yapmadan önce gecikmeden müdahale etmesi gerektiği mesajını bir şekilde alır.

Dengesiz, saplantılı ve silahlı. Bitmemiş kahvemi çöpe atıp koyuluyorum, Lucy'yi uyarsam mı diye düşünüp vazgeçiyorum. Ne yapabileceğinden emin değilim.

Fayth House'a vardığımda hava kararmış, güneş kararmış bir ufkun altında, tuğladan bir kompleks, düzenli ve nispeten modern, kasıtlı olarak yerleştirilmiş çiçek tarhları ve ağaçlar. Ben içeri girerken gümüş rengi bir SUV park yerinden çıkıyor, otoparkta çok az araba var ve emekliler topluluğunda yaşayanların çoğunun araba kullanmadığından şüpheleniyorum. Mavi halılı, mavi mobilyalı, ipek çiçekli, duvarlarında Peggy Stanton'ın çeklerini hatırlatan Amerikan baskıları ve posterleri olan hoş bir lobiye giriyorum.

Resepsiyon görevlisi kıvrıkcık kahverengi saçlı ve kalın gözlüklü şişman bir kadın ve ona kimin sorumlu olduğunu soruyorum.

"Hangi sakini görmeye geldiniz?" diye soruyor neşeli bir gülümsemeyle.

Ona bir müdür olup olmadığını sordum. Mesai saati dışında olduğunun farkındayım ama yönetimden biri var mı? Bu önemli, ona söylerim.

"Bayan Hoyt'un henüz gittiğini sanmıyorum. Geç saatte bir toplantısı vardı." Resepsiyonist emin olmak için telefonu açıyor ve arkasındaki masada taze çiçeklerden oluşan bir sonbahar fark ediyorum; bordo Asya zambakları, mor lisianthus, turuncu güller ve sarı meşe yaprakları.

Kartsız bir çiçek teslimatı. Birisi, muhtemelen resepsiyon görevlisi, vazoya Fayth House not defterinden bir kağıt parçası yapıştırmış, üzerinde bir isim ve oda numarası yazılı, durduğu yerden seçemiyorum. Ama büyük puntolarla yazılmış ve altı çizilmiş *bir doğum günü yazısını* fark ediyorum.

"Cindy? Sizi görmek isteyen biri mi var? Özür dilerim," dedi resepsiyonist bana. "İsminiz nedir?"

Uzun bir koridorun sonundaki bir ofise yönlendiriliyorum, bu ofis beni parlak bir şekilde dekore edilmiş, sakinlerin akşam yemeğini bitirdiği, bazılarının tekerlekli sandalyede olduğu, masaların yanında çok sayıda yürüteç ve baston bulunan bir yemek odasının önünden geçiriyor. Güzellik salonu gece için kapalı ve yaşlı bir adam müzik odasında piyano çalıyor ve bir temizlik arabası kütüphanenin dışına park edilmiş. Howard Roth'un evinde bulduğum markanın aynısı olan, bir kartonda yüz tane bulunan ticari çöp tenekesi kutularını fark ediyorum.

İdari ofislere doğru yürüyorum ve en sondaki açık kapıyı çalıyorum, genç ve oldukça hamile olan Bayan Hoyt ceketini Kendimi tanıtır elini sıkıyorum ve o da şaşkın görünüyor.

"Evet, Betty bana söylediğinde ismi tanıdım" diyor. "Burada aileniz var mı? D n sizi haberlerde gördüm. Yangın teknesindeki o kocaman kaplumbağayı ve sonra da zavallı kadını. Size nasıl yardımcı olabilirim? Burada aileniz var mı?" diye tekrar sorar. "Bildiğimi sanıyordum."

Ceketini giyip masaya oturur.

"Ya da belki Fayth House'u biri için düşünüyorsundur?"

Karşısındaki sandalyeye oturuyorum ve annemin Miami'de yaşadığını ve muhtemelen artık tek başına kalmaması gerektiği halde evinden ayrılmamakta ınat ettiğini söylüyorum. Burası ne kadar güzel bir yer, diyorum.

"Howard Roth'un kim olduğunu biliyor musunuz acaba?" diye başladım. "Buralıydı ve buradan sadece birkaç blok ötede yaşıyordu. Ufak tefek işlerde çalışırdı, ara sıra tamircilik yapardı."

"Evet." Bir şişe su açıyor ve kahve fincanına biraz döküyor. "Bazı sorunları olsa da yeterince iyi biriydi ve olanları duydum. Merdivenlerden düşmüş. Çok üzücü; hayatı trajikti." Anlamadığını söylemek istercesine bana bakıyor.

Onun için neden buraya geldiğimi anlayamıyor.

Ona gönüllüleri ve Peggy Stanton adında Cambridge'li bir kadını da dahil edip edemeyeceklerini sordum.

"Ne bilmiyorum," diye yanıtlıyor Bayan Hoyt. "Birden gelmeyi bıraktı. Neden sordunuz?"

"O zaman onu tanıyordun?"

Bana şaşkın şaşkın bakıyor ve tabii ki Peggy Stanton'ın öldüğünü için hiçbir neden yok.

"Tamam," diyor ve üzölmeye başlıyor. "Lütfen bana söyleme ..."

Bir an için ağlayacakmış gibi görünüyor.

"Ne kadar hoş bir kadın. Hiçbir şey olmasaydı burada olmazdın" diyor.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordum.

"Tam olarak hatırlamıyorum." Sinirli bir şekilde klavyesine yazıyor.

"Kontrol edebilirim. Gönüllü programımıza bir göz atmak yeterince kolay. Sakinlerimizin hayatlarını çok daha iyi hale getiren harika bir grup insanımız var, birçoğu için hiç olmayan yerlere ve umut getiren insanlar. Özür dilerim. Çok fazla konuşuyorum. Sadece biraz telaşlıyım."

Bana ne olduğunu sordu, ben de ona Peggy Stanton'ın öldüğünü söyledim. Sabah ilk iş olarak medyaya bilgi vermeyi planlıyoruz, ancak bir cesedin ona ait olduğu kesin olarak tespit edildi.

"Yüce Tanrım, ne utanç verici. Tanrım," diyor. "Yüce Tanrım. Ne kadar korkunç. İlkbahar olduğunu düşünmüştüm ve haklıymışım. Bu çok üzücü. Sakinler öğrendiğinde çok üzülecekler. Çok sevilen biriydi, yıllardır buraya yardım ediyordu."

Yurt yöneticisi, Peggy Stanton'ın buraya en son kaybolduğu gece olan yirmi yedinci Nisan'da, bir Cuma günü, birlikte çalıştığı bir grupla akşam yemeği yediğini ve o gece bir kolaj çalışması yaptıklarını anlatıyor.

"Bu onun için gerçek bir tutkuydu," diyor. "Sanat ve zanaat öğretmek, ellerinizle çalışmak. Peggy, yaşlılarda özsaygının geliştirilmesi, anksiyete ve depresyonun azaltılmasıyla çok ilgiliydi ve bir şeyi çıplak ellerinizle şekillendirip bir sanat eserine dönüşmesini izlediğinizde ne hissedersiniz? Bundan daha iyi bir terapi olamaz" diye ekliyor ve Peggy Stanton'ı kişisel yıkım ve akıl almaz bir kayıpla paramparça olmuş iyi bir kadın olarak tanımlıyor.

"İyileştirici bir dokunuşu vardı diyebiliriz. Belki de kendi hayatında yaşadıklarından dolayı. Çömlekçilik konusunda asistanlara yeni başlamıştı" diye açıklıyor. "Ama sonra geri dönmedi."

Peggy Stanton'ın Florida'ya, belki de Chicago bölgesindeki göl kenarındaki yazlığına gittiğini düşündü.

"Endişelenmedim, sadece biraz hayal kırıklığına uğradım, çünkü fırınları araştırıyorduk" diyor ve aklına Peggy Stanton'ın bodrumu, yakın zamanda yapılan işler ve oradaki masanın üzerinde duran alışılmadık aletler geliyor.

Ona Peggy Stanton'ın evinin bodrumuna bir fırın kurmayı düşünüp düşünmediğini Howard Roth'u ara sıra ufak tefek işler yapması için tutup tutmadığını soruyorum. Büyük olasılıkla, diyor ama emin olamıyor ve bana Fayth House'u gezdirmeyi teklif ediyor.

"Seni yeterince ," diye cevap veriyorum ve telefonumun zili çalarken ona teşekkür ediyorum.

Lucy'den bir mesaj.

Jasmine kim? Giderken okudum.

Mildred Lott'un kayıp köpeği daha sonra ortaya çıktığında, karanlıkta ona mesaj atarak, daha önce oraya park edilmemiş başka bir cipin yanında bulunan cipime geri dönüyorum.

Lanet olası park yeri neredeyse , hemen yanımda gümüş rengi ızgaralı bir Jeep Cherokee... Ürkütücü kapılıyorum, içim kıpır kıpır oluyor.

*Kayıp mı? O zaman neden gece arıyor? Arabaya binmek
üzereyim ve arayacağım, cevap veriyorum.*

Kısa bir süre önce buraya ilk geldiğimde yanımdan geçen gümüş renkli Jeep Cherokee aklıma geldi. Daha önce kendi park yerimde gördüğümün aynısı ya da onun gibi bir şey. Bir yanım koşmak isterken anahtarımı cipimin kilidini açmak için doğrultuyorum ve başka bir mesaj çalıyor.

Jasmine! Jasmine! ? Gel!

otuz dokuz

KORSANLAR TARAFINDAN KAÇIRILDIM.

İçinde bulunduğum tekne halı kaplı metal bir gövdeye sahip. Ağır bir hızla ilerliyor. Soğuk ve klostrofobik, halsizim ve acı çekiyorum. Uyumak istiyorum.

Uyuma.

Hasta olacağım, hareket hastalığı, vertigo. Midem sanki boğazıma tırmanmak istiyormuş gibi kasılıyor ve acaba kafama darbe mi aldım, beni buraya böyle mi getirdiler, eski bir teknenin kargo bölümüne mi attılar diye düşünüyorum. Sırt üstü yatıyorum, etrafıma bir file sarılmış, midem bulanıyor, kusmak üzereyim. Midemde hiçbir şey yok ve kuru kusmak istemiyorum, kontrolsüzce öğürmeye başlamamalıyım. Bilincimin olduğunu bilmemeliler ve ben her yerime odaklanıyorum, yaralı olup olmadığımdan emin değilim. Acı hissetmiyorum, sadece başım ağrıyor.

"Uyanık mısın?" diye soruyor bir adam
yüksek sesle. Sesini daha önce de
duymuştum.

Cevap vermedim ve kafam biraz dağıldı. Bir arabanın içindeyim. Arkadaki kargo bölümünde, karşıdan gelen trafiğin ışıkları onu aralıklı olarak aydınlatıyor.

Ön koltukların arkasında kutu gibi şekillerle çevrili olarak, karanlığı etrafımda toplamak için elimden geleni yapıyorum. İçinde saklanmak için.

Senin öldüğünü düşünmesini sağla.

"Uyanık olmalısın," diyor CFC için iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm küçük bir crossover SUV kullanan adam.

Adını hatırlamakta zorlanıyorum ve karşımda otururken tamamen empati yoksunu olduğunu hayal ediyorum. Ruhsuz. Boş. Hiçbir şey hissetmiyordu.

"Numara ," diyor.

Ölü taklidi yap.

"Sahtekarlığın artık seni kurtaramaz."

Bu sabah giydiğim kıyafetlerin dokularını hatırlıyorum, sanırım bu sabahıtı. Kadife pantolon, kablo örgü kazak ve sıcaklık dondurucu olduğu için giydiğim aşığı ceket.

Ayaklarımı birbirine sürtüyorum, çıplak ve çok soğuklar, onları ağı doğru itiyorum ve sert ve kare bir şeyin direncini buluyorlar. Hava tamamen karanlık ve trafik sesi duyuyorum. Ne olduğunu hatırlamasam da bildiğimden emin olmaya başlıyorum. Sonra rüya gördüğümü düşünüyorum.

Bu kötü bir rüya. gerek. Bu korkunç bir rüya ve sen iyisin.

Derin bir nefes alıyorum ve başım zonklarken safrayı geri boğuyorum ve daha derin nefesler alıyorum ve uyanık olduğumu fark ediyorum. Gerçekten uyanığım ve bu gerçekten oluyor. Panik yapmamalıyım. Ağı çıplak ayaklarımla sert kare şekli itiyorum ve bu her neyse çok hafif hareket ediyor ve plastik gibi hissediyorum.

Bir olay yeri vakası.

Sürücü koltuğundan yüksek sesle konuşuyor, uyanık olup olmadığını soruyor ve yine cevap vermiyorum ve onun kim olduğunu biliyorum.

"bunu çözmek zorunda kalmayacaksın," diyor Al Galbraith ve sesinin tınısından, volümündeki dalgalanmalardan dönüp bana bakmaya devam ettiğini anlayabiliyorum.

Onun görebileceğı şekilde hareket etmiyorum, SUV'un tüm arka kısmı kargo alanı olarak donatılmış, arka koltuk kalıcı olarak düz bir şekilde katlanmış ve burada ne olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Düşünmek zor, nefes almak zor. Ellerim serbest. Beni bağlamadı ama ağı etrafıma sardı ve oldukça sıkı ve garip bir şekilde dolanmış canlıları, büyük deri sırtlıları ve söylenenleri düşünüyorum. Dikey bir çizgi gibi bir şeye rastlıyorlar ve panikleyip kendilerini içinde döndürüyorlar ve sonra boğuluyorlar.

Panik yapmayın. Yavaş, derin nefes al.

Telefonum gitmiş. Telefonum onda. çantam onda, tabii çantam ve telefonum Fayth House otoparkının kaldırımında değilse ve onları orada bırakmadıysa.

Onları bırakmazdı.

Ellerim göğsümde sıkışmış durumda ve onları hareket ettiriyorum, parmaklarımı ekipmanlarımızı sabitlemek için kullandığımız kargo ağı olduğunu fark ettiğim şeyin içinden geçiriyorum ve düğümlenmiş bir bağ hissediyorum ve onu gevşetmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Parmaklarım sert ve soğuk, titrer gibi oluyorum, dişlerim takırdamak üzere ve sakinleşmek için kendime telkinde bulunuyorum.

"Uyanık olmalısın," diyor. "Sana o kadar vermedim. Hep merak etmişimdir, acaba kokusunu mı diye. Yaklaşan ölümün tatlı kokusunu."

Hiçbir şey hatırlamıyorum, ama ne yaptığını biliyorum, muhtemelen arabasında, gümüş Jeep Cherokee'sinde, dürtü geldiğinde kullanmak için bir şişe bulunduruyordur. Cinayet kiti.

Seni orospu çocuğu.

"Elbette herkes biraz farklı tepki veriyor," diyor. "Tehlike de sanat da bu. Çok fazla olursa gösteri erken biter, Kanada'daki kadının başına gelen de buydu, araba kullandığım için onu sürekli bayıltmak zorunda kaldım."

Altımdaki kaldırımın sesinden ve motorun ses tonundaki bir tünelden geçtiğimizi anlayabiliyorum.

"Başı kucağımdaydı ve bezi elimde tutmazsam benimle kavga edeceğini biliyordum. O zaman bir daha uyanmayacaktı. Ona duymak istediği şeyi söyleme şansım olmadı. Çok aptalcaydı, yazık oldu. Tek bir kelime bile duymadı. Tek bir kelime bile."

Parmaklarımı ağıın içinden geçiriyorum ve başka bir çantanın sert plastik tarafını hissediyorum.

"Hiçbir fikri yoktu. Anahtarlar dışarıda, sağanak yağmurda kapı açmak, bildiği ya da yaptığı son şeydi ve bu sadece bir israftı. Çektiğim onca zahmetten sonra gerçek bir kayıp, bu yüzden bir şeyler yapmalıydım. Yani, tamamen boşa gitmesini istemedim. En azından ilginç hale getirdim. Her şey zamanlamayla ilgili ve ben nasıl bekleyeceğimi biliyorum. Ama bazı şeyler önlenemez. İnsanlar araya girdiğinde neler olduğunu görüyor musun?"

Bunun hangi sahne vakası olduğunu hayal edemiyorum.

"Sevgili annemin doğum günü olduğunu nereden ? Belki de bilmiyordun. Onu görmeye gittin mi? Muhtemelen gitmedim. Fark etmez. O konuşamaz."

Burada davaların tam olarak nasıl düzenlendiğini hatırlamaya çalışıyorum.

"Yaptığım şeyi size göndererek ilginç hale getirdiğimi kabul etmelisiniz.

Bak.

neden oldu."

Acı bir şekilde söylüyor.

"Patronunuzun hapiste olmaması muhtemelen en iyisidir, tabii onu oraya koyan siz değilseniz. Ama sonuç planladığımız gibi olmadı. Bunu bilmelisin ve bunun bir kısmı senin hatan. Onun şekilde kazanmasını asla istemedim. Çürümeli. Herkesin dikkatini çekmek için mükemmel bir zamandı,

Ve ne yazık ki tüm parasıyla rahatça döşeyemeyeceği kokuşmuş bir hücrede ."

Beni içeri sığdırmak için eşyaları buraya taşırdı.

"İtiraf etmeliyim ki ilk başta biraz midem bulandı. Haberlere konu olan o iğrenç yaşlı leşten bahsetmiyorum. Hala hayattayken bile yaşlı bir leşti, anneme kolaj yapmayı ve diğer akılsız hobilerini öğreten ve ben ortaya çıktığımda uygun bir şekilde kibar olmayan bir iyilik timsaliydi. Kemikçi kadından daha erkenciydi ve ben o kadar cesur değildim çünkü buna ihtiyacım yoktu. Küçük sohbetimiz için, hatasını anlaması için bolca vardı. Ben diğerinden bahsediyorum, o bir israftı. Lanet bir israf."

Hangi plastik kasanın ne olduğundan emin değilim. Bazıları turuncu, bazıları siyah ama burası çok karanlık olduğu için renkleri seçemiyorum.

"Bıçağın kıkırdağı delip geçme sesi gerçekten midemi bulandırdı. Ve düşünüyorum da, eğer bu sizi , bayan, gerçekten ölmüşsünüz demektir."

Gülüyor. İçinde neşe olmayan sessiz bir kıkırdamadır bu.

"Bana kulağını ödünç ver. Kulaktan çal. İçinde *kulak* kelimesi geçen tüm klişeleri düşün. Hiç dinlemedin. Keşke dinleseydin. Tanrı neden dinlemeyen insanlara kulak verdi?"

Yanlış davayı açmak istemiyorum.

"Şimdi dinlemek zorundasın. Yapabileceğin tek şey bu. Olayların bu şekilde gelişmesi bir şey değil mi?"

Lütfen yanlış açmama izin verme.

"Uyanmadın mı daha!" diye bağırıyor. "En iyi kısmı kokmayacaksın. Bir çeşit ozon kokusu. Birinin odadaki tüm havayı emmesiyle ilgili eski bir deyiş duydu mu hiç? Bunun doğru olduğunu öğrenmek üzeresin."

İstediğim şeyin Marino'nun on altı-otuz dediği Pelican taşıma çantasında olacağından oldukça eminim.

"Beni dinliyor musun? Uyan artık!"

Katlanabilir bir tutamak hissediyorum ve iyiye işaret olabilir, ama hatırlamam zor.

"Sana ne kadar iyi davrandım ve aldığım şey bu. Sana çiçekler getirdim ve iğrenç elini tuttum." Benimle konuşmaya devam ediyor ve başka biriyle konuşuyor.

Çok, çok yavaşça plastik bir kopçayı yukarı itiyorum, parmaklarımı kasanın kenarı boyunca gezdirerek bir kopça daha ve sonra bir tane daha hissediyorum.

"Hürmetkâr, mükemmel, gerçekten ve aslında yapmam gereken şey yüzüne tükürmekken seni en iyi yere koydum. Beni geç doğurduğun ve iğrenç bir kocakarı tarafından büyütüldüğüm için bunca yıl bana neye mal oldu biliyor musun? Benden başka kimsenin lütfuyla. Fayth House ve sen ne lütufkârsın ne de minnettar. Lanet bir ikiyüzlüsün ve bunu kabul etmenin zamanı geldi. Kabul edeceksin. Kısa bir süre içinde özür dileyeceksin."

Lütfen burada eldiven ve koruyucu giysilerden başka bir şey olmamasına izin vermeyin.

Ama boyutu doğru görünüyor. Büyük bir alet kutusu gibi hissettiren bir Pelican çantası.

Tek kullanımlık giysi ve çarşafı sakladığımız çantalar daha çok çelik mandallı kuru kutulara benziyor. Oldukça eminim. Düzgün düşünmek için çok uğraşıyorum. Kalbim korkmuş bir kuş gibi uçuyor.

"Sen soğukkanlı bir kaltaksın ve ölmene izin verebilirdim, ki aslında istediğin de buydu. İşte bu yüzden yapmadım. Beyin yerine bir kabak, orada yatan ya da sandalyede oturup bakan bir meyve ya da sebzeden başka bir şey değil. Ve artık kendi adına konuşamıyorsun, ne tatlı dilli bir sahtekârsın ne de erdemli bir iyiliksever. Yaşamana izin verdim çünkü seni bu şekilde görmek hoşuma gidiyor. İlk defa, seni görmeye gelmekten gerçekten zevk alıyorum. Altına işiyorsun, yatağa sığıyorsun. Her geçen gün daha da çirkinleşiyor, daha da ekşi kokuyor, daha da iğrençleşiyorsun. Şimdi kahraman kim?"

Kapağı birkaç santim yukarı kaldırıyorum, ağır olduğu ve gürültü yapmak istemediğim için sonuna kadar açmadan kasanın içini yokluyorum. İçinde kıvrımlı köpük hissediyorum.

"Uyanık olduğunu biliyorum!" diye bağılıyor ve ben donup kalıyorum. "Bana telefonunun şifresini söyle!"

Parmaklarımı yavaşça, nazıkçe çantanın içinde gezdiriyorum ve işaretleme kalemleri ile bir zimba hissediyorum. Kanıt paketleme malzemeleri ve doğru olanı bulduğumu biliyorum. Küçük makasların ilmekli çelik saplarını hissediyorum ve onları çekip ve ağı kesmeye başlıyorum ve SUV çok daha yavaş ilerliyor. Uzun sokak lambalarını, kırık camları ve koyu renkli pencerelerin üstünden akan oluklu alüminyum kaplamaları görüyorum, geçtiğimiz bazı binalar tahtalarla kapatılmış.

Mümkün az hareket ederek kollarımı ve başımı ağdan çıkarıyorum ve sonra ayaklarım ağdan kurtuluyor ve sanki taşa dönüşmüş gibi donmuş hissediyorlar. Elimi tekrar çantanın içine sokup metal tutamağı arıyorum.

"!"

Plastik ve cam; ilaç kutularını, şişeleri ve çelik bir neşter sapını tanıyorum. Terk edilmiş eski depoların bulunduğu karanlık ve ıssız bir bölgede, bozuk kaldırım üzerinde çok yavaş ilerliyor.

"Uyanık olduğumu biliyorum. Sana o kadar vermedim," diye tekrarlıyor. "Bir dakika içinde durup seni dışarı çıkaracağım ve bir şey denemenin sana faydası yok. Biraz daha kestirdikten sonra sana daha önce hiç görmediğin bir şey göstereceğim. Bence çok etkileneceksin."

Tek kullanımlık neşter bıçaklarının olduğu folyo poşeti buldum.

"Mükemmel suç," diyor. "Ve bunu ben buldum, sen değil."

Yavaşça, sessizce keseyi açıyorum.

"Birini tespit edilemeyecek şekilde uyutmanın bir yolu. Kimse tarafından değil. Çevre dostu bir yol. *Yeşil* olarak dışarı çıkacaksınız." Yine o neşesiz kahkaha. "Hepsi *yeşile* dönüyor. Kemikçi kadın hariç. Gerçekten çok kötü. Açıkçası bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum. Bunun olması gerekmiyordu, biliyorsun. Hepsi senin suçun. Gelip seni ilgilendirmeyen bir işe burnunu sokmak mı? Zamanlama her şeydir ve senin zamanın doldu."

Bıçağı sapa kilitliyorum ve çelik çeliğe karşı yumuşak bir tıkırtı çıkarıyor ve bunu duyduğundan endişeleniyorum.

"Vay, vay, bu nedir?"

Arabayı aniden durdurur. Kapısı açılır.

"Ne yaptığınızı bilmiyorum," diyor inerken.

Bıçağı kilitlediğimi duydu ve hangi kapıyı açacağını bilmiyorum, yeni bir panikle aklıma geliyor. Arka kapıyı mı yoksa bagaj kapağını mı açacağını bilmiyorum ve çok hızlı hareket etmem gerekecek çünkü artık ağın içinde olmadığımı görecek.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kafasına, boynuna, yüzüne, gözlerine bakacağım ama onu görmek zor olacak. Bulduğumuz yer çok karanlık ve arabamın iç ışığı kapalı. Kimse görmeden girip çıkmamı sağlamak için kapattı ve aklıma motoru kapatmadığı geliyor ve kapısını açık bırakmış olmalı çünkü araba bip sesi çıkarıyor. Motor yüksek sesle gürliyor ve sanki ayağı gazdaymış gibi farklı bir ses geliyor ama o da öyle değil ve arabanın içinde değil. Ne duyduğumu anlamıyorum ve çelik sapı daha önce hiç neşter tutmadığım bir şekilde kavriyorum.

Kesmek, saplamak için bir bıçak gibi.

"Burası özel mülk," diyor ve benimle konuşmadığını anlıyorum.

Doğruldu ve neşteri hazırladım ve bir sürü kamyon fark ettim, *Crystal Carbon2* ve bir logo olan farklı boyutlarda beyaz kamyonlar ve uzakta pist ışıkları ve Logan'ın hava trafik kontrol kulesi.

Havaalanının tam karşısında, ABD Donanma Hastane Gemisi *Comfort*'un kuru havuzda olduğu Deniz Endüstri Parkı'nın bir yarımadasındayız, üzerinde kırmızı haç olan beyaz bacası siyah gökyüzüne karşı gururlu ve sonra onu farlarda görüyorum, parıltıyla yıkanmış, kaşlarını çatmış, öfkeli. Elinde küçük bir şişe ve bebek bezi büyüklüğünde bir bez parçası var ve cipten uzaklaşıyor, şişe kaldırıma çarpıyor ve bez parçası koşarken bir hayalet gibi uçup gidiyor.

Arka kapıyı açıyorum ve çıplak ayaklarım uyuşmuş bir şekilde dışarı çıkıyorum ve park ettiğimiz asfalt birdenbire acil durum ışıklarının yanıp söndüğü bir karmaşaya dönüşüyor, işaretli ve işaretsiz arabalar kükreyerek içeri giriyor ve o su üzerindeki eski bir tuğla depoya doğru koşuyor ve Marino ile Lucy onun tepesinde.

Düşüyor, yuvarlanıyor, sanki asfalta dalıyormuş gibi, ya da belki Lucy ayaklarını çekmiş, . Ama Marino üzerine çullanıyor, yumruk atıyor ve bağılıyor, sonra da genç bir kadın sanki büyülenmiş gibi beliriyor. Bir an için yine rüya görüp görmediğimi merak ediyorum.

kırk

YANIP SÖNEN PARLAK IŞIKLARIN VE KARANLIĞIN İÇİNDEN ÇIKIYOR, siyah bir Maserati'nin park ettiğini fark ettiğim cipimin arkasından çıkıyor, büyük motoru gırtlaktan İyi olup soruyor, ben de ona iyi olduğumu, onu tanımadığımı ve tanıdığımı söylüyorum.

"Onu öldürebilir. Pekala, Marino. Bu kadar yeter. Onu suçladığımdan değil." O depoya doğru bakıyor, ben de onun yüzüne . "İyi olduğuna emin misin? Seni bir arabaya bindirelim, ben de ayakların için bir şeyler bulayım."

Saçlarını oldukça kısa kestirmiş ve kahverengiden çok sarıya benziyor, hala çok güzel ama daha yaşlı, otuzlu yaşlarının ortalarında, Lucy'nin yaşlarında. Onu son gördüğümde ancak yirmi yaşındaydı ve koluna girip beni Sil Machado'Crown Vic' götürüyor. Arka koltuğa tırmanıyorum ve kapıyı sonuna kadar açarak oturuyorum ve ayaklarımı ovuşturuyorum.

Janet'a, "Sanırım birileri bir şeyleri açıklayacak," diyorum.

Onu en son on beş yıl önce görmüş olmalıyım, Lucy ile Washington, D.C.'de bir daireyi paylaşıyorlardı. Lucy ATF'de, Janet ise FBI'da çalışıyordu. Onu hep sevmişimdir. Birlikte iyidiler ve o zamandan beri Lucy için hiçbir şey o kadar iyi olmadı.

"Elinizde bir silah olmadığını fark ettim, kimseyi tutuklamak istiyor gibi görünmüyorsunuz," diyorum ona, "ve gözlerim karardıysa özür dilerim. Keşke kafam düşse. Belki o zaman acımazdı."

"Artık Büro'da çalışmıyorum, polis bile değilim," diyor Janet. "Bir avukatım, o berbat insanlardan biriyim, ama daha kötüsü. Çevre hukuku konusunda uzmanım, bu yüzden benden nefret ediliyor."

"Sadece bir domuz evlat edinme. Lucy onu tehdit ediyor. Ve o şehir dışındayken ona ben bakacağım, ki bu sık sık oluyor."

"Sanırım ayakkabılarına ne yaptığını bilmiyorsun."

"Arkada bir kutu bot kılıfı olmalı." Az önce içinde rehin tutulduğum SUV'yi işaret ediyorum ve aklıma tüm CFC araçlarının uydu yer belirleyicilerle donatılmış olduğu geliyor. "PVC tabanlı olanlardan, böylece içinde yürüyebiliyorum," diyorum ona. "Beni buraya kadar takip ettin. Ama neden?"

"Lucy'ye arabaya biner binmez onu arayacağına mesaj atmışsın," diyor. "Ama aramadın."

"Ve bu beni takip etmeye başlaması için yeterli miydi?"

"Düşündüğünden daha fazlasını yapıyor. Seni, beni, hemen hemen herkesi izliyor. Ve senin Fayth House'da olduğunu ve sonra da eve gitmek yerine Boston'a doğru gittiğini görebiliyordu. Ayrıca, Benton'a oldukça acil mesajlar bırakmışsın."

Bana zaten Fayth House'a çok yakın olduklarını, Marino'yu Cambridge'deki evine geri götürdüklerini ve Mildred Lott'un karanlıkta dışarı çıkmasının önemi hakkında konuştuklarını anlatıyor.

"Arka bahçede Jasmine'in sesini duyduğunu sanmış," diyor Janet. "Köpeğinin adını sayıklıyordu."

Lucy'nin İngiliz ve Alman araştırmacılarla birlikte bilgisayar tabanlı dudak okuma teknolojisi üzerinde çalıştığını biliyorum ve Janet yazılımın artık insanlar yüz altmış derece kadar yana çevrildiğinde kullanılabilecek kadar iyi olduğunu söylüyor. Başka bir deyişle, ağızlarının hareket ettiğini zar zor görebiliyorsunuz ama bilgisayar görüyor.

Janet, "Kameraya arkasını dönmüş, her ne duyduysa o yöne bakıyordu," diyor. "Güvenlik kamerası onu sadece yandan yakalamış ve en azından biraz kocasının adını söylüyormuş gibi görünüyor."

Benton'arıyorum, burada olup olmadığını merak ediyorum. Ajanlara, polise haber vermiş olmalı ve eğer öyleyse, bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Korktuğum şeyin doğru olduğunu öğrendi. Douglas Burke buraya Channing Lott ile savaşmak için geldi, gemicilik merkezi kuru havuzdaki hastane gemisinin ötesinde uzakta beliriyor, bu saatte çoğu karanlık olan yüzlerce penceresi olan savaş öncesi devasa beyaz bir bina.

"Savcı gibi birinin bunu düşündüğünü ya da düşünmek istediğini görebiliyorum," diyor Janet. "*Channing* değil ama *Jasmine*. Köpeğini çağırıyordu ve gerçekten mutlu, heyecanlı ama telaşlı görünüyordu ve şimdi nedenini biliyoruz."

Ayaklarım artık uyuşmuyor ve şimdi kaşınıyorlar.

"Tam olarak değil," diye cevap verdim. "Neden köpeğinin orada olduğunu düşündü?"

"Ya köpek yanındaydı ya da daha büyük olasılıkla bir kaydı vardı" diyor. "Eğer köpeği günler önce çalmış ve havlamasını kaydetmişse."

Janet SUV'a doğru yürüyüp bagaj kapağını açarken ben ayaklarımı ovmaya devam ediyorum.

"Büyük turuncu çantalardan birini dene," diye sesleniyorum ona, her yerde polisler var ve Al Galbraith kelepçelenip bir FBI sedanının arkasına yerleştiriliyor.

Boston polislerine, ajanlara ve Machado'ya bakıyorum ve sonra Benton'ı üniformalı polislerle birlikte deponun girişine doğru ilerlerken görüyorum. Douglas Burke'e dair hiçbir iz göremiyorum. Hafif bir koçbaşının üç gürültülü vuruşuyla kapı açılıyor ve içeride, tekerlekli parlak çelik makineler, hortum bobinleri ve uzak bir duvara yığılmış yüzlerce ahşap varil görebildiğim kavernöz bir açık alanın ışıkları yanıyor.

Benton ve diğerleri kapalı metal bir kapıya yaklaşıyorlar; zemindeki kırmızımsı renk tonunu seçebiliyor ve buhar püskürtme sesini duyabiliyorum. Burke'ün endüstriyel temizlik için *çevreci* bir yöntem olan Crystal Carbon2 hakkındaki suçlayıcı yorumlarını hatırlıyorum. Katı karbondioksit püskürtme, demişti.

Kuru buz topaklarını süpersonik hızlarda iten basınçlı hava ve karbondioksit bilinen en basit ve en yaygın boğucu maddelerden biridir.

Renksiz ve kokusuzdur, havadan bir buçuk kat daha ağırdır, bu nedenle aşağıya doğru akar ve çökerek oksijenin yerini alır. Kapalı bir alanda yüzde on konsantrasyonda bir kişi bir dakikadan kısa bir süre içinde bilincini kaybeder ve boğulur ve Al Galbraith haklıydı.

Kişi yanmadığı sürece otopside hiçbir şey çıkmayacaktır. Eksi yüz Fahrenheit derecenin üzerinde kuru buz donmaya neden olur, o kadar soğuktur ki sıcak da olabilir ve Peggy Stanton'ın kolundaki ve ayaklarındaki garip sert kahverengi bölgeleri, kırılmış tırnaklarını ve yırtılmış külotlu çorabını düşünüyorum.

Onu o kapalı metal kapının ardındaki odaya kilitledi ve bir makineyi çalıştırdı ve kapatamazsa öleceğini biliyordu. Başlıktan fışkıran beyaz sise , ona uzandı, tekmeledi ve sis onu yaktı. Onun sağa sola koşuşturduğunu, kapıya vurduğunu, kendisine ait olmayan naylon hortumu tırmaladığını, belki de tekrar denerken cildini korumak için ellerini çorap parçalarına sardığını ve CO₂ konsantrasyonunun yükseldiğini hayal ediyorum.

Janet bot kılıflarıyla dönüyor ve ben de telefonum yanımda olmadığı için hayal kırıklığına uğrayarak onları giyiyorum. Arabadan inip beceriksizce tırısı kalkıyorum, ayaklarım hâlâ bana ait değil gibi görünüyor. Tüm kamyonların park edildiği depoya doğru ilerliyorum ve kapalı metal kapının arkasından basınçlı hava püskürtme sesi geliyor ve kilitli olmalı çünkü polis koçbaşını hazır tutuyor.

Kırmızı odunsu lifler, aksesuarlarla düzenlenmiş tel rafların üzerinde ince bir toprak veya kir tabakası gibidir. Hortumlar, nozullar, yalıtımlı eldivenler ve ince döküntüler, patlatma makinelerinin paslanmaz çelik yüzeylerini ve kuru buz topaklarının muhtemelen içinde sevk edildiği çok sayıda sert kutu yalıtımlı soğutucu ve konteyneri kaplamaktadır.

Benton'a "Ciddi önlemler almanız gerekecek, insanlar bilinçlerini inanılmaz derecede hızlı kaybediyor, geldiğini bile hissetmiyorlar," diyorum ve elimi koluna koyuyorum. "Tüm CO₂'nin dışarı atıldığından emin olmalıyız."

"Biliyorum," diyor ve ben bunu gözlerinde görüyorum. Douglas Burke'ün o odada olmasından korkuyor. "Buraya geldi," diyor Benton.

"Buraya gelmiş ve sonra annesini görmek ve ona doğum günü çiçeği bırakmak için Fayth House'a gitmiş olmalı. Annesi orada ikamet ediyor olmalı ve beni oraya girerken görmüş olmalı."

"Herkes geri çekilsin!" Polis duruşunu alır ve koçbaşını arkasında sallar.

"Bir sekreter Doug'a Channing Lott'un bugün için gittiğini söyledi ve onu operasyon şefine yönlendirdi. Buraya. Saat beş buçuk civarıydı," diyor Benton.

Demir koç kapıyı çarpıyor.

"Onu gördükten kısa bir süre sonra," diye cevap verdim. "Beni takip ettiğinde ve sana mesaj bıraktığımda."

"Neden elinde neşter tutuyorsun?" Benton soruyor ve bilmediğini fark ediyorum.

Neler yaşadığım hakkında en ufak bir fikri yok.

"Buraya bir araçla geldim," diye cevap veriyorum, koçbaşı tekrar geri dönüp çarpıyor ve tahta parçalanıyor.

Sürgü kilitleri ahşap çerçeveden ayrılır ve metal kapı içeri doğru sallanır ve patlama sesi daha yüksektir. Donmuş karbondioksit buharı

Havadaki nem yoğunlaşıyor ve bizi soğuk beyaz bir bulut sarıyor.

iki gece sonra

LUCY KIR EVİNDE BİRDEN FAZLA ALDATMACA SAKLIYORDU ve ben Marino'ya, bir köpekle sürekli olarak ilgilenilmediği takdirde bunun bir sorun olduğunu hatırlatın.

"İhmal edilmiş hayvanlardan payıma düşeni gördüm." Ezilmiş sarımsağı zeytinyağında soteliyorum. "Köpek sahibi olmak çocuk sahibi olmak gibidir." Keşke sosa daha önce başlasaydım.

Ancak medeni bir şey yapmak için daha erken bir zaman yoktu, son iki gün yemek pişirmeyi, uyumayı veya düzgün yemeyi içermeyen amansız bir çile oldu. Lucy tüm CFC araçlarına GPS takip cihazı takılması konusunda ısrarcı olmasaydı, SUV'umu takip etmeseydi nasıl sonuçlanırdı diye merak edip duruyorum. Bir parçam, gerçekleşmeyen şeylerin peşini bırakmıyor.

Sosa taze fesleğen ve kekik karıştırırken Marino'ya, "Köpekler çok fazla ilgi ister," diyorum. "Bu yüzden Bryce ve Ethan'ın hep kedileri oldu."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Tuhaf Çift'in neden kedileri olduğunu biliyoruz. Eşcinseller kedilerden hoşlanır."

"Bu korkunç bir klişe, saçmalıktan bahsetmiyorum bile." Birkaç tutam esmer şeker ve biraz kırmızı pul biber iyi olurdu.

"Biliyor musun, Felix Unger'ı oynayan adam Quincy'yi de oynadı. Hiç durup bunun ne kadar uzun zaman önce olduğunu düşündünüz mü?"

"Quincy'yi Jack Klugman oynadı. Tony Randall değil," diye cevap veriyorum. "Bir köpek çok fazla iş demek, Marino."

"Bilmiyorum. Bu çok garip, Doktor. Zamanın nereye gittiği. Ne kadar aptalca olduğunu anlayacak kadar bilgim olmadan önce o diziyi izlediğimi hatırlıyorum, kanserin mutasyona uğrayıp herkesi öldürmeye başladığı bölüm gibi mi? Peki ya kolu yerine dikildikten iyi olan kolu da kötüleşen adam? Tanrım, en az otuz yıl önceydi ve ben hâlâ boks yapıyordum.

NYPD'de işe başladım, gerçek bir Quincy ile tanışmamıştım bile ve burada seninle çalışıyorum. İnsanlar yaşlanmanın kendileri dışında herkesin başına geldiğini düşünür. Sonra ellisine geliyorsun ve "*Ne oluyor lan?*" diyorsun.

Seramik bir kaseğin üzerindeki nemli bezi kaldırıp hamuru kontrol ediyorum ve Marino yerde oturuyor. Duvara yaslanmış koca bacaklarını uzatmış, mutfağımın içinde, Lucy'nin geçen gün Janet'la birlikte kapattığı domuz çiftliğinden hava yoluyla kurtardığı, iri yarı bir Alman çoban köpeği yavrusuyla birlikte. Bütün patileri, kocaman kahverengi gözleri ve kalkık kulaklarıyla, siyah ve ten rengi, belki dört aylık, Marino'nun kucağında kıvrılmış, tazi köpeğim Sock da yanlarındaki halının üzerinde.

"Cambridge bir K-9 almak için her şeyi ayarlamıştı ama sonra bütçeyi onaylamadılar." Marino birasına uzanır ve köpek yavrusuyla farklıdır.

Marino nazik. Sesi bile farklı.

"Sorun köpeği olan kişinin fazla mesai ödemesi, ama benim durumumda bunu ücretsiz yapabilirim ve bu bir sendika sorunu ya da başka bir şey değil çünkü onlar için çalışmıyorum. Büyüyünce kadavra köpeği mi olmak istiyorsun?" diyor yavru köpeğine.

"Ne hırs ama." Hamuru üç topa böldüm.

"O zaman benimle çalışmaya gelebilir. Bu hoşuna giderdi, değil mi? Her gün benim büyük süslü binama gel," diyor yavru köpeğe aptalca bir sesle ve köpek elini yalıyor. "Bu iyi olur, değil mi Doktor? Onu eğiteceğim, sahnelere götüreceğim, her türlü şeye karşı tetikte olmasını öğreteceğim. Bu gerçekten harika olur, sence de öyle değil mi?"

Artık umurumda değil. AeroBed'de uyumak, ofiste bir köpek, bunların hiçbirisi artık önemli görünmüyor. Bu oyunu defalarca oynadım ve en temel soruya cevap veremiyorum. Kendimi kurtarmak için onu yeterince kötü keser miydim? Denemezdim değil, çünkü yüzünü keseceğimden hiç şüphem yok, ama bir neşter bıçağı çok kısa ve dardır ve sapından kopabilir.

İhtiyacım olmadığı ortaya çıkan küçük bir şansım vardı, ancak bunu düşünmeden edemiyorum çünkü bu, mesleğimin araçlarının kimseyi kurtarmadığını bir kez daha hatırlatıyor. Bunu düşünürken bile bunun tamamen doğru olmadığını biliyorum ve bu lanet ruh halinden kurtulmam gerekiyor.

"Bir isim bulmaya çalışırken kendimi deli ediyorum," diyor Marino.

"Belki Quincy. Sana Quincy dememe ne dersin?" diyor yavru köpeğe ve ben olumsuz olduğumda bundan nefret ediyorum.

Bir katili durdurmaya yardım edersem bir hayat, belki de birden fazla hayat kurtardığım, sabah, öğle ve gece yaptığım şeyin daha fazla şiddeti önlediği kesinlikle tartışılabilir ve Al Galbraith'in işi bitmemişti. Benton daha yeni başladığını, yıllardır Fayth House'da ikamet eden yaşlı annesi Mary Galbraith'in yaklaşık on ay önce felç geçirdiğini ve bilişsel işlevlerini asla geri kazanamadığını söyledi. Açıklanamayan bir şeyi açıklamak ne kadar mümkünse, bu da tetikleyici olmuş gibi görünüyor.

Çiftliklerle, atlarla ve şarap imalathaneleriyle uğraşan hayırsever bir Pennsylvania ailesinin en küçük çocuğu, Yale mezunu, hiç evlenmemiş ve annesinden o kadar nefret ediyordu ki. Annesi bir akademisyen, İç Savaş Tarihçileri Derneği üyesi ve İzci Kızlar için danışmanlık yapan bir arşivciydi ve onu yeterince öldüremiyordu.

"Ne tür bir şarap?" Lucy elinde birkaç şişeye içeri girer.

Janet çoktan bir bardak aldı, ben de önlüğüme silip etiketleri inceliyorum.

"Hayır." Üzerinde çalıştığım hamura dönüyorum, onu unluyorum, bastırıyorum, yavaşça daire şeklinde uzatıyorum. "Oregon'dan gelen pinotlar." Hamuru hareket ettiriyorum, delik açmamak için parmak uçlarımı kullanıyorum. "Doğum günümde bana verdiğin o güzel kutu, bodrumdaki Domaine Drouhin."

Janet getireceğini söylüyor ve ben de eklemlerimi birbirinden ayırıp hamuru döndürerek ilk pizza için esnetiyorum; bu pizza mantarlı, ekstra soslu, ekstra peynirli, ekstra soğanlı, çifte tütsülenmiş domuz pastırmalı ve jalapeños turşulu. Marino'nun . Lucy'den taze rendelenmiş Parmigiano-Reggiano ve tam yağlı mozzarellayı buzdolabından çıkarmasını istiyorum ve Marino'ya iki köpeği de arka bahçeye çıkarmasını öneriyorum.

"Gördün mü?" O gidince Lucy'ye söyledim. "Ona sormak zorundayım. Beni endişelendiren de bu. Yavru köpeğini dışarı çıkarma geldiğini kendi başına düşünmeli."

"Her şey girecek, Kay Teyze. O köpeği çok seviyor."

"Bir şeyi sevmek yeterli değildir. Ona iyi bakmalısın." Bir sonraki pizza hamuruna başlıyorum.

"Belki de sonunda öğreneceği şey budur. Bir şeyle nasıl ilgileneceğini ve kendisiyle nasıl ilgileneceğini; belki de bunu yapmasının zamanı gelmiştir." Lucy peynir kaselerini tezgâhın üzerine koyuyor. "Belki de zahmete girmek için bir nedene ihtiyacı vardır. Belki de bir şeyi o kadar çok istemelisiniz ki sonunda daha az bencil olmaya razı olmalısınız."

"Böyle hissetmene sevindim." Yufkayı fırlatıp yağlanmış, unlanmış bir tepsiye yerleştiriyorum ve Lucy'nin kendinden ve hayatında bitenlerden bahsettiğini biliyorum. "Sadece neden bana söyleyemeyeceğini düşündüğünü anlamıyorum.

Belki soğanları ve mantarları buzdolabından çıkarabilirsin; sotelememiz ve süzmemiz gerekecek. Suyunu çıkarmak için."

"Uğursuzluk getirmekten korkuyordum," diyor. "İşe yarayıp yaramayacağını görmem gerekiyordu ve eskiden birlikte olduğunuz birine geri dönmeye çalıştığınızda çoğu zaman işe yaramıyor." Bir kesme tahtası ve bıçak buluyor. "Sana her şeyin kesinlikle anlatılması gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama bazen hissettiklerimi kendi başıma hissetmek için hayatımda yalnız kalmam gerekiyor."

"Bana her şeyin söylenmesi gerektiğini kesinlikle düşünmüyorum." Tepsiye üçüncü bir hamur yerleştiriyorum. "Eğer gerçekten böyle hissetseydim, bir evliliğim olmazdı."

Benton'ı dünden beri görmedim, ofisimde benimle birlikteydi. Douglas Burke'le ben ilgilendim çünkü başka kimsenin ilgilenmesi gerektiğini düşünmedim ve Benton da doğrudan ilgilenmedi ama tüm bu süre boyunca otopsi odasıdaydı. Esas olarak kadının mücadele edip etmediğini, kendini savunmak için herhangi bir girişimde bulunup bulunmadığını öğrenmek istiyordu. Burke'ün dokuz milimetrelilik bir tabancası vardı ve Benton ne olmuş olabileceğini, kadının neden mücadele etmediğini anlamıyordu.

Tek yaptığı lanet olası kapıya ateş etmek ve onu kötü bir şekilde vurmaktır, dedi tekrar tekrar.

Kapıdaki ve kapı çerçevesindeki eziklere ve deliklere bakılırsa, kilidi hedef alıyordu.

Neden onu vurmadı ki? Benton bunu bir düzine kez sormuş olmalı ve ben de herkese apaçık görünen şeyi açıklamaya devam ettim.

Burke, Channing Lott'a o kadar takılmıştı ki, kendi inançlarına o kadar inanmıştı ki, karşısında kimin durduğunu bilmiyordu. Katilin kim olduğunu, onu penceresiz odaya, Al Galbraith'in ölüm odasına çevirdiği, içinde sürgülü dondurucuların ve tuğla duvarda bir ağızlıkla sabitlenmiş bir deliğin bulunduğu boş bir depoya götürene kadar anlamamıştı. Kuru buz püskürtücü duvarın diğer tarafındaydı ve Galbraith onu orada , donmuş CO₍₂₎yi saatlerce püskürtmeye yetecek kadar kuru buz topağı tutabilen bir haznesi olan ağır hizmet tipi agresif bir makine.

Galbraith ayarları gidebilecekleri en düşük seviyeye ayarlamıştı, bu özel ekipmanın amacı küf, çamur, yağ, eski boya, vernik ya da korozyonu gidermek değildi. Bu canavar makineyi şarap fıçılarının içini patlatarak temizlemek için değil, insanları öldürmek için kullanıyordu,

inç kare başına seksen pound gibi düşük bir basınçta çalışan, saatte altmış pound kuru buz peleti tüketen, odadaki sıcaklık düştükçe karbondioksit seviyesi yavaşça yükselen ve basınçlı havanın gürültüsü korkunç olurdu.

Douglas Burke onunla mücadele etmedi, hiç şansı yoktu. Sanırım onu o odaya girmesi için kandırdı ve sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Yapabileceği en iyi şey, şarjörünün tamamını boşaltarak dışarı çıkmaya çalışmaktı ama kapıyı açamadı ve muhtemelen bunu denemek için çok az zamanı vardı.

Ne kadar süre hayatta kaldığını bilmem gerçekten mümkün değil, ancak ona ulaştığımızda donarak kurumaya başlamıştı, kırmızımsı elyaf kaplı beton zeminin ortasına bir sandalyenin yerleştirildiği o soğuk havasız odanın içinde kısmen donmuştu. Peggy Stanton'ı sözlü tacizde bulunabilmek için nereye oturttuğu Benton'ın tahminidir. Galbraith FBI'a, sosyal olarak tanımadığı ve kendisine *bir Lilliputian gibi* davranan Mildred Lott'u nereye *oturttuğunu* söyledi.

Benton arabayı park ettiğinde saat neredeyse akşam ondu ve Sock kalkıp tembel tembel yan kapıya doğru yürüyor, Quincy de peşinden koşuyor ve arkadaş olmalarına seviniyorum. Ay, Cambridge'deki evimizin arkasındaki çatıların üzerinde uzak ve küçük, Fransız vitray penceresi merdiven sahanlığının üzerinde aydınlanmış, Benton ve benim oturmaya karar verdiğimiz arka bahçeden vahşi yaşam sahneleri mücevher gibi parlıyor. Manolya ağacının etrafındaki alçak taş duvar soğuk ve kış olduğunu fark ediyorum.

Karanlıkta Benton'a "Daha Cadılar Bayramı bile değil ve hava kar yağacak kadar soğuk," diyorum ve o da kolunu bana dolayarak beni kendine çekiyor.

Gününü ve davanın ne kadar kötü gideceğini düşündüğünü dinledikten sonra ona "Bu kadar karamsar olmamaya çalış," diyorum. "Bütün gece kendime aynı şeyi söyledim. Marino'ya ders verme. Lucy'ye ders verme. Kendime bu kadar yüklenme ve hiçbir şeyin bir fark yaratmayacağını düşünme."

"Keşke gidip hapisanede intihar etseydi." Benton viskisini yudumlar. "İşte. ya. Hükümeti bir duruşmadan kurtar. Ama bunun gibi pislikler kendilerini öldürmezler. Yine aynı lanet köpek ve midilli gösterisi. Donoghue'nun şirketinin onu temsil edeceğine inanamıyorum, muhtemelen yine Yargıç Conry olacak ve sen yine bu işin içinde sürükleneceksin."

"Bu sefer onun tarafından çağrılmayacağım." Beni mahkemeye çağıran Jill Donoghue olmayacak. "Bu savcılığın davası. Kazanmak onların elinde."

"Dan Steward bir moron."

Ona kanıtların ikna edici olduğunu hatırlatıyorum. Galbraith hepsini öldürmüş, çöp poşeti kutularında, bir malt likör şişesinde ve bir poşet kedi mamasında kısmi parmak izleri bırakmış ve polisin şimdi *patlatma evi* olarak adlandırdığı yerden takip ettiği ahşap lifler Peggy Stanton'ın vücudunda ve arabasının içinde de bulunmuş, dikiz aynasındaki parmak izi ona ait ve faturalarını ödemek için sahte olarak düzenlediği çeklerde de parmak izleri bulunmuş.

Aynı şarap lekeli Amerikan meşe lifleri Galbraith'in bir marinada tuttuğu eski bir istakoz teknesinin içindeydi, Benton'a onu cesaretlendirmeye çalışarak hatırlatıyorum. Polis Peggy Stanton'ın giysilerini ve Mildred Lott'un geceliğini, bir zamanlar heybetli olan annesinin kişisel eşyalarını sakladığı Cohasset Limanı'ndaki sahil evinde bir çekmecedeydi buldu. Bir moron bile böyle bir davayı kaybedemez, Benton'a söylüyorum.

"DNA bulacağımıza eminim," diye onu temin ediyorum. "İstakoz teknesinden alınan boya örnekleri bambu direğindeki boya iziyle eşleşiyor, deri sırtlıdan çıkardığım midyedeki kalıntıyla da aynı. Bu da teknesinin Peggy Stanton'ın cesedinin bulunduğu bölgede, kaplumbağayla karşılaştığı yerde olduğunu gösteriyor, ayrıca cep telefonu ve çekleri de ondaydı. Emma Shubert'in cep telefonu ve Logan'ın kablolu ağına girebilmek için deposunda bir menzil genişletici vardı. Bir de Mildred Lott'un cesediyle ilgili göze batan bir ayrıntı var."

Jill Donoghue'nun bile Mildred Lott'un cesedinin neden Al Galbraith'in dondurucularından birinin içinde donmuş halde bulunduğunu açıklamakta zorlanabileceğini belirtmişim.

"Donoghue, Channing Lott'un bu olayla bir ilgisi olduğunu ya da suçlu olduğunu söyleyecek ve işin çıldırtıcı yanı da onun tekrar yargılanamayacak olması." Benton'ın sesi asık suratlı, çenesi başımın üstünde duruyor.

"Bu iyi bir argüman olurdu." Kalp atışlarını ceketimin içinde hissediyorum ve onu öpmek için uzanıyorum. "Ve bu davada avukat olmadığına sevindim. Hadi yemeğe gidelim."

krediler

Her zaman olduğu gibi, bir Scarpetta yolculuğu sırasında uzmanlıklarını cömertçe paylaşanlara minnettarım. Hepiniz sihrin oluşmasına yardımcı oluyorsunuz.

Adli-patolojik her şey için teşekkürler Dr. Marcella Fierro ve her zaman olduğu gibi iz kanıt gurusu Dr. Nicholas Petraco'ya minnettarım.

Yasal ikilemler ve mahkeme sahnelerinde bana rehberlik ettiği için Stephen Braga'ya ve peşine takılmama izin verdiği için Cambridge Polis Dedektifi Danny Marshall'a teşekkür borçluyum.

Dan ve Donna Aykroyd'a, Staci ve beni Kanada'nın kuzeybatısındaki kemik yataklarında yetmiş milyon yıllık bir diş ve bu romanın fikrini bulduğum bir dinozor kazısına katılmaya cesaretlendirdikleri için sarılıyorum.

ABD Sahil Güvenlik (San Diego) ve Boston İtfaiyesi'nin deniz biriminin hızlı botlarını benimle paylaşması ne büyük bir şanstı.

New England Akvaryumu'nun kurtarma direktörü Connie Merigo, bana deniz kaplumbağaları hakkında her şeyi öğrettiğiniz ve nadir bir deri sırtlıya dokunup koklayacak kadar yaklaşmama izin verdiğiniz için size her zaman borçlu kalacağım.

Teknoloji konusunda ilham kaynağım olan ortağım Dr. Staci Gruber'e her şey için ne kadar teşekkür etsem azdır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.